

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUNDAY TIMES BESTSELLER YAZARI

CAROLE MATTHEWS

Askun Kuyusunda BRO*SİS

*Bazen
istesen de
sevmekten
vazgeçemiyorsun.*

Ücretsiz PDF Kitap

ROMAN

Çeviren: Merve Öztürk Yağcı

<https://ranney.org>

CAROLE MATTHEWS

Aşkın Kıyısında

Aşkın Kıyısında kendilerine ait olmayan hayatları yaşamaya çalışanların ve kendini bulduktan sonra değişimin kaçınılmazlığını fark edenlerin hikâyesi...

Üç yakın arkadaş... Grace, Ella ve Flick... İş ve yaşama telaşı arasında geçen hayatları, eskisi gibi sık sık bir araya gelmelerine izin vermez. Ella'nın yazlığında bir haftalık tatil planı uzun aradan sonra kavuşmaları için büyük bir fırsat yaratır. Hatta Grace ve kocası arasındaki buzların erimesine de yardımcı olabilir.

Daha sonra aralarına katılan eğlenceli ve çekici çift dengeleri altüst eder.

Peki, tüm değişimlerin sonu her zaman mutlu mudur?

/eksikparcal

/Eksik_Parca

ISBN: 978-605-7864-86-2

9 786059 864862

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raftey.org>

www.uzukvadisi.com

Aşkın Kuyusunda aşk, dostluk,
sadakat ve ihanetin hikâyesi.
Arkadaşlarla yapılan tatiller bu
kitaptan sonra eskisi gibi
olmayabilir.

Take a Break

Mükemmel bir tatil kitabı.
Dostluğun, evliliğin, romantizmin
hem acı hem tatlı hikâyesini,
mesleğinin zirvesindeki
Carole'dan başkası daha iyi
anlatamazdı.

Rowan Coleman

Harika bir dostluk, entrika ve
romantizm hikâyesi.

Katie Fforde

**CAROLE
MATTHEWS**

Aşkın Kuyusunda

Sizi
yıpratan
insanlardan
sessizce uzaklaşın.
Albert Camus

*Gerçek řu ki, herkes seni incitecek. Yapman
gereken tek şey, acı çekmeye değer birini bulmak.*

Bob Marley

Eksik Parça Yayınları

Aşkın Kıyısında

Carole Matthews

Orijinal Adı: **A Cottage Bye The Sea**

Copyright © 2013 Carole Matthews Ink Ltd.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Merve Öztürk Yağcı**

Editör: **Işıl Şahin**

Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak Tasarımı: **Yusuf Şancı - Mineral**

Sayfa Tasarımı: **Gülçin Civelek**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Temmuz 2016

ISBN – 978-605-9864-86-2

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr/>

<https://www.facebook.com/eksikparca1>

https://twitter.com/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Carole Matthews

Aşkın
Kıyısında

Alil DEMİRTÜRK

18.04.2017

Bazen istesen de sevmekten vazgeçemiyorsun.

Merhaba!

Aşkın Kıyısında kitabını aldığınız için teşekkür ederim. Gerçekten müteşekkirim ve özel bir okuyucu kitlesine sahip olduğum için de çok şanslıyım. İlk günden beri yanımda olan bir okurum olabilirsiniz ya da bu kitap, okumayı denediğiniz ilk kitabım olabilir. Bu kitapla yaz tatili havasına girebilmenizi umut ediyorum.

Bazen hepimiz biraz dinlenmek için güzel bir deniz kenarına kaçmak istemez miyiz? Bunun piyangoyu kazandığımda yapılacaktır listemin başında geldiğini biliyorum. O zaman deniz kenarındaki yazlığımı bulabilmek için büyük bir şevkle saatlerce emlak sitelerini gözden geçirebilirim.

Beni, döndüğümde gittiğimden daha yorgun hissettiren uzun mesafeli tatiller yaparak yıllarımı harcadım. Her ne kadar hava durumu konusunda uzman olmanızı gerektirse de İngiltere'de tatil yapmanın keyfini son zamanlarda keşfettim. Hem de her mevsimde. Bir haftalığına Wales'ta bir tatile çıkıyor olsanız bile küçük bir valizle gidemiyorsunuz ama yine de Pembrokeşhire'in girintili çıkıntılı mükemmel deniz kenarının kesinlikle görülmeye değer olduğunu düşünüyorum. Bu kitap için araştırma yaparken orada çok güzel vakit geçirdim. Kesinlikle tekrar gideceğim.

Bu yıl arkanıza yaslanıp bir ya da iki kitap okuyarak biraz rahatlayabilecek zaman bulabilmenizi umuyorum. Meksika ya da Margate Porto Rico ya da Pembrokeşhire'de olsa mutlu ve huzur dolu bir tatil geçirmenizi diliyorum. Güneşin pırıltıları üzerinize olsun.

Mutlu tatiller!

Sevgiler, Carole

*Çocuklarının mirasını benim kitabıma harcayan Mike ve
Maureen Rignall'e.*

Çok teşekkür ederim.

1

“Varış noktasına ulaştınız,” diye anons ediyor navigasyon cihazındaki hoş ses. “Varış noktasına ulaştınız.”

Harry frene asılıyor ve birden yolun ortasında zınk diye duruveriyor. Ortalıkta gözle görülebilecek hiçbir şey yok. “Neredesin, seni aptal kadın?” diye söylenirken, yalvarırcasına yukarıya doğru kaldırıyor ellerini. “Neredesin?”

“*Varış noktasına ulaştınız.*” Navigasyondaki kadın ısrarcı. “*Varış noktasına ulaştınız.*”

Navigasyonun tıpkı eski İngilizce öğretmeniminki gibi mağrur ve zenginler sınıfına ait bir ses tonu var. Benden de hep nefret etmişti. Normalde navigasyondan Flossie Teyze olarak bahsederiz. Ancak bugün ikimiz de onunla konuşmak istediğimizden pek emin değiliz.

“Sen bir şeyler görebiliyor musun, Grace?” diye soruyor Harry.

Gözlerimi arabanın camından dışarıya dikiyorum. Burası çok güzel. Önümüzdeki yol dümdüz akıp gidiyor ve ortalıkta hiç araba görünmüyor. Uçsuz bucaksız gökyüzünün altında el değmemiş yeşil alanlar yatıyor. Görünürde manzaranın güzelliğini bozacak insan yapımı tek bir yapı bile yok. Burası yabani ve çok ücra bir yer. Sanırım bizim esas sorununuz da tam olarak bu.

“Pek sayılmaz,” diyorum. Ancak burası harika bir yer ve ben mutlu mesut bir şekilde iç çekişimi duyabiliyorum.

“Ama navigasyon geldiğimizi söylüyor.” Harry’nin yaşama arzusunu hızla kaybettiği çok açık. “Lütfen, şu haritaya bakabilir misin?”

Yol haritasını dizlerimin üzerine açıyorum. Neredeyse param-parça olmuş. Ön kapağının sağlam kalan küçük bir kısmı bana bu haritayı 1992’de bir süpermarketten aldığımızı söylüyor. Haritanın içinde marketin şubelerinin nerelerde olduğunu işlevsel bir şekilde gösteren küçük kırmızı daireler var ama ne yazık ki o zamandan beri yapılan anayollardan hiçbiri yok tabii ki. Endişe verici şeylerden biri de bu alanda gösterilmiş hiç kırmızı “süpermarket” dairesi yok. Bu haritaya göre, tamamen süpermarket kıtlığı olan bir yerdeyiz.

Aslında burada neredeyse hiçbir şey yok. Şu anda görebildiğim tek şey, kilometrelerce uzayıp giden tarlalar, o tarlaların çevresini kuşatan çalılıkların içindeki öbek öbek çiçek ve koyunlar. Yığınla koyun.

“Lanet olası bir yer burası,” diye homurdanıyor Harry.

O mutlu bir adam değil. Direksiyonu öyle bir kavırıyor ki sık-maktan parmaklarının boğumları bembeyaz kesiliyor. Yakışıklı bir yüzü var ancak kıpkırmızı ve bu kırmızılık neredeyse mora dönmek üzere. Kocamın şu anda burada olmaktansa Tuscany, Tayland ya da Timbuktu’da bile olmayı istediğini biliyorum. Aslında bir haftalığına gittigimiz Wales’taki yazlık evin yolunda olmak haricinde herhangi bir yerde olmak istediğinden eminim.

“Çok uzakta olamayız,” diyorum ses tonumu sakinleştirici bir tonda tutmaya çalışarak.

Harry’nin tam aksine, ben burada olduğum için kendimi çok ama çok heyecanlı hissediyorum. En iyi arkadaşım Ella Hawley, onunla ve uzun Süretili PDF Kitap Arşivi - khdps.AntalyaBilgi.org

kalmamız için davet etti bizi buraya. Ella yazılarını Wales'ta geçiriyor ve ben artık onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bu yazlık ev arkadaşıma miras kalalı çok olmadı ama uzun zamandır burası hakkında o kadar çok şey duydum ki somurtkan kocam bile buraya gelmeme engel olamazdı. Ella, arkadaşımız Flick'i de davet etti ama Flick'in gelip gelmeyeceği bambaşka bir mesele. Flick'i sıkboğaz edemezsiniz ya da sabit bir yerde kalmasını bekleyemezsiniz ondan. Umarım gelir çünkü Flick'i uzun zamandır görmedim ve eğer gelirse yeniden bir araya gelmemiz çok mutlu edecek beni.

Bentley'deki soğuk havanın dışındaki biz, arabanın kliması sayesinde bu serinliğin çok azını hissediyoruz. Akdeniz'de her zaman görülen gökyüzünden çok daha mavi bir gökyüzü ve o gökyüzünün altındaki ufukta, gökyüzüyle yeryüzünün birleştiği gümüşü şeridin önünde oldukça davetkâr bir şekilde parıltıyan bir deniz var. Çok uzak olamayız çünkü Ella'nın yazlığı deniz kenarında ve biraz daha ilerlersek yol bizi doğruca ona götürecektir.

"Varış noktasına ulaştınız," diye tekrarlıyor navigasyon.

Sesi sanki artık hayatından bezmiş gibi çıkıyor. Tıpkı benim gibi.

"Gerçekleri söyle, kadın. Daha varış noktasına ulaşmış değiliz," diyorum düz bir ses tonuyla. *"Bunu ben bile hesaplayabiliyorum."*

"Grace," diyor Harry dişlerini gıcırdatarak. *"Farkında mısın bilmiyorum ama bütün gün yolun ortasında böylece bekleyemeyiz."*

Doğrusunu söylemek gerekirse, Severn Kavşağı'na gelmeden hemen önceki Magor Servisi'nde durduğumuzdan beri Harry ile çok fazla konuşmadık. Servis istasyonu her şey için metrelerce sıra beklediğimiz ve ailelerin birbirlerine bağırarak konuştukları bir yerdi. Sanki cehennemin provası yapılıyor gibiydi. Harry jambonlu beyaz ekmek sandviçinden başka yiyecek hiçbir şey alamamıştı. Aslında kepek ekmeğinin arasında tütülenmiş somon balığı ilk tercihi olurdu her zaman. <https://www.pdfkit.com>

muştı sinirleri ve artık patlama noktasına gelmek üzereydi.

Sabahın köründen beri yollarda olmamız, uzun bir araba trafiğinin ardından köprüyü geçip Güney Wales'a girmemiz sinirlerini çok yıpratmıştı. Daha da sinir bozucu olanı ise bu geçişin bize neredeyse bir servete mal olmasıydı. Harry'nin diliyle dışının arasında mırıldanarak konuşmasına bakılırsa insanlar bu paraları Wales'tan kurtulurken ödüyor olmalıydık, oraya girerken değil.

"Seyşeller'e gitsek şimdiye kadar yarılamaştık yolu," diye söyledi belli belirsiz bir şekilde.

Teorik olarak haklı ama bir yere uçarken düşünülmesi gereken birçok şey var. Her şey aşılarda başlıyor ve bu aşılardan maliyeti neredeyse tatilin maliyeti kadar. Bu durumda kaçınılmaz olarak sıtma ilaçlarına da ihtiyacımız oluyor, ki bunlar benim kendimi berbat hissetmeme yetiyor da artıyor bile. Bütün bu uğraşlar öylesine sancılı bir durum ortaya çıkarıyor ki bir yere uçuyor olmanın bütün keyfini alıp götürüyor. Bir yerden eve dönerken on üç saatten fazla uçtuğumda sanki başka bir tatile daha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Ayrıca Gatwick ya da Heathrow'da dört saat süren pasaport kuyruğunda bekledikten sonra bir de bir hafta boyunca berbat bir şekilde hissedilen jet lag, adadaki rüya tatilin anılarının çabucak solup gitmesine sebep oluyor.

"Bugünlerde saatlerce süren o uçuşlardan nefret ediyorum. Bunu biliyorsun Harry. Bir kereliğine de olsa bavulları arabanın arkasına atıp yalnızca sürüp gitmek iyi olmaz mı?"

Cevap olarak bir homurtu duyuyorum.

Kocamın suskunluğuna rağmen ben bu tatili dört gözle bekliyorum ve oldukça sabırsızım. Bu sene yaşadığım stresin yanında, çalışma hayatının zorluklarının esamisi bile okunmaz. Benim çalıştığım yer dahil, mali durumlar herkese kemer sıkma politikası uyguluyor. Ben bir muhasebeciyim ve Kuzey Londra menşeli küçük

ama başarılı bir firmanın ortağıyım. Yalnızca on tane personel var ama inanın yalnızca onları yönetmek bile bütün gününü alıyor insanın. Onlara bu yıl şirketin topluca gidilen bir Noel tatili düzenlemeyeceğini söylediğimizde küçük bir ayaklanma oldu. Normalde, personeli ve onların yakınlarını festival sezonu yaklaşırken bir hafta sonu gezintisine çıkarırız. Daha önce Paris, Roma ve Brugge'e gittik. Hepsi de çok güzeldi hem de bütün harcamalara rağmen. Ama bu yıl şirket tatili olmadan kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Müşterilerimiz bir kuruşuna bile çok dikkat ediyor ve bizim de böyle bir karar vermiş olmamız oldukça yerinde görünüyor.

Yurtdışı tatilimizle alakalı ben de aynı şeyleri düşünüyorum. Yılda en az iki kere Harry ile basıp gideriz uzaklara. Birçok insan ev kredilerini ödeyebilmek için çabalarken bizim yurtdışına tatile çıkmamız ne kadar kabul edilebilir bir davranış olabilir ki? Harry'nin bu fıkirden çok da hoşlanmadığını bilmeme rağmen, yazı bir evde kalarak geçireceğim için çok ama çok mutluyum. Sonuç olarak Ella, onlarla birlikte yazlıklarında vakit geçirmemizi önerdiğinde, bu muhteşem bir çözüm gibiydi. En azından bana öyle gelmişti.

Elbette, Harry çok da hevesli değildi. Yola koyulurken bile aslında onun tercih ettiğinden çok daha basit bir tatil olacağı konusunda homurdanıyordu. Benim diğer yanımda iki hafta boyunca şezlongda uzanıp elini ayağını oynatmadan beklemekten hoşlanır. Orada başka bir kültür ya da görülmesi gereken bir manzara olması hiç umurunda bile olmaz. Onun için bir şapka, bir yüzme havuzu, bir de sehpanın üzerinde onu bekleyen içki olması yeterlidir. Oda servisi söz konusu olunca da her gece bir çikolata ya da belki yastığının üstüne bırakılmış egzotik bir çiçekle mutlu olabilir. Bunlar benim ilgimi gerçekten çekmiyor. Sakın yanlış anlamayın, elbette ben de oldukça eğlenmişimdir o lüks tatillerde. Ancak bazen biraz sıkıcı olabiliyorlar. Yoksa bu size nankörce davrandığımı mı düşün-

dürdü? Eğer tipik bir İngiliz ve sarışınısanız, ayrıca kızarmış ıstakoz gibi görünmek istemiyorsanız yalnızca güneşlenmekle yetinmeyeceğiniz bir tatile çıkmanız gerekir. Sonuç olarak yıllardır ilk defa bu yaz kendi ülkemde tatil yapabileceğim için sabırsızlanıyorum. En sevdiğim arkadaşlarımla bir arada olabileceğim. Harry ile dünyanın diğer ucuna gitmeden de kaliteli vakit geçirebileceğiz. Eğlenceli olacak. Eminim. İhtiyacımız olan tek şey biraz tonik.

“Gece yarısı olmadan oraya varmayı başarabilecek miyiz, Grace?” diyor Harry dişlerini sıkarak.

Ben de bütün dikkatimi tekrar haritaya veriyor ve tam olarak nerede olduğumuzu çözmeye çalışıyorum.

2

Aslında tatil yapacak olmanın yanı sıra arkadaşlarımla buluşmak da cabası oldu benim için. Ancak Harry'nin de benimle aynı şeyleri hissettiğinden pek emin değilim. Kocamın arkadaşlarıma bayıldığını söyleyemem. Arkadaşlarımın yanındayken çok değiştiğimi söyler hep. Bana kalırsa böyle zamanlarda kocam bütün ilginin kendinde olmamasından hoşlanmıyor. Eski arkadaşlar bir araya geldiğinde ortam nasıl olur bilirsiniz.

Ella, Flick ve ben on küsur yıl önce Liverpool'da üniversiteyi birlikte okuduk. Demem o ki, arkadaşlığımız çok eskiye dayanır. Bir arkadaştan çok birbirlerinden kopamayan kız kardeşler gibiyiz. Sanki birlikte büyümüşüz gibi hissediyorum. Ella Hawley, Felicity Edwards ve Grace Taylor. Kendi kendime gülümsüyorum. O zamanlar gencecik kızlardık. Hem de hiç de hafife alınmaması gereken kızlar. Tabii bunun Flick'in sayesinde olduğunu söylemek zorundayım. İte kaka bizi o heyecanlı öğrenci hayatına sokan Flick'ti. Eğer Flick olmasaydı, eminim Ella ile her gece o berbat odalarımızda oturur, yalnızca ders çalışırdık. Ella gösterişli ama düşünceli birisidir. Flick muhteşem derecede sevimli ama sabırsızdır. Ben ise kendi adıma oldukça istikrarlı ama hassas birisi olduğumu söyleyebilirim. Artık on yaş daha büyük olduğumuzu varsayarak daha akıllı olduğumuzu

düşünsek de, üstlendiğimiz rollerin çok da değişmediğini söyleyebilirim.

Aslında üniversitedeyken üçümüz de farklı dersler alıyorduk ama kendimizi aynı yerlerde bulurduk. Şu anda tam olarak ne olduğunu bile hatırlamadığım, Üniversitemize Hoş Geldiniz adı altında yapılan organizasyonlardan birinde tanıştık ve o günden sonra iyi ve kötü günde hep birbirimizin yanında olduk.

Partilere ve derslere ayak uydurmak için çabaladığımız çömezlik yılımızdan sonra, yurtlarımızdan kaçıp, takım olarak Liverpool'un çok tekin olmayan yerlerinden birinde bulduğumuz Victoria dönemine ait soğuk bir evin en üst katındaki tamamen iğrenç bir daireye taşındık. Evin ne kadar berbat olduğu bir anda gözlerimin önüne geliyor ve tiksintiyle irkiliyorum. Halı tıpkı sokak aralarındaki bar halıları gibi yapış yapıştı. Ayrıca en üst katta olduğumuz için de camlar hiç silinmemişti. İki yıl sonra o evden çıktığımızda bile hâlâ hiç temizlenmemişti ve pislik içindeydi camlar. Hamamböceklerinin, farelerin ve gümüşböceklerinin kökünün nasıl kazınacağını öğrenmek hayatımız boyunca kullanacağımız bir deneyim olmuştu. Tabii lastik eldiven ve farasla böcek ölümlerini temizleyen hep ben olmuşum.

Birlikte yalnızca o iğrenç evi paylaşmakla yetinmeyip, aynı iğrençlikteki bir barda da beraber çalıştık: Honkers'ta. Daha fazlasını anlatmama gerek bile yok, değil mi? Aslında Liverpool'da harika, sofistike gece kulüpleri vardır. Ancak Honkers kesinlikle onlardan biri değildi. Genellikle bahse girerdik ve gecenin sonunda en çok el ile tacize uğrayan kişi beş poundu kapardı.

Sadece içeceklerimize –pardon, araştırmalarımıza biraz nakitle destek sağlamak için genellikle hiçbir şikâyetle bulunmadan bu tacizlere katlanmayı öğrenmiştik. Birisi meme uçlarınızı sıktığında, nedense hep daha fazla başış bırakma eğiliminde oluyordu. Ah, o

mutlu günler! Ortak korkularımız bu küçük takımın her zamankinden daha güçlü olmasına yardım ediyordu. Hiç paramızın olmamasına ve pislik içinde yaşamamıza rağmen, o günler oldukça güzel günlerdi. Hep birlikte çok eğleniyorduk. Çoğunlukla. Gönül yaralarımız da oluyordu elbette ama sonra aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğine dair ant içiyorduk. Ne erkekler, ne söylentiler, ne de para. Yine de bizi şu âna kadar sıkıntıya sokan tek şeyin erkekler olduğunu söylemek yanlış olmaz sanırım.

Harry, zamanımızı kendisinin dahil olmadığı o günlerdeki anılarımızı paylaşarak geçirmemizden hiç hoşlanmıyor. Tabii ki eski güzel günlerden bahsetmeye başladığımızda kendimizden geçtiğimizi kabul ediyorum. En iyi arkadaşlarınızla oturup anılarınızı tazelerken bunun olması kaçınılmazdır, öyle değil mi? Sık sık bir araya gelip derin sohbetler edemiyoruz ki! Hepimizin hayatı çok yoğun. Yalnızca birkaç ayda bir kaçamak yapıp bir araya gelebiliyoruz. Genellikle dışarıya çıkıp bir pizza ve bir bardak şarap eşliğinde bir araya gelmekten daha fazlasını da yapamıyoruz. Yedi yıl önce benim bekârlığa veda partim için bir hafta sonu birlikte Prag'a gittiğimizden beri kız kıza bir tatil yapamadık. Dolayısıyla ne kadar isteksiz olursa olsun, Harry'nin arkadaşlarımla geçireceğim bir haftalık tatili bana çok görmeyeceğine eminim.

"Susuzluktan ölüyorum," diyor Harry suratı asık bir şekilde.

İçim eziliyor. Aslında kast ettiği şey biraz alkole ihtiyacı olduğu. Sanırım bu bitmek bilmeyen araba yolculuğu son zamanlarda onu bir şeyler içmeden gördüğüm en uzun süre oldu. Neler olup bittiğini çok iyi bilmiyorum ama son zamanlarda işten eve çok geç saatlerde ve kırmızı şarap şişesinin içine düşmüş bir vaziyette geliyor. Eve geldiğinde ise, onu iPad'in ya da cep telefonunun başından kaldıramıyorum. Benimle vakit geçirmektense, Twitter'da her ne yapıyorsa artık onunla ilgili PDF kitaplar açsın ve onları indiriyor.

En son ne zaman seslerimizi yükseltmeden sohbet ettiğimizi hatırlayamadığımı büyük bir üzüntüyle söyleyebilirim. Yedi yıldır evliyiz ama bu gidişle bir sonraki yedi yılı görebileceğimizden emin değilim. Geçmiş yedi yılın güzellikleri gelecek yedi yılı inşa etmeye yetmiyor. Özellikle son birkaç aydır her şey berbat gidiyor. Bir çift olarak şimdiye kadar hiç olmadığımız kadar uzağız birbirimize. Sabah farklı zamanlarda kalkıyor, farklı zamanlarda işe gidiyor ve akşam yemeğimizi ayrı yiyoruz. Seks ise bizim için geçmişte kalan bir hatıra sanki çünkü Harry merdivenleri çıkmaya başladığında ben çoktan yatmış, derin bir uykuya dalmış oluyorum. Hafta sonlarının da hiçbir farkı yok. Harry kendini ofisine kapatıyor ve ben de evin içinde kendi kendime eğlenme çabasından vazgeçene kadar amaçsızca dolaştıktan sonra kendimi evrak işleriyle vakit geçirmeye çalışıyorum. Böyle yaşamamanın hiçbir anlamı yok. Ömrümüzün yarısına geldik. Yaşamak için çalışmıyor, çalışmak için yaşıyoruz sanki.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ayrılmayı düşündüğüm zamanlar oldu. Beni alıkoyan şey ise evlendiğim zamanki Harry'nin nasıl biri olduğunu hatırlıyor olmamdı. Harry çekici, bilgili ve mükemmel bir eşti. Kendi kendime bunun yalnızca kötü giden bir zaman olduğunu söylüyorum hep. Her şeyin her zaman güllük gülistanlık olmayacağını getiriyorum aklıma. Ancak yanımda oturan bu yabancıya baktığımda bunları düşünmek bile oldukça zor oluyor bazen.

İkimizin de bu tatile çok ihtiyacı var. Birlikte vakit geçirebileceğimizi, dinlenebileceğimizi, eğlenebileceğimizi ve bir zamanlar nasılsak tekrar o günlerdeki gibi olabileceğimizi umuyorum. İhtiyacımız olan tek şeyin bu olduğundan eminim. Zaman. Artık sorunları çözmenin zamanı geldi. Tekrar gülmenin zamanı. Yolunda gitmeyen her şeyi yeniden yoluna koyma zamanı.

Kocama yandan bir göz atıyorum. Hâlâ çok yakışıklı bir adam. Uzun. Bir zamanlar PDF Kitap Arşivi <https://arxiv.org> kadar çok

içiyor ki hafiften göbeği çıkmaya başladı ama yoğun bir egzersiz yapmayı aklından bile geçirmiyor. Eskiden birlikte yürüyüş yapmayı çok severdik ama şimdi hafta sonlarında yol boyunca dolaşmaya zar zor çıkarıyorum onu. Bugünlerde yürümeyi sevdiği tek yer evimizin dış kapısı ile bar arasındaki mesafe. Mavi patiska gömleğinin dikiş yerleri hafif bir şekilde gergin duruyor. Yeni bir tartışma konusu olmaması için bir diyetle başlamasını öneremiyorum bile ama akşam yemeklerimizde nazik bir şekilde onu daha sağlıklı seçeneklerle buluşturmaya çalışıyorum. Harry benden yaşıca büyük. Kırk dört yaşında ve on iki yaş var aramızda. Şimdilerde bunun çok da sorun olmadığını sanıyorum ama yıllar geçtikçe bunun mesele olup olmayacağını da merak ediyorum. Aslında geleceğimizle ilgili endişeler duymaya başlamadan önce şu anki sorunlarımızı ortadan kaldırmak zorunda olduğumuzu biliyorum. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmak istiyorum. Kısa kesilmiş ve şakak kısımları yavaş yavaş beyazlayan saçlarının arasında. Dokunmamdan nefret ettiği saçlarının arasında dolaştırmak istiyorum parmaklarımı.

Bu kişi bir zamanlar partilerin ruhu ve vazgeçilmeziydi. Orayı neşelendirebilmesi için odadan içeri adım atması yeterliydi ve ben de ona hayran olurdum. Her zaman kendinden çok emindi, kendine o kadar çok güveniyordu ki bu özgüven patlaması bana kadar ulaştı ve ben de ona âşık olmaya başladım. Muhteşem bir çifttik. Hiçbir zaman öyle vahşi tutkularımız olmamış olabilir ama çok sağlam adımlarla ilerledik. Ya da en azından ben öyle düşünmüştüm. Birbirimize çok hoş bir şekilde ayak uydurduk. Çift olarak bir bütün olmak bir şeyin iki ayrı yarısı olmaktan çok daha iyiydi. İçimi çekiyorum. Bir de şimdiki halimize bakın. Birbirine sıkı sıkı kenetlenmiş ama bunu devam ettirememiş iki insan. Bu tatil bize iyi gelecek. Bizi tekrar kendimize getirecek, bundan eminim. Çünkü kocamın tekrar bana âşık olmasını her şeyden çok istiyorum.

Harry'nin sesi düşüncelerimin arasına dalıveriyor birden. "Daha nerede olduğumuzu bulamadın mı?"

"Buldum," diyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse bundan tam emin değilim. Endişeli bir şekilde, nerede olduğumuzu anlayabilmek için parmağımı haritadaki doğruların ve kısa, eğri çizgilerin üstünde gezdiriyorum. Genlerimde harita okuyabilmek gibi bir marifet olmadığı çok açık ve bu yüzden tamamen navigasyona güveniyoruz. "Şu tepenin hemen arkasında. Sanırım."

Cık cık ederek gaz pedalına basıyor ve tekrar yola koyuluyoruz. Birkaç dakika sonra tam da tahmin ettiğim üzere tepenin yamacında ilerlerken Ella'nın söylediği gibi Cwtch Yazlığı –Cutch olarak okunuyor– işaretini görerek rahatlıyorum.

"İşte burası," diyerek Harry'yi rahatlatmaya çalışıyorum ve yazlığa giden dar bir patikaya dönüyoruz.

Patikanın her iki tarafı da çit gibi uzun çalılıklarla çevrili ve yolun tam ortasında uzun çimler olduğu için neredeyse yürüyüş hızında ilerliyoruz. Tıpkı gizli bir geçit gibi burası. Sanki yazlığın içine yavaş yavaş sızıyoruz. Sanki başka bir dünyaya giriş yapıyor-muşum gibi hissetmeye başladım bile çoktan.

"Umarım arabanın boyası çizilmez," diye söyleniyor Harry.

Bu arabanın içinde kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu manzaraya bu Bentley hiç de yakışmıyor. Doğrusu bana da hiç uymuyor ama Harry'nin yeni oyuncağı bu, ne yapalım. Yeni gurur ve eğlence kaynağı. Bir ay önce işten yıllık primini alınca kendini bu arabayla ödüllendirdi. Yine de insanların neden arabalara bu kadar çok para harcama isteği duyduklarına dair hiçbir fikrim yok. Dudak uçuklatan miktarda heba edilen paralar. Dahası, kendine özel bir plaka da aldı. Parıltılı siyahının gösterişine bayılıyor. Ben daha normal bir plakamızın olmasını isterdim. Araba bej rengi, böylece bölgedeki vandallar arabaya anahtar takıp bir uctan diğer uca çizme ihtiyacı

hissetmeyeceklerdir. Bu araba kriminal bir hasarın meydana gelmesini bekleyen bir araba. Bana göre çok hızlı arabalı bir adam, penisini sallayarak etrafta dolaşan bir adamla aynıdır. Ancak ben artık neredeyse hiç araba kullanmadığımdan –zaten Londra’da kimin araba kullanmaya ihtiyacı olur ki?– diğer yarımaya daha sade bir araba tercih etmesi konusunda fikir beyan etmek bile istemiyorum. Eğer Harry’nin istediği buysa neden onunla tartışayım ki?

Çalılıkların arasında bol miktarda açmış yaban çiçekleri, pembenin, sarının ve beyazın bütün tonlarıyla parlıyor. Camı açıyorum ve bu rengârenk çiçeklerin elime dokunmalarını istiyorum. Kokuları baş döndürücü.

“Arabanın içini çiçek tohumlarıyla dolduracaksın,” diyor Harry. “Önümüzdeki yaz paspasın üzerinde karahindiba çiçeği bitiyor olacak ve biz de acaba neden diye merak edeceğiz. Kapat camı!”

Gönülsüzce kapatıyorum.

Neyse ki kısa ama engebeli bir sürüşten sonra Ella’nın yazlığı görüş alanımıza giriyor. “İşte geldik!”

Görünüşü adeta nefesimi kesiyor. Cwtch Yazlığı küçük bir koydan denize inilen bir girişin hemen yanındaki kayalık bir çıkıntının üzerinde muhteşem bir şekilde yükseliyor. Burası geniş ama alçak, beyaza boyanmış sade bir yapı ve ben şu âna kadar böylesine güzel bir yer gördüğümü hatırlamıyorum.

“Ah, şuraya bak, Harry,” diyorum. “Bu korkunç seyahate değmez mi? Müthiş!”

Ella bana yazlığın resimlerini göstermişti ama resimlerde bu muazzam ortam görünmüyordu. Denizin gökyüzüyle buluştuğu ufuk çizgisine kadar hiçbir şey ile bölünmeyen bir manzara var burada.

Harry, Bentley’i koyun sonundaki durma noktasına kadar getiriyor ve ağzı açık bir şekilde gözlerini camdan dışarıdaki manzaraya

dikiyor. “Aman Tanrım, burada hiçbir şey yok!”

“Harika!”

Kalbimi ağrıtan o kara bulutlar sessiz sedasız kayboluveriyorlar. Kalbimin büyük bir rahatlamayla iç çekişini duyar gibi oluyorum. Gözyaşlarım gözlerime batmaya başlıyor. Siz Seyşeller’de ya da Maldivler’de tatilinize devam edebilirsiniz, benim için burası bir cennet. Burada iki hafta ya da daha fazla kalabilmeyi ne kadar çok isterdim. Bir hafta yetmeyecekmiş gibi görünüyor.

Kocam gördüğü manzara karşısında çok da etkilenmemiş gibi. Yüzünde soğuk bir ifade var. “En yakın bar nerede?”

“Bilmiyorum. Ella oldukça uzakta olduğunu söylemişti.”

“Ciddi olamazsın.”

“Aman, Harry.” Yanağından öpüyorum. “Her şey çok güzel olacak, göreceksin.”

“Kilometreler boyunca hiçbir şey görmedim.” Cep telefonundaki tuşlara vuruyor. “Telefon bile çekmiyor!”

Gülümseyerek, sessizce şükrediyorum. Twitter ile baş etmek zorunda kalmayacağım koskoca yedi gün!

Elimi kocamın koluna koyuyorum. “Uzun zamandır gerçekten bunu iple çekiyordum. Burada rahatlayacak, sorunlarımızı çözecek ve birlikte vakit geçirebilecek zamanımız olacak.”

“Bizim bir sorunumuz yok,” diyor Harry kesin bir şekilde.

Ama var, bence. Her ikimiz de olduğunu biliyoruz.

3

Arabayı yazlığın hemen yanına Ella ve Art'ın arabalarının durduğu yere park ediyoruz. Arabadan iniyorum ve belime masaj yapıyorum. Lüks bir arabada bile olsanız onca saat oturarak seyahat etmek bütün bedeninizi yoruyor. Bir esintiyle ensemdeki bütün saçlar havalanıyor ve havadaki keskin tuz kokusunu bütünüyle hissediyorum. Soğuk tenime vuran güneşin sıcaklığı sanki beni okşuyor. Ella bizi karşılamak için aceleyle dışarıya çıkıyor.

“Selam!” diye bağılıyor ve beni yakalayıp dev gibi birinin bile karşı koyamayacağı bir şekilde sımsıkı sarılıyor. Hâlâ birbirimize sımsıkı sarılmış haldeyken biraz dans ediyoruz. “Tanrım, seni görmek ne güzel. Seni çok özledim.”

“Sonunda gönlümüzce oturup dedikodu yapabileceğimiz koca bir hafta var önümüzde.”

“Ne güzel.” Ella sanki bir Noel çocuğu gibi çok heyecanlı. “Yolculuk kötü müydü?”

“En güzel yolculuğumuz olmadığı kesin,” diye cevap veriyorum alaycı bir şekilde.

“Hafta sonları her zaman tam bir kâbustur. Yollarda hep çok fazla araba olur.”

“İşte buradayız,” diyorum. “İstirahate başlayabiliriz.”

Harry arabanın arkasında valizlerin ve aldığımız hediyelerin başında oyalanıyor.

Ella kafasını Harry'ye doğru çeviriyor. "Keyfi yerinde mi?"

"Berbat," diyorum ve liseli kızlar gibi kıkırdıyoruz.

"Bu yaşlı herifi hemen sarhoş ediyoruz," diyor. "Bu onu biraz gevşetir."

Ella, Harry'nin içki alışkanlığından dolayı endişelenmeye başladığını bilmiyor henüz. Harry her zaman içmeyi seven ve birkaç şişe devirdikten sonra tam bir parti adamı olan biridir. Ancak son altı aydır bunun bir alışkanlığa dönmeye başladığını ve amacından saptığını hissediyorum.

İçmekten "hoşlanmak" durumu aniden içme "ihtiyacı hissetmek" boyutuna dönüşüyor ve şimdiden bir hafta boyunca içebileceği şarap miktarını düşündükçe endişelenmeye başlıyorum. Komşularımız içindeki boş şişe miktarını görmesinler diye geri dönüşüm kutusunu bile saklamaya çalışıyordum. Ne zaman bu konuyu konuşmaya çalışsam, Harry hemen beni tersliyordu. Ancak korkarım Harry bütün gün boyunca içmeden duramayacak. Bu konudaki huzursuzluğumdan henüz Ella'ya ya da Flick'e bahsetmedim. Bu durumu kendime saklayarak, bir şekilde böyle bir problem yokmuş gibi davranmaya çalıştım ama korkularımın sesini yükseltmesine izin vererek olumsuz bir şekilde başlamak istemiyorum tatilime. Dolayısıyla bu konuda sessizliğimi koruyorum.

Harry yanımıza geliyor ve Ella'yı kollarının arasına alıyor. "Merhaba, canım," diyor. "Hayat nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Hiçbir şey olmayan bir yerin tam ortasında olduğumuz için kusura bakma," diyerek Harry'nin gönlünü almaya çalışıyor Ella. "Elinin altında bir dizi bar ve kahve olmasından hoşlandığını biliyorum. Ama şu manzaraya bir baksana!"

"Harika," diyor Harry, ses tonundaki Karayipler'in beyaz

kumlu sahillere birinde olmamanın verdiği hayal kırıklığını zar zor saklayarak. Kuşkuyla martıları süzüyor. "Neyse ki kendi içkimi getirmişim. İhtiyacım olabileceğini düşünmüştüm."

Harry, parmağıyla arabanın kasasında yatan iki kasa şarabı işaret ediyor. Sessizce içimi çekiyorum. Yanımızda bu kadar çok içki getirmemize gerek olmadığına ikna edememiştim onu. Harry "tatil havasına girebilmek için" buna ihtiyacı olacağı konusunda oldukça ısrarcı davranmıştı.

"Hadi sahile daha yakından bakalım," diye bir öneride bulunuyorum. "Sen de geliyor musun, Harry?"

"Ben burada kalacağım," diyor. "Bakalım bir sinyal yakalayabilecek miyim?" Cep telefonunu kaldırıp bana doğru sallıyor.

Neden? Merak ediyorum. *Neden?* Beş dakikalığına bile cep telefonundan ayrı kalamaz mı?

Ella elimden tutup yüksek düzlüğün kıyısına kadar getiriyor beni. Rüzgâra siper olan yazlık evden uzaklaşınca, denizden gelen sert bir esinti kamçılıyor bizi. Rüzgâr ılık esmesine rağmen, getirdiği soğuk serpintiler yüzüme vurunca kendimi muhteşem ve zinde hissediyorum. Haziranın sonlarındayız ve yaz bütün güzelliğiyle daha yeni başlıyor. Geçen hafta hava çok bunaltıcı ve nemliydi. Dolayısıyla şimdi burada, Londra'dan ve onun baskıcı şehir sıcağından uzakta olmak çok hoş. Kollarımı kaldırıyor ve güneşe doğru uzatıyorum. Okyanus esintili duş jeli ya da ona benzer bir ürünün reklamında olmalıyım. Hiç şüphesiz çoğu zaman düzgün olmayan hacimli esmer buklelerim burada doğal bir şekilde kalmanın keyfini çıkaracaklar.

"Tanrım, bu muhteşem!" Kıyafetlerimi üstümden çıkarıp atmak ve sahilde yalınayak koşmak istiyorum. "Sen burayı bırakıp nasıl geri dönebiliyorsun?"

"Bu her geçen gün daha da zor oluyor," diyor Ella

“Hiç şaşırmadım. Senin yerinde olsam, burayı bırakıp gitmekte çok zorlanırdım.”

Birkaç ay önce annesi felç geçirip vefat ettikten sonra Ella’ya miras kaldı bu yazlık. Ölümü çok da ani olmamıştı çünkü Bayan Hawley’in sağlık durumu pek de iyi değildi. Bir dizi ağır hastalık yüzünden birkaç yıldır evde bakılıyordu. Ancak durumları ne olursa olsun ana babadan birini kaybetmek hiç de kolay değildir. Yaklaşık bir yıl önce Ella, ileri derecede kanser hastası olan babasının bakımına yardım etmiş ve gerçekten zor zamanlar geçirmişti. Flick ve ben elimizden geldiğince onu desteklemiştik ama tek çocuk olduğu için bütün sorumluluk Ella’nın omuzlarındaydı.

“Şahane görünüyorsun,” diyorum arkadaşşıma. “Gerçekten parıldıyorsun.” Bunun üzerine utanıyor Ella. “Deniz havası sana yaramış.”

Ella gotik görünüşten hoşlanır. Bugün ise markalı siyah kıyafetlerinin yerini soluk renkli kot şort ve dar bir beyaz tişört almış. Kesilip siyaha boyanmış saçları her zamankinden daha hacimli ve yüzüne de çok yakışmış görünüyor. Çok uzun süredir anne ve babasının bakımına yardım ettikten sonra solup kararan yüzünden ve yüzündeki o acı dolu ifadeden eser kalmamış. Evsiz barksızlar gibi iğne ipliğe dönmüş vücudu biraz kilo almış –bunu ona söylemeye asla cesaret edemem– ve bu da ona çok yakışmış.

“Burada olduğumda kendimi sanki bambaşka biriymişim gibi hissediyorum,” diyor. “Belki de artık ruhani evimi bulmuşumdur.”

“Ruhani ev,” diyerek dalga geçiyorum. “Sanırım yine o garip kokulu sigaralardan içiyorsun.”

“Hayır,” diyor Ella, “Ben değil!”

“Her neyse, sana yakışıyor.” Dönüp kafamla arabaları işaret ediyorum. “Görüyorum ki Art çoktan gelmiş.”

“Dün gece geldi,” diyor Ella. Sesini alçaltıyor. “O da huysuz

herifin teki. O ve Harry şezlonglarına uzanıp birlikte kafayı bula-bilirler.”

“Sana destek oluyor mu?”

Ella içini çekiyor. “Kendine göre. Erkekler nasıldır bilirsın. Art’ın hastalık ya da ölüm gibi şeylerle pek alakası yok.”

“Muhtemelen böyle durumlarda ne söyleyeceğini bilemiyor-dur,” diyorum. “Bu da onun hiç umursamadığı anlamına gelmez, canım.”

“Biliyorum. Bazen tek istediğim şey hıçkıra hıçkıra ağlamak olduğunda Art için bunu bastırma gereği duyduğumu hissediyorum. Duygularla baş etme konusunda tam bir umutsuz vaka kendisi.”

“Bana mı anlatıyorsun. Bunca yıllık evliliğimize rağmen, nadi-ren de olsa gerçekten ağladığımda Harry bile ne yapacağını bilemi-yor.”

“Sadece birkaç haftadır buradayım,” diyor. “Evi daha henüz derleyip toparlayabildim. Annem uzun süredir bakımevinde oldu-ğundan burası da kullanılmıyordu.”

“Bu durumla genelde nasıl başa çıkıyorsun?” diye sıkıştırıyo-rum arkadaşımı.

“Şey,” diyor. “Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Annemi kor-kunç derecede özlüyorum ama yıllardır kendinde değildi. Dolayı-sıyla bir bakıma rahatlatma oldu. O şekilde yaşamaktan nefret edi-yordu. Şu anda babamla birlikte çok daha mutludur.” İkimizin de gözleri dolmaya başlıyor. “Konuşturma beni şimdi!” Ella gözyaşla-rını siliyor. “Bu hafta eğlenmek için buradayız, bir süreliğine de olsa bütün bunları aklımdan çıkarmam gerek.”

“Evet, eğleneceğiz,” diyerek onu onaylıyorum. “Seni görmek için sabırsızlanıyordum. Birlikte vakit geçirip rahatlayabiliriz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kantev.org>

Cwtch Yazları çok uzun yıllardır Ella'nın ailesine ait. Babası-

nın evlenmemiş büyük halasından Ella'nın ailesine kadar el değış-tirerek gelmiş. Ella bütün çocukluk tatillerini burada geçirmiş. Bize sürekli burada tatil yapmaktan ne kadar memnun olduğunu anlatırdı. Babası hastalanıp seyahat edemez duruma geldiğinde, annesi onsuz gelmek istememişti buraya. Ella arada sırada annesini buraya getirse de bu çok nadiren ve uzak aralıklarla oluyordu. Daha sonraları annesi de seyahat edemeyecek kadar hassaslaştığında, yazlık tamamen kullanılmayan bir ev haline gelmişti.

“Evin biraz bakıma ve ilgiye ihtiyacı var,” diye devam ediyor Ella. Tıpkı benim gibi diye düşünüyorum. “Yılda en az birkaç kere uğramam gerekiyor ama bu da çok kolay olmuyor. Neyse ki St. Bridges’ta, evi denizin yutmadığını ya da örümceklerin basmadığını bilmemi sağlayan, benim için buraya göz kulak olan çok tatlı bir kadın var. Yine de burayı tamamen düzenleyebilmem için çok zamana ihtiyacım olacak.”

"Bana oldukça güzel görünüyor."

“Teşekkürler. İçerisi biraz eski püskü ama çok rahattır. Muhtemelen bir hafta geçireceğiz. Seni gördüğüm için çok mutluyum. Umarım, sen de burayı seversin, Grace. Sen ve Flick sonsuza dek buraya gelin istiyorum.”

“Şey, sonunda burada buluşabildiğimiz için ben de çok memnunum.”

Ella koluna giriyor ve beni eve doğru götürmeye başlıyor. "Çok yorgun görünüyorsunuz, tatlı bayan. Her şey yolunda mı?"

“İş, hayat.” Birbirimize bir bakış atıyoruz. Harry ve benim zor zamanlar geçirdiğimizi biliyor ama detayları değil. “Deniz kenarında geçirilecek muhteşem bir tatilin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur.”

"Yanağındaki o pembelikleri hemen geri getirmeliyiz." Yanağımdan arkadaşları bir dokunuyor.

Temiz ve tuzlu havayı içime çekiyorum. Neden şehirdeki bir dairede yaşadığımı merak ediyorum. Harry hâlâ Bentley'in arkasında durmuş telefonun sinyal vermesi için uğraşüyor. Arkasından geldiğimizi görünce telefonla uğraşmayı bırakıyor ve bir hırıltıyla arabanın bagajındaki şarap kasalarından birini çıkarmaya çalışıyor.

“Yardım edeyim mi, hayatım?”

“Ben hallederim,” diyor biz yanından geçerken soluk soluğa.

“Buraya çok hazırlıklı gelmiş gibi görünüyorsun, Harry!” diye rek dalga geçiyor Ella.

“Sizin bir araya gelince nasıl bir takım olduğunuzu çok iyi biliyorum,” diyerek karşılık veriyor Harry.

Bunun üzerine Ella pis pis sırtıyor.

“Flick de geliyor, değil mi?” diye soruyorum.

“Flick nasıldır bilirsin,” diyor Ella gözlerini devirerek. “Daha sonra bize katılması gerekiyor. Ancak burada cep telefonu çekmediğinden, sabit hat da bulunmadığından arayıp durumu kesinleştiremiyorum. En yakın telefon kulübesi on dakikalık sürüş mesafesinde ama henüz oraya gidecek fırsatım olmadı. Benimle iletişime geçemeyeceğini söyledim ama muhtemelen unutmuştur. Bahse girerini deli gibi mesaj yazıyor ve neden cevap vermediğimi merak ediyordur.”

“Umarım buraya geleceğini de unutmamıştır.” Arkadaşımızın pek güvenilirliği yoktur.

Ella bir kahkaha atıyor. “Tam da ondan beklenecek bir hareket ama ben her ihtimale karşı yatağını hazırladım.”

“Ben gelmeyeceğini sanıyordum.” Huysuz bir ses tonuyla arkamızdan sesleniyor Harry. Büyük bir Flick hayranı olmadığı kesin. Onu çok gürültücü ve ilgi çekme meraklısı buluyor. Ella ile beni kötü yönde etkilediğini düşünüyor ve muhtemelen de haklı.

Omzumü silkiliyor PDF. Kısap Anlatı <http://www.kisap.com.tr/> Gelecekteki

ancak bu fikrini de ânında değiştirmiş olabilir.

Harry tühleyerek hızla önümüze geçiyor. Ella ve ben birbiri-mize bir bakış attıktan sonra kıkırdamaya başlıyoruz. “Gerçekten onu çok seviyor,” diyorum.

Flick hiçbir şey için söz vermeyi sevmez. Bize eşlik etmek için ya da başka bir nedenle geleceğini söylemiş olsa bile, son anda çok rahat bir şekilde fikrini değiştirebilir. Sanırım bu hesap vermesi gereken bir partneri olmamasından kaynaklanıyor. Ella ise onun doğuştan bencil olduğunu düşünüyor ve bunu ona gayet hoş bir şekilde söylüyor.

“Yanında başka birisi de gelecek mi?”

“Sanırım iki sevgili arası mola döneminde,” diyerek pis pis gülüyor Ella. “Yalnız geleceğini söyledi.”

“Ondan mı yoksa her zamanki gibi evli ve hanımından ayrıla-mayan bir adamla birlikte olduğundan mı bilemiyorum.”

“Ah, evet. Büyük ihtimalle öyle.”

Ella, Flick’in zaten bir kadına bağlanmış olan erkekleri tercih etmesini hiçbir zaman onaylamamıştır. Ben de öyle ama bir şekilde bununla yaşamayı öğrendik. Ne yazık ki, kız kardeşlik kavramı Flick için çok yabancı bir kavram. řu âna kadar birkaç evli erkek arkadaşıyla tanışmaya rıza gösterdik. Hepsi de uygunsuz ve kaypak kimselere benziyorlardı. Zaten çok uzun süren bir birliktelikleri de olmuyordu. Bir kereliğine de olsa Flick, hoş, sadık ve bekâr birisiyle birlikte olsa ne güzel olurdu.

“Son birkaç aydır onunla çok az görüşebildim,” diyorum. “Mesaj atıyorum, telefon ediyorum ama nadiren cevap veriyor. Ben-den kaçmıyordur herhalde, değil mi?”

“Flick’in nasıl birisi olduğunu çok iyi biliyorsun,” diyor Ella omuzlarını silkerek. “Muhtemelen yine kafası yerinde değildir.”

“Doğru.”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eğer Flick alengirli bir ilişkinin içindeyse, bazen “içine kapanık” olabiliyor.

Artık otuzlarında olmasına rağmen, hâlâ aynı üniversite yıllarında olduğu gibi sorumsuz, kaypak ve çok sinir bozucu. Ancak yine de onu çok seviyoruz. Ella haklı, muhtemelen Flick’in davranışlarından çok fazla şey çıkarmaya çalışıyorum. Flick’in incinmesine sebep olabilecek herhangi bir şey yapmadığımı biliyorum. Zaten o da her şeyi çok ciddiye alan biri değildir.

“Hep birlikte çok güzel bir hafta geçireceğiz,” diyerek bana güven vermeye çalışıyor Ella.

“Tabii ki öyle olacak.” Heyecanla titriyorum. Bütün sıkıntılarımı geride bırakıp yalnızca eğleneceğim. “Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak.”

4

Ella, Harry ve ben yazlığın ön kapısından, malzemelerle dolu olan girişten geçiyoruz. Burada ceketler, kullanılmayan ayakkabılar ve yırtık pırtık spor malzemelerinin yanı sıra zamanında çok kullanılmış birkaç tenis raketi de var. Duvara yaslanmış bir şekilde duran Swingball, hemen altında birbirinden farklı golf sopaları ve eskimiş toplar da neredeyse paslanmış durumdalar.

“Babam eskiden kayalıkların üzerine çıkar ve topları denize doğru atabildiği kadar uzağa atmaya çalışırdı,” diyor Ella, spor malzemelerine baktığımı görünce. “Çok iyi bir çevre dostu olduğu söylenemez ama daha sonra gidip kıyıya vuran topları toplar ve yeniden atmaya başlardı.”

“Güzel terapi.”

Ella gülüyor. “Eskiden bu onu saatlerce eğlendirirdi.”

Girişteki koridor tamamen sade bir mutfaka yönlendiriyor bizi. Burası dışarıdan bakınca hayal ettiğimden çok daha ferah. Mutfakta boydan boya çam ağacından yapılmış sade mutfak dolapları ve tam ortasında da büyük ama yazlık eve uygun bir masa var. Ella'nın erkek arkadaşı Art Jarrett, ayaklarını masanın üzerine uzatmış ve kalçasını da yanında asılı gitarına dayamış bir şekilde oturuyor. Dirseğinin hemen yanında bir kitap açılmış bilgisayar ekranı da

Şişeyi görür görmez Harry'nin yüzü aydınlanıyor. "Evet, aradığım adam tam da burada işte." Hemen elindeki şarap kasasını bırakıyor ve büyük bir iştahla ellerini ovuşturmaya başlıyor.

Birden ruhum kararıyor. Keşke Art bir fincan çaydan daha etkili olan başka hiçbir şey içmiyor olsaydı. Şimdi Art ile birlikte Harry de günlük alkol tüketimine başlamış olacak ve içmeye başlayınca da hiçbir şey durduramayacak onu.

Art bizi görünce ayağa kalkıyor. "Hepiniz hoş geldiniz."

"Selam Art." Onu öpüp kucaklıyorum.

"Selam bebek. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Art'ı severim. Art ve Ella'nın çok da muhteşem bir ilişkileri yok ama Art'm insanı cezbeden bir tarafı var ve öyle görünüyor ki bu da çoğu zaman onun sorunlardan kolayca sıyrılmasını sağlıyor.

Ella'yla bir süredir görüşmememizin sebebi ise Art'm yurtdışında, Romanya, Bulgaristan ya da her ikisinden birden olmasıydı. Art müzik grubu menajeri ve ağırlıklı olarak heavy metal müzik gruplarıyla çalışıyor. Ayrıca kendisi de yaptığı iş tam olarak nasıl görünmesini gerektiriyorsa öyle görünüyor. Pasaklı bir imajdan hoşlanıyor. Yırtık pırtık kotlar ya da en iyi durumda Amerikan hard rock grubu Guns N' Roses gömlekleriyle kombine ettiği buruş buruş takım elbiseler giyiyor. Uzun siyah saçları ise her zaman açık ve son zamanlarda da sanki şarap rengine dönmüş gibi görünüyor. Genellikle, tıpkı şu anda olduğu gibi çenesinin üzerinde birkaç günlük kirli sakalı oluyor.

Ella ve Art uzun zamandır birlikteler. Her ikisi de uzun yıllar ayrı yerlerde yaşamalarına rağmen şu anda Art'ın Nothing Hill'daki güzel evini paylaşıyorlar. Ella bir gün Bayan Jarrett olmayı çok istediği gerçeğini hiç saklamasa da evlilik onlar için yasaklı bir kelime. Problemlerinin çoğunun temeli de Art'ın bir "özgür ruh" olmasından kaynaklanıyor. Art bağlanmaktan nefret ediyor ve çoğunlukla aynı ülkede bile yaşamıyorlar. Ella oldukça meşhur bir sanatçı ve

işine büyük katkılarda bulunmak için bütün dünyayı geziyor. Ella eve döndüğünde ise genellikle Art yurtdışına çıkmış oluyor. Bir seferde aylarca süren bir tura çıkmış bile olabiliyor. Heavy metal buralarda çok fazla ilgi görmüyor olabilir ama birçok yerde yoğun bir hayran kitlesi var ve para nerede ise Art da oraya gitmek zorunda kalıyor. Ayrıca Art hayatını yollarda geçirmeyi seviyor. Ella'nın söylediğine göre hem de çok seviyor.

Art, Harry'nin sırtına dokunuyor ve başparmağını kaldırıp süper işareti yaparak mutfakta yerde duran şarap kasasını işaret ediyor.

“Bagajda bir kasa daha var,” diyor Harry. “Beyaz.”

“Adamsın,” diyor Art.

Bu adamlar birbirlerinden oldukça farklı olsalar da, çok iyi geçiniyorlar. Art'ın tam tersine, benim diğer yarım oldukça düzgün bir adam. Harry sigorta uzmanı ve büyük bir uluslararası şirkette maaş yönetimi uzmanı olarak çalışıyor. Kulağa her ne kadar sıkıcı bir işmiş gibi gelse de öyle olmadığını söylemek isterdim ancak korkarım ki çok sıkıcı bir işi var. Tam zamanlı çalışan ve düzgün bir muhasebeci olmama rağmen, Harry iş günüyle alakalı konuşmaya başladığında saniyeler içinde benim bile gözlerim kararabiliyor. Dolayısıyla Art'm hiç şansı yok. “Emeklilik” kelimesi bile Art'm yaşam tarzında lanetli bir kelimedir. Art, uyuşturucu işleriyle uğraşan, Avrupalı otel odalarından televizyona bağlanan ya da fotoğraf çekimlerinden geç dönen büyük benliklerle uğraşmaya alıştıktır. Emeklilik planları ya da yıllık emekli maaşı gibi ufak ayrıntılarla ilgilenmez pek. Ancak bu yüzden onu ayıpladığımı da söyleyemem. Neyse ki Art, Harry ile nasıl başa çıkacağını çok iyi biliyor. Hele bir içmeye başlasınlar, muhteşem bir ikili olup çıkıverirler. Bence Art geçimini sağlamak için düzenbaz sanatçıları bile yönetip onlarla geçinebiliyorsa, herkesle geçinebilir.

“Siz ikiniz kendinize birer sandalye çekin ve birer tane de bardak alın,” diyerek talimat veriyor Art.

Buna yalnızca birimiz seviniyoruz. Ella mutfak dolabından iki bardak getiriyor ve masanın üzerine bırakıyor.

“Ben istemiyorum,” diyorum. Bunun üzerine Art yalnızca bir bardağı dolduruyor.

Harry bardağı büyük bir minnetle kavırıyor. “Çok zor bir yolculuktu,” diyor. “Biraz içmeye ihtiyacım var doğrusu.”

“Arabanın bagajında inmeyi bekleyen bir sürü şey var Harry,” diye hatırlatıyorum. Bazıları bozulabilir ve bu yüzden dolaba koymamız gerekiyor.

“Daha sonra, Grace,” diyor Harry ilgisiz bir şekilde.

Harry bir yudumda bardağın yarısını içiyor ve büyük bir iştahla dudaklarını şapırdatıyor. Bu durumda hediyeleri ve bagajdaki valizleri çıkarması gereken kişi ben oluyorum.

Bazen Harry ile birlikte olduğuma kendim bile şaşıyorum. Biz, ikimizin de ortak tanıdığı olan bir mali müşavirin organize ettiği bir toplantıda tanıştık –işin bu kısmı oldukça sıkıcı. Şampanyalar ve kanepeler eşliğinde sohbet ettik ve sonra jazz grubu bir şeyler çalmaya başladığında da Harry beni dansa davet etti.

Olgunluğu hoşuma gitmişti. O zamana kadar birlikte olduğum diğer erkeklerle kıyasla –ki bunlar zaten az sayıda– Harry oldukça bilgili, kibar ve kararlı birine benziyordu. Flick’in aksine benim erkeklere dair çok engin tecrübelerim yoktu. Üniversitedeyken bu flört etme işlerinden nefret ederdim. Sanırım yalnızca Flick beni güzel sözleriyle kandırdığı için insanlarla dışarı çıkıyordum. Hiçbir zaman Bayan Popüler olmadım. Ben tek çocuktum ve korkunç derecede utangaçtım. Yine aynı şekilde ergenliğe zayıf birisi olarak attım adımımı. O zamandan beri de iyi bir kitabı erkeklere tercih ettim hep. Kolejdeki en heyecanlı toplantılarda hep

isteksiz oldum ben. Hiçbir zaman Flick gibi olamadım ve her hafta sonu farklı bir adamla hatta bazen kim olduğunu bile bilmediğim biriyle uyanmadım. Onun hep karmaşık ilişkileri oldu ve dürüst olmak gerekirse, küçücük dairemizde olan bazı şeyler erkeklerden tamamen soğumama bile neden olan şeylerdi. Sanırım Flick çığırından çıktıkça ben de onun gittiği yoldan gitmemek konusunda daha bir kararlı oluyordum.

Çalışmaya başlayana kadar iki tane yarı ciddi ilişkim olmuştu ve bunlar birkaç haftalık bir ilişkiden ziyade birkaç ay süren ilişkilerdi. Bir tanesi öğretmen ve bir diğeri de sosyal hizmet görevlisiydi. Her ikisi de yardım bekleyen ve finansal açıdan kötü durumda olan insanlardı. Her ikisinin de bir hayat arkadaşından ziyade bir bakıcıya ihtiyaçları vardı. Aslında onlarla gerçekten öyle olmasını istediğim için değil de benden böyle bir şey beklendiği için flört ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse ben kendi kendime çok daha mutlu idim.

Daha sonra Harry çıktı karşıma. Entelektüel ve finansal açıdan eşit durumdaydık. Bu kulağa korkunç geliyor, değil mi? Böyle söylemek istemem ama beni Avrupa'da çadırla gezdirecek birinden ziyade hesapsızca tatile çıkabileceğim biri çok daha iyi olurdu. McDonald's'tan ziyade gerçek bir restoranda yiyeceğimiz yemeği karşılayabilecek birisi.

Harry güvenilir birisiydi ve oyun oynamıyordu. Eğer Harry, Lincoln telefon edeceğini söylerse, mutlaka ederdi. Eğer saat sekizde beni alacağını söylemişse, saat sekize beş kala arabası dairemin önünde olurdu. Yaşıtlım erkekler gibi bana sarkıntılık etmezdi. Beni hiçbir şey için zorlamazdı. Hayatını benimle geçirmek istiyor gibi görünüyordu. Harry ile öyle baş döndürücü romantik anlarımız olmazdı ama çok dramatik sahneler de yaşamazdık. Hiçbir zaman tutkudan ayakları yerdin kesilmemiştir. Benim de onu gördüğümde

dizlerimin bağı çözülmemiştir hiç. Aşk hikâyelerinde anlatılan o ateşli hissi hiçbir zaman hissetmedim. Bir ilişkinin temelinde öyle ateşli bir aşk olması gerektiğini düşünen insanlardan değilim. Yalnızca Harry ve ben oldukça iyi geçiniyorduk. Tiyatro aşkımızı ve güzel yemek keyfimizi paylaşıyorduk. Tartışmıyorduk. Bu da bana göre yeterliydi. Bana evlenme teklif ettiğinde, bunun olmaması için bir sebep göremedim ve evet dedim. O beni sevdi. Sağlam ve güvenilir birisiydi. Sanırım ben de onu sevdim.

Ailem çok mutlu olmuştu. Onların da sakın bir evlilikleri vardı –kavga gürültü olmayan bir evlilik. Eğer onlar gibi olabilirim bunun benim iyiliğime hizmet edeceğini düşünmüştüm. Harry'den de gayet memnundurdum. Bizim iyi bir ikili olduğumuzu düşünüyorduk. Harry'nin daha önceden evlenip boşanmış ve koruması altında da iki tane genç olduğu gerçeğini çoktan göz ardı etmişlerdi bile. Onların gözünde Harry'nin kendi evinin olması ve iyi bir işinin olması bütün bunları telafi etmeye yetmişti. Muhtemelen haklıydılar. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda sonunda birini bulup eve onlarla tanışmaya götürdüğüm ve nihayetinde bir lezbiyen olarak karşılırlarına çıkmadığım için bir rahatlama mı yaşamışlardı diye merak ediyorum. Tabii bunu uluorta açıklayacak değillerdi.

Ayrıca Harry ile mutluydum. Bu da gayet akıllıca bir karardı. Harry hep iyi bir koca olmuştur ve ben de iyi bir eş olabilmek için her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışımdır. Maddi durumumuz gayet yerinde ve ihtiyacımız olan her şeye de sahibiz. Hep mükemmel derecede iyi geçindik. Ancak şu aralar bir şeyler çatırdamaya ve yolunda gitmemeye başladı. Bu adam benim evlendiğim adam değil ve ben de acaba orta yaş bunalımı mı geçiriyor, diye düşünmüyor değilim.

Şimdi Art bardağına biraz daha şarap koyarken onu izliyorum.

Harry çok yorgun görünüyor. Belki her ikimiz de çok yorulduk ve böyle bir ara vermek için çok geç kaldık. Eğer arkamıza yaslanıp şöyle güzel bir şekilde dinlenirsek, şu son birkaç aydır yaşadıklarımızı geride bırakabiliriz. Harry'nin mavi patiska gömleğine kırışık bir kot pantolon ve spor ayakkabılar eşlik ediyor. Arabadan yazlığa gelene kadar ceketini geçirdi üzerine. Bu Harry'nin "günlük" kıyafeti olsa da bu görüntüden hoşlandığımdan pek emin değilim. Özellikle rahat ve geniş davranan Art'ın yanında, düğmelerini boğazına kadar iliklemiş bir adam görüntüsü yaratıyor. Ancak şu anda gereksiz yere eleştirel bir şekilde davranıyorum çünkü bu Harry'nin her zamanki hali. Onunla tanıştığımda da aynen bu şekildeydi, dolayısıyla şu anda bundan şikâyet etmemem gerekiyor.

Harry ile evliliğimizin muhteşem sonuçlardan biri de Harry'nin iki harika oğlunun olmasıdır. Gerçekten muhteşemler ve şu âna kadar onların hayatına dahil olduğum için bir kere bile pişmanlık duymadım. Başka üvey annelerden, eşlerinin çocuklarıyla, o çocukların yaptığı korkunç şeylerle ve maruz kaldıkları problemlerle ilgili çok şey duymuşumdur. Ancak ben, Harry'nin çocuklarıyla hiç ama hiç böyle şeyler yaşamadım. Onlara her zaman kendi çocuklarıymış gibi davrandım. Freddie yirmi iki, Oscar ise yirmi yaşında. Harry'yle ilk tanıştığımızda çocuklar daha ergenlik dönemlerinde olduklarından ve henüz çok taze olan ilişkimizi Harry'nin çocuklarını görme iznine göre yaşamak zorunda olduğumuzdan her şey daha zordu. Ancak birlik ve beraberlik içinde bir aile olmamız çok uzun zaman almadı. Her ikisi de beni çok çabuk kabullendiler ve benim de onları sevmem çok kolay oldu.

Artık çocuklar üniversitede olduklarından ve kendi heyecan dolu hayatlarını yaşadıklarından onları çok az görebiliyoruz. Sadece tatil ve bayramlarda ya da gerçekten çok ciddi anlamda paraya ihtiyaçları olduğunda. O günleri nasırlı olduğum için çok iyi hatırlıyorum

ve her ikisini de deli gibi özlediğim için düzenli aramaya çalışıyorum. Ancak hayatlarını yönlendirecek sorumluluklar almadan önce vakitleri varken hayatlarını istedikleri gibi yaşamalarını istiyorum. Ayrıca Twitter üzerinden Harry ile birlikte oldukça çok zaman harcıyorlar ve bu da Harry'nin Twitter'da harcadığı vaktin en azından bir kısmını açıklamaya yetiyor. Mutfak masasında karşılıklı oturup eski güzel günlerden bahsetmek gibi olmasa da sanırım modern ilişkiler artık böyle yürüyor.

"Şu ikisine baksana," diyor Ella beni dürterek. "Çoktan kaynaşırlar bile."

Gerçekten de Harry ceketini tekrar çıkarmış ve Art'ın yanındaki sandalyeye yerleşmiş durumda. İkinci şarap bardağı da yetmemiş olacak ki bardağı üçüncü kez dolduruyor. Harry şişeyi masanın diğer tarafına, kendi dirseğinin hemen yanına koyuyor. Şişe neredeyse boşalmış vaziyette.

"Sinyal yok." Umutsuz bir şekilde cep telefonuna vuruyor. "Sen işlerini nasıl hallediyorsun, ahbap?"

Art omuzlarını silkiyor. "Birkaç günde bir arayabiliyorum sadece. Bu da ofistekileri çıldırtıyor."

"Beni de." Harry hemen bu düşünceye katılıyor ve onlar teknoloji eksikliğinden yakınırırlarken ben de arkama yaslanıp etrafı izliyorum.

Mutfağın arka tarafında sonradan yapıldığı belli olan, terasa ve oradan da o muhteşem sonsuz denize bakan boydan boya bir pencere var. Okyanusun ritmik gelgitleri büyüleyici. Sanki önünden sürekli kayıp giden bir tablo gibi. Bu manzarayı sonsuza dek izleyebilecek ve bundan da hiç yorulmayacak gibi hissediyorum kendimi.

"Hadi valizlerinizi içeri alalım," diyor Ella. "Sonra da gevezelik etmek için onlara katılırız."

Hava bu kadar muhteşemken hep birlikte sahile yürüyüşe

gidebileceğimizi umuyordum. Dışarısı çok davetkâr görünüyor. Saatlerce arabada tıklıp kaldıktan sonra bacaklarımı biraz açmak ve ayaklarımı kuma basmak isterdim. Kim istemez ki? O ılık esintinin saçlarımı tekrar savurmasını bir bardak şaraptan çok daha fazla istiyorum.

Dolayısıyla, erkekleri içecekleriyle baş başa bırakıp, bagajı boşaltmaya gidiyoruz. Valizleri alıyorum ama diğer şarap kasasını getirme işini Harry'ye bırakıyorum. En azından bir işe yaramış olur.

"Sana Nothing Hill'daki fırından, o çok sevdiğin küçük keklerden getirdim."

Kekler arka koltukta Ella'nın çok sevdiğini bildiğim bir buket zambak ile birlikte sapasağlam duruyor. Akşam yemeğinden sonra atıştırabileceğimiz çok güzel peynirler de getirdim. Peynirler, gerçekten çok özel birkaç kutu zeytinle birlikte portatif soğutucuda. Art'm bu zeytinlere düşkün olduğunu biliyorum.

"Ah, Grace, her zamanki gibi çok düşüncelisin!" diyor Ella. "Kekler çok lezzetli görünüyor. Öğleden sonra çay yapmak için süper bir bahanemiz var."

Zambakları da Ella'ya uzatıyorum.

"Beni şımartıyorsun," diyor. "Kimseden çiçek almalı çok uzun zaman oldu."

"Benim gibi." İkimiz birlikte kıkırdıyoruz.

Eşyalarımızı yazlığa taşıyoruz. Harry'nin ve Art'ın, yanlarından gitmiş olduğumuzu fark ettiklerini bile sanmıyorum. Her ikisi de birbirlerine bir şeyler anlatıp katıla katıla gülüyorlar ve Harry'nin o bunalımlı havasından kurtulduğunu görüp rahatlıyorum. Ella'yla birbirimize bakıp gözlerimizi deviriyoruz. Zambakları ve kekleri mutfağa bırakıyor; peynirler ve zeytinleri de buzdolabına koyulduktan sonra valizlere uzanıyoruz. Ben kendi valizimi alıyorum ve Ella da Harry'ninkini. Birlikte üst kata çıkarıyoruz valizleri.

Neyse ki ilk kattaki dar merdiven boşluğu oldukça kısa. Üst katta üç tane yatak odası var. Bir tanesi ebeveyn banyolu bir oda ve diğer ikisi de hoş bir banyoyu paylaşan misafir odaları. Çatı katına yapıldıkları için hepsinin de tavanları alçak. Yatak odalarının saçaklarına uygulanmış büyük Velux çatı pencereleri odaları çok aydınlık gösteriyor. Odaların küçük esas pencereleri olduğu gibi kalmış ancak denizin davetkâr göz kırışırlarını görebilmek için bu camlardan aşağıya doğru biraz eğilmek zorundasınız. Buradaki yumuşak yastıklara sırtüstü yaslanıp kayalıklara vuran dalgaların uyku getiren ilaç gibi sesini dinlemek muhteşem olacak.

Düz beyaz battaniyelerle örtülü yatakları ve döşeme tahtası üzerine atılmış renkli halılarıyla, tüm odalar aynı tarzda döşenmiş. Oldukça sade ve şık.

"Burada yeterince rahat olabilecek misiniz?" diye soruyor Ella odalardan birisine girip bana gösterirken.

Arkadaşıma sarılıyorum. "Tabii ki olacağız. Bizi davet ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Sadece seni görmek istedim," diyor. "Birlikte çok fazla vakit geçiremiyoruz."

"Biliyorum."

"Yıllar nasıl geçip gidiyor anlamıyorum," diyor Ella ve üzüntüyle biraz buruluyor sesi.

"Zaman su gibi akıp gidiyor."

"Biz çok değişmedik, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum."

Ben hâlâ on yıl öncekiyle aynı kadın mıyım? Belki de öyleyimidir. Ancak öyle olmadığımı umuyorum.

"Rahatlayıp kendine gelmen için seni yalnız bırakıyorum," diyor Ella. "Ben gidip su ısıtıcısını açıyorum. Eminim yemeğe oturup kafalarımızı dinletmekten önce bir fincan çay içmek

istersin. Zaten diğerlerini yapacak çok vaktimiz olacak daha.”

“Çay muhteşem olur.”

“O harika kekleri de deneyebiliriz. Biraz sonra görüşürüz.”

“Ella,” diye sesleniyorum tam da kapıdan çıkmak üzereyken.

“Cwtch ne demek?”

“Kucaklaşmak gibi bir şey. Sevgi dolu bir sarılış.”

“Ya, ne kadar güzel.”

Ella bana göz kırpmıyor. O gidince, yatağın üzerine uzanıyorum, bir yıldız şekline gelene kadar kollarımı ve bacaklarımı açıyorum ve gözlerimi dikip pencereden masmavi gökyüzüne bakarak denizin ritmik sesinin beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Bir kucaklaşma. Sevgi dolu bir sarılış. Top gibi kıvrılıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlıyorum ve kendime sımsıkı sarılıyorum. Şu anda ihtiyacım olan tek şeyi yapıyorum.

5

Ella ve ben mutfaktaki şöminenin yanındaki koltuklara kurulmuş bir yandan çaylarımızı yudumlarken bir yandan da Harry ve Art'ı izliyoruz. Çoktan bir şişe bitti bile. Başka bir şişe açılıyor ve hızla tüketilmeye başlanıyor. Kafamı yana doğru çeviriyorum. Artık saymayı kesmek zorundayım. Bu delilik! Yalnızca biraz gevşeyip, her şeyi akışına bırakmalıyım. Tatildegiz. İnsanlar tatilde her zamankinden daha fazla içer, değil mi? Yine de ne yaparsam yapayım insanın kendini eğlendirebilmesi için neden tamamen sarhoş olmak zorunda olduğunu anlayamıyorum bir türlü.

“Kekler muhteşem, Grace,” diyor Ella karnını ovuşturarak.

“Burnunda krema var,” diyorum Ella'ya.

“Onu oraya daha sonra yemek üzere bırakmış olabilirim.” Ella bir kahkaha patlatıyor.

Ella'nın vazoya koyduğu zambakların muhteşem kokuları odanın içine yayılmaya başlıyor. Usta bir gitarist olan Art bir yandan gitarını çalıyor bir yandan da Black Sabbath'ın “Smoke on the Water” şarkısını söylüyor. Harry de eliyle masaya vurarak eşlik ediyor ama melodiyi pek tutturamıyor. Çıkardığı ses sevimli ve aynı zamanda bir o kadar da sinir bozucu geliyor kulağa.

“Yürüyüşe çıkmanın bir sakıncası var mı?” diye soruyorum

canlı bir şekilde. İçim daralıyor ve dışarıya çıkıp ciğerlerimi temiz havayla doldurma ihtiyacı hissediyorum.

Harry onaylar bir şekilde elini sallıyor. Art şarkıya o kadar kendini kaptırmış durumda ki beni duyduğunu bile sanmıyorum.

“Ben de seninle geliyorum,” diyor Ella. “Dışarısı rüzgârlı ama sıcak. Hırka giymene gerek yok.”

Haziran ayının sonlarında St. Lucia ya da Tayland yerine Britanya’da bir tatil molası vermiş olmanın tek kötü tarafı, olası bütün hava koşullarına karşı kıyafet taşıma gerekliliği. Arabanın bagajı her ihtimale karşı bir sürü kıyafetle dolu. Ne olur ne olmaz.

“Gardırobumun yarısını yanımda getirdim zaten. Her ihtimale karşı bir hırka alayım ben.”

Yazlığın arka tarafında ufak bir teras var ama esasen tamamen kayalıklar üzerinizdesiniz ve oradan çok kısa bir aşağı inişle sahile varıyorsunuz. Kumlara ulaştığımızda üst bağcıklarını çözüp, Converse’lerimi çıkarıyorum ve Ella da terliklerini fırlatıyor. Ella ile birlikte bu ıssız sahil boyunca öbeksleşmiş düz taşların ve çakıl taşlarının yerlerini pembe kumlara bıraktığı suyun kenarında yürüyoruz. Kol kola giriyoruz ve dondurucu dalgaların kıyısında amaçsızca dolaşarak ayak parmaklarımızı gıdıklamasına izin veriyoruz.

Esinti saçlarımı savuruyor ve buklelerimi dolaştırıyor ama umursamıyorum. Eğer burada yeterince zaman geçirebilirsem eminim ki bütün sıkıntılarım öylece uçup gidecek.

“Ah, işte hayat bu! Hiç şüphesiz burayı çok seviyorsundur.”

“Öyle,” diyor Ella. “Senin de sevmene çok memnun oldum.” Birden susuyor.

“Ne?”

“Art sevmiyor.” Ella koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor ve kederli bir şekilde gülümsüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>
Aramızda en doğal güzeli Ella olduğunu düşünüyorum. Kısa

saçları tıpkı yaramaz bir çocuğunki gibi diken diken olmuş durumda. Ufak ama kalp şeklindeki bir yüz bu kadar güzel bir şekilde taşıyabilir bu saç şeklini. Ben de çok iriyarı bir kadın değilim ama Ella biraz daha ufak tefek. Sanki rüzgâr her an onu uçuracakmış gibi. Yine de Ella'nın herhangi bir şekilde çocuk gibi olduğunu düşünmek büyük hata olur. Meteliksiz bir sanat öğrencisiyken, on yıl gibi kısa bir sürede saygın bir sanatçı olarak anılması onun ne kadar çelik gibi bir kararlılığı olduğunu gösteriyor. Kendisi cesur ve soyut sanat akımını destekleyen bir artist. Tabloları genellikle o kadar büyük ki neredeyse bir duvar resmi gibi. Canlı renkleri olan spreya kutularıyla çalışıyor ve onları gümüş tabloya püskürtüyor. Çizdikleri, canlı çizimleri ve sivri nesneleri olan kızgın yaratıklar. Ella'nın portfolyosunda tuhaf bir manzara bulamazsınız. Ancak duvar resimlerine ve kızgın çizimlere yüksek fiyatlar ödemekten mutlu olan yeterince insan var ki Ella tablolarının her biri için beş haneli rakamlar talep ediyor.

"Dün gece büyük bir kavga ettik," diyor Ella.

"Ya, hayır!"

"Seni bunlarla sıkmamalıyım, Grace. Senin de zaten yeterince sıkıntın var gibi. Ama başka kime anlatabilirim ki?" Ella kendini konuşmaya hazır hissedene kadar sessizce yürüyor. "Art, Cwtch Yazlığı'ndan nefret ediyor. Aşırı derecede." Bıkkınlıkla omuzlarını silkiyor. "Ben burayı çok seviyorum ama Art buna katlanamıyor bile. Onun nasıl birisi olduğunu biliyorsun. Burası onun için çok sönük, köy gibi bir yer. Art, lüks bir hayattan hoşlanır. Sade ve gösterişsiz her şey onu çıldırtır." Ella çok da önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışıyor. "Beş yıldızlı oteller onun için çok daha uygun."

"Harry için de," diyerek ona katılıyorum. "Anlayamıyorum. Burası varken insan başka bir yeri nasıl tercih edebilir ki? Cwtch Yazlığı cennetten bir köşe gibi. Art'a biraz zaman ver. Yavaş yavaş sevebilir," diyor. Burası bir kültür alanı. "Burayı neye göre mi?"

“Evet. Biliyorsun yıllardır onu, buraya gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum ama her zaman kıl payı kurtuluyordu. Bu süreyi birlikte yazlıkta geçirebilmemiz adına onu ikna etmek için bütün gücümü harcadım. Art’a kalsa burada bir gece kalıp yine tıklım tıklım olan Londra’ya dönecektik. Buradaki havanın çok temiz olduğunu ve nefes alırken ciğerlerini yaktığını söylüyor.”

“Zavallı adam. Muhtemelen kendisi yürüyen bir toksin olduğu içindir.” Bunun üzerine her ikimiz de gülüyoruz. “Şey, bence yalnızca bekle ve neler olduğunu gör. Sen de kolay vazgeçen biri değilsin. Sonunda onun üstesinden gelebileceğinden eminim.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Birkaç saniye önceki o kaygısız gülüşmelere rağmen, Ella’nın sesi titriyor ve ağzından çıkan kelimeler rüzgârla birlikte uçup gidiyor. “Bu kez değil.” Eğilip bir deniz kabuğu alıyor ve denizde yıkayarak kumlarından arındırdıktan sonra bakmam için hayranlıkla bana gösteriyor. Kaygan ve ahududu pembesi çizgileri olan bir deniz kabuğu, dünyanın bütün güzelliğini bir dakikada gözler önüne seren bir şey. “Burada ilham alınacak çok şey var. Kızgın ifadelerden mezun olabilirim artık.”

“Kızgın ifadeler çok kârlı.”

Ella omuzlarını silkiyor. “Evet öyle ama belki de artık başka şeyler yapmanın zamanı gelmiştir. Yeni bir şey beklemeyen insanlar için yeni bir şey deneme zamanı gelmiştir. Hiçbir şey aynı kalmaz.”

Bunun çok iyi farkındayım.

Ella içini çekiyor. “Art burayı satıp, parasını İspanya’da bir yere yatırmamı istiyor. Marbella’ya ya da başka bir yere.” Her ikimiz de burunlarımızı kırıştıyoruz. “Kışları İngiltere’nin amansız yağmurundan ve karından kaçıp oraya gidebileceğimizi söylüyor. Bu konuda onunla tartışamıyorum bile.”

"Seni Marbella'da hayal etmeye çalışıyorum."

"Art'ı biliyorsun" diye K'han Arseni kabusuna atıyor. Oğlunda

şatafat ve cazibeden hoşlanır o. Ve bunlara uygun şeylerden.” Tekrar bana bir bakış atıyor. “Ama haklısın Grace. Ben de kendimi orada hayal edemiyorum. Bundan daha kötü bir şey düşünemem herhalde.”

“Ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Burası nesillerdir senin ailenin elinde. Çok kısa süredir burada olmama rağmen neden burayı bu kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Art mı göremeyecek?”

“Hayır. Hiç de öyle görünmüyor.” Ayak parmaklarını kumun içine batırıp sürüklüyor ve Ella’nın yıllar önce daha çocukken Cwtch Yazlığı’na geldiğinde de aynı şeyi yaptığım hayal edebiliyorum. Bahse girerim bunu yapması neredeyse hiç değişmemiştir. “Anne ve babanı kaybedince, bazı şeyleri yeniden düşünmek zorunda kalıyorsun. Yetmişlerine bile ulaşamadılar. Bugünlerde çok genç ölmelerini korkunç derecede zalimce buluyorum. Ya ben de onların genlerini almışsam ne olacak? Erken ölme genlerini?”

“Saçmalama!”

“Ama insanı düşündürüyor işte. Otuz iki yaşındayım. Belki de hayatımın yarısını tüketmişimdir ve henüz yapmak istediğim şeylerin neredeyse hiçbirini yapamadım.”

“Ah, Ella!” Kolumu, omuzlarının üzerine atıyorum ve alınlarımızı birbirine yapıştırıyoruz.

“Yerleşmek istiyorum,” diyerek itiraf ediyor. “Art’ın evinin bahçesindeki stüdyomu seviyorum ancak o ev Art’ın evi, benim değil. Gerçekten benim evimmiş gibi hissedemiyorum.”

Ella, Art’m Nothing Hill’daki muhteşem evine taşındıktan sonra, Camden’deki küçük ve köhne dairesini kiraya verdi. Evet, söylediği gibi ahşaptan yapılmış çardaklarında muhteşem bir stüdyo alanı var. Çok sevimli. Orayı bırakmakta biraz zorlanabilir Ella.

“Çocuk istiyorum, Grace,” diye itiraf ediyor. “Evlениp düzenli bir hayatım olsun istiyorum. Annemle babamın yaşadığı hayat gibi bir hayat yaşamak istiyorum. Onlar hayatlarının sonlarına kadar bir-

birlerini deli gibi sevdiler. Bir gün kendi ailemle tatillerde bu yazlığa gelebilmeyi ve onların da burayı en az benim kadar sevmelerini istiyorum. Biz burada hep çok mutluyduk. Burası yaşanması gereken basit ve çok güzel bir yer.”

Ella'nın ailesiyle bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda görüşmüşümdür ama onları her zaman el ele, Ella'nın mezuniyet töreninde ve tören sonrasında fotoğraflara poz verirken sürekli gülücükler saçan halleriyle hatırlarım. Hem annesi hem de babası Ella gibi ufak tefektiler. Hiç şikâyet etmeyen, hayatla iyi geçinen, sessiz ve mütevazı insanlardı. İkisi birlikte bir tuhafiyе dükkânı işletiyorlardı ve Ella'nın dediğine göre babası öldüğü ve annesinin de bu ölümle büyük bir boşluğa düştüğü güne kadar çok mutlulardı. Ella'nın bir dediğini iki etmemişler ama şımartmamışlardı da. Çocuklarına karşı olan davranışlarında çok güzel bir çizgi yakalamışlar ve bunun sonucunda da güzel ve düşünceli bir kız çocuğu yetiştirmişlerdi.

“Art'ın da bunu istediğini düşünüyor musun?”

Şu anda düşünemiyorum ve arkadaşım bu suskunluğumdan aynı fikirde olduğumuzu anlıyor. Bence Art, Pembrokeshire'daki sessiz ve huzurlu hayat için çok fazla rock and roll tarzı bir adam.

“Uzaklara gittiğinde bana sadık kalmadığını biliyorum,” diyor Ella gözlerini kumlara doğru indirirken. “Onu suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Onu baştan çıkaran müthiş şeyler olmalı. Bir grubun etrafında, grupla ilgili herhangi biriyle vakit geçirmekten çok memnun olan hayranları her zaman vardır –grubun menajeriyle bile.” Bunu söylerken tek kaşını kaldırıyor.

“Yirmilerimdeyken, bunları hiç kafama takmadan göz ardı edebiliyordum. Turnede ne oluyorsa, orada kalıyordu; hepsi buydu. Ama şimdi durum farklı. Ben yalnızca benimle birlikte olmak isteyen bir adamı istiyorum. Tek bir yerde kalan ve sürekli hareket halinde

olmak istemeyen birini istiyorum. Budapeşte ya da Berlin'de bir otelde adını bile bilmediğı bir kadınla yalnızca bir geceliğine birlikte olan bir adamı istemiyorum. Bu iyi bir şey değil, değil mi?"

"Hayır."

Buna kesinlikle katılıyorum. Şahsen Harry beni aldatısa bununla başa çıkabileceğimi düşünmüyorum. Harry'nin hataları olabilir ama aldatmak gibi bir şey değil. Kırmızı şaraba ve Twitter'a olan bağımlılığından dolayı onun üzerine gidiyor olmam kendimi kötü hissettiriyor bir anda. Bunca şey varken, bunları yapıyor olmasının nasıl bir sakıncası olabilir ki?

"Tıpkı babamın anneme deli gibi âşık olduğu gibi ben de yalnızca beni seven birini istiyorum. Kırk yıllık evliliklerinin sonunda bile birbirlerine hâlâ deli gibi âşıklardı. Annemin ağzından dökülen son kelime babamın adı oldu. Aynı şeyi isteyerek çok fazla bir şey mi istemiş oluyorum." Gözleri doldu. "Vücudum değişiyor, Grace. Artık yapmak istediğim şeyler var. Bebek arabalarındaki bebeklere bakmaya başladım. Her gece başka bir çekici on dokuzlukla takılmak varken Art da isteyecek mi bunu?

"Burada birlikte geçireceğiniz zamanı iyi değerlendirip bunları onunla konuşmalısın."

"Aslında onun kaçtığı şey tam olarak bu. Benim çok daha derin şeyler istediğimi biliyor ve bunu erteleyebildiğı kadar ertelemeye çalışıyor." Acı bir şekilde gülümsüyor Ella. "Art'ın istediğı tek şey yalnızca seks. Bunca zamandır süren birlikteliğimize rağmen diğer ilişkilerini bitirip tek eşli bir birlikteliğın daha değerli olduğu konusunda ikna olacağından emin değilim."

Sahilin sonuna geldiğimizde, bir kayalığın üstüne, çenelerimizi dizlerimize yaslayacak şekilde oturuyor ve gözlerimizi denize dikiyoruz. Denizin sürekli değişen gelgit dalgaları büyüleyici.

Bana dönüp bizi bir şey yapmasını istiyor, parke gözleri

6

Birkaç kayalığa daha tırmanıyoruz ve kayalıkların hemen arkasından önümüze uzanan yeni bir sahilde yürüyebildiğimiz kadar yürümeye devam ediyoruz. Daha sonra dalgalar yığınla gelmeye başlıyor.

“Geri dönmeliyiz,” diyor Ella. “Dalgalar düşündüğünden çok daha çabuk bir şekilde hızlanabilir. Yazlığa giden yolun kapanmış olmasını istemeyiz.”

Böyle bir şey aklımın ucuna bile gelmemişti. Hızlı bir tempoyla yola koyluyoruz. Ella koluma giriyor.

“Birlikte vakit geçirebiliyor olmamız çok güzel. Bunu yeterince yapamıyoruz.”

“Bunu istemediğimiz için değil,” diyorum. “Hep araya bir şeyler giriyor.”

“Bazen sanki sonsuza dek arkadaş olacaktıymış gibi hissediyorum,” diyor Ella, “ve bazen sanki giderek birbirimizden uzaklaşıyor muyuz gibi hissediyorum.”

“Bağlarımızı hiçbir zaman koparmayacağız,” diyerek onu temin ediyorum. “Paylaştığımız çok şey var.”

“Ama sanırım bu en iyi arkadaş olmakla aynı şey değil, değil mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsiyi - <https://rantey.org>
“Endişelere kapılması gereken kişinin ben olduğumu sanıyor.”

dum,” diyerek bir gülücükle rollerimizi hatırlatıyorum ona.

“Haklısın,” diyor. “Sanırım benim o muhteşem keklerden biraz daha yemeye ihtiyacım var.”

Arkadaşımin korkularım konuşuyor olmamıza rağmen aklımin derinliklerindeki bir şey bana onun haklı olma ihtimalini sorguluyor. Ella'nın da söylediği gibi hiçbir şey aynı kalmıyor.

Akşamüstü yazlığa döndüğümüzde güneş alçalmaya başlıyor. Harry'yi mutfak sandalyesinden kalkıp koltuklardan birine oturmuş, ikinci şişeyi bitirmiş ve üçüncüye başlamış bir şekilde buluyoruz. Zaten başka da bir şey yapmamış. Art ise yetmişlerin popüler rock şarkılarından müzikal bir liste hazırlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Art yetenekli bir müzisyen olduğundan bu beni hiç sıkırmıyor ve Ella ile birlikte onu dinlemek için birer sandalye çekiyoruz. Sonunda hepimiz Art'a eşlik ederek şarkı söylemeye başlıyoruz. Harry bile. Art'ın arka odalarda evrak işleriyle ya da menajerler her ne iş yapıyorsa onlarla uğraşmaya başlamadan önce sahnede yer aldığı zamanlar da vardı eskiden. O heyecanını öldürecek ne oldu bilmiyorum; belki de gerçekten yeterince iyi değildi. Belki de talih yüzüne gülmedi. Herkes bir Kurt Cobain olmasa gerek.

Bu şişe de boşalmadan Ella her ikimize de birer bardak şarap koyuyor. Bir yudum alıyorum ama hiç de ilaç gibi gelmiyor. Aslında Harry bu aralar çok fazla içtiği için benim alkol keyfimi bitirdi diyebilirim. Artık eskisi gibi güzel bir rahatlama aracı olarak görünmüyor içki gözüme. Aslında insanların kişilik özelliklerini değiştirme yeteneğinin altında bir kötü niyet var. Kabul etmek gerekir ki çok az insan sarhoş olduktan sonra daha iyi bir insan olarak çıkar karşımıza.

“Akşam yemeğini hazırlamaya başlayalım mı?” diyor Ella. “Flick de çok geçmeden burada olur. Umarım! Normalde mesaj atıp haber verebilirdi ama burada öyle şeyler yapamıyoruz maalesef.”

“Ben sinyal almak için çalışmaya devam ediyorum,” diyerek konuşmaya başlıyor Harry.

“Burada hiç sinyal yok,” diyerek sabırlı bir şekilde tekrar hatırlatma yapıyor Ella.

“Hiç mi?”

“Hayır.” Ella gülüyor. “Bununla yaşamayı öğren, Harry. Eğer bu kadar çok istiyorsan, hafta ortası market alışverişini sen yapabilirsin. Haverfordwest’teki Tesco’da telefon acayip çekiyor. Hem de dört çubuk çekiyor!”

Kocam bu açıklamadan çok da etkilenmiş gibi görünmüyor. Harry uzaklıktan nefret ediyor olabilir ama süpermarketlerden daha çok nefret ediyor.

Konuyu değiştirmek için bir soru soruyorum. “Mönüde ne var?”

“Sıcak bir akşam geçiriyorken ve rüzgâr da durmuşken mangala bir şeyler atabiliriz, diye düşündüm. Bunu her akşam yapamıyoruz. Art mangalda sosis yapmayı çok sever. Bu kendisini erkek gibi hissetmesini sağlıyor.”

“Harry de.”

Ancak genelde pişirdiklerinin çoğu yanar ve yenilemez hale gelir. Harry’nin yaptığı en iyi şey yemeği zevkle yemek, onu pişirmek değil.

“Barbekü sosu olarak biraz soğan doğrasam sever misiniz?”

“Tabii ki.”

Ella’yla mutfağın diğer ucunda çalışmakla meşgul oluyoruz ve çok kısa bir süre sonra, pişen domateslerin o muhteşem kokusu bütün yazlığı dolduruyor. Ella tavaya biraz bal ve biraz da Worcestershire sosu ekleyince ağzımın suları akmaya başlıyor. Bir yandan pencereler buharla kaplanırken, bir yandan da karanlık çökmeye başlıyor.

"Kışın rüzgâr kapıyı tırmalarken ve şöminedeki odunlar harlı bir şekilde yanarken de burada olmak isterim," diyorum.

"Genelde burası yazları bile öyle," diyor Ella erkeklerin duymayacağı bir ses tonuyla. "Siz buradayken havanın da böyle güzel kalması için dua ediyorum ki buranın bütün güzelliklerini hep birlikte görebilelim."

"Önlem olarak yağmurlu havaya karşı kıyafetlerimizi getirdik."

"Oldukça zeki," diyor Ella dolaptan tavuk ve sosisleri çıkarırken, ben de biraz sarımsaklı ekmek yapıp folyoya sarıyorum. Ella, tavuğu yağ ve baharatlarla terbiye ediyor. Daha sonra birlikte salatayı yapıyoruz ve Ella süslüyor. Üzerini streç filmle kapattığımız salatayı buzdolabının yanına koyuyoruz.

"Pudinge hile karıştırdım," diyor bana. "Dün süpermarkete gidince limonlu Fransız tartı aldım."

"Biz buna limonlu tart diyelim, o zaman herkes senin yaptığını inanır," diye bir öneride bulunuyorum.

"Süper plan. Şu senin getirdiğin kekleri de bitirebiliriz."

"Süpermarket tam olarak ne kadar uzakta?"

"Lanet bir şekilde kilometrelerce uzaklıkta," diyerek yüzünü ekşitiyor. "Buradayken bir somun ekmeği almayı bile unutamazsın çünkü gece ya da gündüz, herhangi bir zaman, gidip köşe başından alabileceğin bir dükkân yok etrafta. Burada olmak planlı yaşamayı gerektiriyor. Ve büyük bir derin dondurucuyu. Yazlığın hemen yanında üç tane müştemilat var, birisinde de derin dondurucu. Ömür boyu yetecek kadar fileto balık sığdırabileceğin şu dev gibi Amerikan dondurucularından hem de. Buraya ilk geldiğimde, o derin dondurucuya alışıp içini doldurmam birkaç günümü alır ama sonra rahatlarım. Burada başka bir zihniyete bürünüp, organizasyonu iyi yapman gerekiyor." Ella saatine bakıyor. "Tanrım, umarım Flick zamanında gelir. Ona yanık şeyler ikram etmeyi hiç istemem."

“Ne kadar süreceğini tahmin ediyorsun?”

“Art birazdan mangalı yakar, dolayısıyla her şey aşağı yukarı bir saate hazır olur. Eğer Art’ı gitarının ve şarap şişesinin başından kaldırabilirsem, işe koyulmasını sağlayabilirim.”

Elinde bardağıyla gözlerini açık tutabilmek için büyük bir çaba sarf eden Harry’ye bakıyorum.

“Akşam yemeğinden önce biraz yürümek ister misin?” diye soruyorum Harry’ye. “Ortalık tamamen kararmadan sahile bir bakalım. Dışarısı çok güzel. Bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum.”

Harry omuzlarını silkiyor. Gerçekten hayır demek istediğini düşünüyorum ama inat etmem gerektiğini hissediyorum. Böylesine muhteşem bir manzara karşısından nasıl bu kadar ilgisiz olabilir? Ayrıca her şeyi bir şişenin dibinde görmekten nasıl bu kadar mutlu olabilir?

“Hadi uykucu,” elinden çekiştiriyorum.

“Birlikte Flick’i beklediğimizi sanıyordum,” diyerek karşı çıkıyor. “Flick geldiğinde dışarıda olursak ona kabalık etmiş olmaz mıyız?”

“Flick’i biliyorsun,” diyerek bir hatırlatma yapıyorum. “Yarım saat içinde de burada olabilir, yol üstünde bir partiye katılıp gece yarısı da gelebilir. Ayrıca sahilde yürüyüşe çıkmış olmamıza bozulmayacaktır. Zaten çok durmayız.”

Harry hâlâ isteksiz görünüyor ama geri adım atmıyorum.

“Hadi biraz temiz hava alalım yoksa saat dokuz olmadan uyu-yup kalacaksın.”

Harry içini çekiyor ve onu o rahat koltuğundan çekip kaldırmama izin veriyor. “Sen öyle istiyorsan.”

Art elini kaldırıyor, dinleyicilerinin çoğunu kaybettiğinden şaşkın. “Sonra görüşürüz.” Ella’nın kendisiyle ilgili planlarından henüz haberi yok.

Harry sahil yürüyüşü için hiç de uygun olduğunu düşünmediğim ceketini giyiniyor ama bir şey demiyorum. Genellikle tatil havasına girmesi birkaç gününü alır. Çok geçmeden rahatlamaya başlayacağını umuyorum. İhtiyacım olacağını düşünmediğim halde kapının yanındaki askılıktan bir ceket alıyorum.

“Bunu ödünç alabilir miyim?”

Ella kafasını sallıyor çünkü ağzı aşırıldığı peynirlerle dolu olduğu için konuşmıyor.

“Çok uzağa gitmiyoruz.”

Harry’yi sahile indiriyorum. Kayalıkların üzerinden geçerken oflayıp pufluyor. Harry’ye kıyasla ben kendimi daha zinde ve daha hafif hissediyorum. Sahilde yürünebilecek çok fazla yer kalmamış, öyle ki dalgalar tamamen ilerlemiş ve kumların çoğunun üzerini kaplamış. Dalgalar sahildeki çakılların üzerinde gidip geliyor. Çok yakında bütün kumsal sular altında kalacak ve Cwtch Yazlığı’nın üç tarafı da denizle kaplanacak.

Yürüyüş yapma fikrinden vazgeçip, düzgün ve iri bir kaya parçası buluyorum. Oturuyorum ve Harry’nin de hemen yanıma oturması için kayanın üstüne pat pat vuruyorum.

“Ben içeride de oturabilirdim,” diyor. “Bir minderin üzerinde.”

“Mesele bu değil, değil mi?”

“Belki burada bir sinyal bulabilirim,” diyor ve cep telefonunu çıkarıyor.

Sinirden dişlerimi sıkıyorum. “Kimi araman gerekiyor?”

“Hiç kimseyi,” diyor savunmacı bir şekilde. “Sadece iletişim kuramıyor olma hissi kendimi çok tuhaf hissettiriyor.”

“Belki de bu çok da kötü bir şey değildir.”

“Her şey olabilir.”

“Ne gibi mesela?”

“Bilmiyorum. Twitter’dan geri kalmamak istiyorum. Servis

istasyonundan beri hiç tweet atamadım. Nereye kaybolduğumu merak ediyorlardır.”

“Takip ettiğin insanlardan herhangi birini gerçekten tanıyor musun?”

Şaşırmış görünüyor.

“Twitter’dakileri?” diye sorma cesaretini buluyorum.

“Çocuklar orada.”

“Yani yalnızca iki kişiyi gerçekten tanıyorsun.” Telefonu kaldırıp aramayı dahi düşünmediği iki kişiyi. Onlar çok iyi çocuklar ve onlarla bu kadar az ilgilenmesi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. “Çocuklarına arada bir tweet atman, onlarla düzgün bir ilişkiye sahip olmakla aynı şey değil.”

“Seninle aynı fikirde değilim,” diyerek dikleşiyor. “Bu modern bir yol. Habersizce gelme ihtimallerine karşı bu hafta şehir dışında olacağımızı tweet atmak istemiştım.”

“Ben dün gece hem Freddie hem de Oscar ile konuştım,” diyerek bunu hatırlatıyorum. “Bizim evde olmadığımızı biliyorlar. Her ikisi de çok iyi ve sevgilerini gönderiyorlar.”

Harry homurdanıyor. Bunların hepsini ona zaten anlatmıştım.

“Bu sosyal ağ olayının arkasındaki nedeni anlayamıyorum. Bana sanki bunun arkasına saklanıyormuşsun gibi geliyor. Benimle sohbet ederek mutlu olamıyor musun? Ya da başkalarına tweet attığında –parmağımla denizi gösteriyorum– bu senin için daha güzel bir deneyim mi oluyor?”

“Olay yalnızca Twitter değil,” diyerek homurdanıyor. “Ya da yalnızca çocuklar değil. İş de yapıyorum ben. Ya benimle iletişim kuramazlarsa ne olacak? Gelişmelerden haberdar olmak isterim.”

Ona emeklilikle ilgili ani bir gelişme olmayacağını hatırlatmak istiyorum. “Ofis sana ulaşamazsa; dünyadaki büyük ve kötü giden mali durumların durma noktasına geleceğini sanmıyorum.”

“Kırıcı olmana gerek yok, Grace.”

Ama bence var. “Tatildeyiz, Harry. Kendi kendimize eğlenmeye çalışalım. Denizi seyredelim, güneşin batışını izleyelim hayranlıkla.”

Sanki başka bir yaratılmış gibi dikkatli bir şekilde güneşe bakıyor. Daha sonra kayanın üzerinde ayağa kalkıyor ve telefonunu havaya kaldırıyor. “Bir çubuk,” diyor büyük bir rahatlama olan ses tonuyla. “Sanırım bir çubuk çekiyor.”

Denize bakıyorum ama daha önce burada hissettiğim sakinlikten de sıyrılıyorum. Nasıl oluyor da Harry seviyor gibi görüldüğü insanlarla konuşmaktan keyif almazken, hiç tanımadığı insanlarla konuşmaktan bu kadar büyük zevk alabiliyor? Ben işten kaçmak için sabırsızlanırken, o nasıl ofisle iletişim halinde kalabilmek için bu kadar hevesli oluyor?

Harry büyük bir umutla telefonunu daha da yukarıya kaldırarak kayaların üzerine tırmanırken, ben kızgınlığımı dizginleyip kendi içimde huzurlu ve dingin bir yer bulmaya çalışıyorum. Dalga seslerinin beni transa geçirmesine ve düşüncelerimin amaçsızca dolaşmasına izin vererek oturuyorum. Nasıl oldu da artık bana ait olmadığını düşündüğüm bir hayatı yaşamaya başladım ben?

Neden küçük bir muhasebe firmasında çalışarak, günlerimi bilanço tablolarını ve çalışan şikâyetlerini çözmeye harcayarak geçirdiğimi tam olarak bulmak için milyonuncu kez kafa patlatıyorum. Tabii çalışanların sorunları da azımsanamayacak kadar çok. Geç saatlere kadar çalışmayı sevmiyorlar, erkenden çalışmaya başlamayı sevmiyorlar. Sınırlı internet erişimleri olduğundan homurdanıyorlar. Dizüstü bilgisayarları çok ağır, taşıması zor ve önceki yıla ait olduğu için şirketin onlara iPad almasını istiyorlar. Ofis ya çok sıcak ya da çok soğuk diye söyleniyorlar. Bazıları pencerelerin açık olmasından şikâyetçi oluyor, bazıları da kapalı olmasından.

Bazıları klimanın çok soğuttundan ve bazıları da yeterince soğuk olmadığından. Hiçbirisi de bir iki kat kıyafet giyiniyor gibi görünmüyor. Fazla mesai ücreti ve daha uzun öğle arası molası istiyorlar. Cuma günleri işten erken çıkmak ve tercihen yaz aylarında cuma öğleden sonralarının tamamen tatil olmasını istiyorlar. Aslında nadiren çalışmak istiyormuş gibi görünüyorlar.

Aklımın bir köşesinde, onların muhasebecilik işine gerçekten uygun olup olmadıklarını sorguluyorum. Tıpkı kendim gibi.

Ben orman bekçisi olmak istiyordum. Tam olarak ne yaptığından çok emin olmasam da. Bana engel olan şey de tam olarak bilmememdi zaten. Üniversiteyi bitirişimi bir şirkette işe başlayarak sonuçlandırmak gibi bir planım yoktu. Dışarıda doğayla, hayvanlarla ve bir manzara karşısında çalışmak istediğimi düşünüyordum. Belki de onlarla iletişime geçmek istiyordum. Göletler oluşturmak. Çitleri tamir etmek. Yarasa kulübeleri yapmak. Ailemin ise başka planları vardı. Boş çabalarla dışarılarda gezinmek gerçek bir iş değildi. Üniversiteye gidip bir muhasebeci olmak ise gerçek bir iş sahibi olmaktı. Dolayısıyla beni yönlendirecek ya da alternatif bir plan yapmama yardım edecek kimse olmadığı için ben de onların dediğini yaptım. İyi bir evlattım ve onlar için bir hayal kırıklığı olmak istemedim. Ailemi memnun etmek için ufacık dahi ilgim olmayan bir konu üzerinde üç yıl içinde saygın bir muhasebeci olarak ortaya çıktım. O zamandan beri de bu işi yapıyorum. Neden? Bu şekilde iyi maaş aldığım bahanesini kullanarak sonsuza dek devam edemem.

Doğayı seviyorum ama en son ne zaman bir araya geldim onunla? Londra, N10'da Muswell Hill'daki bir dairede yaşıyorum. Burada bir sorun yok ama burası tam olarak bir Serengeti gibi geniş düzlükleri olan ya da Alp'lerin zirvelerinde bir yer değil. Şapşal garip sincaplar küçük köhne bahçemizde geziniyorlar o kadar. Eğer şanslıysam, haftada bir gün pazar sabahları Harry ve ben Alexandra

Palas'a kadar yürüyoruz ya da Kensington Bahçeleri'ne kadar gidip geliyoruz. Koşmak için dışarıya çıktığımda, kaldırımları tepiyorum, içime egzoz dumanı çekiyorum ve bir tarafıma çamur bulaşacak diye endişeleniyorum.

Kafamı kaldırıp Harry'ye bakıyorum ve hâlâ mobil ağ operatörüyle konuşmaya çalışıyor. Harry doğayı isteyen bir adam değil. Sahilde son model iPhone telefonu ve zarif ceketıyla, sudan çıkmış bir balık gibi görünüyor. Gelip kayalıkların üzerinde benimle birlikte ve sessizliğime samimice katılarak romantik bir şekilde oturmasını beklemekten vazgeçiyorum. Onu beklemek yerine ayağa kalkıp dalgaların üzerinde taş sektirmeye çalışıyorum. Harry büyük bir kararlılıkla kıpır kıpır olan bu denizi, baş döndürücü güzellikteki gökyüzünü, kalbimin hızla atmasını sağlayan deniz kuşlarının dokunaklı ötüşlerini ve arzularını, Twitter uğruna göz ardı ediyor.

Bir süre sonra Harry'den uzaklaşıyor ve zamanımı tek başıma, kayalıkların üzerinden tırmanıp denizden ayırdıkları su birikintilerinde ne gibi hazineler sakladıklarına bakarak geçiriyorum. Deniz kabukları ve düz çakıl taşları toplayıp, onları ceketimin cebine saklıyorum. Yüzümü güneşe doğru dönüyorum ve cenneti bulduğumu düşünüyorum.

Kocam, yanından ayrılmış olduğumun farkına bile varmıyor.

7

Harry'yi cep telefonu çıkmazıyla baş başa bırakıp içten içe sinirlenerek yazlığa doğru yürüyorum.

Küçük bir koya ulaştığımda, kıyıya çarpan dalgaların dibinde ayakkabılarını eline almış ve dalgaların ayak parmaklarının üzerinden akıp gitmesine izin veren bir adam görüyorum.

“Selam,” diye sesleniyor, tam ben terasa doğru ilerlemeye başlarken.

Duruyorum ve gözlerime gölge yapmak için elimi kaldırarak parlak güneş ışığının altındaki kişinin kim olduğunu çıkarmaya çalışıyorum. Uzun ve atletik bir adama benziyor ama daha başka bir şey göremiyorum.

Dalgalara sırtını verip bana doğru yürümeye başlıyor. “Deniz çok güzel,” diyor yaklaşırken, “ancak soğuk.”

Daha sonra tam önümde duruyor ve ilk defa onu düzgün bir şekilde görebiliyorum. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum ve nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Nasıl hissettiğimi anlatmaya kelimelerin yetmeyeceğinden eminim.

Bunun hiç kibar bir davranış olmadığını bilsem de durup bakıyorum öylece. Kendime hâkim olamıyorum. Büyülenmiş gibiyim ve bunu açıklayacak mantıklı hiçbir sebebim yok. Koyu ciko-

lata renk gözlerin içinc'e kendimi kaybediyorum. Yüzü çok kibar ve sıcak. Güneş ışınları yanaklarını ve dudaklarını kızartmış ve iyice çekici bir hale getirmiş. Kahverengi saçları rüzgârdan karmakarışık olmuş. Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum. Üstünde haki bir asker pantolonu ve düğmeleri açık, rüzgârdan uçuşan beyaz bir gömlek var. Göğsü pürüzsüz ve bronzlaşmış. Hayatım boyunca bir şeye dokunmak için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Zaten yabancı kişilere dokunmak için bir istek duyan birisi değilimdir. Parmaklarımı avucumun içinde toplayıp, yumruğumu sıkıyorum.

"Özür dilerim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Birden bağırınca sizi korkuttum mu?"

"Hayır," diyorum, "Hayır, korkutmadınız."

Bana tam olarak ne yaptığını hiç bilmiyorum diye geçiriyorum aklımdan. Ancak şunu çok iyi biliyorum; hayatımda ilk defa içim titriyor ve damarlarımın hem hoş hem de acılı bir şekilde yandığını hissedebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" İlgiyle kaşlarını çatıyor.

"Evet. Evet. Her şey yolunda," diyorum.

Burada ne oluyor? Ben duyarlı, akli başında Grace Taylor'ım, hayalden hayale koşan birisi değilim. Ama bana bir baksanıza, vücudumun sanki beş bin voltla çarpılmış gibi ya da bir yaprak gibi sallandığını hissediyorum. Kafam karmakarışık. Cwtch Yazlığı'nın antik bir şehir ya da eşit derecede tuhaf bir yerin üzerinde kurulup kurulmadığını merak ediyorum.

"Burası çok güzel bir yer," diyor sahili işaret ederek.

"Evet."

Ancak önümde öylece duran bu adam kadar güzel değil. Cwtch Yazlığı'nın o akıl almaz güzelliği ve bu cennet gibi manzara bir anda aklımdan çıkıp gidiyor.

Bir şeyler söyleyebilmek için beynimi zorluyorum yoksa aptal olduğumu düşünecek artık. Aslında haklı da olabilir. Bir kekle birlikte bir bardak şarap ve bir fincan da çay içmeseydim bu durumu aşırı alkol alımına bağlayabilirdim. Belki de kekte halüsinasyon görmeme sebep olacak bir ilaç vardı. Bu her şeyi açıklayabilir.

“Buraya tatile mi geldiniz?” diye sorabiliyorum zar zor.

“Evet, öyle.” Adam elini uzatıyor. “Ben Noah,” diyor. “Noah Reeves.”

Elini tutmalıyım ama kendime güvenemiyorum. Eğer bir gülüşü dizlerimin bağının çözülmesine sebep olmuşsa, ona dokunduğumda neler olabilir? Kafamı eğip eline bakıyorum ve o da aynı-sını yapıyor. Parmakları uzun ve güçlü. Parmaklarını elimin arasına alırken ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Tenine dokunduğumda bana bu sanki hayatımda dokunduğum en yabancı ve aynı zamanda da en tanıdık şeymiş gibi hissettiriyor. Elim onun eline mükemmel derecede uyuyor.

Belli belirsiz bir şekilde gülüyoruz. Noah da aramızdaki o güçlü elektrik akımını hissediyor olabilir mi? Yoksa çılgına dönen kişi tek ben miyim? Parmakları elimi sıkıyor ve kendimi çok iyi hissediyorum.

“Sen Grace olmalısın,” diyor Noah.

Bu sözler yine nefesimin kesilmesine neden oluyor. “Ben Grace'im. Nereden biliyorsunuz?”

“Flick bana sizden çok bahsetti.”

Bunun üzerine bir şok daha yaşıyorum. “Flick?”

“Evet. Buraya onunla bir haftalığına geldik.” Sesi telaşlı bir şekilde çıkıyor. “O uzun yolculuktan sonra bacaklarımı biraz açmak istedim. Flick valizleri açarken ben de on dakikalık bir yürüyüşe çıkabilirim diye düşündüm.”

“Ah, evet haklısın.” Aman Tanrım! Bu Flick'in yeni sevgilisi mi?

Bu, evrenin bir şakası olmalı. "Flick ile birlikte misin?"

"Evet." Biraz utanmış görünüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de çok memnun oldum," diyerek karşılık veriyorum. Söylecek daha iyi bir şey bulmaktansa onu tekrar etmenin daha kolay olacağını düşünüyorum. "Flick senden çok bahsetti."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Memnuniyet içinde sırtıyor. "Sanırım diğerlerinin yanına gitsek iyi olur," diyor. "Dışarıda çok uzun kalmayacağımı söylemiştim."

"Ben kocamı bulmalıyım," diyerek tekrar sahile doğru yürüyorum. "Dolaşırken ondan uzaklaşmışım."

"Ah, tamam," diyor Noah. "Sen evlisin. Şimdi hatırladım. Harry miydi?"

"Doğru." Burada çok kısa bir süreliğine diğer her şey ile birlikte aklımdan tamamen çıkıp giden kocam.

Noah elimi bırakıyor. Bu teması kesmek konusunda o da en az benim kadar isteksiz görünüyor. "Seni daha iyi tanımayı dört gözle bekliyorum, Grace."

"Evet," diyorum soluk soluğa. "ben de."

"Onlara sizin de geldiğinizi söylüyorum. Mangala başlamalısınız artık."

"Tamam."

Yanımdan uzaklaşırken elini kaldırıyor ve gülümsemesi beni güneşten daha çok ısıtıyor. Kayalıklardan çok büyük bir çaba harcamadan tırmanışını ve yazlığa girişini izliyorum uzaktan.

Evet, Grace, orada tam olarak ne oldu öyle? Her ne olduysa kemiklerime kadar öylesine işledi ki bu dakikadan sonra hayatım kesinlikle eskisi gibi olmayacak artık.

8

Harry ve ben Cwtch Yazlığı'na döndüğümüzde, ışıkları açık buluyoruz. Harry'yi tam da bıraktığım yerde, kayalıkların üzerinde cep telefonuna yapışmış bir şekilde buldum. Hâlâ söyleniyordu.

Eve sessizce yürüdük. Bu da benim için çok iyi oldu çünkü biraz önce Noah ile olanlardan dolayı kafamı toparlamam için biraz zamana ihtiyacım vardı. İçimin hâlâ titrediğini hissediyorum.

İçeri girer girmez, Flick üzerimize atlayıp konuşmaya başlıyor.

"Canlarım!" diye bağıyor Flick. "Cinlerin cirit attığı bu yerde kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştım!"

Flick'in arkasında duran Ella bana bakıp gözlerini deviriyor.

"Telefon etmeye çalıştım ama burası Narnia'nın da dışında lanet olası bir yer," diyerek bir benzetme yapıyor Flick. "Dünyada cep telefonlarının çekmediği bir yer kaldığını sanmıyordum." Flick beni kollarının arasına alıyor. "Hangi cehennemdesin sen be kadın?"

"Sahilde," diyorum sevimli bir ses tonuyla.

"Aman Tanrım, deniz seni alıp götürebilirdi." Uzun sarı lüleleri fellik fellik bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor ve bu da lakabını nereden aldığını az da olsa açıklıyor. Ayrıca erkekleri bir fiskede def etmek konusunda iyi olmasının bir katkısı var tabii ki. Normalde ona verilen isim Felicity.

“Kayalıkların arasında oluşan havuzcuklarla oynayarak gayet güzel vakit geçiriyordum.”

“Gerçekten mi?” Burnunu kırıstırıyor ve bana sanki delirmişim gibi bakıyor.

“Orada bile telefon sinyali alamıyorsun,” diyerek Flick’i bilgilendiriyor Harry.

“Çünkü şu anda medeniyetten çok uzaktayız.” Harry ile konuşmaya devam ediyor. “Gel buraya, seni koca adam,” diyerek kolları ve bacaklarıyla Harry’yi sarıyor. Sessiz ve huzurlu olan yazlık, bir anda sanki içinde bir fırtına çıkmış gibi oluyor.

Harry hoşgörölü bir şekilde Flick’e gülümsüyor. Artık onun nasıl birisi olduğunu biliyor. Normalde on dakika sonra Flick’in arkadaşlığından sıkıldığı için ben yalnızca Flick’e karşı olan bu hoşgörüsünün bir hafta boyunca sürebilmesini umuyorum. Flick atılgandır, patronluk taslar ve sürekli bizi oyalar ama Ella ve ben onu gerçekten büyük bir içtenlikle seviyoruz.

“Art, mangalın etleri pişirmeye hazır olduğunu söylüyor,” diyor Ella. “O bu erkek işiyle uğraşırken biz de dışarı çıkıp ona eşlik edelim mi?”

“Aman Tanrım, çok açım!” diye bağıyor Flick. Neredeyse hiçbir şey yemeyen Flick. Üç ana öğününde de yalnızca marul yiyen Flick.

“Dışarıda hırkaya ihtiyacınız olabilir,” diye uyarıyor Ella. “Deniz havası geceleri biraz serin olabiliyor.”

“Yolculuk iyi miydi?” diye soruyorum Flick’e hırkasını giyerken.

“Korkunçtu,” diyor. “Tanrıya şükürler olsun ki yol boyunca araba kullanmadım.”

Harry kaşlarını çatıyor. “Kullanmadın mı?”

“Hayır,” diyor. “Noah kullandı.”

Ella ile birbirimize bir bakış atıyoruz ve Flick'in arkasından omuzlarını silkiyor Ella. Ella'mn bildiği kadarıyla Flick yalnız geliyordu. Ben Noah'la daha önce sahilde tanıştım. O da Flick'in yarısından çoğunu duymadığımız ve gün geçtikçe büyüyen erkek arkadaş listesindeki yeni bir kişi.

"Noah da kim ve eve ne zaman geldi?" diye soruyor Harry.

Bunun üzerine arkamdaki merdivenlerden bir ses duyuluyor. "Benim."

Parmaklarımın ucunda geri dönüyorum ve onu merdivenlerde durmuş bana sırtırken görüyorum.

Harry'nin ağzı açılıyor ve öylece kalıyor.

"Harry," diyor Flick sonunda, "ağızına sinek kaçacak."

Harry sinirli bir şekilde ağzını kapatıyor ve benim bir adım önüme geçip Noah ile tokalaşiyor. Sert bir şekilde hem de. Ancak bunu planlı bir şekilde yaptığını düşünmüyorum. "Sen de kimsin?"

Noah omuzlarını silkiyor. "Ben Flick'in... şey... ona bir hafta boyunca eşlik edeceğim." Harry endişeli bir şekilde arkadaşımıza bir göz atıyor. Noah'ın tam olarak hangi sıfatla orada olduğundan pek emin değil.

Harry kafasını çeviriyor ve gözlerini Flick'e dikeyor. "Yalnız geleceğini sanıyordum," diye haykırıyor birden.

Omuz silkme sırası bu kez Flick'te. "Planlar değişti."

Bir Flick klasiği.

Sonunda Noah elini Harry'nin elinden çekiyor. "Grace'le çoktan sahilde tanıştık zaten."

O ânı hatırlayınca birden kızardığımı hissediyorum. Aramızda yine öyle güçlü bir elektrik akımı oluyor ki neredeyse havadaki kıvılcımları görebiliyorum. Bunu diğerleri de görebiliyor mu? Bu gerçekten Noah ile benim aramda mı oluşuyor? Tanrım, umarım öyledir.

"Herkes hazır mı?" diye soruyor Ella.

İyi ki soruyor çünkü diğer türlü gece boyunca burada böylece, hiç kıpırdamadan durup Noah'a bakabilirim.

"Sevgilim!" Flick kolunu Noah'm göğsüne doluyor ve onu benden uzaklaştırıyor. Konuşmaya başlıyor. "Dışarıya gel, şuraya bir bak."

Yanımızdan ayrılırlarken Noah'ı bana bakarken yakalıyorum.

Otomatiğe bağlamış Ella'nın yiyecekleri çıkardığı buzdolabına doğru gidiyorum. Birkaç tavuk tabağı alıp dışarıya taşıyorum.

Ne düşünüyorsun?" diye nefes nefese fısıldıyor bana. "Efsanevi bir dizi oyuncusuna benzemiyor mu?"

"Evet." Sadece söylediğini onaylıyorum. Flick'in yeni sevgilisinin varlığının benim gibi Ella'yı da etkilemesinden memnun oluyorum.

"Tanrım, Flick'i daha sonra bu adamla ilgili ciddi bir şekilde sıkıştırmalıyız. Sana bununla ilgili bir şey söylemiş miydi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Tek kelime bile etmedi."

"Hımm," diyor Ella. "Neden sakladı ki? Bana tek başına geleceğini söylemişti."

"Belki de onu yolda bulup almıştır yanına." Ancak benim yolda aldığım tek şey korkunç bir peynirli sandviçti.

"Tam da Flick'e yakışır bir davranış. Şanslı kadın." Ella gözlemini devirerek bana doğru dönüyor. "Çok büyük ihtimalle geride son anda işlerine taş koyabilecek bir Bayan Noah vardı. Muhtemelen bu yüzden de bize bir şey söylemeyip, gizli tutmayı tercih etti."

"Evli adamlarla birlikte olmanın ortaya çıkardığı bir yan etki," diyerek Ella'ya katılıyorum. "Güvenilmez oluyolar."

Bu düşünceye tutunmak zorundayım. Noah muhtemelen evli, Flick ile ateşli bir ilişki yaşıyor ve bu da onun aslında iyi bir adam değil, pislik herifin teki olduğunu gösteriyor.

Dışarıda toplanıyoruz. Rüzgâr kesilmiş; güzel ve ılık bir akşam

havası var. Ella terasın her yerine koyduğu mumlar, fenerler ve yazlığın arka kısmına yerleştirdiği bir dizi beyaz süsleme ışıkla çok iyi iş çıkarmış. Burası büyüleyici bir yer olmuş.

Art yiyecekleri pişirmeye başlıyor ve mangalın isli kokusu havayı doldurarak denizin tuzlu tadıyla yarışmaya başlıyor. Ella dışarıya bir iPod getiriyor ve Caro Emerald'ın yumuşak sesi gecenin içinde akıp gidiyor.

Hep beraber büyük piknik masasına oturmamızla birlikte kahkahalar da çoğalıyor. Birisi bana şarap koyuyor. Harry elimi tutuyor. Flick ise Noah'a doğru eğiliyor ve onun kulağına bir şeyler fısıldıyor. Noah'm gözleri benimkilerle buluşuyor. Onun gözlerinin içine bakmamaya çalışıyorum. Ağzım kuruyor ve şarabımdan yudumluyorum. Ancak düşünebildiğim tek şey dudaklarımın Noah'm dudaklarıyla buluşması ve bunun nasıl bir his olabileceği. Gülümsüyor bana ve onun içgüdüsel olarak aklımı okuyabildiğini biliyorum. Sabit bir şekilde durabilmek için masanın kenarından tutunmak zorunda olduğumu hissediyorum. Aksi takdirde bütün dünyam bir anda altüst olacakmış gibi geliyor.

Beş para etmez dergilerden birinde –muhtemelen kuafördeyken– Johnny Depp ile ilgili okuduğum bir röportajı hatırlıyorum. Orada Vanessa Paradis'e âşık olacağını kalabalık bir ortamdayken daha onun ensesini görür görmez anladığını söylüyordu. Paradis arkasını döndüğünde ve göz göze geldiklerinde, o zamana kadarki haşarı davranışlarının hepsini bırakıp kendini o kadına adayacağını anlamıştı birden. O zaman bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

“İyi misin?” diye soruyor Harry.

Yutkunuyorum. “Evet.”

Ama değilim ve her ikimiz de bunu biliyoruz.

9

Arkadaşlarla akşam yemeği yemek eskiden çok kolay bir işti. Noah'tan önce. Bundan sonra da hayatımın bu iki bölümden ibaret olacağını düşünüyorum. Noah'tan öncesi ve sonrası.

Art, güzelce pişirdiği tavukları ve sucukları masaya getiriyor. Biz de yumuluyoruz.

Noah benim tam karşımda oturuyor ve çatalım Flick'in sözlerine gülümsemek için hafifçe kıvrılan dudaklarına ya da ağzına götürürken onlara bakmamak için çok büyük çaba sarf ediyorum. Arada sırada bana bir bakış atıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Daha sonra da yalnızca benim için gülümsüyor, bundan eminim. Tanrım, bu haftayı çıldırmadan nasıl geçirebileceğimi hiç bilmiyorum.

Artık doğal bir şekilde hareket edemiyorum. Her hareketimde biraz daha fazla ses çıkarıyorum. Neredeyse bardağımı deviriyorum. Çatalım gürültüyle tabağımın üzerine iniyor. Sarımsaklı ekmeğim yere düşüyor. Sucuğumun yağı her zamankinden daha fazla fışkırıyor gözüme.

"Her şey yolunda mı, Grace?" diye fısıldıyor Ella.

Arkadaşım fark etti. Herkes fark etti.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Evet. Evet. Şarabı fazla kaçırdım."

"Sadece bir bardak içtin."

“O zaman yeterince içmemişim.”

“İzin ver doldurayım.” Noah bardağımı ağzına kadar dolduruyor.

Ah, Tanrım! Aynı anda hem âşık hem de zil zurna sarhoş olmak istemiyorum. Bu çok ama çok tehlikeli bir birleşim olur.

Flick kolunu gelişiğüzel Noah’m omuzuna atıyor ve ben mide-min cayır cayır yandığını hissediyorum. Kıskançlık. Bu duyguyu da hayatımda ilk defa tadıyorum. Ayrıca mantıksız bir aşk deneyimini de ilk defa yaşıyorum ve bundan da oldukça rahatsızım. Bu normal bir şey değil. Arada sırada Noah’ı süzerek, beni böyle anlamsız bir enkaza dönüştüren şeyin tam olarak ne olduğunu çözmeye çalışıyorum.

Noah uzun birisi. Muhtemelen Harry’den daha uzun. 1.89 cm falan galiba. Geniş omuzlar, düz bir sırt. Sanki fiziksel bazı aktiviteler yapıyor ya da vücut çalışıyormuş gibi görünüyor. Gerçekten vücut geliştirme çalıştığını umuyorum çünkü jimnastik gibi şeylerden nefret ederim. Neyse ki şu anda gömleğinin düğmeleri kapalı ve ben onun düzgün ve pürüzsüz göğsünü ve karnını göremiyorum. Saçları koyu, dağınık ve modaya uygun. Onun da otuzlarının başlarında, yani benimle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyorum. Size daha başka ne anlatabilirim ki? Ağzı müthiş derecede öpülesi. Kah-verengi gözleri çok hoş ve en az ağzı kadar gülücükler saçıyor. Yaşlı hanımların yolda karşıdan karşıya geçmelerine yardım eden bir tip gibi görünüyor. Ateşli bir tutkuyla bluzunuzun düğmelerini koparmaktan mutlu olabilecek bir tipi varmış gibi de görünüyor. Yüce İsa! Senin neyin var böyle Garce Taylor? Kes şunu! *Hemen* kes şunu!

Hepimizin alkol denizinde yüzüyormuş gibi görünüyor olmamızdan başka yemeğin nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ben normalden daha fazla içiyorum. En azından böylece Harry’nin kaç bardak içtiğini saymaktan kurtarıyor beni. Noah’ın hiç şarap içmediğini ve Ella’nın da su içerek devam ettiğini fark ediyorum. Acaba ben de

mi öyle yapmalıyım, diye düşünüyorum. Herkes kahkahalar atıyor, şakalaşüyor ama ben kendimi onlardan bağımsız bir şekilde sanki havalarda uçuyormuş gibi hissediyorum.

Dükkândan alınmış limonlu tartımızı yiyip, keklerin kalanını da silip süpürdükten sonra açşıya bu muhteşem yemekten ötürü iltifatlar yağdırıyoruz ve Ella ile ben masayı toparlamaya başlıyoruz. Rüzgâr tekrar esmeye başlıyor ve yeniden içeriye girme vaktimiz geliyor.

Harry ve Art şömineyi yakmak için oturma odasına gidiyorlar. Flick de onların arkasından gidiyor. Flick asla başkalarının arkasını toplamaz. Diğer yandan, Noah onların gerisinde kalıyor ve Ella ile bana masanın toplanmasında ve tabakların bulaşık makinesine yerleştirilmesinde yardımcı oluyor. Ben dışarı çıkıyorum ve bütün mumları söndürüyorum. Orada ay ışığının altında ve süsleme ışıklarının arasında öylece duruyorum. Arkamdan ayak sesleri geliyor ve gelen kişinin Noah olduğunu düşünerek dönüyorum.

“Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?”

“Hayır. Yalnızca biraz nefes alıp yalnız kalmak istemiştım.”

“Ben de,” diyor Noah. “Ben de denizin sesini dinlemek istedim. Buranın ne kadar muhteşem bir yer olduğunu düşünmekten alamıyorum kendimi.”

“Evet. Burayı ben de çok sevdim. Kayalıklara oturabiliriz. Orası çok güzel.”

Kafasını sallıyor ve terastan kayalıklara geçerken beni takip ediyor. Oturacak uygun bir yer arayarak kayalıkların üzerine tırmanıyorum. “Burası iyi görünüyor.”

Normal bir şekilde davranmaya çalışıyorum ama tabii ki bir anda durup hızlıca döndüğüm için Noah bana çarpıyor. Sıkıntılı bir şekilde devam eden hayatım bir anda aşna fişne filmlerine dönüyor. Noah beni tutmak için kollarını kaldırıyor ama ben onun dokunuşundan kaçıyorum.

“Ben iyiyim. Teşekkürler.”

Onunla yalnız kaldığım için sakarlık yaptığımı anladığı açık bir şekilde belli oluyor. Birlikte kayalığın üzerine oturduğumuzda ise bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Neden Noah dışarıya geldiğinde, onu orada bırakıp doğruca mutfağın güvenli sularına gitmedim ki? Dizkapaklarıma sarılıyorum ve Noah çok yakınımda olduğu için titriyorum birden.

“Üşüdün mü?”

“Hayır. Yalnızca içim ürperdi.”

“Ceketimi sana verebilirdim...” Bir kahkaha atıyor ve üzerindeki ince gömleği işaret ediyor.

Dikkatini yüzümdeki utangaç ifadeden uzaklaştırmak çabasıyla neşeli ama biraz da boğuk ses tonumla bir soru soruyorum. “Ee, Flick ile nasıl tanıştınız bakalım?”

Muppet Show’daki Beaker edasıyla konuşuyor olmam gerçeğini görmezden gelerek cevap veriyor. “Bir film şirketi, stüdyo dışı çekim için benim çiftliğimi kullanıyordu. Flick’in yazarlarından birininmiş gibi gösterdiler.”

Flick, Londra’da büyük bir edebiyat ajansında film temsilcisi olarak çalışıyor ama aslında çok az Londra’da bulunuyor. Dünyadaki her yere uçuyor –Los Angeles’a, Cannes’a, nerede film festivali gibi şeyler oluyorsa oraya gidiyor. Londra’da oldukça güzel bir yerde olan evinin yanı sıra Kaliforniya’da da kendine ait bir dairesi var ve çoğunlukla orada kalıyor. Flick sürekli biz üç kızın hep birlikte oraya gitmemiz gerektiğini söyleyip duruyor ama sanırım bu asla olmayacak.

“David Stevens,” diye ekliyor Noah. “Onu tanıyor musun?”

“Hayır, tanımıyorum.”

Ella ve ben Flick’in işleriyle alakalı her şeyi biliriz. Anlattığı kadarıyla elbette. Ancak hiçbir zaman yazarlarından ya da onlarla ilgili olaylardan haberimiz olmaz.

“Çektikleri onun kitabı. *En Güzel Mayıs*.”

“Başrolde kim oynuyor?”

Noah umursamazlıkla omuzlarını silkiyor. “Hiçbir fikrim yok. Korkarım ünlüleri çok iyi takip eden biri değilim ama büyük isimler olduğunu sanmıyorum. Bana oldukça düşük bütçeli bir işmiş gibi geldi.” Yüzünü buruşturuyor. “Sakin böyle düşündüğümü Flick’e söyleme.”

Çoktan arkadaşımış gibi davranmaya başladı bile.

“Söylemem. Sırrın bende saklı.”

Bana sanki bundan emin olduğunu söyleyecekmiş gibi bakıyor.

“Flick bir gün çekimlerin nasıl gittiğine bakmak için geldi ve...”

Noah gerisini söylemek ihtiyacı hissetmiyor. Flick’i görüp ayaklarına kapanan güçlü kuvvetli erkeklerin çoğu gibi. Aslında ilişkisi boyunca onları o seviyede tutmayı Flick çok seviyor.

Ella’nın çekici bakışlarına sahip olmasa da, Flick uzun, zarif ve sıra dışı güzellikte bir kadın. Göz alıcı, çok çekici ve lanet olası bir şekilde de bunun farkında olan bir kadın. Muhteşem derecede oval ve kusursuz bir yüzü, oldukça şuh bir ağzı var. Doğal bir sarışın ve iri bebek mavisi gözleri var. Yalnızca kaskatı kesilmiş kalpler ona karşı koyabilirler. Ve yalnızca kendinden çok emin olan erkekler onunla iletişime geçmeye cüret edebilirler. Ancak bu tarz adamlardan biriyle birlikte olmak yerine, Flick sürekli evli ya da “çetrefilli” ilişkileri olan kişilerle birlikte olur. Alfa erkeklerden ve aktörlerden hoşlanır. Birlikte olduğu erkekler ya kendinden daha genç ya da iki kat yaşlıdır. Multimilyonerler, sadakat nedir bilmeyenler ya da meteliksiz otlakçılardır.

Geçmiş performanslarına bakılırsa Noah, Flick’in erkek arkadaşı olamayacak kadar normal görünüyor. Özellikle multimilyoner ya da sadakatsizler sınıfına girmiyor olmasını gönülden umuyorum.

“Demek bir çiftliğin var?” diye soruyorum, havadan sudan

sohbet ediyormuşuz gibi bir tavır takınmaya çalışarak.

“Hayır.” Bir kahkaha patlatıyor. “Birinde işletme müdürüyüm. Tabii bu yapılan ayak işlerine şirketlerin verdiği isim. Akan damlalarını tamir etmekten, av sahalarında kahvaltı servisine kadar her şeyi yapıyorum.”

“Neresi orası?”

“Çok küçük bir yer. Oran verecek olursak, on yedi yatak odası ve altı resepsiyon odası büyüklüğünde.” Kaşlarını çatmaktansa kolayca patlatıverdiği bir kahkaha daha dökülüyor dudaklarından. “Yine de o meşhur büyük evlerden birisi değil. Yalnızca bayramlarda ve tatillerde halka açığız. Hükümet güvenliğimizi sağladığı müddetçe. Melbray Hall, Midlands’te. Birmingham’dan çok uzakta değil. Muhtemelen adını bile duymamışsındır.”

“Haklısın.” Mahcup bir şekilde gülümsüyorum.

“Büyüleyici bir yer,” diye ekliyor. “Zemin Capability Brown tarafından tasarlandı.”

“O zaman bir gün gelip seni ziyaret etmek lazım. Öğle yemeğine falan gidebiliriz.”

Ah, aman Tanrım, neler söylüyorum? Onunla flört ettiğimi düşünecek.

“Çok sevinirim,” diye karşılık veriyor. “Sana etrafı gezdiririm. Orayı da çok seversin.”

Hadi be! Öyle düşünmeye başladı bile.

Bu adam senin en yakın arkadaşının sevgilisi. Bunu unutma! Flick’in başkalarının eşleriyle olmasından hep nefret ederdim. Bunu yapmamalıyım.

Daha sonra ikimiz de sıkıntılı bir şekilde olduğumuz yerde kalıyoruz ve ben birkaç tane çakıltaşı alıp isteksizce denize doğru fırlatıyorum.

“Son dakika planıydı,” diye ekliyor Noah. “Buraya geliştik.”

Flick daha dün söyledi bana. Birlikteliğimiz henüz çok yeni. Daha birbirimizi bile tam olarak tanımıyoruz.”

“Hepimiz birlikte kaynaşır gideriz.”

“Umarım öyle olur. Davetsiz bir şekilde gelmiş olmayı istemem.”

“Ah, eminim öyle bir şey yapmazsın. Biz oldukça arkadaş canlısı bir grubuz.”

Sonra Ella arka kapıyı açıp terasa çıkıyor. “Kahveler hazır,” diye bağıırıyor bize.

“Sanırım bu içeriye girip diğerlerine katılmamız için bir işaret,” diyor Noah. O da en az benim kadar isteksiz görünüyor.

“Evet.”

Ayağa kalkıyoruz ve Noah bana yardımcı olmak için elini uzatıyor ama ben o eli tutmuyorum. Yapamam. Onun yerine sendeleyerek terasa doğru ilerliyorum.

“Siz ikiniz orada dünyayı mı kurtarıyordunuz?” diyerek şakalaşıyor Ella.

“Onun gibi bir şey.”

“Belli, her ikiniz de oldukça keyifli görünüyorsunuz.”

Oldukça keyifli. “İçeri girmem lazım,” diyorum alelacele.

“Harry beni özlemiştir.”

Noah’ın tarafına gözücuyla bile bakmadan hızla içeriye sıvışıyorum.

10

Hep birlikte ferah ve en az mutfak kadar rahat olan oturma odasına ilerliyoruz. Şöminedeki ateş, harlı bir şekilde yanıyor, bacanın hızla çektiği alevler bir yandan da içeriyi loş bir şekilde aydınlatıyor. İçeride üç tane kanepa var; hepsi de eskiden kalma ve aslında hiç de Ella'nın tarzı olmayan ama odanın atmosferine çok yakışan çiçek desenli kumaşlarla kaplı. Ella'nın buradaki eşyalardan ne kadarını atacağını ve duygusal sebeplerden dolayı ne kadarını burada tutacağını merak ediyorum. Yine de burayı olduğu gibi sevdiği izlenimine kapılıyorum ve bu yüzden onu suçladığımı söyleyemem.

Konyak şişesi açılmış. Art, Harry ve Flick biz gelmeden içmeye başlamışlar bile. Harry ve Flick kanepelerden birinde birlikte oturuyorlar. Flick hunharca gülüyor. Yüksek perdeden kahkahaları bütün odayı dolduruyor.

“Senin kocan tam bir serseri,” diye bağıyor bizi görür görmez.

Ancak hiç kımıldamıyor ve olduğu yerde oturmaya devam ediyor. Flick ve Harry hep çok iyi içme arkadaşı olmuşlardır. Yalnızca her ikisi de ayıkken Flick'in hareketleri Harry'nin tepesini attırır.

Ella tekrar gitarını eline alıp bir şeyler çalmaya başlayan Art'ın yanına kıvrılıyor.

Noah da diğer kanepeye oturuyor ve benim de onun yanına

oturmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Tabii ben de öyle yapıyorum. Elbiselerime iyice sarınarak oturuyorum ki Noah'a değmesinler. Bu aptalca bir tutku diyerek kendi kendime öğütler veriyorum ve hemen kendimi kontrol altına almam gerektiğini düşünüyorum. O da bir erkek. Yalnızca hoş bir erkek. Daha fazlası yok. Bütün bu beceriksizlikler ve sakarlıklar benim hayal gücümün yansımasından başka bir şey değil.

"Kadeh kaldırmalıyız," diyor Flick büyük bir coşkuyla. Arabanın bagajında şampanya var ama dışarı çıkıp onu alma zahmetine girişemem. Onu yarın alırız. Bardaklarınızı doldurun!"

Bir bardak daha şarap içmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin olamıyorum ama yine de bardağı alıyorum. Noah portakal suyundan daha sert bir şey içiyormuş gibi görünmüyor ve Ella da yine içmeyi reddediyor. Bütün gece boyunca alkollü bir şey içip içmediğinden emin değilim.

"Bize," diye yüksek sesle söylüyor Flick. "Eski ve yeni arkadaşlıklara." Noah'a davetkâr bir bakış atıyor.

"Eski ve yeni arkadaşlıklara," diyerek tekrarlıyoruz hepimiz.

"Birlikte geçireceğimiz güzel bir tatile," diye devam ediyor Ella.

"Tatile!" diyerek içmeye devam ediyoruz.

Şerefine içmek faslı kapanınca, tekrar kanepeye oturuyorum. Bütün dikkatler yumuşak bir şekilde Coldplay şarkıları söyleyen Art'a yöneliyor. Noah bana doğru dönüyor. Birbirimize çok yakınız. Sıcacık nefesini boynumda hissedebiliyorum. Kendimi sürekli ateşler basan bir kadın görünümünden kurtarmaya çalışıyorum.

"Peki, sen Flick'i nereden tanıyorsun?" diye oldukça sessiz bir şekilde soruyor Art'ın gitar çalışını bölmek için. "Söylediğine göre üniversitede hep birlikteymişsiniz?"

"Evet. Çok uzun zaman önce." Bardağımla oynuyorum, sonra işve yapıyormuş gibi algılanabilir diye düşünüp birden kesiyorum

oynamayı. “Hepimiz farklı bölümlerdeydik. Ben muhasebe okuyordum, Ella sanat okulundaydı ve Flick de medya çalışmalarında. Aynı binadaydık ve biraz daha para kazanabilmek için aynı uyduruk barda çalışıyorduk. İlk yılın sonunda hep birlikte eve çıkmaya karar verdik.”

“Ve o zamandan beri arkadaşsınız?”

“Kulağa sıkıcı geliyor değil mi?”

“Hayır. Bence hâlâ birbirinize böyle yakın olabilmeniz çok güzel.”

Diğerleri kahkahalar atarak gülüyorlar. Kafamı Noah'ın kafasına doğru daha fazla eğiyorum ki onu daha iyi duyabileyim.

“Birbirinizden oldukça farklı görünüyorsunuz.”

Eminim Flick tam bir ilgi budalasıyken, Ella ile benim öyle olmadığımı kast ediyor.

“Bilmem. Aslında çok da farklı değilizdir.”

Hepimiz iş hayatlarında başarılı ancak görünüşe göre aşk hayatları darmaduman olmuş kadınlarız. Sonuncu kritere gelince, Flick'in diğer ikimize göre çok daha büyük miktarlarda deneyimi var.

Flick üniversitedeyken tam bir kâbustu. Uyandığımızda evimizde kimi bulacağımızı asla bilemezdik. Pijamalarımızla mutfığa gitmek bizim için tam bir hayaldi. Mutfak masasında her zaman elinde bir fincan kahvesiyle yabancı bir adam olurdu. Zaman zaman iki kişi bile olurdu. Hep çok sersem görünürlerdi. Bir müddet sonra kira parasını dörde bölmeyi düşündük. Flick'in payına iki hisse düşecekti çünkü yanında misafiri olmadan geçirdiği gece sayısı yok denecek kadar azdı. Yalnızca onları gözlemlemek bile çok yorucuydu. Flick için sıraya girenler arasında öğretim üyeleri, yerel şarkıcılar ve futbolcular vardı. Eskiden onlara Kahvaltı Kulübü derdik. Postacı bile kaçamamıştı elinden. Yeterince hoş bir adamdı ama onu mutfakta her zamanki üniformasıyla tost yerken bulmak rahatsız

edici oluyordu. Yine de postacıdan payımıza düşenleri alabiliyorduk. Taşıdığı şeylerin arasında numunelik sabun tozlar, sıcak çikolatalar ya da şampuanlar varsa onları bize veriyordu.

Flick'in bir ev arkadaşında olmaması gereken aşırılıklarını hoş görmeye alışmıştık. Üniversiteye kafası çok karışık genç bir kadın olarak gelmişti ve açıkçası Ella ve ben onun kafa karışıklığını gidermek için çok uğraştık. Bazen Flick'e bakıyorum ve acaba biraz daha çaba harcasaydık ortaya daha iyi bir iş çıkarabilir miydik diye merak ediyorum. Her ikimizden de bir yaş büyük ama yine de vahşi çocuk tavırlarını bıraktığına dair hiçbir işaret yok. Yirmilerinizde vazgeçemediğiniz cümbüşleri otuzlu yaşlara geldiğinizde normal olarak kabullenmeniz daha zor olmaya başlıyor. Kırklı yaşlara gelince de artık olgunlaşmış, oturmuş ve aile kurmaya başlamış olan yaşıtlarınıza ayak uyduruyorsunuz. Eğer parti masalarında hâlâ tek başınıza dans ediyor ve eve rastgele bulduğun erkekleri atıyorsan, insanlar sana acımaya başlıyor. Flick için de aynı şeyin olmasını istemiyorum. Onun da birisi tarafından çok sevilmesini istiyorum.

Flick'in derslerini A ile geçtiği yaz, daha önceden yaptığı sırt çantasıyla Güney Amerika'yı gezmek, Tayland'daki filleri korumak için gönüllü işler yapmak gibi planları aniden değişti. Birdenbire çantasını toplayıp Las Vegas'a arkadaşının da babası olan, son model bir Mercedes kullanan ve her hafta sonu golf oynayan, Rotary Kulübünün önde gelenlerinden, orta yaşlı müzik öğretmeniyle evlenmeye gitti. Söylentilere göre bu durum Flick'in yaşadığı küçük ama varlıklı kesimde şok dalgaları halinde yayılarak skandal etkisi yaratmıştı. Öğretmen, Bay Tavistock ya da onu yakından tanıyorlarsanız Brian çok uzun süredir birlikte olduğu hayat arkadaşını ve ergenlik çağındaki iki çocuğunu Flick için terk etmişti.

Flick'in bu ilişkisi herkesin gözlerinin önünde yaşanıyordu ve tabii ki çok uzun sürmedi. Daha evlilik cüzdanlarındaki yazıların

mürekkebi kurumadan ayrıldılar. Brian Tavistock en kısa sürede boşanma dilekçesini doldurdu ve dilekçeye de Flick'in başka kişi ya da kişilerle ilişkisi olduğu notunu düştü. Belki Flick yeni bir Kahvaltı Kulübü kurmuştu. Belki Brian aniden bu ilişkiden vazgeçmişti. Her ikisinin de yaptığı kötü şeyler olmuştu. Kim bilir? Ancak bu durum çok yüksek bir yerden durgun bir suya düşen çakıltaşının yarattığı dalgalar gibi büyük bir etki yarattı. Hikâyeleri boşanmalarıyla da son bulmadı ve şimdi bile bu konuyla ilgili söylentiler ufak dalgalar halinde yayılmaya devam ediyor.

Flick ile o zamandan beri görüşmeyen ailesi büyük bir utançla onu üniversiteye def etmişti. Onu tek kız kardeşinden de uzaklaştırdılar ve Flick o zamandan beri kardeşini hiç görmedi. Görünüşe göre Flick'ten kurtulmak, onu halının altına süpürmek ve sanki hiç olmamış gibi davranmak; iyi ya da kötü günlerde Flick'in yanında olup dertlerini paylaşmaktan daha kolay gelmişti ailesine. Flick her birkaç yılda bir ailesinden bir Noel kartı alır, hepsi o kadar. Kız kardeşi ise en gözde çocuk, kocası veri yönetiminde çalışıyor ve iki tane de yeni yeni yürümeye başlayan çocuğu var. Bu durumda Ella ve ben Flick'in ailesinden kalan boşluğu doldurduk. Şu anda sahip olduğu tek ailesi biziz.

Flick üniversiteye geldiğinde çoktan kontrolden çıkmış vaziyetteydi. Sürekli içen, bir partiden diğerine koşan, gününü gün eden bir kızdı. Ella'yla Flick'i kendinden bile korumak için çok çaba sarf ettik. Eve sağ salım girebilmesi, yabancıların arabalarına binmemesi ve geceyi arabasına bindiği yabancı adamlarla geçirmemesi için elinden geleni yapmaya çalışanlar bizdik. Bir şişe Jack Daniel'sın başında bütün gece birlikte oturup sohbet eder ve birbirimize içimizi dökerdik ama sorunlarla nasıl başa çıkacağımızı bulamazdık.

Ella gayet düzgün ve çok mutlu bir aileden gelmişti. Biraz baskıcı olsalar da benim ailem de gayet iyiydi. Ben her zaman başkala-

rını hoşnut etmeye çalışan iyi kız çocuğuydum. Ailem ebeveynlik davranışları açısından çok ileri görüşlü değildi. Flick öğretmeni ile Ford Escort'un arka koltuğunda gününbirlik seks yaparken, benim erkeklerle dışarı çıkmama ve hatta göz makyajı yapmama bile izin verilmezdi.

Ancak kendine zarar verici eylemler yapma eğiliminde olmasına rağmen, Flick çok daha eğlenceliydi. Hayatımda yaptığım bütün aşırılıkların hepsini ilk defa Flick ile birlikte yaptık. Gülmekten gözlerimden yaşlar geldiği ve yanaklarım ağrıdığına bile yanımda hep Flick vardı. Bana kendimi nasıl eğlendirebileceğimi öğretmesi için ihtiyacım vardı ona. Saçlarımı salmamı ve ayakkabılarımı çıkartıp atmayı o öğretti bana –ancak sanırım son zamanlarda yine unuttum bunları. Bizi herhangi bir gece kulübüne ücretsiz sokabilirdi ve içecekler hemen önümüze gelirdi. Üniversiteden dereceyle nasıl mezun olduğu ise tam bir muammadır. Flick'in yaşadığı duygusal krizlerin izlerini hâlâ taşıyor olduğunu görmek bana çok acı veriyor ama artık bunları çok daha iyi sakladığını görebiliyorum. Tabii çoğu zaman.

Üniversiteden beri ilişkileri hep kısa süreli olmuştur. Genellikle olmaz ama birkaç geceden daha uzun süren ilişkileri de genellikle evli adamlarla olur. Kendisine uygun tek bir kişi ile bile bir ilişkisi olduğunu hatırlamıyorum. Ella ve ben birlikte olduğu kişilerin isimlerini hatırlamak için çaba göstermeyi keseli çok oldu. Aslına bakarsanız Flick'in kendisi de bu isimlerin çoğunu hatırlamıyordur. Flick'in ne aradığını bilmiyorum ama şu âna kadar bulamadığı kesin.

Noah ise farklı görünüyor. Bildiğim kadarıyla bekâr. Yine de ona evli olup olmadığını soracak kadar yakın değilim, değil mi? Ya da hayatında başka önemli birinin olup olmadığını. Alyans olduğuna ya da alyansı varsa da çıkarmış olduğuna dair herhangi bir iz yok. Ayrıca bazen bir adama bakıp evli olup olmadığını şıp diye

anlayabilirsiniz, değil mi? Sadece yüzüne bakarak bile bilebilirsiniz bunu. Bazen karşınızdakine bakıp kravatını, takım elbisesi karısının seçtiğini ve hatta saatinin doğum günü hediyesi olduğunu bile bilebilirsiniz. Eğer çocukları olan bir adamsa, rahatsız edici bir bakışları vardır. Ona tekrar bir bakış atıyorum. Çok gerçekçi birisi gibi duruyor ama tabii nasıl görmek isterseniz öyle bakarsınız, bu da bir gerçek. Söyleyebileceğim kadarıyla yüzünde hiç de öyle hilebaz bir görünüm yok. Yüzünde bir açıklık ve gözlerinde de endişeye mahal vermeyecek bir netlik var. Onun karısını aldatacak tipte bir adam olduğunu düşünmüyorum. Peki ne biliyorum? Erkekler benim için şu âna kadar tam bir muamma olmuştur ve öyle de kalacaktır.

Flick her zamanki gibi saldırgan bir şekilde flört ederek aslında hiç umursamıyor gibi görünen Harry'yi tekeline almaya çalışıyor. Flick'in gözlerinin sürekli bunu yapabilmek için çalıştığını hissedebiliyorum. Yoksa Noah Flick için her zamanki kaçamaklarından daha zorlu bir av mı? Bilmiyorum. Flick'in normalde etkisi altına aldığı kişilerin aksine Noah ağzı bir karış açık, Flick'in ağzından çıkan her kelimeyi dinliyor gibi görünmüyor. Belki de bu adam böylesi durumlarla nasıl başa çıkabileceğini biliyordur. Belki de Flick Noah'ın öyle birisi olduğunu fark etmiştir çoktan. Belki de bu kez Flick onu kazanabilmek için bütün kozlarını oynuyordur.

Ya da şu an, uzanamadığı ciğere pis diyen kediler gibi, öyle olmasını istediğim için düşünüyorum bunları. Ve Flick adına adil olamıyorum. Geçmişte birlikte olduğu çok fazla erkek olmuş olabilir ama kendisi gerçekten birlikte olunmak istenilecek çok güzel ve alımlı bir kadın. Yaptığı bunca şeyi neden yapmasın ki? Kendime bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama bazen, özellikle son zamanlarda sıkça bana evlenme teklif eden ilk adamla evlendiğim için neden mutlu olduğumu soruyorum. Eğer erkekler üzerinde daha deneyimli olsaydım, o zaman da Harry ile evlenir miydım?

Flick gibi karşı cinsten çok fazla arkadaş edinmeli miydim? Fakat ben Flick değilim. Hiç olmadım ve hiçbir zaman da olmayacağım. Ben tek erkekli bir kadını ve hep öyle olmam öğretildi.

Ella ile başlayan esneme merasimi Meksika dalgası gibi odanın içindeki herkese yayılıyor. Kanepenin üzerine halimden memnun bir şekilde kaykılıyorum.

“Bu kadar erken saatte uyuyup kalmamıza asla izin vermem!” diyor Flick. “İlk gecemizde şafak sökmeden hiç kimse yatmaya gidemez!”

Ben gece yarısına kadar bile uyanık kalabileceğimi sanmıyorum.

“Bir şeyler yapıp partiyi başlatmamız lazım!”

Bu sözü beni gülümsetiyor. Bazı açılardan Flick hâlâ çatlak ve şaşkın bir çocuk gibi.

11

“Art, müziğin sesini artır,” diye talimat veriyor Flick. “Bu ‘hayatın anlamı’ gibi şarkılarla uykumuzu getiriyorsun. Bizim de söyleyebileceğimiz şarkılardan seç.”

“Ne istersin?” diyor Art.

“Senin o eski gitarın Abba çalar mı?”

“Sanırım şurada bir akort bozukluğu var,” diyerek karşılık veriyor Art ve akort düzenlemesi yapıyormuş gibi davranıyor.

“Peki, akortları da ayarladıktan sonra devam ederiz o zaman!”

“Tamam, *Dancing Queen* şarkısına ne dersiniz?” diye bir öneride bulunuyor Art.

“Bu bizim marşımız,” diyerek Art’ı destekliyor Flick. “Değil mi, kızlar?”

Henüz bunu yapmak için yeterince içmemiş olmama rağmen Flick kollarımdan çekerek beni kanepeden kaldırıyor. Eğer birlikteysek ve sarhoşsak o geceyi mutlaka karaoke yaparak kapatırız. Ayrıca her zaman yanımızda müzik gereksinimimizi giderecek Art olduğundan bir şarkıcıya da ihtiyacımız olmuyor.

Flick güzel şarkı söyleyen birisi değildir ama yüksek ve heyecanlı tavırlarıyla bu eksikliği giderir. Ayrıca bütün hareketleri de yapar.

“Hadi ama sen de gel.” Şimdi de Ella kanepeden hızla çekilip

ayağa kaldırılıyor. “Orada otururken çok daha rahat görünüyordun.”

Flick meyve kâsesinden üç tane muz kapıyor ve elimize tutuşturup mikrofon olarak kullanmamızı istiyor.

Biz de oturma odasının ortasına geçip Art’a katılıyoruz ve en sevdiğimiz Abba şarkısını yüksek sesle söylemeye başlıyoruz. Hep birlikte en az on kez *Mamma Mia!* izleyen kızlarız. Hem de bir kere-sinde aynı gün içinde üç kez. Eğer Abba’dan bıcarsanız, o zaman hayattan da bıkmışsınız demektir.

Tamamen etkili olması için topuklarımızı yere vurarak ve muzlarımızı etkili bir şekilde kullanarak şarkı söyleyip dans ediyoruz. Flick, Freddie Mercury çemberi yapıyor.

Son şarkı söylediğim zamandan beri ne kadar çok zaman geçmiş olduğunu fark ediyorum. Eskiden korodaydım ama iş yoğunluğu yüzünden provalara düzgün bir şekilde katılamamıştım ve içimden bir ses korodan sessizce sızıışmamı söylemişti.

Art yavaşça Kylie’nin *Can’t Get You out of My Head* şarkısına geçiyor ve bizde onu takip ediyoruz. Flick orta sehpanın üzerindeki bütün gazeteleri bir kenara atıyor. Üzerine çıkmak için ayakkabılarını çıkarıyor ve sonra da Ella ile beni çekip yanına çıkarıyor. Neyse ki plansız ayarlanan sahnemizin üzeri ahşap döşemeli ve bizim ağırlığımızı taşıyabilecek kapasitede. Birlikte sallanıyor ve kıkırdıyoruz.

Flick’in Topshop gibi bir yerden aldığı tıpkı Kylie’ninki gibi olan kısa şortunu hatırlıyorum. O şortu giydiği gecelerde hep bedava içkiye boğulurduk. Çalıştığımız bar korkunç bir yer olabilirdi ama sevdiğimiz müşterilerden birkaçını iş sonrası için kafalayabiliyorduk. Kadehlerimizi tokuşturup, en sevdiğimiz şarkıları çalıp, bar tezgâhı üzerinde deli gibi dans ederken müdürümüz bunları görmezden gelirdi. Bunları düşünmek beni gülümsetiyor. Ancak yine de Flick’inkine göre, benim hayatım çok daha renksizdi.

Şu anda orta sehpanın üzerinde deli gibi atan kalplerimiz ve

elimizdeki muzlarla “la-la-la” söyleyerek dans ediyoruz ve ben kendimi sanki o bar tezgâhının üzerindeymişim gibi hayal ediyorum. Alt tarafımız daha hantal, göbek kısmımız daha kalın, kıyafetlerimiz daha kapalı olabilir ama onların altındaki kızlar hâlâ o aynı, eski kızlar.

“Bu durum beni Honkers’taki zamanlara götürdü!” diyerek bağırıyor Flick ve benim düşüncelerime tercüman oluyor. “O günler hayatımın en güzel günleriydi.”

Acaba bu yüzden mi hâlâ aynı şekilde davranıyor diye merak ediyorum. Hâlâ gençliğinde ve o vahşi çocukluk döneminde kalabilmek için mi çabılıyor diye düşünüyorum. Ella ve ben önümüze bakıp hayatımıza devam etmeye çalışırken, Flick hâlâ geçmişe sınıksı tutunmaya mı çalışıyor? Flick belki de o günleri tekrar tekrar yaşarsa, bir gün doğru yolu bulacağını düşünüyordur. Bir parçam hâlâ geçmişte yaşamanın ne denli cazibeli olduğunu görebiliyor. Zamanında yaşanan şeyler o anda insana çok daha basit şeylermiş gibi görünürken, zamanın geçmesi ve anıların eskide kalması o günlerin çok daha değerli olduğunu gösteriyor.

Biz seksenlerin popüler şarkılarına devam ederken, Noah ve Harry de el çırparak keyifle bize eşlik ediyorlar. Britney Spears ve Pussycat Dolls şarkılarıyla devam ediyoruz. Art’ın yeteneğine ve bir Black Sabbath yaveri olmasına rağmen bizim karaoke şarkılarımızı büyük bir keyifle çalmasına hayran kalıyorum.

Dengeyi sağlamak için Art, Eminem’in *Slim Shady* ve Liberitnes’in *Can’t Stand Me Now* şarkısını büyük bir özgüvenle söylüyor.

“Hadi, siz ikiniz de kalkın,” diye ısrar ediyor Flick. “Bir şeyler söyleyin.”

“Biliyorsun benim kesinlikle müzik kulağım yok,” diyerek gülüyor Harry. “Benim bu konudaki bütün yeteneğim alkış tutmak. İşin performans kısmını siz tatlı hanımlara bırakıyorum. *The X Factor*’e katılmalısınız.”

“Fırtına gibi eseriz,” diyor Flick.

“Ben söylerim,” diyor Noah sessiz bir şekilde ve hepimizi şaşırtıyor.

Flick’in gözleri kocaman açılıyor. “Sen şarkı söyleyebiliyor musun?”

Noah omuzlarını silkiyor. “Biraz.”

“Şarkının adını söyle, dostum.” Art gitarını hazırlıyor.

“Will Young’un *Leave Right Now* şarkısına ne dersiniz?”

“Benim en sevdiğim şarkılardan birisi,” diyorum hiç kimse böyle bir şey sormamış olmasına rağmen.

“Sehpanın üzerine çıkmak ve muz kullanmak zorunda değilim, değil mi?” Endişeli gözlerle bakıyor Noah.

“Hayır,” diyor Flick. “Bu kadar kibar bir şekilde sorduğun için değilsin.”

Art giriş müziğini çalışıyor ve Noah söylemeye başlıyor. Güçlü ve temiz bir sesi var. İlk başta biraz tedirgin olsa da çok geçmeden kendine güveni geliyor. Şarkının sözleri çok acıklı ve dokunaklı. Bir an sanki bu şarkıyı benim için söylüyormuş gibi hissediyorum. Kendime iyice aptal gibi davrandığımı söylüyorum ama onun yaptığı her şeyi kendi yormaktan da alıkoyamıyorum kendimi. Noah şarkısını bitirdiğinde, kalbimin deli gibi atıyor olduğunu fark ediyorum.

Flick oturduğu yerde arkasına yaslanıyor ve konuşmaya başlıyor. “Vay be! Ne ses ama! Anlaşılan senin yalnızca yüzün güzel değilmiş.”

Noah utangaç bir şekilde gülümseyerek oturuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor.

“Evet kızlar, şimdi nasıl bundan daha iyi bir şey yapacağız?”

Ella esniyor. “Partiyi bölmek istemiyorum ama bir gün erteleyeceğim sanırım.”

“Deniz havası böyle yapıyor,” diyorum ve aniden esniyorum.

“Hepiniz hafıfsıklet çıktınız,” diye şikâyet ediyor Flick. “Sadece bir şarkı daha.”

Saat sabahın ikisi.

Elimi kaldırıyorum. “Ben bittim.”

Flick somurtuyor. Sonra birdenbire gözleri parlıyor. “Yine de erken yatmak çok kötü bir fikir olmayabilir.” Anlamlı bir şekilde bakan gözleri beni pas geçip Noah’a odaklanıyor.

Noah onun bakışlarına sabit bir şekilde bakarak karşılık veriyor. “Ne zaman istersen ben hazırım.”

Kızardığımı hissediyorum. Hem de hiç sırası değilken.

“O zaman hepimiz gidip yatabiliriz,” diyor Harry.

“Ben biraz daha çalacağım.” Art içki şişesini kendine doğru çekiyor. “Ayrıca bu şişe de daha bitmemiş.”

“Ah,” diyor Harry. “Biraz daha kalıp bir bardak daha içki alabilirim.”

“Çok uzun sürmesin,” diye uyarıyorum Harry’yi.

Aslında demek istediğim, “Yeterince içmedin mi sence de?” Ancak Harry benim imalı sözlerimi ve bir öğretmen edasıyla attığım bakışları umursamayalı çok oluyor.

İlk ayağa kalkan Ella oluyor. “İyi geceler o zaman,” diyor. “Herkesi burada görmek çok güzel. Çok güzel bir hafta geçireceğimizden eminim.”

Üst kata çıkmak üzere merdivenlere yöneliyor.

“Ben de gözlerimi açık tutabilmek için büyük çaba sarf ediyorum,” diyorum. “Artık geceyi daha fazla uzatamayacağım. Zaten gece geç saatlere kadar oturmaya ve çok fazla alkole alışık değilim.”

Noah ayağa kalkıyor ve Flick de elini Noah’ın eline uzatarak onun yanına geliyor.

“Hepinize iyi geceler,” diyor Noah. Daha sonra bana dönüyor. “İyi geceler Grace. Seninle konuşmak güzeldi.”

Flick merdivenlerde Noah'ın hemen arkasında ilerliyor, ben de ikisinin arkasından gidiyorum. Bir yandan da beni içine çekmeye çalışan ıstırabı kökünden söküp atmaya çalışıyorum. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Flick arkasına dönüp bana bakıyor, göz kırpmıyor ve şehvetli bir şekilde dudaklarını yalıyor.

Bu hafta çok uzun sürecek diye düşünüyorum. Hem de çok uzun.

12

Aman Tanrım! Noah ve Flick'in odasının hemen yanındaki odada uyuyacak olmama inanamıyorum. Yatağın üzerine oturuyorum ve hiç kıpırdamıyorum. Döşeme tahtalarından gelen her bir çıtırtıyı duyabiliyorum. Bu işi bu gece yapacaklar mı diye düşünüyorum. Ya da her gece? Tabii ki her gece olacak bu iş! Flick bu, hatırlasana. Ayrıca bu işi nasıl yapacaklarını da biliyorum çünkü Flick önceden Ella ve bana yatak odası maceralarından yeterince bahsetmişti. Aslında anlatmasına bile gerek yoktu. Birlikte kaldığımız evin duvarları kâğıt kadar inceydi ve hemen yanındaki odada olmayı bırakın daha koridorun yarısına gelmeden bütün sesleri duyabiliyorduk. Flick her zaman gerçekten çok güzel vakit geçirdiğini herkesin duymasından büyük zevk alırdı. Hayır, olamaz! Keşke uyku ilaçlarımı getirseydim. Ya da kulaklıklarımı.

Tavandaki Velux pencereleri açıyorum ve denizin huzur verici sesini dinliyorum. Birazdan yan kapıdan gelecek olan tutkulu seslerin bu sesi bastırmasından endişe ediyorum. Belki de birazdan şiddetli bir rüzgâr çıkar ya da gece boyunca uğultulu rüzgârların ve dalgaların hışırdadığı bir fırtına olur. Ancak o zaman onları duymama gibi bir şansım olabilir. Kendi kendime içimi çekiyorum. Bütün bir haftayı dinlenerek geçireceğime dair yaptığım bütün planlar elle-

rimden kayıp gidiyor. Flick ve Noah'ın burada olması ve ortalıkta sevgi pıtırıcıkları gibi dolanmaları beni çok kısa süren bir rahatlaşmanın ardından kendi ilişkimin zayıf yönlerini düşünmeye itiyor. Aslında hiç de öyle tırısı olmamama rağmen Noah ile kırıştırmaya çalışıyor olmam, durumu on kat daha kötü bir hale getiriyor. On yılı aşkın süredir herhangi bir adama dönüp ikinci bir defa bakmış olma ihtimallerini saysak bir elin parmaklarını geçmez. Kafamın üzerine bir yastık yerleştirip ölmek istiyorum.

Koridorun bu tarafında kalan dört kişi dışarıdaki ortak banyoyu kullanıyoruz. Dolayısıyla ben de çok dikkatli bir şekilde dinleyerek Flick ve Noah'ın işlerini bitirdikten sonra banyoya da girip çıkmalarını bekliyorum. Daha sonra bu saatte kimseyi gürültü yaparak uyandırmak istemediğim için kendimi banyoya sabah girmem konusunda telkin ediyor ve pijamalarımı giyiniyorum. Hava çok sıcak olduğundan askılı bir üst ve şort giyiyorum. Keşke geceliğimi de yanımda getirseydim diye düşünüyorum ama yalnızca bir tane ve kışlık bir geceliğim olduğunu hatırlıyorum. Koridorda yabancı bir adamla karşılaştığımda kendimi yeterince seksi hissedip mutlu olabileceğim hafif ve tiril tiril bir geceliğim yok.

Oturuyorum, oturuyorum, oturuyorum. Yumuşak kikirdeşmeler, ahşap zeminin gıcirtısı, açılıp kapanan kapılar, akan musluk sesleri, çekilen sifonlar. Bütün bu sesleri dinleyerek oturuyorum. Sonunda bütün sesler kesiliyor. Hiç ses yok. Biraz daha bekliyorum. Hâlâ ses yok. Sonra, ortalıkta kimsenin kalmadığını düşünüp sessizce yatak odasından çıkıyor, koridoru geçiyor ve kendimi banyoya atıyorum. Çok sessiz bir şekilde banyonun kapısını kapatıyorum ve derin bir nefes alarak sırtımı kapıya yaslıyorum. Başardım. Bütün bu gerilime kalbimin dayanıp dayanamayacağından hiç emin değilim.

"Hey," diyor bir ses ve yüreğim ağzıma geliyor.

"Noah!"

“İşim neredeyse bitti,” diyor ve varlığımdan hiçbir rahatsızlık duymuyor gibi görünüyor. “Sadece bir dakika.”

“Ben sonra gelirim.”

“Gerek yok.”

Ama gerek var. Dünyada beni pijamalarla görmesini istemediğim tek erkek şu anda tam karşımda duruyor ve yüzüne samimi bir gülümseme takınmış halde beyaz havlusuna sarınıyor. Yine bütün vücudumu sıcak basıyor ve aptallaşıyorum. Noah'ın yarı çıplak olduğunu ve onunla birlikte bu küçücük banyoda olduğumuzu düşünmemeye çalışıyorum ama bunu bir türlü yapamıyorum. Noah fiziksel olarak kaplaması gereken alandan çok daha fazla yer kaplıyormuş gibi geliyor. Kasları var. Hem de bir sürü. Her yerinde. Çok sıkı görünüyorlar. Güzel, sıkı kaslar. Omuzlar. Geniş omuzlar. Ve karın kasları. Kas üzerine kas. Kas üzerine kas. İnsanda dokunma isteği uyandıran kaslar. Kalçalarından bahsetmiş miydim? Dokunulması kalçalarından.

Vücudu bronz. Sanırım bu dışarıda çalışıyor olmasının bir sonucu. Şu anda onu daha yakından inceleyebilme şansını yakalıyorum. Bu kaslar sürekli balta kaldırmak ve ağır şeyler kaldırmaktan oluşmuş kaslar. Vücudunun ön kısmında görünen tek kıl topluluğu göğsünün hemen oradan başlayıp havlunun altına doğru inen siyah ve şerit gibi uzanan kıllar. Ona bakmayı kes Grace. Bakmayı kes.

Ağzının bir kenarından diş fırçası sarkıyor ve Noah'ın fırçanın yerini değiştirmesiyle ben de kendime geliyorum.

“Ah. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Sanırım bu bir hafta boyunca birbirimize biraz yakın ve samimi olmaya alışacağız.”

“Evet,” diyorum. “Evet.”

Göğüs uçlarım bu kadar yakın ve samimi olmaktan gayet memnun olmuş bir şekilde Noah'a doğru dikiliyorlar. Göğüslerimin

bu halini saklayabilmek için çaktırmadan ellerimle kapatmaya çalışıyor ve göğüslerimin üzerinde kollarımı bağlıyorum.

“Artık işim bitti,” diyor Noah.

Banyo küçük ve manevra yapılabilecek çok fazla alan yok. Etrafımdan dolanıp kapıya giderken ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor. İkimizin de teninin arasında yalnızca ince bir pamuk tabaka var. Yutkunuyorum. Gülümsüyor ve yanımdan geçiyor. Şimdi lavabonun önüne ben geçiyorum.

“Güzel uyu, Grace,” diyor ve sonra arkasını dönüp göz kırparak gidiyor.

Aynaya bakıyorum. Normalde solgun olan yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuş. Sanki maraton koşmuşum gibi görünüyor. Hem de düzenli bir şekilde antrenman yapmayıp, maratonu da bitirilmesi gereken vakitte bitiremeyen bir maraton koşucusu gibi. Hayır. Arkada kalanlardan biri Süpermen kıyafeti giyer ve bitiş çizgisini ölmeden geçebilmek için mutlaka yardıma ihtiyacı vardır. Lanet olsun.

Kendimi kontrol altına almam lazım. Acilen kendimi kontrol altına almam lazım.

13

Tekrar yatak odasına dönüyorum ve sonunda Harry de yukarıya çıkıyor. Donuyla yatağın üzerine çıkmış, elindeki telefonu çatıdaki pencereden yukarıya doğru uzatmaya çalışıyor.

“Belki telefon buradan çekebilir diye düşünmüştüm,” diye bir şeyler geveliyor ağzında.

Harry’nin çok sarhoş olduğu aşıkâr. Nasıl olmasın ki? Buraya geldiğimiz andan itibaren elinden bardak hiç düşmedi.

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum. Bir süredir güneş görmediği için vücudu oldukça beyaz. Artık çok fazla içtiği ve bardağı ağzına götürmekten başka hiçbir egzersiz yapmadığı için göbeği gevşemiş ve sarkmış. Bir zamanlar tanıdığım o adam nerede? Merak ediyorum. Evliliğimiz büyük bir aşk üzerine kurulmamış olabilir ama bizim de geçirdiğimiz çok güzel zamanlar oldu. Harry yıllar boyunca benim için oldukça romantik şeyler yaptı. Sık sık hafta sonunu geçirmek üzere beni Paris’e götürürdü, en sevdiğim restoranda güzel bir akşam yemeği organize ederdi ya da bana sürpriz bir mücevher alırdı. Ben de bunlardan çok mutlu olurum. El üstünde tutulmak hoşuma giderdi. Ancak o adam ortadan kaybolup gideli çok oluyor.

“Aşağı in,” diyorum sanki sorumluluk sahibi bir yetişkinle değil

de bir çocukla konuşuyormuşum gibi. "Saat neredeyse sabahın üçü. Bütün evi ayağa kaldıracaksın. Twitter bir gece sensiz kaldı diye bir şey olmaz."

Zaten bu kadar tweet atacak şeyi nereden buluyor? Acaba hayatı artık çok sıkıcı gelmeye başladı ve hiç tanımadığı bir avuç insanla yazışarak mı hareketlendirmeye çalışıyor yaşamını?

Harry, "Of!" çekerek yatağın üzerine devriliyor ve ben de sinirden dudaklarımı ısırıyorum. Saniyeler içinde uykuya dalıyor. Yılların verdiği deneyimin rahatlığıyla Harry'yi bir tarafına döndürüyor ve böylece horultusunu kesiyorum. Üzerine bir battaniye örtüyorum. Ben de yanına uzanıyorum. Bir zamanlar tamamen onun şeklini alıyor ve kocama sımsıkı sarılarak yatıyordum. Şimdi ise sırtüstü uzanıyor ve dalgaların kayalıklara çarpmasıyla çıkan sesleri dinliyorum. Bu kendimi daha da yalnız hissettiriyor.

Denizin sesi haricindeki bütün seslere kulak tıkamaya çalıştığım halde yattıktan yaklaşık on dakika sonra yan odadan Flick'in zevkle inleyiş sesleri geliyor. Muhteşem. Sonra gıcırırlar ritmik bir şekilde duyulmaya başlıyor; yavaş, yavaş, çok güzel derecede yavaş. Flick nefes nefese kalıyor. Hayal gücüm çok kuvvetli. Yan odada tam olarak neler olduğunu gözümün önüne capcanlı bir şekilde getirebiliyorum. Şimdi de o küçük beyaz havlu yere düşüyor. Vücudunu dolduran o kaslar gözkapaklarımin altını için için yakıyor. Hatta o güçlü elleri kendi bedenimde hissedebiliyorum. Harry hemen yanımda horluyor ve ben de onu tepikliyorum. Şu anda sevişmek istiyorum birisiyle, herhangi birisiyle. İşte başka bir zevk iniltisi daha. Flick'in zevkten uçmak üzere olduğu belli oluyor. Yan odadaki hareketler gitgide hızlanarak çok daha hızlı ve ısrarcı bir şekilde devam ediyor. Ellerim onların seslerini ve hareketlerini takip ederek vücudumu okşamaya başlıyor. Göğüslerimden aşağıya ve sonra daha aşağıya iniyorlar. Ellerim sonunda bacaklarımin arasına ula-

şıyor. Daha sonra aniden duruyorum. Ben ne halt ediyorum böyle? Flick ve Noah'ın muhteşem bir şekilde seviştiklerini duyduğum için mi kendime dokunmak istiyorum? Bu çok yanlış. Çok sapıkça bir şey. Hainlik yapan parmaklarıma bir şaplak indirdikten sonra yastığımı alıp kafamın üzerine koyuyorum. Ancak bu da sesin gelmesini engellememe yetmiyor. Birkaç dakikayı daha böyle işkenceyle geçirdikten sonra artık daha fazla katlanamıyor ve yataktan kalkıyorum.

Valizden bir hırka çıkarıp giydikten sonra çoraplarımı da giyiyorum. Harry'nin ay ışığı vuran o kaba yüzüne bakıyorum ve yanında olmadığımı fark bile etmeyeceğini biliyorum. Flick daha hızlı bir şekilde nefes alıp vermeye çalışıyor. Benim için buradan ayrılma zamanı geldi. Kesinlikle sonuna kadar burada kalmak istemiyorum. Olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden aşağıya iniyorum.

Oturma odasındaki şöminede hâlâ için için yanan birkaç köz olduğunu görüyorum ve yaklaşabildiğim kadar ateşin yanına yaklaşıyorum ancak beni ısıtmaya yetmiyor. Hırkama iyice bürünüp kendi kendime sarılıyorum. Şimdi ne yapacağım? Kocam olmayan bir adama karşı şehvet dolu hisler besliyorum. Ayrıca kocam olacak adam için de tehlikeli düşünceler besliyorum. Harry ve ben buradan gitmeden acilen oturup ciddi bir şekilde konuşmalıyız. Eskiden sevdiğim adam giderek hiç hoşlanmadığım birisine dönüşüyor.

Sadece yedi yıldır evliyiz ve evlenmeden önce de süren bir yıllık birlikteliğimiz var. Bu kadar kısa bir sürede her şey nasıl böyle kötü gitmeye başladı bilmiyorum. Benim yüzümden mi? Ben mi yanlış bir şeyler yapıyorum? Normalde hislerini çok açık bir şekilde belli eden birisi değilimdir. Harry'nin sorunu da mı bu? Sonra tekrar düşüncelerim Noah'a kayıyor. Onda beni aniden bu kadar güçlü bir şekilde çeken ne var? Ona karşı hissettiklerimi bir bütün içinde ele almak zorundayım. Evde mutlu değilim: Bu benim başımı döndürmesi için mantıklı bir sebep olabilir. Harry ile birlikte olduğum

onca yıl boyunca başka hiçbir erkeğe dönüp bakmadım. Bunun için hiçbir sebebim yoktu. Ama son zamanlarda?

Çok sıkıcı bir işim olduğu için her zaman yorgun oluyorum ve bitap düşünüyorum. Çalışanlarımdan daha zinde olmak zorunda olduğumdan da erkenden yatmayı seviyorum. Harry ise erken yatmayı sevmiyor. O sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalmayı, şarap içmeyi ve Tanrı bilir kimlere Tweet atmayı seviyor. Artık buna bir son vermek zorundayız. Eğer aynı anda yatarsak ve Harry bana karşılık veremeyecek kadar sarhoş olmazsa, ancak o zaman aramızda bir yakınlık yaşanması şansını yakalayabiliriz. İşimi değiştirmeyi düşünmeli miyim? Ya da Harry kendi işini değiştirmeli mi? Eğer kariyerlerimiz hayatımızın böyle devam etmesi gerektiğini bize dikte ediyorsa, bu doğru bir şey olmaz. Her ne olursa olsun bir şeyler yapılması lazım. Bu şekilde devam edemeyiz.

Bütün bunları düşünerek karanlıkta oturuyorum. Bir fincan sıcak çikolata ya da onun gibi bir şeyler içmek istiyorum ama gürültü yapıp herkesi uyandırmaktan korkuyorum. Zaman akıp geçiyor. Kitabımı aşağıya indirmeyi unuttuğum için okuyacak hiçbir şey yok yanımda. Ayrıca derin aşkın ve hayatın üzerine düşünmek de başımı ağrıtmaya başlıyor. Sonunda ateş sönüyor ve çorap giymiş olmama rağmen ayak parmaklarımdan üşümeye başladığını hissediyorum. Eğer Ella'nın oturma odasında soğuktan ölmek istemiyorsam, yatağa geri dönmek zorundayım.

Parmak uçlarıma basarak yukarıya çıkıyorum ve sessizce yatak odasına giriyorum. Ay ışığı pencereden bütün odayı dolduruyor. Harry sırtüstü dönmüş ve sesli bir şekilde horluyor. Yatağa çıkıyorum ve onu yan çeviriyorum. Horlamayı kesiyor. Yanına uzanınca soğuktan buz kesmiş ayaklarımı ceza olarak onun üzerine koyuyorum. Yine de irkilmiyor bile. Artık duyabildiğim tek ses denizin sesi. Teşekkürler Tanrım.

Biraz zaman geçtikten sonra tam uykuya dalacakken tekrar Flick'in zevkle inleyişini duyuyorum. Ritmik hareketler yeniden başlıyor. Ah, lanet olsun! Lanet olsun!

Harry'yi omuzlarından çekip sırtüstü yatırıyorum. Homurdanarak söyleniyor ve neyse ki yeniden horlamaya başlıyor. Ben de gözlerimi sımsıkı kapatıyor, parmaklarımla kulaklarımı tıkıyor ve içimden la-la-la diye şarkılar söylemeye çalışarak orada öylece yatıyorum.

14

Sabahleyin güneş iyice yükseliyor. Harry hâlâ uyuyor. Ben ise bir yandan dalga seslerini dinlerken bir yandan da sanki birbirlerine japon yapıştırıcıyla yapıştırılmış halde olan gözkapaklarımı açmaya çalışıyorum.

Kızların dışarıdan gelen kahkaha seslerini duyabiliyorum ve sonunda oflaya poflaya sürünerek kalkıyorum yataktan. Düşün altına girip sıcak suyun bedenimden aşağıya inmesini ve beni tekrar insana dönüştürmesini sağlıyorum. Şafak sökmeden uyumuş olmalıyım ama yine de dün gece birkaç saatten daha fazla uyumuş olduğumu düşünmüyorum. Flick ve Noah'ın da uyumadığını düşünüyorum. Kendime acıyorum. İçimi çekiyorum.

Elime geçen ilk kıyafetleri giyinip aşağıya iniyorum. Mutfığa gidiyorum, orada kimseyi göremiyorum ve çaydanlığa doğru yöneliyorum. Yeterince sıcak olduğundan emin olduktan sonra bir fincanı dolduracak kadar çay çıkarabiliyorum. Terasa çıktığımda Ella ve Flick'i piknik masanın yanında oturuyorlarken buluyorum. Yine parlak bir gün. Deniz masmavi bir şekilde ışıldıyor ve dalgaların üzerindeki beyaz köpükler terasın altındaki kayalıkları dövüyor. Önümüzde engin ve sonsuz gökyüzünden başka görünen hiçbir şey yok. Keskin tuz kokusuyla dolu olan hava oldukça sıcak ve rahatlatıcı.

Yavaşça derin bir nefes alıp veriyorum. “Burası çok güzel.”

“Günaydın, tatlım,” diyor Ella. “Çaydanlıkta çay var.”

Flick bankın bir köşesinde dizlerini göğüslerine çekmiş bir vaziyette oturuyor ve ben de Ella’nın hemen yanına oturuyorum. Bir yandan çayımı yudumlarken bir yandan da bu sabah gerçekten ayılabilmek için en az on fincan daha çay içmeye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Her göz kırpmışında gözlerim tekrar açılmak istemiyor. Dün geceye kadar çok uzun zamandır bu kadar uykusuz kalmamıştım. Bugün benim için çok zor olacak.

Tam karşımda oturan Flick bir sigara yakıyor. Uykusuz görünmesine hiç şaşırıyorum. Saçları darmadağın ve henüz makyajını yapmamış. Flick’i normalde böyle yataktan kalktığı haliyle görmek çok zordur. Kızların üzerinde hâlâ gecelikleri var. Ella’nın üzerinde pembe ve beyaz benekli pofuduk bir gecelik, Flick’in ise kalçalarını zar zor kapatan ipek, seksi ve Çin baskılı bir kimono. Göğüsleri, içinde başka hiçbir şey olmadığını görecektir kadar açık. Kot pantolonumun ve tişörtümün içinde kendimi çok fazla giyinmiş gibi hissediyorum birden.

Flick sigarasının dumanını ciğerlerinin içine kadar çekiyor.

“Bıraktığını sanıyordum,” diyor Ella.

Flick lanetler bir şekilde sigarasına bakıyor. “Bırakmıştım.”

“İkinizin de kahkaha attığını duydum,” diyorum onlara, bir yandan çayımı yudumlarken. “Acaba bir şeyler mi kaçırıyorum diye bir bakayım, dedim.”

Flick pis pis gülerek öne doğru eğiliyor ve sesini alçaltıyor. “Ella’ya bütün gece boyunca nasıl yorgun ve bitkin düşürdüğümü anlatıyordum.” Sanki kendini motive etmeye çalışıyormuş gibi sigarasından derin bir nefes daha çekiyor. Belki de kendine gelmeye çalışıyor. “Umarım sizi rahatsız etmemişizdir.”

“Hayır,” diyorum ikiyüzlü bir şekilde. “Hiçbir şey duymadım.

Bebek gibi uyumuşum.” Yalan söylediğim için Tanrı beni kahredecek.

“Bu adam başka bir adam,” diye konuşmaya devam ediyor Flick, uzunca bir nefes verip ciğerlerindeki bütün dumanı boşaltırken.

“Sen hepsi için aynı şeyi söylüyorsun.” Ella bir bakış atıyor Flick’e. “Daha birkaç ay önce bana tam olarak aynı şeyleri başka birisi için söylediğini çok iyi hatırlıyorum.”

Flick kafasını başka tarafa çeviriyor. “Kendimi o adamdan kurtarabilmek için çok fazla çaba harcıyorum, inan bana.” Sesinde daha önce hiç duymadığım garip bir hüzün var. “Bazen ilişkiler o kadar karmaşık bir hal alıyor ki bırakıp gitmek zorunda kalıyorsun.”

Bu olayın iç yüzünü kaçırmış olmalıyım ama Flick’in söylediklerine bakarak anlattığı kişinin yine evli ve karısından boşanmaya hiç niyeti olmayan birisi olduğuna hiç şüphe yok. Flick genelde aynı tip insanlarla düşüp kalkıyor. Bir dakika içinde çılgınca âşık oluyor ve saniyeler içinde onlardan vazgeçebiliyor.

“Bir şey mi kaçırdım?”

Flick, boş ver anlamında sallıyor elini. “Bitti gitti,” diyor. “Zaten hiç başlamamalıydı.”

“Bence de,” diyor Ella ve buz gibi bakışlarını Flick’e diyor.

Kesinlikle bir şeyler kaçırıyorum.

“Noah farklı.” Flick aniden ciddileşiyor. “Bu adam bir işletmeci.”

“Onunla daha yeni tanıştın,” diyorum. Ses tonum istediğimden daha soğuk çıkıyor. Ancak kendimi, Flick daha önce benimle düzinelerce kez bu şekilde konuştu diye avutuyorum.

“Onu gördün, Grace,” diyerek karşılık veriyor. “Ona bir baksana. Çok yakışıklı. Uğruna ölünecek derecede güzel bir vücudu var.”

Bütün gücümle aniden aklıma gelen Noah’m banyoda gördüğüm beline yalnızca küçük bir havlu sarılı olan görüntüsünün gözümün önünden gitmesini sağlamaya çalışıyorum.

“Bu bir ilişkinin uzun sürmesi için yeterli olan bir şey değil.”

Neden bu durumu arkadaşşımla aramda bir tartışmaya döndürmeye çalışıyorum?

“Biliyorum.” Flick benim endişelerim karşısında omuzlarını silkiyor. “O eğlenceli, ilgili ve muhteşem birisi. Yatakta da harika.”

Bir an kalbim duracakmış gibi oluyor. Bu benim güçlü hayal gücümün eseri mi yoksa bunları söylerken kasten mi gözlerimin içine dik dik bakıyor? Gece onları dinlediğimi biliyor mu? Eminim biliyordur.

“Bundan zaten bahsetmiştin,” diyerek lafa giriyor Ella.

“Bahsetmiş miydim?” Kıkırdıyorlar. Flick’in lafı değiştirmeye çalıştığından eminim. “Yemek de pişirebiliyor. Bunu da söylemiş miydim?”

“Hayır, söylememiştin,” diyor Ella, “Ama bu o kadar ilginç değil.”

“Gerçi bunu yapabildiğine dair bir kanıt görmedim henüz,” diye ekliyor Flick. “Ama bana yapabildiğini söyledi. Ayrıca o kadar güzel şarkı söyleyebildiğini de kim tahmin edebilirdi ki?” Böyle bir av yakalayabildiği için kendinden oldukça memnun görünüyor Flick.

“Peki, ne kadar süredir tanıyorsun onu?” diye soruyor Ella.

Flick biraz düşünüyor. “Onunla takılmam gerektiğini bilmeme yetecek kadar süredir.”

“Âşık olman gerektiğini,” demek istiyorsun sanırım diyor Ella.

“Bu kelimeyi söylemekten nefret ediyorum kızlar,” diyerek konuşmaya devam ediyor Flick, “ama o benim için böyle hissettiğim tek kişi olabilir.” Gözlerini denize doğru dikeyyor. “İş, birine bağlanmak olunca bu konuda çok iyi bir geçmişim olduğunu söyleyemem ama bu kez ciddiym. Bana bir baksanıza. Bu hep böyle kalmayacak.” Flick yüzünü işaret ediyor. “Çoktan botoks yaptırmayı düşünmeye başladım bile. Kırklarıma geldiğimde hâlâ ortalıkta bu şekilde geziyor olmayacağım. Herkes hayatını düzene koyuyor, ben hariç.

Ben parti kızı olarak kaldım.” Sigarasının külünü hemen yanındaki çay tabağına çırpıyor. “Yakında evlenip barklanmayı düşünüyorum. Bir adamda başka ne gibi bir özellik aramalıyım? Noah gayet uygun birisi. Böyle düzgün bir adamın kaçırılmaması gerektiğini ben bile söyleyebilirim.” Sanki bir yandan da bunun olması konusunda kendisini tembihliyormuş gibi kafasını sallıyor Flick. “Onun ellerimin arasından kayıp gitmesine izin veremem. İnsan, hayatı boyunca böyle kişilerle çok az karşılaşiyor. Bana inanın.”

Flick’e bu kez cazip gelen şeyin avını elinde tutabilme çabası olup olmadığını merak ediyorum. Noah’ın da ondan hoşlandığından şüphe yok. Ayrıca aralarında tensel bir uyum olduğu da aşikâr. Ancak Noah, Flick’in her zaman birlikte olduğu adamlar kadar serser birisiymiş gibi görünmüyor.

Flick sigarasından son bir nefes çekiyor ve izmariti terasın giderine atıyor. “Noah’a sigara içtiğimi söylemeyin,” diyor. “Sigara-dan nefret ediyor. Zaten bırakacağım.”

Bunu da daha önce çok duymuştuk.

“Noah tam bir doğa manyağı,” diyerek konuşmaya devam ediyor Flick. “O yüzden burayı sevebileceğini düşündüm. Lütfen darılma Ella ama burası lanet olası koca bir boşluğun tam ortasında bir yer. Jo Malone banyo malzemelerini burada nereden alabilirsin?”

“Hiçbir yerden,” diye durumu kabul ediyor Ella.

Flick dehşete düşmüş bir şekilde bakıyor. “Ben adım başı kahve dükkânı görmekten hoşlanıyorum. Ayrıca hiç kimse bir Zara mağazasından çok uzakta kalmayı istemez.”

“Aynı Harry gibi konuşuyorsun,” diyerek gülüyorum.

“Burada yapacak hiçbir şey yok,” diyerek konuşmaya devam ediyor. “Gerçekten Noah’ı beş yıldızlı otellere ve spalara alıştırmak zorundayım.”

Bunun üzerine hepimiz kıkırdıyoruz. Ancak bu gülüşün

altında içimin fokur fokur kaynadığını hissedebiliyorum. Noah ve Flick'in birbirlerine hiç uymadıkları apaçık ortada. Neden bunu göremiyor? Neden bu ilişkisinin akıbetinin de diğer ilişkileriyle aynı olacağı gerçeğini göremiyor? Ancak ben kim oluyorum da yalnızca hormonlarım, onun erkeğinin pantolonunun altındaki şeyi istiyor diye arkadaşımın mutluluğunu karartmaya çalışıyorum? Benim ilk önce kendi yuvamı düzene sokmam gerekiyor.

Birisiyle ortak çok şeyiniz olduğu halde yavaş ama emin adımlarla birbirinizden kopmaya başlarsanız ne olur? Bu kopukluğu neresinden başlayıp tamir etmeye çalışırsınız?

"Onu çok kısa bir süre içinde alıp Las Vegas'a kaçırmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyor Ella.

Bugünlerde Flick'in kısa süreli ve kötü biten evliliğiyle ilgili nadiren de olsa konuşur olduk. Ya da en azından bu durumun ortaya çıkardığı sıkıntılardan. Hem de bir hiç uğruna ortaya çıkan sıkıntılardan. Bir aileyi ikiye böldü bu evlilik. İki korunmasız genç, babalarını yalnızca hafta sonları görmeye başladı ve Flick'in kısa süreli kocası olan adam toplumdaki duruşunu ve itibarını kaybetti. Belki Flick o zamanlar kolayca kendini başka bir adamın kollarına attı ama bu deneyim onun birileriyle sağlıklı bir ilişki kurabilme yeteneğine büyük zarar verdi.

"Vegas'ta işim bitti," diyerek şaka yapıyor Flick. Sesi oldukça gergin çıkıyor. "Bu kez bir sahil düğünü düşünüyorum. Siz de benim nedimelerim olacaksınız."

Ella ve ben aynı anda gözlerimizi devirip konuşmaya başlıyoruz. "Teşekkürler."

"Ancak," Flick endişeli bir şekilde güzel manikürlü tırnaklarına bakıyor, "bu planda küçük bir aksaklık var." Gözlerini dikip her ikimize birden bakıyor. "Noah'ın bana karşı aynı şeyleri hissettiğini düşünmüyorum."

Ella uzanıyor, Flick'in elini tutuyor ve sıkıyor.

"Eminim yalnızca onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor diye düşünüyör. Ama ben onunla yalnızca âni yaşadığım bir ilişkiymiş gibi algıladığını düşünüyörüm. Ona benim bundan daha fazlasını istediğimi göstermeliyim." Flick endişeli bir şekilde bize bakıyor. "Şu âna kadar hiç umurumda bile olmayan sayısız adamla birlikte oldum ama artık yapmam gerekenin Noah ile ilgilenmek olduğunu biliyörüm."

"Buraya kadar gelmiş," diyor Ella. "Bu onun da senden çok hoşlandığı anlamına gelir. Hoşlanmadığın birisiyle tatile gitmezsin."

"Şimdilik 'çok hoşlanmak' ifadesiyle idare etmek zorundayım," diyor Flick nazik bir şekilde. "Hadi ama Grace. Sen iyi bir iş bitiricisin. Bu olayı benim için çözemez misin?"

"Yapman gereken tek şey vahşi cazibeni takınman," diye lafa girerek beni kurtarıyor Ella.

"Zaten vahşi cazibemi takınmış durumdayım. Fark etmemiş olmanıza şaşırdım." Yine gülüyoruz. "Ama bundan daha fazlası gerekli," diyor Flick. "Onu kendime âşık edebilmem için gerçekten çok daha fazla çaba göstermem gerek."

Kesinlikle bunu yapabilecek kapasiteye sahip. Bunu biliyörüm. İsteddiği herhangi bir adamı kendisine âşık edebilir. Belki de Flick'ten Harry'yi kendime tekrar nasıl âşık edebileceğime dair tüyolar almalıyım. Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda bunu nasıl yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok.

15

Biz çay demleyip koca bir demlik kahve hazırlarken Ella esniyor.

“Yorgun musun tatlım?” diye soruyorum.

“Bu aralar sürekli yorgunum,” diyor. “Daha önce hiç bu kadar uykucu olduğumu hatırlamıyorum. Uyuma olimpiyatları yapılsa kesin altın madalyayı kaparım.”

“Biraz solgun görünüyorsun. Dinlenmene bak. Herkesin etrafında dolanmaya çalışma. Hepimiz birer yetişkiniz ve kendimize bakabiliriz.”

“Ben yalnızca herkesin burada iyi vakit geçiriyor olduğundan emin olmak istiyorum ama bugün midem de çok bulanıyor.” Gülüyor. “Çok fazla yemek yersen olacağı bu.”

Çayı ve kahveyi dışarıya götürüyoruz. Daha sonra Art aramıza katılıyor ve Flick’in yer açmasıyla kendini banka, Flick’in hemen yanına bırakıveriyor. Dün gece insan ötesi miktarda içki tüketmiş olmasına rağmen son derece dinç görünüyor. Ancak yine de kendine bir fincan dolusu sert sade kahve alıyor ve bize lanet okurcasına “Günaydın” gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra gözlerini dikip hareketsiz bir şekilde dalgaları seyrediyor.

Güneş gökyüzünde hızla yükselmeye devam ediyor ve deniz davetkâr bir şekilde ışıltıyor. Havadaki sabah serinliği gideli çok

oluyor. Bugün sanki Pembrokeshire'da yine kavurucu bir gün yaşayacakmışız gibi görünüyor. Sahil yine yarım ay şeklinde gün yüzüne çıkıyor. Oturma odasındaki haritayı ve seyahat rehberlerini alıp nerede olduğumu bulmaya çalışıyorum. Bu ülkede burası gibi keşfedilmemiş yerler olduğunu hiç bilmiyordum.

Cwtch Yazlığı oldukça ıssız bir yerde. Seyahat rehberlerine göre St. Bribes diye adlandırılan bir yerin yakınlarında küçük bir sahil kasabası var. Orası da birkaç kahvesi ve birkaç sokağı olan bir yer. Yakınlarda başka bir şey yok. Sürüş mesafesinde olan en büyük kasaba muhtemelen St. Davids kasabası. Burada eksik olan tek şey büyük bir şehir merkezi çünkü burası girintili çıkıntılı çok sayıda ayak değmemiş sahilden oluşuyor. Ben de gidip buraları keşfetmek için çok sabırsızlanıyorum.

"Fırına biraz kruvasan koymuştum," diyor Ella. "Kahvaltımızı burada yapabiliriz."

"Sanırım hiçbir şey yiyemeyeceğim," diye söyleniyor Art.

"Bence, artık yapman gereken tek şey çok fazla içmemek, tatlım." Ella eğilip Art'ın kafasından öpüyor.

"Ben eski rock and roll'culardanım," diye bahane uyduruyor Art. "Benim hayatım bu."

Harry'nin bahanesinin ne olduğunu çok merak ediyorum. Henüz ortalıklarda görünmüyor ve biliyor musunuz ben de onu uyandırmak gibi bir istek duymuyorum.

Gidip Harry'yi uyandırmak yerine tekrar önümdeki haritalara gömülüyorum. Burada yürüyüş yapılabilecek muhteşem yerler var ve yine neden Londra gibi bir yerde yaşamaya devam ettiğimi sorgulamaya başlıyorum. Ya da hafta sonları neden böyle yerlere gelmediğimizi düşünüyorum. Tabii ki bu biraz çaba gerektiren bir iş olur ama gerçekten istersek yapabiliriz. Eskiden tepe yürüyüşlerine gitmeyi çok severdim. Sahi bunu en son ne zaman yapmıştım? Artık

merdiven çıktığımda bile kalçalarım yanmaya başlıyor. İşten kalan vakitlerimizde hep Harry'nin istediği şeyleri yapıyoruz ki bunlar da genelde bir barda ya da en iyi ihtimalle bir sinema salonunda oturmak oluyor. Ancak durup bir düşününce bunları evde de yapabileceğinizi fark ediyorsunuz. Gerçekten yaşamak istediğim hayattan ne kadar uzak olduğuma inanamıyorum.

Ella taze, yağlı kruvasanları dışarı getiriyor ve onları masanın üzerindeki yerel bir çiftliğin marketinden aldığı halis tereyağı ile erik reçelinin yanına koyuyor.

“Süpermarket kilometrelerce ötede olabilir ama burada iyi bir yaşam için gerekli her şeyi bulabiliyoruz,” diyor Ella. “Kruvasanlar, kahveler, çikolatalar, şampanyalar.”

Hepimiz aç bir şekilde masanın üzerindekiyle yumulurken, Ella'nın hiçbir şey yemediğini fark ediyorum. Tam ben iyi olup olduğunu soracakken Noah geliyor. Bütün gece Flick ile sevişmelerini dinlediğim için ona karşı olan hislerimin değişeceğini ummuştum. Ama öyle bir şey olmamış. Nerede bende o şans. Daha ona baktığım saniye hormonlarım yine deli gibi çalışmaya başlıyor.

Kalçalarının hemen üzerinde beli oldukça düşük bir pantolon ve siyah deri terlikler giyiyor olması da horonlarımın normal bir şekilde çalışmasını engelliyor çünkü üzerindeki kıyafet yalnızca bu kadar.

“Selam,” diyor. Gözleri ilk önce bana bakıyor ve gülümsüyor. Kafamda bir uyumluluk içinde dolaşan düşüncelerin hepsi bir tarafa dağılıyor ve ağzım gülümsemesine karşılık verebilmek için şekillenmiyor. Sonra onu gerçekten etkileyen şeyi görüyor ve bakışları Flick'e doğru kayıyor. “Geç kaktığım için özür dilerim.”

“Tatiller bunun için vardır,” diye karşılık veriyor Ella. “Kendi evindeymişsin gibi rahat ol.”

“Teşekkürler.”

Noah pantolonun bel kısmından parmağını geçirip onu ken-

dine doğru çeken Flick'in arkasından dolanıyor ve hemen yanına oturuyor. Elindeki kısa kollu beyaz gömleği giyiyor ama düğmelerini iliklemiyor.

"Servisi ben yapayım," diyor Flick. "Ne içersin?"

"Çay," diye cevap veriyor Noah. "Açık ve iki şekerli."

Flick büyük bir heyecanla Noah'ın çayını dolduruyor.

"Kruvasan ister misin?" diye soruyor. İlk defa onu bu kadar özenli görüyorum. "Yemeğe ihtiyacın var," diyerek Noah'ın kulağına fısıldıyor Flick. "Gücünü toplaman lazım. Dün gece çok yoruldu."

Noah kızarıyor ve gözlerini tabağına doğru indiriyor. Tıpkı olması gerektiği gibi.

"Bugün ne yapmak istiyoruz?" diye soruyor Ella. "Birkaç sahil ve yürüyüşe gidebileceğimiz muazzam yerler var. Travellen'a doğru gidebilir ve oradaki kıyı boyunca yürüyebiliriz. Manzarası gerçekten görülmeye değer ve dönüş yolunda bir öğlen yemeği yiyebileceğimiz bir kasaba barı biliyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor Noah.

"Süper," diye atlıyor hemen Flick. "Uzun yürüyüşleri severim."

Ne zamandan beri? Kes sesini, Taylor.

"Grace?"

"Ben de tam bunu yapmak üzereydim," diyorum. "Sen gelebileceğinden emin misin?"

"Ben iyiyim," diyor Ella ve dikkatimi dağıtıyor. "Harry'nin de bundan hoşlanacağını düşünüyor musun?"

"Eminim hoşlanacaktır."

Aslında bundan hoşlanacağından hiç de emin değilim. Ortaya çıkıp oyunu kullanmadığına göre, ben inisiyatif kullanıyorum.

Ayrıca bugün bir şeyler yapmak istiyorum. Bedenimin ve aklımın bir şeylerle meşgul olarak eğlenmesini istiyorum böylece aslında ne kadar mutsuz olduğumu düşünmeye vaktim kalmayacak.

16

Kruvasanları yiyip, çaylarımızı ve kahvelerimizi bitirdikten sonra, Ella ve ben masayı topluyoruz. Mutfakta bana dönüyor ve soruyor, “Harry için biraz kruvasan ısıtmamı ister misin?”

Hayır, anlamında kafamı sallıyorum. “Genelde sabahları bir şey yemiyor.” Bugünlerde bir şeyler yiyemeyecek kadar akşamdan kalma oluyor ve öğle yemeğinde bir bardak şarap içene kadar da başka hiçbir şey yemiyor. “Senin de hiçbir şey yemediğini fark ettim.”

“Birazdan tost yiyeceğim,” diye söz veriyor bana. “Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım temiz hava iyi geldi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Duvardaki saate bir göz atıyorum. “Harry şimdiye kadar kalkar diye düşünüyordum. Birazdan gidip onu uyandıracağım.”

“Acelemiz yok,” diyor Ella. “Muhtemelen biraz daha evde takılırız. Hepimiz buraya dinlenmek için geldik,” diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor. “Baskı yapma.”

Ella’ya doğru eğiliyorum. “Sen çok iyi bir arkadaşsın.”

“Hayır, sen daha iyisin.”

“Hayır, sen en iyisisin.”

Birbirimize bakıp gülüyoruz ve bu sesi çok sık duymadığımı fark ediyorum.

"Flick'in genç aşkıyla uğraşmaya ne dersin?" diye soruyor.

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Hep öyle olmuyor mu?"

"Belki Flick değişmiştir. Bu sefer abayı yakmış gibi görünüyor."

"Sence Noah da öyle mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "O kadarını bilemem." Hem de bu konudan başka hiçbir şey düşünmediğim halde. "Sesleriyle bütün gece uyutmadılar beni."

Ella kıkırdıyor. "Bu kız nasıl birisi yahu?"

"Ben halimden hiç de hoşnut değilken onun çok iyi vakit geçirdiğini bildiğimi söyleyerek onu sevindiremezdim herhalde. Çok mu kötüyüm?"

"Ben de aynı şeyi yapardım."

"O zaman sen de kötüsün." Liseli kızlar gibi kıkırdıyoruz.

"Odaları değiştirmek ister misin?"

"Hayır. Ama yakınlarında kulak tıkacı satacak bir yere giderssek, mutlaka bir tane almalıyım. Yaramaz serseriler!"

"Umarım Noah onu yeterince yorar ve Flick pazartesiden itibaren ölü gibi uyumaya başlar."

"Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum."

Ben de katlanamıyorum. Ancak ben Ella'nın düşündüğü sebepleri geçtim, şakasına bile katlanamıyorum.

Ella bana dönüp sesini alçaltarak bir şey soruyor, "Sence Flick öğretmeniyse yaptıkları şeyler hakkında biraz olsun düşünmüş müdür?"

"Evet," diyorum dürüst bir şekilde. "Hem de sandığımızdan çok daha fazlasını düşünüyor."

"Üzerinden çok uzun yıllar geçti."

"Böyle derin yaraların kolay kolay iyileşeceğini sanmıyorum." Mutfak dolabına yaslanıyorum ve aklım yine birlikte yaşadığımız

evdeki anılara gidiyor. Sıra sıra bekleyen uygunsuz adamlar, Flick'in aslında birlikte olmaması gereken kişileri seçmesi, umursamaz bir şekilde önüne gelen herkesle yatması. "Eminim tam da bu yüzden evli adamların arkasından koşuyordur. Onu psikolojik olarak rahatlatıyor ama adamlar da Flick ile eğleniyorlar."

Ella kurulama bezini katlıyor ve dolaba yaslanıyor. "Aslında dışarıdan görünmese de hepimizin hayatı karmakarışık," diyor. "Bana ve Art'a baksana. Biz de kitaplardaki gibi bir çift değiliz."

"Ama sen bir şekilde yürütmeye çalışıyorsun," diyorum. "Kendine göre bazı şeyler deniyorsun."

"Yine de hiç ideal bir çift değiliz ve bu durumla ne kadar daha idare edebilirim bilmiyorum." Gülmeye çalışıyor Ella. "Açıp içime baksan kırgınlıklarla dolu olduğunu görürsün. Neden öyle kızgın resimler yaptığımı sanıyorsun?"

"Ben başından beri bunun kısa kişilerin bir kompleksi olduğunu düşünmüştüm."

Bunun üzerine ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Lütfen bana Harry ile aranızın artık daha iyi olduğunu söyle. Çok üzgün görüldüğün için endişeleniyorum."

Bense üzüntümü çok iyi bir şekilde sakladığımı düşünüyordum.

"Her şeyin muhteşem bir şekilde gitmediğini biliyorum," diye konuşmaya devam ediyor. "En azından üçümüzden birinin ilişkisi daha iyi durumda olsun."

Birkaç ay önce bir iki bardak şarap eşliğinde olanlardan biraz bahsetmiştim Ella'ya. Çok fazla detaya girmeden biraz zor zamanlar geçirdiğimizi anlatmıştım. Çok hızlı bir şekilde birbirimizden koptuğumuzu, aylardır sevişmediğimizi ve hatta yangına körükle gidersek şu anda başka bir adam için inlediğimi bilmiyor Ella.

"Hâlâ iyi değiliz," diyorum. "Burada geçireceğimiz bir haftanın bize biraz iyi gelmesini umuyorum."

Ella'ya Noah'a karşı hissettiklerimi söylemek için çok uygun bir zaman olabilir. Durumu düzeltmek için bana bazı tavsiyelerde bulunabilir. Bunun sonuçlarının hiç de iyi olmayacağı hakkında uyarılarda bulunabilir. Ama söyleyemiyorum. Sessizliğimi muhafaza ediyorum. Büyük bir suçluluk duyduğum bu sırrı kendime saklıyorum.

Ella yanıma gelip bana sarılıyor ve bir anda ağlayacakmış gibi hissediyorum kendimi. "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun, Grace. Hepimiz hak ediyoruz. Ne olursa olsun."

Daha sonra kurulama bezini bana uzatıyor ve kafamı bezin içine gömerek sessizce ağlıyorum.

17

Arabalar Travellen'daki otoparkın içinde yan yana diziliyor. Alkolün etkisinin hâlâ geçmediğinden emin olduğum için Harry'nin Bentley'e binmesine müsaade etmedim. Ayrıca bu araba o kadar aptal ve gösterişli ki, ben de sürmek istemedim. Onun yerine Harry'le kısa süren yolculuğumuz boyunca Flick ve Noah'a eşlik ettik. Şimdi de Noah'ın eski Range Rover'ından iniyoruz. Araba paslı, göçük ve çizikleri olan, ayrıca iyi bir yıkamaya da ihtiyacı olan bir araba. İçindekini şatafatlı bir serseriymiş gibi göstermekten ziyade gün-birlik turlara çıkan bir araba gibi görünüyor. Sanırım bazen Flick hakkında yanılıyorum çünkü eskiden olsa böyle bir arabanın içinde görünmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Harry, Noah'ın Bentley'i sürmesine izin vermeliydin," diyor Flick.

Hayır, arkadaşımı çok iyi tanıyorum.

"Bu hiç de olası bir durum değil," diyor Harry. "O araba sanki benim çocuğum gibi."

"Bu araba gayet iyi, bizi sağ salım getirdi," diyerek Flick ile dalga geçiyor Noah. "Wales'a kadar bütün yolu bunun içinde geldin ve hiçbir sorun çıkarmadı."

"Vücudumda pire ısırıkları olduğundan eminim," diyerek

Noah'a karşı çıkıyor. "Ayrıca Prada'mın içinde de sürekli hasır parçaları buluyorum."

"Prada." Noah gözlerini devirip bana doğru bakıyor ve ben de sempatik bir şekilde omuzlarımı silkerek karşılık veriyorum ona.

"Her şeyimi dezenfekte etmek zorunda kalacağım." Flick bir yandan titriyor bir yandan da elleriyle yukarıdan aşağıya üzerini çırpıştırıyor.

"Noah'ı kendine âşık etme operasyonuna ne oldu?" diyerek fısıldıyorum Flick'in kulağına.

"Ah, evet," diyor Flick bir yandan fısıldayıp bir yandan da yüzünü ekşitirken. "Ben bunu tamamen unutmuştum." Sonra yüksek sesle, "Ama yine de kırsal bir cazibesi var tabii ki."

Noah bir kakhaha atıyor. "Artık çok geç," diyerek dalga geçiyor. "Benim dört tekerim hakkında oldukça kaba konuştun."

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Flick dişlerini sıkarak. "Bu iş düşündüğümde çok daha zor olacağına benziyor."

Bunun üzerine yalnızca gülümsüyorum.

Ella bizim için uçurumun tepesinden başlayıp güzel bir köye kadar inen ve dönüşte de sahil boyunca yürüyebileceğimiz bir rota tertipledi. Ben hazırım ve gitmek için can atıyorum. Hazırlık olarak kot şort, kırmızı Converse ve beyaz bir tişört giydim. Ayrıca bütün gün güneşli bir hava olacağını söyleyen hava tahmininin yanılması ve birden serinlik düşmesi ihtimaline karşı bir tane de kazak getirdim. Yürüyüş botlarım da Noah'ın arabasının bagajında duruyor. Yürüyüş botlarım nadiren gün ışığı gördükleri için onları evdeki dolabın dibinden zorla çıkardım. Yeniden gün yüzüne çıkmaları iyi olacak.

Benim tam aksime, Flick'in altında ipek şalvar pantolonu ve üzerinde de geniş topuklu sandaletleriyle eşleşen bir çingene tişörtü var. Gözünde Prada'nın havalı güneş gözlükleri var. Ben yürüyüşe çıkıyormuşum gibi görünüyorum. Flick ise sanki bir film setine

gidiyormuş gibi görünüyor. Acaba bugünkü aktivitelerimizin “yürüyüş” kısmım yanlış mı anladı diye düşünüyorum. Ancak Flick’in de düşündüğü gibi, kuşkusuz erkeklerden birisi yolda onu taşımayı teklif edecektir. Büyük ihtimalle bu kişi de Noah olacaktır. Neyse ki söz konusu olan erkek şu anda teninin hiçbir yerini göstermeyen bir tişört giyiyor. Ben de bunun için minnettar kalıyorum. Kollarının ön kısımlarıyla, pazılarının bir kısmı görünüyor. Yutkunuyorum. Eğer daha sonra tişörtünü hepten çıkarırsa, işte o zaman hapı yutarım. Eğer öyle bir şey olursa, uçurumdan aşağı kazara düşebilirim. Konsantre olmam gereken tek şey ayağımın birini diğer ayağımın önüne koymaktan başka bir şey olmamalı.

Harry yürüyüşe gitmek konusunda çok isteksiz. Sabahleyin biz hazırlanırken bu yürüyüşün tehlikeli olabileceğine dair belirsiz bir şekilde söyleniyordu. Sabahın büyük bir kısmını yatakta uzanarak geçirdiği halde, hâlâ ölü gibi görünüyor. Dün gece Harry kendi standartlarına göre aşırı derecede fazla alkol aldı. Şu anda da korkunç görünüyor. Ona karşı anlayışlı olmam gerektiğini biliyorum ama insan kendi keline böyle şeyler yapınca anlayışlı olmak çok zor oluyor. Henüz, neredeyse tek kelime bile konuşmadık çünkü söylemek istediğim her şey yargılayıcı bir ses tonuyla çıkacağı için ağzımı kapalı tutmayı tercih ediyorum. Daha sonra da kendimi korkunç hissediyorum. Alkol alması artık ona zarar veriyor ve ben durup olanları izlemekten başka hiçbir şey yapamıyorum. Ancak bunu durdurmak için ne yapabilirim ki? İçki şişelerini mi saklamalıyım ondan? Ona bir yetişkinmiş gibi davranmaktan ziyade şımarık bir çocukmuş gibi mi davranmalıyım? Ben onun hayat arkadaşı olduğuma göre, aşırı alkol tüketiyor olmasından ben de mi sorumluyum? İçtiği her bir içkiyi kontrol edersem, kötü bir eş mi olurum? Benim rolüm onu kontrol etmek mi?

Yüzü şişmiş ve gözleri kıpkırmızı. Sürekli söyleniyor. Daha kırk

dört yaşında. Hâlâ gençlik çağlarında. Eskiden benden on iki yaş büyük olmasını çok da önemsemezdim ama artık aramızda tam bir ilkbahar-sonbahar ilişkisi başladı. Harry aniden sanki benden yirmi küsur yaş büyükmüş gibi davranmaya başladı. Ya da aniden böyle bir şey olduğunu fark eden kişi ben miyim? Yanıma geliyor.

“Sen iyi misin?” diye soruyorum.

“Evet, neden sordun?”

“Çok mutlu görünmüyorsun.”

“Yürüyüşe gitmektense şezlonga uzanıp gazete okumayı tercih ederdim.”

“Güzel olurdu,” diyorum. “Ella hepimizin iyi vakit geçirebilmesi için çok çaba sarf ediyor. Lütfen tadını çıkarmaya çalış. Benim için.”

Yüzü yumuşuyor. “Bu yürüyüşün her dakikasını seveceğim. Yalnızca senin için.”

Gülümsüyorum. “Teşekkür ederim.” Elimi eline geçiriyorum.

Ella ve Art, Mercedes’lerinden iniyorlar. “Evet,” diyor Ella. “Gitmeyi planladığım yer tam olarak burası.”

Hepimiz bir araya toplanıyoruz ve Ella kaportanın üzerine haritayı açıyor.

Eliyle rotamızı gösterirken yalnızca Noah ve ben çok heyecanlanıyoruz. Flick ve Harry çoktan yanımızdan sıvışmış, otoparkın bir köşesine çekilmiş hiç kuşkusuz dedikodu yapıyorlar.

“Herkes için uygun mu?” diye soruyor Ella.

“Muhteşem görünüyor,” diyor Noah çok ilgili bir şekilde. “Haritayı benim almamı ister misin?”

“Önden buyur,” diyor Ella.

“Herkes hazır mı?” diyor Noah ve uçurumun kenarından yürümeye başlıyoruz.

Noah’ın arkasına düşmüş bir vaziyette otoparktan çıkıp uçurumun oraya giden tarlaya doğru ilerlerken Flick ve Harry’ye bize

katılmaları için elimi sallıyorum. Bir kere de bütün organizasyonu yapan kişi olmaktansa grup liderini takip eden kişi olmak çok güzel.

Güçlü ama insanı canlandıran bir rüzgâr var. Temiz ve sağlıklı kelimesinin tam karşılığı bu olsa gerek. Bugün, insanın hayatta olduğu için kendini mutlu hissetmesi gereken günlerden. Geniş topuklu sandaletleri olan birine ve akşamdan kalma başka birine eşlik ederek mümkün olduğunca uzun adımlarla yürümeye çalışıyoruz. Şu anda dar bir patikadan tek sıra halinde geçmeye çalışıyoruz. Flick ile Harry çoktan arkada kaldılar bile.

Patikanın bizden önce buradan geçen birçok yürüyüşçü tarafından ezilen çimleri kayalıklı uçuruma sınır bir şekilde devam ediyor. Dik yamaçlar baş döndürücü ve eğer vertigo hastalığınız varsa burası kesinlikle olmanız gereken bir yer değil. Manzarayı büyük bir hayranlıkla seyretmek için duruyorum ve ciğerlerimi bu baş döndürücü temiz havayla dolduruyorum. Sahil manzarası çok hoş, engebeli ve yabani. Uçurumun kenarına yaklaşabildiğim kadar çok yaklaşıp aşağı doğru eğilmek, rüzgârı saçlarımda ve serin deniz suyunun damlalarını yüzümde hissetmek istiyorum. Vahşi rüzgâr saçlarımı savuruyor ve ben de onları kontrol etmeye çalışmıyorum.

Flick ve Harry'nin yanımıza gelmelerini bekliyoruz. Sonra Ella altımızın hep birlikte bir fotoğrafımızı çekmek için kamerasını bir kayalığın üzerine yerleştiriyor.

"Peynir deyin," diyerek bir talimat veriyor hepimize.

"Peynir!" diye hep birlikte bağıryoruz ve kameradan klik sesi geliyor. Ella çekilen fotoğrafı bana gösteriyor. Bütün arkadaşlar hep birlikte. Hepimizin yüzü parlıyor ve hiçbirimizin de dünya umurunda değilmiş gibi görünüyoruz. Genelde fotoğrafların yalan söylemediğini söylerler.

"Gelecek nesillerimiz için," diyor Ella ve onun da benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Tekrar yola düşüyoruz ve Noah, Flick'i yanına doğru çekiyor. Ben de geride Harry ile birlikte kalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum Harry'ye.

"İyiyim." Omuzlarını silkiyor. "Burası çok... vahşi... bir yer, değil mi?"

Aslında kast ettiği şey, burada hiç Starbucks ya da Costa Kahve tarzında bir şey olmaması.

"Çok güzel," diyorum.

"Evet," diye bana katılıyor Harry. "Kendine göre." İstemeyerek de olsa uçurumun kenarından aşağıya bakıyor. "Bu tarafa daha fazla yaklaşıp yaklaşmamak konusunda pek emin değilim."

Devam ediyoruz. Noah'ın geçtiği her yerde durup arkasından aptal ayakkabılarıyla kırılarak gelen Flick'e yardım etmek için elini uzattığını fark ediyorum. Harry kendi derdine dertlenir bir şekilde arkamdan eğlenmemeye yemin etmiş gibi gelirken içimi bir kıskançlık kaplıyor. Uçurumun kenarında yürüyüş yapmaktansa rock konserinde olmayı tercih edecek olan Art bile muhteşem vakit geçiriyor. Kollarını uçak gibi açarak Ella'nın arkasından onu kovalıyor ve onu yakalayıp omuzunun üzerine atıyor. Ella keyifle cırlıyor. Hiçbir zaman itişip kakışmaktan hoşlanan bir insan olmadım ama birden şimdiye kadar hayatımda beni omuzuna atıp uçurumun kenarında koşuşturan birisi olmadığı için büyük bir pişmanlık hissediyorum. İçimde, ortaya çıkmak için büyük bir savaş veren farklı bir kimliği hissetmeye başlıyorum.

Harry'ye bakıyorum. Onunla koşuşturmak, yerlerde yuvarlamak, su savaşı yapmak istiyorum. Çılgınca şeyler yapmak istiyorum. Harry ise sanki buradan başka her yerde olmaktan mutlu olabilir miş gibi görünüyor.

Yırtıcı kuşlar dengeli bir şekilde denizin üzerindeki rüzgârla birlikte uçuyorlar.

“Kerkenezler,” diyor Noah. “Eğer daha yakından bakmak isterseniz benim dürbünümü alabilirsiniz.” Sırt çantasından çıkarıyor ve etrafındakilere veriyor.

Sıra Flick’e gelince, konuşmaya başlıyor Flick, “Bu salak şey nasıl kullanılıyor hiç bilmiyorum.” Noah hemen yardımına koşuyor. Noah dürbünü Flick’in gözlerine doğru tutup yırtıcı kuşlara odaklanması için yardım ederken Flick de iyice sokuluyor Noah’a.

“Grace? Bakmak ister misin?”

“Evet, lütfen.” Noah aynı şeyi benim için de yapıyor. Hemen arkamda bana gayet yakın bir şekilde duruyor ve kuşları işaret ederken kollarını omuzlarımin üzerinden geçiriyor. Ona sokulma dürtüsüne mümkün olduğunca karşı koymaya çalışıyorum.

“Bak,” diyor. “Bir de kara ayaklı martı var.”

Biz seyrederken, parlak sarı gagası ve siyah boncuk gibi gözleri olan mükemmel beyaz bir martı rüzgârda süzülüyor. Ciyaklama sesi, adının nereden geldiğini çok güzel bir şekilde açıklıyor bize.

“Kuşları seyretmeyi sevdiğimi bile unutmuşum,” diyorum Noah’a dürbününü teslim ederken. Ofisteki pencere pervazını ziyaret eden birkaç pis şehir güvercinini saymıyorum tabii. “Çok uzun zamandır yapmamıştım bunu.”

“Burada saatlerce oturabilirim,” diyor halinden hoşnut bir şekilde içini çekerken. Ama tabii ki bunu yapamayız çünkü Harry mızımızlanıyor ve Flick de ayaklarının ağrıdığına dair şikâyetlerde bulunmaya başladı bile.

Biraz daha uçurumun kenarından yürümeye devam ettikten sonra arkamızı denize verip iç kısımlara doğru dönüyoruz. Kır-langıçların çok yakınımızda ve dizlerimizin dibinde ciyaklayarak uçuğu bir tarladan tek sıra halinde geçiyoruz. Bu durum bir anlığına da olsa Harry’yi bile büyülüyor.

“Normalde bu kadar yaklaşmazlar,” diyor Noah. “Çok şanslıyız.”

“Ben de çok şans’ı olduğumu düşünüyorum,” diyorum. “Dışarıda açık havada, güneşin altında, ofisten, hesap tablolarından ve günün on iki saati ısıtılmasından çok uzakta olduğum için çok şanslı hissediyorum kendimi.”

Noah bana gülümsüyor ve ben de kendimi daha da şanslı hissediyorum.

Suyun üzeri kocaman çiçek ve yapraklarla dolu olan bir zambak gölünün yanından geçiyoruz. Sonra ormanlık alandan çıkıp çok hoş ve çok doğal bir İngiliz köyüne geliyoruz. Güneş en tepede ve en keskin ışınlarıyla bizi yakmaya çalışıyor. Harry sıcaklı ve terlemiş durumda.

Ona acımadığım için biraz suçluluk duygusu hissederek tekrar geriye dönüyorum ve onun yanına gidiyorum. “Sen iyi misin?”

“Sürekli bana bunu sorup durma, Grace,” diyerek tersleniyor. “Ben buradayım işte, değil mi?”

Bir köşeyi döndükten sonra Ella sesleniyor, “Öğle yemeği zamanı!” ve hemen arkasından tepesi samanlarla örtülü, çiçeklerle bezenmiş bir bar beliriveriyor.

Harry’nin yüzü parlıyor. “Şimdi iyiyim işte,” diyor ve geniş geniş gülümsemeye başlıyor. “Tam ihtiyacım olan şey!” Harry önündeki birkaç yüz metreyi uçarcasına yürüyor. “Bahse girerim burada telefon bile çekiyordur.”

Keşke öyle bir fırsatım varken onu uçurumdan aşağı iteleyiverseydim, diye düşünüyorum.

18

Barın ön tarafındaki arıların tembel tembel birinden diğerine uçuştuğu yaz çiçekleriyle dolu büyüleyici bahçeye oturuyor ve öğle yemeğimizi yiyoruz. Harry, Art ve Flick birlikte içmek üzere bir şişe kırmızı şarap alıyorlar ve biz de içkiden kaçınarak daha yumuşak bir içecek söylüyoruz. Oturup sandviçlerimizi yiyoruz ve bir sonraki seyahatinde neler yapacağını dinlerken Art'ın patates kızartmasından birkaç tane alıyorum.

“Bu seferki gayet uzun bir tur olacak,” diyor. “Metal şarkılarda büyük bir etki yaratan yeni bir grubum var ve Uzak Doğu’da sıkı festival organizasyonları var. Oradan da Avrupa. Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Muhteşem.”

Bir yandan Art'ın mutlu olduğunu görmekten memnun olurken bir yandan da Ella yine evde yalnız kalacak için endişeleniyorum.

Harry güzel yiyeceklerle ve şaraba yumulduğu için bir anlığına da olsa Twitter'ı tamamen unutuyor. Flick ile birlikte şen şakrak eğleniyorlar ve bunu görmek beni mutlu ediyor. Ancak yemeğini bitirdiği an yanımdan uzaklaşarak telefon sinyali yakalama arayışına giriyor. Birkaç dakika sonra Flick'in telefonu ötüyor.

“Harry şanslı gününde. Uzun zamandır ilk defa telefonuma

mesaj geliyor." Flick cebinden telefonunu çıkarıyor ve sessizce gelen mesajı okuduktan sonra tekrar yerine koyuyor.

Harry geri döndüğünde, tepemizde birkaç tane siyah bulut beliriyor. "Yağmur yağacak," diyor.

Noah gökyüzünü inceliyor. "Sadece bir yaz yağmuru."

Ancak ağzından bu kelimeler dökülür dökülmez, kocaman bir yağmur damlası masanın üzerine düşüyor.

"Yaz yağmuruymuş, hadi oradan!" diyor Harry neşeli bir şekilde. "Benim yağmur altında yürüyüşe devam etmemin imkânı yok. Kim burada kalmak istiyor?"

"Burada kalma fikri kulağa çok hoş geliyor," diyor Art. "Çok fazla temiz hava başımı döndürdü."

"Hayır," diyorum. "Bütün bir öğleden sonrayı burada böyle oturarak geçiremem. Belki de Noah haklıdır. Bu kısa süreli bir yaz yağmurudur. Eminim, birazdan dinecektir."

"O zaman dinene kadar barda oturalım," diye bir çözüm öneriyor Harry. Ancak kocamın nasıl birisi olduğunu çok iyi biliyorum. Bardaki rahat koltuklardan birine oturup eline bir şişe içki aldı mı, onu oradan kaldırmanın imkânı yoktur.

"Yürüyüşe devam etmekten yanayım," diyor Noah. "Dün çok uzun süre araba kullandığım için bacaklarımı biraz açmak istiyorum."

Flick hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Ayaklarım beni öldürüyor," diyor. "Sanırım ben burada kalacağım."

"Bizim devam etmemiz senin için sorun olmaz, değil mi?" diye Flick'e soruyor Noah. "Öğle yemeğini çok beğendim ama molayı daha fazla uzatmadan tekrar yola koyulmak istiyorum."

"Burada kalmanı tercih ederim." Flick en baştan çıkarıcı halini takınıyor.

"Çok geç kalmayız," diye söz veriyor Noah kirpiklerini kırpıştırarak. "En fazla birkaç saat."

Flick biraz dudak büküyor ama Noah öğleden sonrasını burada geçirmemek konusunda gayet kararlı. Flick'in ayakkabılarına baktığını görüyorum ve onların ıslanmasına kesinlikle izin vermeyeceğini düşünüyorum.

"Bedava kablolu internet," diyor Harry, sanki bu bütün sorunun bir çözümümüştü gibi.

Yağmur artık daha yoğun bir şekilde yağmaya başlıyor. Evet, bir yaz yağmuru ama ısrarla yağmaya devam ediyor. Hep birlikte birkaç dakika önce bizi güneşten koruyan masanın yanındaki şemsiyenin altına sığınıyoruz.

"Ella sen yürüyüşe devam edecek misin yoksa kalıp bir şeyler mi içeceksin?"

"Sanırım ben burada Art ile kalacağım," diyor gönülsüz bir şekilde. Gerçekten bize katılmak için can attığını biliyorum ama gözüme hâlâ biraz solgun görünüyor. Bu yüzden burada kalması daha akıllıca olur diye düşünüyorum. "Rotamızın geri kalan kısmını sana gösterebilirim, Noah."

Noah haritayı masanın üzerine seriyor ve Ella ile birlikte tekrar rotanın üzerinden geçiyorlar.

"Gidip diğer tarafta kalan arabaları alabiliriz," diye bir öneride bulunuyor Noah. "Sonra da gelip sizi buradan alırsınız. Böylece bütün yolu geri yürümek zorunda kalmazsınız."

Harry ve Flick'in bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşündüklerine hiç şüphe yok. Ella bana Mercedes'in anahtarlarını uzatıyor.

"Bana güvenebilirsin," diyerek şaka yapıyorum.

Ella beni öpüyor. "Sana hayatım pahasına güveniyorum, tatlım."

"Davadan dönmeyen sen ve ben kalmışız gibi görünüyor, Grace," diyor Noah.

Yağmur o kadar güzel yağıyor ki sırt çantasından hırkamı ya

da ince yağmurluğumu çıkarıp giymek zahmetine bile girmiyorum. Eğer çok çaresiz kalırsam çantamın diplerinde bir yerlerde bir şemsiye olduğundan eminim.

Noah gidip Flick'in yanağına bir öpücük konduruyor ama Flick onun kafasını iki elinin arasına alıp uzun bir şapırtıyla öpüyor onu. Noah biraz utanmış bir şekilde geri çekiliyor.

Ben de Harry'yi öpüyorum yanağından ama daha az bir şevkle. "Ne kadar içtiğine dikkat et," diye uyarıyorum şişeyi işaret ederek. "Seni arabaya taşımak istemiyorum."

"Dırdır edip durma," diye söyleniyor. "Tatildeyiz, öyle değil mi? Sanırım bu istediğimiz gibi eğlenebileceğimiz anlamına geliyor."

Benim amacım da tam olarak bu, eğlenmek. Ancak böylece Harry'nin amacını da fark etmiş oluyorum. Tabii artık eğlenmekten kast ettiğimiz şeylerin aynı olmadığını da.

Noah ayağa kalkıyor ve çantasını sırtına geçiriyor. "Hazır mısın, Grace?"

"Hazırım." Ağzım kuruyor. Görünen o ki bu yürüyüşte yalnızca Noah ve ben olacağız. "Haritayı aldın mı?"

Haritayı havaya kaldırıyor. "Haritayı aldım."

Diğerlerine el sallayarak bar bahçesinden dışarıya çıkıyor ve bizi tekrar sahile indirecek olan patikadan yürümeye başlıyoruz.

19

Bardan uzaklaşıp yol boyunca yürürken Noah ve ben yan yana geliyoruz. Diğerleri gözden kaybolana kadar hiçbir şey konuşmuyoruz. Yağmur damlalarının hızı yavaşlamaya ve güneş bütün gücüyle tekrar parlamaya başlıyor. Dolayısıyla o kadar yaygara boştan yere koparılmış oluyor.

Sonra Noah bana dönüyor ve, “Sen halinden memnun musun?” diye soruyor.

“Sözünden dönen bütün arkadaşlarımızı barda bırakmış olmaktan mı?”

“Evet. Ben aranızdaki yeni kişiyim ve bu durumda ne yapacaklarını hiç bilmiyorum.”

“Gayet iyi olacaklardır. Birkaç saat bizsiz idare edebilirler.”

“Ben gerçekten bütün gün barda oturabilecek birisi değilim. Dışarıya çıkıp bir şeyler yapmayı tercih ederim. İçmek çok fazla ilgimi çekmiyor.”

Bu sözler kulağıma müzik gibi geliyor. “Benim de.”

“Onlar böyle mutlu olduğu sürece sorun yok.”

“Ella bize katılabilmeyi gerçekten çok isterdi ama bugün biraz yorgun. Ayrıca bu hem onun hem de Art için daha iyi oldu. Bırbirlerinden çok ayrı kalıyorlar.”

“Onlar için zor olmalı.”

“Bununla baş etmenin bir yolunu bulmuşlar.” Sesim kendinden emin çıkıyor ve yüreğimin derinliklerinde bunun gerçekten doğru olmasını umuyorum.

Kasabanın çevresinden dolanıp dışına çıkan bir yoldan yürüyüşümüze devam ediyoruz. Noah’ın adımlarına ayak uydurabilmek için büyük çaba sarf ediyorum ve Noah’ın fark ettirmeden yavaşça hızını düşürdüğünü anlıyorum. Yanında yürüdüğüm için oflayıp poflamalarımı duymuş olmalı.

“Rock gruplarına mı menajerlik yapıyor?”

“Ağırlıklı olarak heavy metal. Ama evet o bir menajer. Gruplarından bir tanesi de oldukça başarılı. Sacred Days. Biliyor musun?”

“Hiç duymadım,” diyor, “Benim heavy metal müzik ile ilgili çok fazla bilgim yok. Ben duygulu müzikleri daha çok severim.”

“Ah, gerçekten mi? Ben de.”

“O zaman Art çok fazla seyahat ediyor olmalı.”

“Çoğunlukla. Bütün dünyayı geziyor. Bu da Ella’ya resim yapacak vakit kalması için fırsat sağlıyor.”

“Flick bu konudan bahsettiğinde internetten Ella’nın bazı resimlerine bakmıştım. Muhteşem olduklarını düşünüyorum.”

“İşini gerçekten iyi yapıyor. Büyük kurumlardan sipariş alıyor ve sürekli sergi açıyor.”

“Hiç sergisine gittin mi?”

“Mümkün olduğunca gitmeye çalışıyorum.”

Doğrusunu söylemek gerekirse Ella’yı olması gerektiği kadar destekleyemiyorum çünkü araya hep iş güç giriyor. Birkaç ay önce yine bir sergisi vardı ve açılış gecesine beni de davet etmişti. O gün geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldım ve bütün geceyi kaçırdım. Bu benim hatamdı. Orada olmalıydım. Ella tabii ki anlayışla karşıladı ama onu hayal kırıklığına uğrattığım için hâlâ kötü hisse-

diyorum kendimi. Eve döndüğümüzde daha az çalışmak ve kendi hayatıma daha çok vakit ayırabilmek için elimden geleni yapacağım.

“Bizim ofisimizde de birkaç tane tablosu var.”

“Flick bana senin muhasebeci olduğunu söylemişti.”

“Evet.” Bahse girerim Flick bunu sanki bulaşık suyu içmiş gibi donuk bir ifadeyle söylemiştir. Aslında gerçekten tam olarak böyle ifade edilebilir. “Kuzey Londra’da küçük bir şirketin ortağıyım.”

“İşini seviyor musun?”

“Aslında nefret ediyorum,” diyorum kederli bir gülümseme ile.

“O zaman neden bu işi yapıyorsun?”

Omuzlarımı silkiyorum. “Sanırım bunu bir rutine bağladığım için.”

“Değiştirmek için çok geç kalmış sayılmazsın.”

“Sayılmam ama bazen rutinlerden sıyrılmak çok zor olabiliyor.”

Noah’a, bu hafta boyunca Harry’yle hayatımızın geri kalanında ne yapıyor olacağımızı içeren gizli planlarımdan bahsetmek niyetinde değilim çünkü tatilimin geri kalanını Hoskins, Frambling ve Taylor aileleri ile bunları konuşarak geçirmeyi istemiyorum. Ancak yine de kendimi tam olarak bunu yaparken buluyorum.

“Bu tatilden sonra yeni planlar yapmayı düşünüyorum,” diye bir itirafta bulunuyorum. “Tabii bunlar çok büyük değişiklikler olmayacak. Buraya benzer bir yerde yaşamak istiyorum ama Londra sınırlarını aşacak cesaretim var mı bilmiyorum.”

“Buraya benzer yerler insanın ruhuna iyi geliyor,” diyerek bana katılıyor Noah.

“Belirli bir yere ve belirli bir hayat tarzına alışınca bunu kökten değiştirmek zor oluyor.”

“Belki de ihtiyacın olan tek şey biraz sarsılıp kendine gelmendir.”

Ona şu âna kadar hayatımda yaşadığım en büyük sarsıntının dün gece onunla karşılaşmış olmam olduğunu söylemiyorum. Bunu

bilmese de ya da böyle bir şey yapmayı istemiş olmasa da bütün duygularımı açığa çıkardı ve bunu benden başka kimse bilmeyecek.

Sahile inen patikaya dönüyoruz. Noah duruyor ve bir çit merdiveninin üzerinden geçmem için yardım etmek amacıyla elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve parmaklarının parmaklarımla buluşmasından dolayı kendimi ne kadar iyi hissettiğimi düşünmemeye çalışıyorum. Aşağıya atlıyorum ve beni belimden yakalayarak sabit durmamı sağlıyor. Hayal gücüm bana oyun mu oynuyor yoksa beni dengemi sağlamam için tutması gerekenden daha uzun bir süre mi tutuyor? Üstelik sıkıcı.

“Teşekkürler.”

Sesim de tıpkı dizlerim gibi titrek bir şekilde çıkıyor. Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki barda Harry ile birlikte kalmam daha iyi olurdu. Belki Noah’ın da Flick ile birlikte kalması daha isabetli bir karar olurdu.

Duvardan sarkan eğreltiotunun yapraklarından koparıyor ve sonra da tarladaki yabani çiçeklerden topluyor. Bir tutam yabani pembe karanfil ve bir tutam da frenk maydanozu alıyor. Bunları benim için bir demet haline getiriyor ve sonra da sırt çantamın üzerine yerleştiriyor.

“Ne içindi bu?”

Noah omzunu silkeliyor. “Bir şey için değil.”

“Şey, teşekkür ederim. Çok güzeller.”

“Rica ederim.” Sırıttırıyor. “Hadi, denize inmemize çok az kaldı.”

Sonra birlikte, gülerek dik yamaçtan aşağıya doğru koşuyoruz. Saniyeler içinde rüzgâr gibi uzaklaşıyor yanımdan ve ben de nefes nefese hemen arkasından onu takip etmeye çalışıyorum. Daha sonra duruyor ve ellerini dizlerine koyup beni bekliyor. Onun da nefes nefese kaldığını görmek hoşuma gidiyor. Daha sonra bir tümseğe ya da bir çukura takılıyor ve ayaklarımın üzerinde yükseliyo-

rum. Aniden sanki iyi bir ragbi oyuncusuymuşum edasıyla bir varil gibi kafa üstü Noah'ın bacaklarının dibine düşüyorum. Düşerken Noah'ı da çekiyorum ve birlikte kıkırdarak yerde yuvarlanıyoruz.

“Özür dilerim, çok özür dilerim,” diyorum gülerek. Yere sırtüstü uzanıyoruz. Sonra aniden içimi büyük bir hüznü kaplamaya başlıyor. Harry ile en son ne zaman bu şekilde güldüğümüzü hatırlamıyorum. En son ne zaman ortada bir sebep yokken kafamızı geriye doğru atıp ağzımızdan ve ciğerlerimizden neşeli seslerin çıkmasına izin verdiğimiz bilmiyorum. Benim yapmak istediğim şey tam olarak bu. Beni seven birisiyle bir tarlanın ortasında aptalca hareket etmek. Çok mu şey istiyorum?

Sonunda gülüşmelerimiz bitiyor ve yan yana sessiz bir şekilde gözlerimizi gökyüzüne dikmiş bir vaziyette uzanıyoruz. Kara bulutlar adeta yuvarlanarak denizin üzerine doğru gidiyorlar.

Noah dirseklerinin üzerine kalkıp bana bakıyor. “Şimdi daha iyi misin?”

Gözyaşlarıyla dolan gözlerimi kırpiyorum ve kafamı sallıyorum.

“Sanırım yeniden yağmur geliyor,” diye ekliyor. “Gitmemiz lazım.” Sonra elimden tutup kalkmama yardım ediyor ve tekrar yola koyulmadan önce sımsıkı sıkıyor. “Çok eğlenceliydi.”

“Öyleydi.”

Sanırım bu konuşmanın altında yatan mesaj her ikimizin de şu anda birlikte olduğu kişilerle bunu asla yapamayacak olmasıydı.

“Çıtkırıldım olan kişinin sen olduğunu sanıyordum,” diyor ve ikimiz birden tekrar gülmeye başlıyoruz.

Yağmur giderek daha çok bastırırken sahile doğru ilerliyoruz. Adımlarımız da giderek hızlanıyor. Yağmur tamamen yağmaya başladığında küçük ve el değmemiş bir koya ulaşıyoruz.

“Biraz burada kalıp yağmurdan korunalım,” diye bir öneride bulunuyor Noah. “Yağmur birazdan diner.”

Denizin üzerinde toplanan bulutlara bakıyor ve pek de geçecek gibi durmadığını düşünüyoruz.

"Bence çok fena ıslanacağız."

Noah haritaya bakıyor. "Yürüyeceğimiz mesafenin neredeyse tam ortasındayız. Devam etmek mi yoksa geri dönmek mi istersin?"

Gözlerimiz buluşuyor. "Geri dönmek istemiyorum."

"Ben de," diyor.

Tam da o saniye, onun ruhunu görebildiğimi ve bütün çıplaklığıyla onun da benim içimi görebildiğini hissediyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümü delip çıkmasından korkuyorum. Sonra aklıma gelen bir düşünceyle şok oluyorum. Bu aşk mı? Âşık olunca hissedilen şey bu mu? Şu anda ben âşık mı oluyorum? Daha önce Harry'ye karşı hiç böyle duygular beslememiştim. Bunu söylerken üzülüyorum ama kocam hiçbir zaman ellerimi titretecek kadar heyecanlandırmadı beni.

Bu adamı tanımıyorum ama Noah ve kendim için istediğim tek şey birlikte yalnız kalabilmemiz. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor gibi elimi tutuyor ve bu kendimi çok güzel hissettiriyor ve aynı zamanda da yanlış bir şey olduğunu düşündürüyor. Ancak yine de elimi geri çekmiyorum. Yağmurdan sıırsıklam olan avuç içlerimiz için için yanıyor.

Noah'ın yönlendirmesiyle yürümeye devam ediyoruz ve yağmur da giderek hızını artırıyor. Patır patır yağın yağmur damlaları çok geçmeden sicim gibi yağmaya başlıyor. Gökyüzü kapkaranlık kesiliyor ve sıcaklık birden düşüyor.

"Burası iyi," diyor Noah. "Buraya sığınalım."

Kayalıkların dibinde küçük bir girinti buluyoruz ve kış kışa verip oraya oturuyoruz. Amaçsız bir şekilde saçlarımdaki yağmur sularını silkeliyorum. Saçlarımı çılgınca sallamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Noah bana dönüyor. O kadar yakınımda ki

nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum ve aniden buz kesiyorum. Uzanıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

“Hırkanı giysen daha iyi olmaz mı?” diye soruyor. “Üşüteceksin.”

Aslında çok üşümemiş olsam da hırkamın düğmelerini açıp giyiniyorum. Birden bir ateş basıyor.

Gözlerimi Noah’tan uzaklaştırıp denize dikiyorum ve darma-dağınık düşüncelerimi bir araya toplamaya çalışıyorum. İlerideki kabarıklıkta üç tane gözü kara sörfçü var ve onları geriye çeken ya da sahile doğru iten dalgaları yakalamaya çalışıyorlar.

Kafamla onların olduğu tarafı işaret ediyorum. “Çok eğlenceli görünüyor.”

“Üniversitedeyken yaz tatillerimi hep Newquay’de geçirirdim. Orada insanlar Tolcarne sahilinin yanındaki gecekondu mahallesinde yaşıyorlar. Bütün gün yaptığım tek şey sörf yapmak ve geceleri yolumu bulmak için bir barda çalışmaktı.

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Orasıyla alakalı hep güzel anılar var aklımda.”

“Şimdi de sörf yapıyor musun?”

“Nadiren,” diyor Noah. “Kendime ayırabileceğim çok az vaktim var ve denizden çok uzakta yaşadığım için gidip gelmek çok zor oluyor. Ancak sörfü hâlâ çok seviyorum. Ailem şu anda Cornwall’da yaşıyor ve onları ziyaret ettiğim gün sayısı kısıtlı olsa da her gittiğimde elimden geldiğince sörf yapmaya çalışıyorum.” Öfkeli denizi işaret ediyor. “Burada da sörf yapılabilir güzel sahiller var. Çok bilinmiyorlar ama iyi iş çıkarırlar. Belki haftanın ilerleyen günlerinde deneyebiliriz?”

“Çok sevinirim.”

Bana doğru sırtıyor. “O zaman neler yapabiliriz bir düşünelim.”

Ona kız arkadaşının hiç de sörfçü bir piliç olmadığını hatırlatmak istemiyorum ve tekrar birbirlerinde ne bulduklarını merak

etmeye başlıyorum. Sonra da gece boyunca ne kadar da meşgul olduklarını hatırlıyorum. Tabii ki hiçbir şey çaktırmıyorum.

“Ailende başka kimler var?” diye soruyorum her ne kadar beni ilgilendiren bir durum olmasa da.

“Şikago’da bir erkek kardeşim ve Fransa’da iyi bir hayat yaşayan bir kız kardeşim var. Muhteşem çocukları, bir sürü domuzu ve tavukları var. Bütün mesele birbirimize yakın olmamıza rağmen yeterince görüşemiyor olmamız. Ailem bizi özgür ruhlu kimseler olarak yetiştirdi. Eğer hepimiz aynı sokakta yaşıyor olsaydık eminim büyük hayal kırıklığına uğrarlardı. Oldukları yerden nereye gideceklerini kesinlikle bilemezsin. Altmışlarının sonlarındalar ama sürekli bir yerlere seyahat ediyorlar. Bu maceracı ruhun peşlerini bırakacağını hiç sanmıyorum. Küçük bir yetimhaneye yardım etmek için birkaç aydır Kathmandu’dalardı. Hepimiz Noel’lerde bir araya gelmeye çalışıyoruz ama bazen onu bile yapamıyoruz.”

Bütün eğlenceleri benim etrafımda dolanmak ve *Cash in the Attic* izlemek olan ailemle onun ailesinin ne kadar da farklı olduklarını düşünüyorum. Çok sessiz ve mütevazı bir hayatları vardır. Çoğu akşam babam gezinerek yerel ve muhafazakâr bir kulübe gider ve bir bardak bira içer. Annem ise kendi toplantılarına katılmak üzere yola koyulur. İhtiyarladığımda en çok hangisi gibi olmak isteyeceğimi hep merak ediyorum ve ailemi ne kadar çok seversem seveyim *Cash in the Attic* kısmını büyük bir kolaylıkla es geçeceğimi çok iyi biliyorum.

“Peki ya sen?”

“Tek çocuğum,” diyorum.”

“Sana düşkünler. Ve üstlenmen gereken birçok görevin var.”

“Bu beni iyi özetliyor,” diyerek söylediklerini kabul ediyorum.

Noah bir kakhaha patlatıyor. “Eminim sende bundan çok daha fazlası vardır, Grace.”

“Gerçekten çok düzgünüm. Çok da sıkıcı.”

“Hayır, kesinlikle öyle değilsin.”

Noah’ın yoğun bakışları üzerine kızarıyorum ve akıllıca bir hareketle gözlerimi çevirip tekrar denize doğru bakıyorum.

Sörf yapanların son kez dalgaların içinde ve üzerinde gezindikten sonra şakalaşıp gülerek sahile çıkışlarını sonra da oradan bize doğru koşuşturmalarını izliyoruz. Hepsi de liseli çağlarının sonlarında genç çocuklar. Güneşten sararmış saçları darmadağınık olmuş ve tenleri bronzlaşmış. Heyecan dolu yavru köpekler gibi birbirlerinin üzerlerine atlayıp zıplıyorlar. Böylesine kaygısız olmak çok hoş olmalı. Eğer böyle hissetmelerine neden olan şey sörf yapmaksa, o zaman kesinlikle bunu denemeliyim. Önlerinde koca bir hayat uzanıp gidiyor ve bu özgürlüklerinden dolayı onları kısıktırıyorum. Henüz suçluluk, sorumluluk ve doğru şeyi yapma gereklilikleriyle sabitlenen bir hayatları yok.

“Hey, dostum,” diyerek bize sesleniyor içlerinden birisi. “Çay ister misiniz?”

Kıyafetlerini ve özel eşyalarını yığdıkları yerde bir piknik tüpü olduğunu fark ediyorum.

Noah fikrimi öğrenmek için bana bakıyor. “Tabii ki,” diyorum.

“Süper olur,” diye onlara bağılıyor Noah.

“Beş dakikaya hazır olur.”

Yumuşacık tişörtlerini giyerken, sörf tahtalarıyla meşgul olurken ve çayı hazırlarken onları izliyoruz. İncecik bardaklarla çayımızı getiriyorlar ve biz de kenara çekilip yer açıyoruz ki kayaların arasındaki bu korunaklı yerde hep birlikte oturup çaylarımızı içebilelim.

Erkekler saniyeler içinde sörf hakkında konuşmaya başlıyorlar. Eğer o işin ehli değilseniz, her sporun kendine ait anlaşılmaz bir jargonu olduğu için, şu anda benim gibi, konuşulanların yarısını bile anlamazsınız. Onların ortak bir tutkuyu paylaştıkları çok açık.

Noah onlara yeni başlayacak olanlar için buralardaki en uygun

sahillerin hangileri olduğunu soruyor. Sonunda çaylarımız da bitiyor.

“Artık yola devam etmeliyiz, Grace,” diyor Noah. “Tabii bütün gece burada kalmak istemiyorsan.”

Tam da bu kelimeleri söylediği anda bu fikrin hiç de kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum.

Sonra gençlere çay için teşekkür ediyor ve hepsiyle çak bir beşlik yapıyoruz. Kendimi sörfçü gibi hissediyorum. Kendimi sanki daha önce dışlandığım küçük bir gruba yeniden müdahil olmuş gibi hissediyorum. Noah ile birlikte sörf tahtalarını alıp denize doğru yürüyüşlerini izliyoruz.

“Ah, yeniden genç olmak,” diyor özlem dolu bir şekilde gençlerin arkasından bakarken.

“Ben de tam olarak aynı şeyleri düşünüyorum.”

Sonra Noah’la harekete geçiyor ve bir kez daha sahilden kayalıklara doğru tırmanmaya başlıyoruz. Elini uzatıyor ve çok kısa süren bir tereddüitten sonra tutuyorum.

“Artık havanın bize nazik davranacağını sanmıyorum,” diyor.

Ben ise, tıpkı hava gibi, kaderimizin de bizi nazik bir akıbete götürüp götürmeyeceğinden emin değilim.

20

Kayalıkların bizi ne kadar etkili bir şekilde koruduğunu fark etmemiştim ama sığınağımızdan çıkar çıkmaz yağmurun şiddetle yağdığını anlıyorum. Gökyüzü ve deniz birden metalik gri rengine dönüşüyor ve hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini görmek imkânsız hale geliyor. Rüzgâr yağmur bulutlarını bize doğru sürüklüyor. Yağmurluğumu bulabilmek için sırt çantamın diplerini karıştırıyorum ve tam bulduğum anda hırkamin çoktan sıırıslıklam olduğunu fark edip öylece kalmaya karar veriyorum.

“Şu tarafıma geç ve bana doğru sokul,” diyor Noah. “Bu seni yağmurdan biraz korur.”

Bu çok güzel bir düşünce ama vücudunun rahatlatıcı genişliğinin bile yağmur damlalarının şiddetli saldırısı karşısında yapabileceği bir şey yok. Sonra aniden aklıma gelen bir düşünceyle sarsılıyor.

“Gerek yok,” diyorum Noah’a. “Islanıyor olmamı umursamıyorum bile. Yıllardır yağmur altında böylesine ıslanmamıştım ve bu çok hoşuma gitti.”

Omuzlarını silkiyor. “Ben tüm hava şartlarında dışarıda çalışıyorum. Yani eğer senin değilse, benim hiç ama hiç umurumda değil.”

Yürümeye devam ediyoruz. Ben yağmuru kucaklıyor ve damı-

laların yüzümden kayıp dudaklarıma damlamasına izin veriyorum. Çok geçmeden otlı bir kumul tepeciğe geliyoruz ve yönümüzü Barafundle koyuna doğru değiştiriyoruz. Tamamen aşağıya inmeden önce durup yukarıdan koya bakıyorum. Burası dünya üzerindeki en güzel yerlerden birisi olmalı: yağmurdan dolayı üzerinde kimsenin olmadığı kilometrelerce uzanan altın sarısı kum önümüzde uzayıp gidiyor. Şu anda burada olacak kadar aptal olan kişiler ikimizden ibaret gibi görünüyor.

“Burası müthiş.”

Bu resmi aklıma kazımak ve sonsuza dek orada kalmasını sağlamak istiyorum. Bugünün çok özel bir gün olduğunu hep hatırlamak istiyorum. Birbirimize oldukça yakın bir şekilde sisin ve yağmurun altında önümüzdeki bu muhteşemliğe bakıyoruz. Gök yüzünden ardı ardına gök gürültüsü sesleri geliyor ve kara bulutlar sert bir şekilde bize doğru yaklaşıyor. Ancak kendimi hiç kötü hissetmiyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Noah.

Kafamı sallıyorum. Önümüzdeki ıslak dik kayalıklardan aşağıya inebilmem için elimden tutuyor. Su yığınları, küçük şelaleler oluşturarak kayalıkların kenarlarından aşağıya doğru hızla akıyorlar.

Sahile vardığımızda çılgınca bir düşünce geliyor aklıma. “Deniz kenarında koşmak istiyorum.”

Noah gülüyor. “Bugün mü?”

“Zaten ıslandık.”

“Doğru,” diyor uysal bir şekilde. “Hadi o zaman.”

Bunun üzerine bir kayalığın üzerine oturup ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarıyoruz. Onları olduğu yerde bırakıp, denizin kenarından koşmaya başlıyoruz. Kum dondurucu derecede soğuk ve parmak uçlarımıza dokunan dalgalar buz gibi.

Nefesimi tutuyorum ve suyun içinde dans ediyorum. Hissetti-

ğim şeyin acı mı yoksa keyif mi olduğuna karar veremiyorum.

“Bu senin fikrindi,” diye hatırlatma yapıyor Noah soğuktan titrerken. “Uuuç!”

“Evet, öyleydi.”

Su seviyesi dizkapaklarıma gelene kadar denize giriyorum ve zıplıyor, zıplıyorum. Saniyeler sonra Noah da bana katılıyor. Den gemizi sağlayabilmek için el ele tutuşuyor ve bir yandan üzerimize yağmur yağarken bir yandan da dizlerimize gelen dalgaların üzerinden atlıyoruz. Sonra sırtımdaki çantamda bir şemsiyem olduğunu hatırlıyorum ve çantamdan çıkarıyorum.

“Bunun için artık biraz geç,” diyor Noah.

“Ben öyle düşünmüyorum.”

Şemsiyemi açıyorum ve fırl fırl döndürüyorum. Daha sonra da *Singin' In The Rain* şarkısının giriş müziğini söylemeye başlıyorum.

Hızla bir o yana bir bu yana dönüyorum ve dalgaların üzerinden su sıçratıyorum. Noah da benim yanımda koşturuyor ve şemsiyeyi ona uzatıyorum. Kırık bir sörf tahtasını deneyimli bir şekilde döndürüyor ve yağmurun altında şarkı söyleyip dans ediyor. Sörf tahtasının üzerine önce aynı anda tek ayağımızı sonra ikisini birden koyuyoruz. Şemsiyesi düşürüyorum ve el ele tutuşup denizin içinde ve dışında keyiften çılgınlık atana kadar dönüyor, dönüyoruz. Kafamı geriye doğru atıp, rüzgâra karşı bağırıyorum. “Yuuu-huuu!”

Nefessiz kalana kadar deli gibi döndükten sonra kol kola giriyor, birbirimize doğru eğiliyor ve kıkır kıkır gülmeye başlıyoruz.

“*I'm singin'..*” diyorum. Noah devam ediyor, “*...and dancin'.*” Ve büyük final, “*In the rain,*” diye gökyüzüne doğru bağırıyoruz birlikte.

Çılgınca son kez döndükten sonra, birbirimize bakıp gülüyoruz. Sonra kumul bir tepeliğin üzerine çöküp ıslak kumun üzerine sırtüstü yatıyoruz. Hızlı hızlı nefes alıp verirken yağmur damlalarının üzerimizden akıp gitmesine izin veriyoruz.

Sonunda kendimize geldiğimizde Noah ayağa kalkmama yardım ediyor. Üzerime yapışan kumları çırpmaya başlıyor ama sonra bıkkın bir şekilde sırtarak bırakıyor. Sahil boyunca yavaş bir şekilde yürümeye başlıyor ve enine boyuna her yerini geziyoruz. Yürüyüşümüz sırasında güzel deniz kabukları topluyor ve sonra da hazinelerimizi karşılaştırıyoruz.

Cevabını vermek istemediğim bir soru beynimi zonklatıyor. Harry de bunları yapar mıydı benimle? Burada, sahilde, yağmurun altında aptalca hareketler yapar mıydı benimle? Sadece biraz eğlenebilmek amacıyla Gene Kelly gibi dans eder miydi? Deniz kabukları toplamak için vakit ayırır mıydı?

Cevap hayır. O bir barın sıcak bir koltuğunda oturmayı tercih ederdi. Saçları dümdüz kafasına yapışan Noah'a bakıyorum. Havanın etkisiyle çatlayıp kızarmış yanaklarına ve ağzını açarak sırtısına bakıyorum ve Harry'nin ne kaçırdığını asla bilemeyeceğini düşünüyorum.

Sonra ikimiz de deli gibi titremeye başlayınca istemeyerek de olsa sahilde ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarttığımız kayalığın yanına gidiyoruz.

"Muhteşemdi." Vücudumun her bir zerresinin daha önce hiç olmadığı kadar canlı olduğunu hissediyorum. Tenim sanki en ince ayrıntısına kadar ovalanmış gibi sızlıyor. Ancak şimdi pratik olma zamanı. "Ayaklarımızı nasıl temizleyeceğiz şimdi?"

"Buraya gel," diyor Noah. "Otur şuraya."

Noah ayaklarımı ellerinin arasına alıyor ve üzerindeki kıyafetin iç tarafıyla ovalıyor ayaklarımı. Bunu yaparken gözlerini bir an olsun ayak parmaklarımdan ayırıp bana bakmıyor ki, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Ayrıca kum gelişigüzel ayaklarıma yapıştığı için bunu gayet hızlı ve sert bir şekilde yaptığı için memnun oluyorum.

Sonra kafasını kaldırıp, "Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Teşekkür ederim."

Daha sonra ne yazık ki ıslak olan çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiniyorum. Belli ki yeni ve suya daha dayanıklı bir ayakkabıya ihtiyacım var. Ayakkabılarımı giyerken Noah da kendi ayaklarındaki kumları temizliyor ve ayakkabılarını giyiyor.

“Haritayı çıkarmaya cesaret edemiyorum,” diyor. “Yağmurdan dolayı parçalara ayrıldığını düşünüyorum. Ancak yol üstünde bizi bekleyen bir tehlike olduğundan eminim.”

“Daha fazla coşkunlukla başa çıkabileceğimi hiç sanmıyorum,” diyerek dalga geçiyorum ama gülmüyoruz.

Noah sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor, sonra dudaklarını birbirine yapıştırıp arkasını dönüyor.

Tekrar yola koyulup boş sahili geçiyoruz. Üzerimde görmezden gelemeyeceğim aptalca ve saçma sapan bir sersemlik oluşuyor.

21

Alt tarafımda yine göz ardı edilemeyecek bir ıslaklık var ve bu yüzden çay ocağı olan küçük bir iskeleye geldiğimizde içim kendiliğinden ısınmaya başlıyor.

“Sıcak çikolata?” diye bir öneride bulunuyor Noah.

“Beni ona götür!”

Tekne Evi Çay Ocağına doğru giderken son birkaç yüz metreyi kahkahalarla koşarak ilerliyoruz. Hâlâ kıkırdayarak kapıdan içeri girerken, kapı zili geldiğimizi haber verircesine çalıyor. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur sıkı birkaç turist haricinde herkesi kaçırmış gibi görünüyor. Bir köşede su geçirmez kıyafetlerine sıkı sıkı sarınmış bir aile oturuyor. Biz de kendimize bir yer buluyoruz.

Kafalarını kaldırıp bize bakıyorlar. “Çok mutlu görünüyorsunuz,” diyor ailenin babası.

“Öyleyiz,” diyorum. “Sahilde oynuyorduk.”

Deli gibi davrandığımızı düşündükleri yüzlerinden belli oluyor ve bu da bizim daha çok gülmemize neden oluyor.

Noah her ikimiz için de çırpılmış kremalı sıcak çikolata ve lokuma benzer şekerleme siparişi veriyor. Bir parça çikolatalı kek alıyor ve ben de çok lezzetli görünen kurabiyelerden istiyorum. Siparişlerimizi alıp sonsuz denizi ve hâlâ yağan yağmuru seyrede-

bileceğimiz pencere kenarındaki masalardan birine geçiyoruz. Çaylarını bitiren aile büyük bir telaşla montlarına sımsıkı sarınıyorlar. Neşeli bir şekilde bize el salladıktan sonra tekrar şiddetli yağmura doğru ilerliyorlar. Çocuklar ise şu anda orada olmaktansa Disneyland'de olmayı tercih edermiş gibi görünüyorlar.

Artık çay ocağında yalnızız. Sessizce oturup üzerimizdeki sersemliği atmaya çalışıyoruz. Parmaklarımız soğuktan kıpkırmızı kesiliyorlar. Parmaklarıma biraz can gelsin diye onları sıcak fincanın etrafına doluyorum. Yavaşça, hayata dönmeye başlıyorlar. Noah ise şeker kâsesini masanın üzerine vurarak aylaklık ediyor. Kâsenin bir tarafını çevirip bütün şeker tanelerinin bir yerde birikmesini beklerken bir yandan da pencereden biraz önceki ailenin isteksiz ve yavaş bir şekilde kayalıklara tırmanışını izliyor.

Erimiş şekerlemeleri kaşıkla ağızma götürürken, Noah öne doğru eğilip yaklaşıyor.

"Çiftlikteki işten ayrılıp sahil kenarına yerleşmeyi düşünüyorum," diye bir itirafta bulunuyor. "Flick ile buraya gelmeyi kabul etme sebeplerimden birisi de bu." Flick'in adının geçmesiyle kendimi biraz geriye doğru çektiğimi hissediyorum. Bu kulağa çok aptalca gelebilir ama son birkaç saattir Noah ile benden başka hiç kimse yokmuş gibi davranmak gayet iyi olmuştu. "Gözüm biraz da dünyanın bu tarafının üzerinde olsun istiyorum."

"Benzer bir işe mi bakacaksın?" Burada onun çalıştığı türden yerlerin az ve birbirlerinden çok uzakta olduklarını düşünüyorum.

"Aslında, kendim için bir şeyler yapmayı tercih ederim," diyor. "Ama bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum. Dışarıda bir şeyler olmalı." Kafasını kaldırıp gülümsüyor. "Dışarıda doğa ile birlikte olmaktan ne kadar hoşnut olduğumu görüyorsun."

"Evet, biraz öyle olduğunu söyleyebilirim," diye şaka yapıyorum. Sonra da kafamı kaldırıp aydınlık ve insana huzur veren bu

kafeye bakıyorum. “Her şeyi bir kenara bırakıp burası gibi küçük bir yeri işletmeyi isterdim. Çok şiddetli yağmur yağmadığı müddetçe, çok kalabalık oluyordur diye düşünüyorum.”

“Tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Konumu çok güzel.”

Noah derin düşüncelere dalarak sıcak çikolatanın üzerine doğru eğiliyor ve durmadan sıcak çikolatayı karıştırıyor. Ben burada oturup onun uzun ve güçlü parmaklarını, alnının üzerine düşen saçlarını ve hâlâ yanaklarının üzerinde duran yağmur damlalarını izlemekten çok memnunum.

“Bunu yapabilir misin?”

“Aslında tam olarak bilemiyorum,” diyor. “Eskiden bir süre pastanede çalışmıştım.”

Benim zaman ayıramadığım başka bir şey daha.

“Harry bu tarz bir işle ilgilenir mi?”

Üzgün bir şekilde kafamı sallıyorum. “Hiç sanmıyorum.” Belki bir bar işletmekle ilgilenebilir ama sonunda bütün kazancını içkiye yatıracağından eminim. “Onun, olduğu yerde mutlu olduğunu düşünüyorum. Şey, aslında tam olarak mutlu değil ama şu âna kadar hiç işinden ayrılmak istediğini duymadım.” İşinin ona sağladığı statüyü, parayı ve bitmek bilmeyen iş yemeklerini seviyor.

“Sen hiç kendi başına böyle bir şey yapmayı düşündün mü?”

Bu soru karşısında irkiliyorum. Kendi başıma mı? Bu benim daha önce hiç düşünmediğim bir şey. Bunu yapabilir miyim? Harry’yi terk edip, kendi kendime yeni bir hayata başlayabilir miyim? Doğrusunu söylemek gerekirse bu içimi kemiren ve cevap vermesi de çok ama çok zor bir soru.

“Özür dilerim,” diyor Noah. Belli ki yüzümdeki ifadeyi okumuş. “Bu beni ilgilendirmez.”

“Hayır. Sorun yok.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bir yandan da masanın üzerindeki kırıntıları sıyrıyorum. “Harry ile zor

bir dönemden geçiyoruz.” Kafamı kaldırıp bakıyorum ve yarım ağız gülümsüyorum. “Eminim fark etmişsindir.”

Kafasını sallıyor.

Nasıl fark etmeyecekti ki? Fark etmemiş olmak için kör olması gerekir.

“Eminim bunun üstesinden geleceğiz.” Her ne kadar bunu kabul etmek istemesem de, içimde bir şey bunun olacağından pek emin değil. Sonsuza dek birbirimize bağlı bir şekilde kalmamız gerekir ama her geçen gün aramızdaki bağların bir bir koptuğunu ve bu bağları yeniden onarmamız gerekirken hepten koparıp atmaya başladığımızı hissediyorum. “Ama tabii bir çay ocağı işletmek bu sorunların bitmesine yardımcı olur mu bilmiyorum.”

Bunun üzerine ikimiz de gülüyoruz.

Sonra uzunca bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başlıyor Noah. “Çiftlikteki işimi seviyorum ama daha fazlasını istiyorum. Kendim için. Sürekli birilerinin emri altında olamam. Birlikte çalıştığım insanlar çok iyiler ama sürekli kontrolü elde tutuyorlar. Sürekli birilerine borçlu olarak yaşamayı istemiyorum. Ancak orada çok fazla masrafım olmuyor. Bütün ihtiyaçlarımı oradan giderebiliyorum. Kira vermeden oradaki kulübelere birinde yaşıyorum ve kafeden yiyip içebiliyorum. Günün yirmi dört saati görev başında olduğum için her gece dışarı çıkıp para harcayamıyorum. Bu da gayet düzenli birikim yapabildiğim anlamına geliyor. Para içinde yüzmüyorum ama yeni bir başlangıç sağlamaya ya da birkaç yıl çalışmadan yaşamama yetecek kadar param var.”

“Çok kıskanılacak bir durumdasın.”

“Eğer bu yıl bir şeyler yapmazsam, bunun için çabalamazsam benim için çok geç olacağından korkuyorum.” Noah gülümsüyor. “Bunları sana neden anlattığımı da bilmiyorum.” Aniden utanıyor. “Henüz bundan Flick’e bile bahsetmedim.”

Bu planları duyduğunda arkadaşımın mutlu olup olmayacağından pek emin değilim. Ancak bunlar Flick'in planlarıyla kesinlikle örtüşmüyor.

"Aslında," diye ekliyor, "henüz hiç kimseye bahsetmedim."

Uzanıyorum ve elimi elinin üzerine koyuyorum. "Benimle paylaşmana çok sevindim."

"Hayalimizdeki şeyleri yapabilecek miyiz?" diye soruyor.

"Umarım."

Ancak, benim önce hayalimdeki şeyin tam olarak ne olduğunu bulmam gereken bir problemim var.

22

“Saati fark ettin mi?” diyor Noah endişeli bir şekilde kaşlarım çatarak. “Kayalıklardan aşağı düştüğümüzü düşünecekler.”

“Arayıp onları haberdar edeyim...”

“Telefon çekmiyor,” diye hatırlatma yapıyor.

Alnıma bir şaplak yapııştırıyorum. “Olamaz. Unutup duruyorum.”

“Teknolojiye nasıl da bu kadar bağımlı olduk, çok şaşırtıcı.”

Harry’yi ve onun her şeyden önemli tuttuğu Twitter bağımlılığını düşünüyorum. Bazen iPhone’u elinden alıp yere fırlatmak ve topuğumla o parlak ekranını ezmek istediğim zamanlar oluyor. Ancak şu anda acil bir telefon görüşmesi yapabiliyor olmanın faydalarını kesinlikle görebiliyorum.

“Geri dönsek iyi olacak,” diyor Noah.

Ne yazık ki, Noah ile baş başa geçirdiğimiz saatlerin artık sonuna geldiğimizi düşünüyorum. Diğerlerinin de sabrı taşmaya başlamıştır. O, en yakın arkadaşımın sevgilisi diyerek bir hatırlatmada bulunuyorum kendime. Bu adam başka birine ait. Tabii ben de başka birine. Yine de Noah ile aramda bir şeyler olduğu gerçeğini inkâr edemiyorum. Hem de daha önce hiçbir erkeğe karşı hissetmediğim bir şey. Bunun ancak peri masallarında gerçekleşen bir şey olduğunu sanırdım. Eğer farklı bir zamanda ve farklı bir yerde

karşılaşıyorduk, kim bilir neler olurdu? Bizde muhteşem ikili olabilecek ışık var. Bu durumda bile çok güzel birkaç saat geçirdik birlikte. Ancak hepsi bu. Noah Flick ile ilişkisine devam etse de etmese de. Ayrıca benim de kurtarmam gereken bir evliliğim var. Hepsi bu.

Tekne Evi Çay Ocağı saat beş buçukta kapanıyor ve çalışanlar artık gitmeleri gereken bir evleri olduğunu açık bir şekilde belirtiyorlar. Saatlerdir buradayız. Yağmur da tamamen dinmiş değil. Ancak artık sıcak çikolata ve kek keyfini bir kenara bırakıp otoparka doğru gitmek zorundayız. Tabii bana kalsa hayatımın geri kalanı boyunca burada oturabilirim.

Tekrar şiddetli yağmurun altına girmeden önce son kez haritaya bakıyor Noah. "Artık çok uzak değil," diyor. "Son bir gayret."

Sonunda yine yağmurun altında buluyoruz kendimizi ve kafalarımızı öne eğip yürümeye başlıyoruz. Artık keyfimize göre aylaklık edemeyiz. Deniz kenarında yürüyemeyiz ya da birbirimize su sıçratamayız. Artık aptal aptal şemsiyemizi döndüremeyiz. Dönüp Barafundle Koyuna uzunca bir bakış atıyorum. Bu yerin ve bu öğleden sonranın hatırası hayatım boyunca yüreğimde kalacak.

Yorgun argın, artık ağırlaşmış ve ağrıyan bacaklarla yarım saat süren bir yürüyüşün ardından sonunda Travellen'daki otoparka ulaşıyoruz. Noah'ın Range Rover'i ve Art'ın Mercedes'i otoparkta kalan son iki araba. Her yerde derin su birikintileri var.

"Bu şekilde Art'ın arabasını nasıl süreceğim?"

Kafamı eğip sıırıslıklam olmuş kıyafetlerime bakıyorum. "Beni öldürecek."

"Bagajda bir şeyler olacaktı," diyor Noah. "Dur bir bakayım."

Arabasının bagajını açıyor ve bagajı altüst ediyor. Bir battaniye buluyor. "Biraz sert," diyor. "Genelde bunu atlar için kullanıyoruz."

Ne amaçla kullandıklarını sormuyorum. "Ne hoş."

"Mecburen."

“İç çamaşırlarım bile sıırıslıklam. Bu halde arabanın koltuğunu mahvedeceğim.”

“Bununla üzerini kurula.”

Yağmur hâlâ sicim gibi yağarken bunu söylemesi kolay tabii. Battaniyeyi alıyor ve kurulanmaya çalışıyorum.

“Daha sert bir şekilde sürtmelisin. Hırkanı çıkar.”

Dediğini yapıyorum ama şimdi de titremekten alamıyorum kendimi. Noah bana yardım etmeye çalışıyor ama bu sefer gülme krizine giriyorum. Battaniyeyi eline alıyor ve sanki bir havluymuşçasına kurulamaya çalışıyor beni. Daha önce hiç kimse tarafından kaba bir at örtüsüyle ovalanmamıştım. Bu durum çok hoşuma gidiyor ve daha çok gülmeye başlıyorum.

“Doğru dur be kadın,” diyerek talimat veriyor. Ben histerik bir şekilde gülmeye devam ederken o biraz daha ciddi ve sert durmaya çalışıyor. “Sanırım bagajda birkaç tane siyah çöp poşeti de olacak,” diyor durumu kontrol altında tutmaya çalışarak. “Poşetlerin altından iki delik açarım. Eğer şortunu ve... çamaşırını... çıkarıp üzerine onu geçirirsen, Art’ın koltukları kuru kalır. Kapıyı açıp iç tarafında durabilirsin. Ben bakmıyorum.”

Bunun üzerine artık gülmekten katılmaya başlıyorum.

“Grace,” diyor, “gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun.”

Gülmekten karnıma ağrılar girerken, Noah kendi kendine söylenerek çöp torbasını buluyor. Dişleriyle çöp torbasının üzerinde iki delik açışını ve uzaktan benim üzerime göre olup olmayacağını ölçüşünü izliyorum.

“Bence bu tam size göre olacak, hanımefendi. Şimdi kıyafetlerinizi çıkarın.”

Daha fazla gülüyorum.

“Yap şunu!”

Otoparkın içinde Noah’ın arabasının açık kapısının arkasına

saklanarak sırlıslıkla olmuş şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Rüzgâr çıplak kalçalarımın kamçı gibi iniyor ve yine kahkahalara boğuluyorum.

“Hadi Grace!” diyerek yalvarırcasına sesleniyor Noah. “Soğuktan ölmek istemiyorsan acele etmelisin.”

Çöp poşetini üzerime geçiriyorum. Sanki kocaman siyah bir bebek bezi gibi görünüyor. Daha da histerik bir şekilde gülüyorum.

“Poşeti bağlayabilmek için biraz ip buldum.”

Araba kapısının arkasından ortaya çıkıyorum, gülmekten gözlerimden gelen yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülüyor.

Noah yüzündeki ciddi tavırla ve elindeki iple bana doğru dönüyor. Siyah çöp poşetinin içinde poz verdiğimi görür görmez, o da kahkahaya boğuluyor.

“Yapma,” diyorum gülererek. “Başka ne yapabilirim ki? Islak halimle Art’ın Mercedes’ine oturamam. Ayrıca acilen bara dönmek zorundayız.”

Noah gülmekten iki büklüm oluyor.

“Bunu çok sıkı bağlaman gerekiyor,” diyorum.

Ancak Noah gülmekten kendini alamıyor. Bunun üzerine elindeki ipi alıyor ve belime sımsıkı bağlıyorum.

Noah sonunda kendine gelip bana bakmaya başlayınca, konuşmaya devam ediyor. “Ah Grace, bunun içindeyken hiçbir moda ödülü kazanamazsın.”

Kafamı eğip kendime bakıyorum. Çok kötü. “Bana terzilik yapacağına söz vermiştin,” diyerek şaka yapıyorum.

“Sen yaptırırsın. Diğerlerinin ne düşüneceğini tahmin bile edemiyorum. Belki ıslak tişörtünü de çıkarıp üzerine yağmurluğunu giyebilirsin.”

Bahsettiği şey sırt çantamın derinliklerinde kalan ve tamamen kuru olan yağmurluğum. Ancak o kadar ince ki beni böylesine şid-

detli bir şekilde yağın yağmurdan koruyacağını hiç sanmıyorum ve olduğu yerde kalsa daha iyi olabilir diye düşünüyorum.

“İyi fikir.”

Tekrar araba kapısı arkası olan üst değiştirme odama giriyor ve bir otoparkta çıplak kalmaya alışmış bir vaziyette ıslak tişörtümü ve sutyenimi çıkarıyorum. Yağmurluğumu giyiniyor ve fermuarını çekiyorum.

Daha sonra park alanının ortasına geçiyor, kollarımı havaya kaldırıp olduğum yerde dönerek, kıyafetimi Noah’ın onayına sunuyorum.

“Çok güzel görünüyorsun,” diyor ve tekrar gülmeye başlıyoruz.

“Kes şunu,” diye azarlıyorum onu. “Yoksa asla gidemeyeceğiz.”

“Hazır olduğun dakika, gitmeye hazırım ben,” diyor.

“Bu kıyafetle diğerlerinin karşısına nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, Grace,” diyor içini çekerek. “Aslında hiç gitmek istemiyorum.”

Sonra kahkahalarımız birden diniyor ve ıssız otoparkın tam ortasında öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Boğazıma bir yumru takılıyor. “Ben de.”

“Bu çok güzel bir gündü.”

“Geçirdiğim en güzel gündü,” diyerek ona katılıyorum.

Uzanıp Noah’ın yüzünü okşamak, parmaklarımın altında kirli sakallarını ve tenimin altında teninin ıslaklığını hissetmek istiyorum. Ellerimi yağmurluğumun cebinin derinliklerine kadar sokuyorum ki bunu yapamayayım.

Olduğum yerde geçici sıcak pantolonumun ve su geçirmez ceketimin altında öylece dururken, bugünün hayatım boyunca unutamayacağım bir gün olduğunu çok iyi biliyorum.

23

Sonunda bara girdiğimizde saat yediyi vuruyor. Arkadaşlarımızın bizi görünce oldukça rahatladıklarını söylemek yerinde olur. Yalnızca Harry'nin yüzünde donuk bir ifade var.

"Tam da sahil güvenliği aramak üzereydik," diyor tükürükler saçarak sinirli bir şekilde konuşurken.

"Özür dilerim, Harry," diyor Noah. "Benim hatamdı. Hava çok kötüydü. Barınacak bir yer aramak zorunda kaldık."

Hoş bir çay ocağında sıcak çikolata içip kek yedik ama bu konuya hiç değinmiyoruz. İkimiz de ortama uygun bir şekilde sabırlı davranmaya çalışıyoruz. Bir yandan hâlâ kahkahalarla gülmek istiyoruz.

"Noah'ın yanında güvende olduğunu biliyorduk," diyor Ella.

Noah'la birbirimize bakmaktan kaçınıyoruz.

"Senin üzerindeki de ne öyle?" Flick gözlerini kısıp bana bakıyor.

Kahkaha atmadan durumu anlatmaya çalışmak çok zor oluyor.

"Bu senenin acil yağmur koleksiyonundan bir parça." Büyük çöp torbası döpiyesimle kendi etrafımda dönüyorum. "Sırılsıklam olduk ve Art'ın arabasının koltuklarını ıslatmak istemedim."

Ella yanıma gelip her ikimizi de kucaklıyor. "Her ikinizi de

sağ salim burada gördüğüm için çok sevindim. Kötü havaya rağmen, yürüyüşünüz iyi geçti mi?”

Olayı çok fazla ballandırma diyorum kendi kendime. “Yağmurda Dans” kısmından bahsetme. “Gayet güzeldi.”

“Evet,” diyor Noah. “Güzeldi.” Bunun üzerinde yutkunduğunu duyuyorum ve benden başka kimsenin duymamış olmasını umut ediyorum.

“Yine de barda sizinle birlikte kalmak muhtemelen daha akıllıca olurdu,” diyorum.

Bunun üzerine Harry’nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor.

“Evet, en akıllıcası bu olurdu,” diyerek tekrar ediyor Noah.

“Biz de tam akşam yemeği siparişi vermek üzereydik,” diyor Ella. “Eve gidip üzerini değiştirmek mi istersin, Grace?”

Bunu istemeyeceğimi biliyorsunuz. Bu halimle oldukça mutluyum. Bu Noah ile aramızda ortak bir sır. “Ben böyle iyiyim,” diyorum. “Tabii sizin için bir sakıncası yoksa.”

“Çok aptal görünüyorsun,” diye bir yorumda bulunuyor Harry.

Ama benim umurumda bile değil. Bu aptal kıyafetin içinde kalmak istiyorum ve garip bir şekilde üzerimde yağmurluk ile büyük bir çöp poşetinden başka hiçbir şey olmadığı için kendimi çok seksi hissediyorum. İç çamaşırlarım olmadan gezdiğimi yalnızca Noah biliyor ve bu beni aslında olmaması gerektiği kadar heyecanlandırıyor. Bu adam kesinlikle benim içimdeki küçük yaramaz çocuğu dışarı çıkarıyor. Muhtemelen tam bir kaçık gibi görünüyorum ama kim takar ki? Hâlâ anlatılamayacak derecede kusursuz olan Ella ve Flick ile aşık atamayacağımı fark ediyorum ama onlar denizde dans ettiler mi? Havalı sörfçülerle birlikte çay içtiler mi? Çok ama çok hoş bir adamla sıcak çikolata içip kek yerken geleceğe dair umutlarını konuştular mı?

Hayır. Onlar bunların hiçbirini yapmadılar.

“Birkaç tane mönü getireyim,” diyor Art ve zıplayıp ayağa kalkıyor.

“Gel, buraya otur, sevgilim.” Flick hemen yanındaki boş koltuğu gösteriyor ve Noah da onun yanına gidiyor.

Mutluluk kabarcıklarımın birazı patlıyor. Harry’nin yanında da boş bir koltuk var, ben de gidip oraya oturuyorum. “Beni özledin mi?”

“Sana telefon etmeye çalıştım,” diyerek konuşmaya başlıyor. “Ama telefonun çekmiyordu.”

“Boş ver. Artık buradayız işte.” Yağmurluğumun altında sıcak basıyor ve fermuarını biraz açıyorum. “Öğleden sonranız güzel geçti mi?”

“Biraz bir şeyler içerek,” elindeki bardağı havaya kaldırıyor. Birazdan daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Aptal görünüyor olabilirim ama en azından aklım yerinde. “Gazete okudum. Biraz tweet attım.”

Tabii ki.

“Diğer herkes iyi mi?” diye soruyorum.

“Olmamaları için bir sebep mi var?” Biraz öfkeli.

Omuzumu silkiyorum. “Bir sebep yok. Yalnızca soruyorum.”

Flick, Noah’ın ıslak saçlarıyla oynuyor, gözlerinin önünden saçlarını çekiyor ve sanki bir haftadır onu hiç görmemiş gibi davranıyor. Daha sonra bana gülümsüyor ve Noah’ı kendine doğru biraz daha çekerken göz kırpmıyor. Onu yeniden yanında gördüğü için çok mutlu. Neden olmasın ki?

Karmakarışık duygularla Flick’e bakıyorum. Asla Noah ile geçirdiğim gibi bir öğleden sonra geçiremeyeceğini çok iyi biliyorum ve onun adına üzülüyorum. Flick’in kulağına bir şeyler fısıldaması üzerine gülüyor Noah. Beni çoktan unutmuş gibi görünüyor. Zaten olması gereken tam olarak bu.

24

Muhteşem bir akşam yemeği yiyoruz. Birkaç saat boyunca bütün gerginlikler ortadan kalkıyor ve bir kez daha birlikte gülüp eğlenen iyi arkadaşlar oluyoruz. Güveçte tavuğumu sanki son yemeğimmiş gibi mideye indiriyorum. Yaptığımız gezinti iştahımı açtı. Hatta birkaç bardak kırmızı şarap içiyor ve Harry'nin ne içtiğine de neredeyse hiç bakmıyorum. Art, gruplarının müdahil olduğu birçok kötü davranış hikâyesi anlatarak bizi kahkahalara boğuyor. Flick de sıkıntılı yazarlarından bahsederek araya giriyor bazen. Dalga geçip şakalaşıyoruz. Akşamın ilerleyen saatlerinde gereksiz ayrıntılara takılmadan bir grup olarak tatilimizi eğlenerek geçiriyoruz.

Barın kapanış saati geldiğinde, bir sürü güzel yiyecek yiyip içki içmiş şekilde mutlu mesut yazlığın yolunu tutuyoruz. Art arabasının anahtarlarını istese de aramızda bütün gün boyunca hiç içki içmemiş tek kişi Ella olduğundan arabayı o kullanıyor. Hâlâ üzerinde siyah çöp poşeti pantolonu olan ben Harry ile birlikte Noah'ın Range Rover'ının arkasına biniyoruz. Dönüş yolu boyunca Flick elini Noah'ın uyluklarından çekmiyor ve sanırım alenen Noah'ın kotunun üzerinden elini bir yukarı bir aşağı indirerek onu okşuyor. Artık bunu izlemeye katlanamaz hale geldiğimde, Harry'ye yaslanıyor ve yolculuğumun geri kalanını azimle camdan dışarıyı seyrederek geçiriyorum.

Yazlığa ancak gece yarısında varabiliyoruz ve doğruyu söylemek gerekirse artık ayaklarım kopacakmış gibi hissediyorum. Tek istediğim kendimi hemen yatağa atmak. Ayrıca dün gecekinden daha iyi bir uyku çekebilmeyi umuyorum. Daha da önemlisi, uzun yürüyüşümüzün ardından Noah'ın bitap düştüğünü ve başını daha yastığa koymadan uyuyakalmasını umuyorum.

Art şömineyi yakmak için doğruca oturma odasına giderken, Ella da içecek sıcak bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa yöneliyor. Diğerleri süngerli koltuklarda rahatlarına bakarlarken ben çöp torbasını çıkarıp kot pantolonumu ve svetşörtümü giyinmek üzere üst kata çıkıyorum. Doğruca yatağa girip yatmamak için büyük çaba sarf ediyorum. Günün çoğunda yanlarında olmadığım için yanlarına gitmem gerektiğini düşünüyorum. İstemeyerek de olsa aşağıya inip Ella'nın yanına gidiyorum.

"Böyle daha iyi görünüyorsun," diyor Ella beni görür görmez.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Poz veriyorum ve böylece yeni kıyafetlerimi daha iyi bir şekilde kontrol etmesini sağlıyorum.

"Çöp torbası kadını görüntüsünün sana uymadığını söylemiyorum ama..." Birlikte kıkırdıyoruz.

"Herkes kahve istedi," diyor. Birlikte kahveleri yapmaya koyuluyoruz. Ella kahve yapma makinesine kaşıkla taze kahve koyuyor. "Bugün Noah ile nasıl geçindiniz?"

"Süper." Ses tonumu mümkün olduğunca sabit bir düzeyde tutmaya çalışıyorum. "İyi birine benziyor."

"Flick'in diğer erkek arkadaşlarından daha iyi olduğu kesin."

"Tabii, bizim gördüklerimiz arasında."

"Sence birlikte olmaya devam edebilecekler mi?"

Bu durumla ilgilenmiyormuşum izlenimi vererek omzumu silkiyorum. "Bu konuda hiçbir fikrim yok." Eğer Flick bunu sağlamak amacıyla bir şeyler yaparsa, eminim devam ederler.

“Bence Flick haklı,” diyor Ella. “Noah, bana da Flick ile çok fazla ilgileniyormuş gibi gelmedi.”

“Kafasında neler döndüğünü kim bilebilir ki? Sonuçta o bir erkek.” Ciddiye alma. Rahat ol.

“Sen sevdin Noah’ı.” Ella bana keskin bir bakış atıyor.

İçinde olduğum durumun tam olarak ne kadarını görebildiğini merak ediyorum. Sırf ondan bahsettiğimiz için kalbimin göğüs kafesimi kırıp çıkacakmış gibi attığını fark ediyor mu? Çok merak ediyorum.

“Onu sevmememiz için bir sebep var mı?” diyorum olabildiğince kendime hâkim bir şekilde.

En yakın arkadaşımın sevgilisine sırılsıklam âşık olduğumu kelimelere nasıl dökebilirim ki? Bu durum gezegendeki belki de en anlayışlı ve insanları hiçbir şey yüzünden yargılamayan Ella’ya bile nasıl tepki verdirir? Hem de Flick’in evli erkeklerle ortalıkta gezmesinden bile hoşlanmazken. İçten içe Flick’e ihanet ettiğimi bile bile kendini nasıl hisseder? Flick’in en az diğerleri kadar mutluluğu hak etmesine rağmen böyle bir şeyi nasıl düşündüğüme inanamıyorum. Kime âşık olacağını bilemezsin derler ama ben inanıyorum ki en azından böyle bir durum karşısında neler yapabileceğini bilebilirsin. Ben hiçbir şey yapmayacağım. Yalnızca aramızda neler olabilirdi diye düşünmekle yetineceğim.

Fincanları yan yana diziyor ve konuyu başka bir yere çekmeye çalışıyorum. “Bugün nasıl geçti? Eğlenebildiniz mi? Seni barda bırakıp gittiğimiz için özür dilerim.”

“Ben hariç herkesin eğlendiğini düşünüyorum,” diyor. “Çok ama çok sıkıldım. Sizinle gelebilmeyi çok istemiştim. Falez kenarı yürüyüşü en sevdiğim şeylerden birisi ama nedense birden Art’ın yanında kalma ihtiyacı hissettim. Kabul etmeliyim ki, şu âna kadar yürüyüşe gitmeme degecek bir şey yapmadı!”

“Aranızda her şey yolunda mı?”

Ella içini çekiyor. “Yolunda. Bence. Onunla birlikte olmayı seviyorum, Grace, ama bazen bu hislerin karşılıklı olup olmadığından emin olamıyorum. Bunca yıllık birlikteliğimize rağmen, o hâlâ kendi başına ve özgür olmayı seviyor.” Kahve makinesine sıcak su ekliyor ve melankolik bir tavırla karıştırmaya başlıyor. “Ben onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ama Art bir kitle karşısında olmaktan mutlu oluyor. Onu hiçbir şey evimizdeki kanepelerin üzerinde bir sürü yırtık pırtık kıyafetli müzisyen varlığı ve kendisinin de ilgi odağı olması kadar mutlu edemez.”

Oturma odasından Art’ın gitarının sesi gelmeye başlıyor ve Ella bunun söylediklerinin bir kanıtı olduğunu ifade edercesine gözlerini deviriyor.

“Ben artık yuva kurmak istiyorum ama bunu onunla konuşmaya korkuyorum. Nerede olduğunu ve kiminle olduğunu düşünmekten yoruldum artık. Uzakta olduğu bazı geceler onu aradığımda, odada başka birisinin daha sesini duyabiliyorum ancak kim olduğunu sormaya cesaret edemiyorum. Bazen sakın kalıp grup üyelerinden birisidir diye düşünmeye çalışıyorum ama çoğu zaman başka bir kadın olduğunu düşünüyorum. Bu da şimdi bile içimin parçalanmasına yetiyor.”

“Ah, Ella!”

“On yıl sonra hayatım nasıl olacak, Grace? Zamanımın büyük çoğunluğunu hâlâ evde yalnız başıma oturup onun nerede ve ne yaptığını düşünerek mi geçireceğim?”

“Onunla konuşman lazım.”

“Üzücü olan şey ise Art’ın şu anki durumumuzdan son derece mutlu olması. Değişmek için herhangi bir sebep göremiyor. Durumu daha aptal bir hale sokan şey ise onun böyle avare avare dolaşan tarafını da seviyor olmam. Bu beni ona iten özelliklerden birisiydi.”

Ella ve Art, Ella'nın Camden'deki yerinde tanışmışlardı. O zamanlar bir artist olarak zar zor geçiniyor ve galerilerden birinde resepsiyonist olarak çalışıp ek gelir elde etmeye çalışıyordu. Şimdi humus, domuz sucuğu ve yakınındaki müzik televizyonu istasyonundaki gençlerin yiyeceği kırmızı pancar gibi karmaşık yemekler de servis eden bir meze büfesi olan yer o zamanlar Ella'nın sokağının köşesindeki bir bar idi. Art cumartesi geceleri bir grup ile birlikte orada sahne alırdı. Ella onların müziklerinden hoşlanıyormuş gibi davranmaya çalışırdı ama yaptıkları müzik korkunçtu. Sanırım içlerinde yetenekli olan tek kişi Art idi. Zaten çok geçmeden Art profesyonel olarak gitar çalmayı bıraktı ve menajerliğe soyundu. Harry ve ben gibi, aşağı yukarı sekiz yıldır birlikteler. Ancak bu sürenin üç yılını bile birlikte geçirebilmişler midir bilmiyorum.

"Ya çocuklarımız olursa ne olacak?" diye devam ediyor. "Onları tek başıma mı büyüteceğim? Kim böyle bir şey ister ki?"

"Böyle bir ihtimal mi var?"

Ella kafasını çeviriyor. "Art maddi açıdan böyle bir durumu karşılayamayacağımızı söylüyor. Çünkü onun çok belirsiz bir işi varmış." Kızgın bir şekilde konuşmaya devam ediyor Ella. "Tanrı aşkına, bizim iki tane dairemiz ve iki tane son model Mercedes arabamız var." Art otuz yaşma girdiğinde Ella'ya hediye olarak bir araba aldı. Güzel bir araba ancak benim gibi Ella da muhtemelen sıradan ve onu bir yerden bir yere götürmeye yetecek bir arabası olsa daha mutlu olurdu. "Tam olarak ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

"Çocuk sahibi olan herkes eğer bu konu üzerinde gereğinden fazla düşünürseniz, asla çocuk sahibi olamazsınız, diyor. Ya da bunun için gerçekten doğru zamanı beklemek gerektiğini."

"Ben çok mutlu bir çocukluk geçirdim, Grace. Annem ve babam muhteşem insanlardı. Hayatım boyunca beni sevip desteklemekten başka bir şey yapmadılar. Biz hiç varlıklı bir aile değildik

ama öyle olabilmeyi hiç istemedim. Daha fazla çocuk sahibi olmadıkları için çok üzülmüyorlardı. Eğer imkânları olsaydı eminim kendi Waltons ailelerini kurarlardı. Beni her zaman el üstünde tuttular. Ben de kendi çocuklarım için bunların aynısını yapmayı çok istiyorum.”

“Çok şanslıydın.”

“Bütün istediğim bu, düzgün ve her gece eve gelen bir kocayla yuva kurup, çilli suratları olan birkaç çocuğa sahip olmak. Belki bir de köpek. Çok fazla şey mi istiyorum? Neden bizim nesildeki kadınların bunu yapması bu kadar zor? Bunun yapılması gereken iyi ve onurlu bir hareket olduğu düşüncesinden ne zaman vazgeçtik? Neden ev hanımı ya da anne olarak nitelendirilmekten mutlu olmak yerine başka şeylerde başarılı olmak için büyük çabalar sarf etmek zorundayız?”

“Belki erkeklerin artık güvenilmez oldukları ve daha süslü genç modeller gördüklerinde bize çöplük gibi bakmaya başladıkları zamanla aynı zamanlarda oldu bunlar.”

Belki de annelerimiz eve ekmek getiren ve aileyi koruyan kişi olarak erkeklerine güvenen son nesildi. Onlardan sonra geleneksel aile birliği çok zarar gördü. Tabii bu da herkese zarar veren bir durum oldu.

Tam o anda Art ellerini ovuşturarak mutfağa geliyor. “Siz ikiniz ne dedikodusu yapıyorsunuz bakıyım?”

Ah, bir bilse!

“Hiçbir şey.” Ella ilgisiz bir şekilde omuzunu silkiyor ve birbirimize bir bakış atıyoruz. “Kızsal şeyler.”

Art alaycı bir şekilde irkiliyor ve ben de onun sırtına pat pat vuruyorum. “Kahveler nerede kaldı?”

Ella ona gülümsüyor. “Hemen geliyor, bebeğim.”

“Başka konyak var mı?” Büyük tabak dolabının içindeki yarı boş şişelerin yerlerini değiştirerek el yordamıyla konyak arıyor.

“Sanırım dün gece Harry’yle ne var ne yok silip süpürdünüz. Bir dahaki süpermarket alışverişinde yeniden stok yapmamız lazım. Dolabın alt tarafına bak, bakalım neler varmış. Arka tarafında rastgele koyulmuş bir sürü şişe var. Birkaç içki şişesi de olması lazım. Belki babamın viskilerinden de vardır. Ancak muhtemelen üzerinde bir yığın toz vardır.”

Art kolunu Ella’nın beline doluyor ve ona sarılıyor. Aynı anda Ella’nın eli korumacı bir şekilde kendi karnının üzerine gidiyor. Belinin artık eskisi gibi bir deri bir kemik olmadığını fark ediyorum. Sonra olanları anlıyorum: alkol almama, acilen yuva kurmak isteme. Ella hamile mi? Dönüp tekrar bakıyorum arkadaşşıma. Hamile olduğundan eminim.

“İşte burada.” Kahve fincanlarının olduğu tepsiyi alıyorum. “İzin ver ben taşıyayım.”

Ella ile yine bir bakış atıyoruz birbirimize ve artık benim de bildiğimi anlıyor. Ama odadaki diğer kişinin bilmediği aşikâr. Sanırım acilen yapması gerek tek şey bu haberi Art’a iletmek.

25

Flick kene gibi Noah'a yapışmış durumda. Birlikte kanepede oturuyorlar ve bacaklarını Noah'ın bacaklarının üzerine atarak iyice sokuluyor. Noah'a dokunmaktan ve onu okşamaktan kendini alamıyor bir türlü. Sanki çok mutlu olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Bu benim iyiliğim için mi? Eğer öyleyse ben onlara bakmaya bile zar zor katlanıyorum.

Her ne kadar Flick beni kızdırıyor olsa da, o gün Noah ile birlikte sanki yıllardır arkadaşmışız gibi çok iyi anlaştığımızı düşünmekten kendimi alamıyorum. Keşke buna bir son verebilsem. Acilen Noah'ı kesin bir şekilde kafamdan atmalı ve tekrar onunla baş başa kalabilmenin yollarını aramamalıyım. Bu delilik olur.

"Yarın ne yapalım?" diye konuşmaya başlıyor Ella. "Sahile gitmek isteyen var mı? Hava durumu yarın havanın iyi olacağını söylüyor."

"Hava durumuna göre hava bugün de iyi olacaktı," diyerek bir hatırlatmada bulunuyorum ona. "Ama sıırıslıkam olduk."

Noah ile birbirimize sinsi bir bakış atıyoruz ve gülüyoruz.

"Sadece bazılarımız," diyor Flick yüzünü buruşturarak.

"Şey," diye konuşmaya devam ediyor Ella, "güneşli bir gün olması gerekiyordu."

"Neden Portgale sahiline gitmiyoruz?" diyerek bir öneride

bulunuyor Noah. “Bugün birkaç sörfçü ile konuştum. Orada sörf malzemelerinin de kiralanabildiğini söylediler. Eğer sörfte marifetlerini göstermek isteyen varsa.”

“Hiç bana göre değil...” diyerek kuyruğunu kısıtıyor Flick.

“Ben gitmek isterim,” diyor Art. “Neredeyse yirmi yıldır sörf tahtasına çıkmadım.”

“Ben de.” Oyumu gitmekten yana kullanmış oluyorum.

“Harry?” diyor Ella.

Harry kafasını sallıyor. “Ben yokum. Bara gitmeyi tercih ederim.”

“Herkes sörf yapmak zorunda değil,” diyor Ella. “Orası çok güzel bir sahil. Oturup denizi izlemek için mükemmel bir yer. Ayrıca tam önünde bir bar var, Harry!”

“Harika! O zaman hepimiz oraya gidelim,” diyor Flick kararlı bir şekilde. “Oradakileri görünce belki ben de şansımı denemek isteyebilirim.”

“O zaman sahile,” diyor Ella.

Bir saat sonra hepimiz yataklarımıza gidiyoruz. Yorgunluktan kemiklerim sızlıyor ve şöyle derin bir uyku çekmek istiyorum. Okyanusun insanın uykusunu getiren hışırtısını dinleyerek battaniyemin altında uykuya dalmaya çalışıyorum.

Harry ise Twitter’a bağlanmayı bile denemeden hemen yanıma uzanıyor. Bardayken yeterince tweet atmış olmalı. Gözkapaklarım ağırlaşıyor. Bugünkü yürüyüş gerçekten bitap düşürdü beni.

Güzel, güzel uyku geliyor. Geliyor, geliyor, geliyor!

Sonra birden Harry’nin elini göğsümün tam üzerinde hissediyorum. Göğsümün ucuyla oynuyor ve sinir oluyorum. Elini oradan çekmek istiyorum. Gece boyunca benimle iki kelamı zor etmişken bu da ne şimdi? Saniyeler içinde yan odadan yine ritmik bir şekilde seslerin geldiğini fark ediyorum. Ayrıca Harry’nin isteğini kabartan şeyin bu olduğundan eminim. Sanki ihtiyacım olan tek şey buydu.

“Üzgünüm, Harry,” diye mırıldanıyorum, “ama gerçekten çok yorgunum.” Ve kafamı yastığa gömüp uyumak istiyorum.

“Hadi ama, Grace,” diye tatlılıkla yaltaklanmaya çalışıyor. “En son ne zaman seks yaptık? Ben hatırlamıyorum bile.”

Genellikle sen sarhoş olduğun, Twitter’da gezindiğin ya da ikisini birden yaptığın ve seksle ilgilenmediğin için yapamıyoruz diye düşünürken dilimi ısırıyorum. Bu tatilin bizi tartışmaya değil eskiden olduğu gibi ilişkimizi canlandırması gerekiyor.

Harry beni öpmeye başlıyor. Kırmızı şarap ve viski tadı geliyor ağızıma ve hayatımda ilk kez kendimi kocamı reddederken buluyorum. İliklerime kadar şok geçiriyorum ama Harry bu durumdan bihaber görünüyor. Flick’ten gelen zevk dolu inleyişler Harry’yi daha kararlı bir hale getiriyor ve pijama şortumu indirip çıkarıyor. Ben de geri giyiniyorum.

“Harry, hayır,” diyorum. “Şimdi olmaz. Bizi duyabilirler.”

“Onlar şu anda hiçbir şey duyamayacak kadar meşguller,” diyor homurdanarak ve umursamaz bir şekilde devam ediyor. “Seni seviyorum, Grace. Neden sen de hâlâ beni sevdiğini göstermiyorsun bana?”

“Böyle olmaz Harry. Hadi ışığı yakalım ve oturup konuşalım.”

Elini bacaklarımın arasına koyuyor ama ben gayet kuru ve isteksizim. Yine de okşuyor, okşuyor, okşuyor.

“Harry, sen sarhoşsun. Kes artık şunu.”

Ama durmuyor. Üzerimdekini yukarıya doğru sıyrıyor ve kafasını göğüslerime gömüp burnuyla sürtünmeye başlıyor. Birkaç günlük kirli sakalları tenimi tahriş ediyor.

“Harry, hayır!” Onu geriye doğru ittiriyorum ve yataktan düşüyor. Tam da o sırada zaten hiçbir şey olmayacağını çünkü Harry’nin bir şey yapabilecek durumda olmadığını fark ediyorum. Olduğu yerde keyifsiz ve kırgın bir şekilde oturuyor.

İkimizin siniri de geçip gidiyor birden.

Hemen yanımdaki yastığın üzerine bırakıveriyor kendini. Büyük bir hayal kırıklığı ile ellerini saçlarının arasına geçiriyor. "Seni yeniden sevmek istiyorum, Grace." Neredeyse ağlayacakmış gibi konuşuyor.

"Sakinleş," diyorum. "Her şey yolunda."

"Yolunda falan değil," diye sözümü kesiyor acıklı ve çatlak bir ses tonuyla. "Hem de hiçbir şey."

Ona doğru sokuluyorum ve yanaklarına doğru süzülen göz yaşlarını siliyorum. "Belki şimdi değil. Ama yeniden olabilir. Yalnızca bunun için bir şeyler yapmamız gerekli."

Koluyla gözlerindeki yaşları siliyor. "Ben lanet olası herifin tekiyim."

"Değilsin," diye fısıldıyorum. "Sadece artık bir zamanlar olduğumuz kişiler değiliz."

Aklımın bir köşesinden daha yeni olmak istediğim kişi olmaya başladığımı belirten düşünceler geçiyorken iyi kız Grace, muhasebeci Grace ya da sorumluluk sahibi eş Grace olmayacağımı biliyorum.

"Eğer seni kaybedersem aptalın tekiyim ben," diyor.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum. "Ancak bazı şeyler değişmek zorunda Harry. Bu şekilde devam edemeyiz."

Belki de şu anda bizim için yapılabilecek en iyi şey valizlerimizi toplayıp doğruca eve gitmek. Burası ve burada olmak çok hoşuma gidiyor. Ella'nın hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum ama gitmeliyiz. Noah ile arama biraz mesafe koymalıyım ki kocama yoğunlaşabileyim.

"Her şeyi yaparım," diyor. "Her şeyi."

Alkol konusunu açmanın ve bunun her ikimiz için de kötü sonuçlar doğurduğunu söylemenin tam zamanı ama yapmıyorum. Onun yerine her zaman yaptığım gibi şu anda bununla yüzleşecek enerjim olmadığımıdan yutkunuyorum sadece.

“Konuşacak çok şeyimiz var. Ancak bunu bu kadar yorgun ve bu kadar duygusal bir durumdayken yapmayalım. Bazı kararları ertesi güne bırakmak daha iyi olur bazen.” Kafamı omuzuna yaslıyorum, o da kollarını bana dolayıp iyice kendine doğru yaklaştırıyor.

“İyi olacak, Grace,” diyerek bana güven vermeye çalışıyor. “Sadece biraz kafamı toplamaya ihtiyacım var.”

Benim de.

Yeniden öpüyor beni ve o kadar hassas bir şekilde öpüyor ki ellerinin vücudumda gezinmesine karşı koyamıyorum bu kez. Öpüşü giderek derinleşiyor ve üzerime doğru çıkarken ben de gözlerimi kapatıyorum. Bu kez tıpkı eski sevişmelerimiz gibi sevişmeye başlıyoruz ancak Harry ileri geri hareket ettikçe sanki içimde kaybolmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bunu biliyorum çünkü şu anda benim de yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu.

26

Uykusuz geçen bir gece daha. Harry ile aramızda olan şeyi tekrar tekrar düşünerek ve hâlâ kocamı gerçekten seviyor muyum diye merak ederek şafak vaktine kadar uyanık kalıyorum. Şimdi olduğu gibi bazen onu sevmek için büyük çaba sarf ediyorum. Ancak dün geceye bakarak evliliğimizi kurtarmak için hâlâ umut kırıntıları olduğunu söyleyebilirim. Belki de olmayacak duaya amin diyorum ancak böyle olması gerektiğini hissediyorum.

Mutfaktan gelen çeşme sesini ve fincan şingirtılarını duyunca, pijamalarımın üzerine bir svetşört geçirip aşağıya iniyorum.

Tam da düşündüğüm gibi mutfaktaki kişi Ella ve her zamanki gibi çay demliyor. Merdivenin en alt basamağının oraya gelince duruyorum ve kafamdan geçen şeyleri bir cümleye dönüştürmeye çalışıyorum. Harry ile eve gitmemiz gerektiğini ve evliliğimizdeki sorunları buradan uzakta, Noah'tan uzakta, herkesten uzakta özel bir alanda çözmemiz gerektiğini söylemeliyim. Ella'mın büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Ben de burada kalabilmeyi her şeyden çok istiyorum ama gitmemiz daha akıllıca olacak. Ancak daha ben konuşmaya başlayamadan o lavabonun üzerine eğiliyor ve karnını tutarak kuru kuru öğürüyor.

“Günaydın,” diyorum. “Yine mi kötüsün?”

"Hâlâ bulantım var," diyor Ella. "Flick çoktan kalktı bile. Dışarıda. Ben de çay yapıyorum." Doğruluyor, kâğıt havluya ağzını siliyor.

"Şimdi daha iyi misin?"

Kafasını sallıyor. "Sen de yanımıza gel, erkekler kalkmadan güzel bir dedikodu yapabiliriz. Dışarıda üşür müsün?" Kapının arkasında asılı duran hırkaları işaret ediyor. "Eğer üşürsen benimkini giy."

Yüzünü ve saçlarını okşuyorum. "Bu arada bu hastalık her sabah oluyor mu, Bayan Hawley?"

Ella kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Genelde."

"Çok iyi bir anne olacağını biliyorsun sanırım," diyorum.

Hemen korumaya geçip ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. "Tahmin ettiğini biliyordum."

Kafamı sallıyorum. "Dün gece anladım."

"Daha ben kendim bile emin değilim."

"Gerçekten mi?"

"Ah, Grace!" diyor ağlamaklı bir ses tonuyla. "Test yapmaya bile cesaret edemedim. Ya hamileysem ne olacak? Bunu Art'a nasıl söyleyeceğim?"

"Planlanmış bir gebelik değil yani?"

"Katiyen." Kotunun üzerinden biraz bastırarak karnına masaj yapıyor ve umutsuzca bana bakıyor. "Daha yeni yeni kabarıyor olmalı."

"Kabarıyor mu?" Her ikimiz birden kullandığı kelimenin aptallığına gülüyoruz. "Daha önce bunun için başka bir şeyler söylenildiğini duymuştum."

"Ne yapmam lazım?"

"Yapılacak ilk şey bundan kesinlikle emin olmak," diyorum. "Henüz hamilelik testi yapmadığını söyledin değil mi?"

Hayır anlamında kafasını sallıyor.

"Hemen en yakındaki eczaneye gidip bir tane test almalıyız."

Ella yüzünü buruşturuyor. "Bu her şeyi gerçek yapar. Şu anda

gayet mutlu bir şekilde inkâr edebiliyorum.”

“Bu durumdan emin olmamak onun oradan birden yok olmasını sağlamayacak. Eğer gerçeği öğrenirsen, ona göre hareket edersin.”

“Bilmek istemiyorum demiyorum. İstiyorum. Hem de çok. Hatta hamile biri olduğumu bilmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ama?”

Birden suratı asılıyor. “Art’ın benimle aynı şeyleri hissetmeyeceğini biliyorum.”

“Belki de seni şaşırtır.”

“Evet,” diyor pek de ikna olmamış bir ses tonuyla.

“Bunu ondan sonsuza dek saklayamazsın,” diyorum.

“Biliyorum. Yalnızca doğru zamanı bulmaya çalışıyorum.”

Bence şimdi çok doğru bir zaman ama ona baskı yapmanın bir anlamı yok. “Flick’e söyleyecek misin?”

Ella omuzlarını silkiyor. “Söylemeliyim. Birbirimizden bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum.”

Bu lafı beni kast ederek mi söylüyor bilmiyorum ama söylediklerinin üzerine birden kızarıveriyorum.

“Neden ona hemen söylemiyorsun? Sonra da hep birlikte en yakın eczaneye gideriz.” Ayrıca eğer yalnızca ikimiz bu gizli görev için yola koyulursak, bu diğerlerine garip gelebilir.

“Haklısın.” Büyük bir iç çekişle sonunda teslim oluyor. “Artık buna bir son verip, önüme bakmalıyım.”

“Bunu açıkça söylediğinde omuzlarından büyük bir yük kalkmış olacak. Sonra da hep birlikte bir kutlama yapabiliriz.”

Birden yüzü parlıyor Ella’nın. “St. Davids’e uğrayabiliriz ve kutlama için birer kahve içebiliriz. Erkeklere ne diyeceğiz?”

“Ben bir şeyler düşünürüm. Onlara not bırakırız. Eğer biraz acele edersek onlar kalkmadan gidip gelebiliriz. Fark etmezler bile.”

“Kendimi araba kullanabilecek kadar iyi hissetmiyorum,” diyor.

“Hâlâ biraz başım dönüyor.”

“Endişelenme. Ben Bentley’i alırım,” diyorum. O arabadan deli gibi nefret etsem de eğer arkadaşşıma yardımım dokunacaksa bu hantal şeyi sürmeyi göze alabilirim. “Harry anahtarları oradaki kancaya astı.” Kafamla anahtarların olduğu yeri işaret ediyorum.

Ella belli belirsiz bir şekilde gülümsüyor. “Teşekkürler, Grace.” Doğruca yüzüme bakıyor. “Sen de en az benim kadar kötü görünüyorsun. Bahse girerim yine bütün gece gözünü bile kırpmamışsındır.”

“Kırpmadım.”

“Flick ile Noah’ın gece işleri mi uyutmadı seni?”

“Hayır.”

Bunun beni nasıl incittiğini ve sabahın ilk ışıkları ortaya çıkana kadar gözümü tavandan ayırmadığımı söyleyemiyorum ona. Başında bu kadar çok sorun varken bir de ben dertlerimle nasıl boğarım onu? Harry ve ben zor zamanlar geçiriyor olabiliriz ama şu anda çıkıp gitmemizin hiçbir yolu yok. Ella için burada olmak zorundayım. Hayatımda neler olup bittiğinin bir önemi yok. Ella bu durumu atlatana kadar onun yanında olmak zorundayım.

Zar zor gülümsüyorum. “Sadece düşünüyorum.”

Ella, Flick için çay doldururken, ben de kendi çayımı alıyorum. Çayım çoktan soğumuş bile. Ben de kafama dikip çabucak bitiriyorum ki hemen gidebilelim.

“Ayakkabılarını giy, Ella. Ben de Flick’i çağırıyorum. Ona kasa-baya inip senin *kabarıklığın* için bir şeyler almamız gerektiğini söyleyebiliriz.”

Bunun üzerine Ella gülüyor ve solgun yüzüne biraz renk geliyor.

“Endişelenme,” diyorum. “Her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağız. Biliyorsun bunu yapabiliriz.”

“Siz ikiniz olmasanız ben ne yapardım?” diyor.

Kolumu incecik omuzlarının üzerine uzatıyorum ve sıkıca onu

kendime doğru bastırarak sarılıyorum. “Bunun için endişelenmene gerek yok.”

“Teşekkürler, Grace.” Ella gözünden akan bir damla yaşı siliyor ve ben de aynısını yapıyorum.

“Burada durup ağlayacak mıyız böyle? Hemen harekete geçmemiz lazım.” Yapışkanlı bir not kâğıdı bulup üzerini karalamaya başlıyorum. “Gerekli malzemeleri almak için St. Davids’e gidiyoruz. Hemen geliriz! E, G & F XXX.” Duruma uygun bir şekilde şifreli bir not olmuş olmalı.

Dışarıya çıkıyorum ama Flick’i terasta bulamıyorum. Sahile doğru iniyorum ve onu kumların üzerinde bağdaş kurmuş otururken buluyorum. Makyaj yapıp topuklu ayakkabılarını giymediği zaman, otuz iki yaşından on yaş daha genç görünüyor. Ona karşı hissettiğim bu büyük sevgi ve ilgi karşısında kalbim sıkışıyor. Bir-birimizi tanıdığımız günden beri birçok şey yaşadık birlikte. Koca gözlü ve umursamaz ergenlik döneminden beri hayattan bazı beklentilerimiz oldu ama onun bize sunduğu kadarını yaşayabildik. Bunu yalnızca kendi içimde yaşıyor olsam bile nasıl onun arkadaşlığına ihanet edip, güvenini boşa çıkarabilirim?

“Selam,” diyorum.

Ben konuşunca irkiliyor.

“Transa geçmiştim,” diyor. “İnsanın durup durum değerlendirmesi yapabilecek vakti olması çok güzel. Çoğu zaman bunun için vakit bulamıyorum.”

Tıpkı diğerlerimiz gibi. Ancak şimdi Flick’in kafasından neler geçtiğini ve böyle endişeli bir şekilde kaşlarını çatmasının sebebinin ne olduğunu bulmaya çalışacak vakit yok. Çayını uzatıyorum. “Ella’nın St. Davids’e gitmesi gerekiyor. Bizimle geliyor musun?”

Flick omuzlarını silkiyor. “Gelirim tabii. Hemen mi?”

“Çayını mümkün olduğunca çabuk iç.”

"Aceleniz ne?" Bir yandan soru sormasına rağmen bir yandan da lıkır lıkır içiyor.

"Yola çıkınca Ella kendisi anlatır. Hazır mısınız?"

Kendine bakıyor. "Böyle mi gideceğim?"

Flick'in üzerinde Los Angeles'taki pilates derslerinin sonucunda zorunlu olarak ortaya çıkan bronz ve güzel bacaklarını sergileyen kesik bir kot şort ile bol bir beyaz tişört var.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum doğru bir şekilde. "Her zamanki gibi."

"Her zaman yaptığın gibi diplomatik davranıyorsun, Grace," diyor ve bir yandan da ayağa kalkıp üzerindeki kumları çırpıştırıyor.

"Diplomatik davranmıyorum, gayet dürüst bir şekilde doğruyu söylüyorum."

Kolunu omuzlarımın üzerine atıyor ve birlikte sahilden yazlığa doğru yürüyoruz.

"Seninle yeterince görüşemiyoruz," diyor. "En son ne zaman bir araya geldik?"

"Asırlar önce," diye itiraf ediyorum. "Nasıl oluyor biliyorsun. Sen yoğunsun. Ben yoğunum." Birlikte bir şeyler yapmaya çalıştığımız son birkaç seferdir bir türlü fırsatını bulup buluşamamıştık. Flick'e benden kaçtığım hissettiğimi söylemenin zamanı değil şimdi. "Yeterince çabalamadığımız için değil yani."

Flick aniden durup bana doğru dönüyor. "Seni seviyorum," diyor. Sesinin derinliklerinden gelen o korkunç üzüntüyü fark edebiliyorum. "Seni ve Ella'yı tahmin edebileceğinizden çok daha fazla seviyorum."

"Biliyorum. Biz de seni seviyoruz."

Sonra yazlığa doğru yürümeye devam ediyoruz. Bense kendimi darmadağınık olmuş ve kalbimdeki karanlık düşüncelerden dolayı çok suçlu hissediyorum.

27

Bentley'i çalıştırıyorum ve patika yolda ilerlemeye başlıyoruz. Tekerlerin altındaki çakıl taşları sesli bir şekilde çıtırdıyorlar. Flick'in ısrarları üzerine arabanın üstünü açıyoruz ve saçlarımız rüzgârdan cılgınca uçuşmaya başlıyor.

"Hu-huuu," diye bağılıyor Flick anayola çıkarken. "Seyahat dediğin böyle olur. Hu-huuuu."

Bentley motorunu kükreterek kilometreleri uçarak geçiyor adeta. İki tane Lycraclad bisikletçisi oflaya poflaya tepeyi çıkarken birden durup ağızları beş karış açık bir vaziyette bize bakıyorlar. Bu salak arabadan nefret ediyorum.

"Tanrım, sanki uzun bir karayolu seyahati yapıyor gibiyiz," diye bağılıyor Flick. Arka koltukta, sanki elleriyle gökyüzüne değmek istiyormuş gibi, kollarını yukarıya doğru uzatmış bir şekilde oturuyor. "Thelma ve Louise ve birisi daha gibiyiz!"

"Hatırlatmak istemezdim ama Thelma ve Louise'in yolculukları çok kötü bir şekilde son buluyor," diyorum.

"Ah, lanet olsun," diyor Flick. "Haklısın."

Bir de film ajansında çalışan kişi olacak.

"Bu gezintinin iyi bir haberle ve o haberi kutlamak için içilecek olan bir fincan çayla son bulmasını umuyorum."

Dönüp Ella'ya bakıyor ve konuşmaya başlaması için bir işaret çıkıyorum.

Ella oturduğu yerden arkaya doğru dönüyor. "Sana bir şey söyleyeceğim, Flick." Derin bir nefes alıyor Ella. "Sanırım ben bebek bekliyorum."

Flick öylece kalakalıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

Gülüyorum. "Sanırım bu bir tür tebrik, Ella."

"Aman Tanrım," diye devam ediyor Flick. "Şok oldum."

"Henüz tam olarak emin değilim," diyor Ella, "St. Davids'e de tam olarak bu yüzden gidiyoruz zaten. Grace hamilelik testi yaptırmam için büyük baskı yaptı."

"Ben Art ile senin çocuk yapmaya çalıştığınızı bile bilmiyordum. Neden söylemedin?"

"Sorun da o zaten," diyor Ella. "Böyle bir şey yapmaya çalışmıyorduk. Tersine. Bu küçük şey dikkatsiz olduğumuz bir zaman oraya yerleşivermiş." Parmakları büyük bir şefkatle karnının üzerinde geziniyor.

"Lanet olsun," diyor Flick manasız bir şekilde rüzgârda savrulan saçlarını toplamaya çalışırken. "Grace ne zamandır biliyor?"

"Dün akşam tahmin ettim," diyorum. Flick konudan ayrı tutulduğunu düşünerek açıkça sinirleniyor. "Ben Ella'ya açık bir şekilde soralı yalnızca bir saat oldu. Sahile senin yanına gelmeden hemen önce öğrendim."

"Ah!" Bunun üzerine sinirlerinin yatıştığını sanıyorum.

"Daha Art'a bile söylemedim," diyor Ella. "Sen de bu konuda tek kelime bile etmemelisin Flick. Böyle bir durum kesinlikle onun planlarının arasında yok."

"Bunu büyük bir soğukkanlılıkla karşılayacaktır," diyerek Ella'yı rahatlatmaya çalışıyor Flick. "Art her şeyle başa çıkabilir. Bunu yapabileceğini biliyorsun."

“Emin değilim.” Ella parmaklarını emniyet kemerinin üzerinde gezdiriyor. “Ona söylemeye korkuyorum.”

“Birkaç duble sert bir şeyler iç ve sonra da ağzındaki baklayı çıkar. Tek çare bu. Gayet iyi karşılayacaktır.”

“Muhtemelen hamileyim,” diye bir hatırlatmada bulunuyor Flick’e. “Artık bir süreliğine sert içkiler yok.”

“Bunlar tam bir saçmalık,” diyor Flick. “Annem bana hamileyken sürekli sigara ve cin içtiğini söyler. Ne zararı oldu?”

Ella ve ben gülüyoruz. Flick’in ard arda sigara ve sıkı bir şekilde içki içen bir annenin ürünü olduğuna şüphe yok.

“Ne?” diyor Flick yalandan incinmiş gibi yaparak.

Hepimiz birden kıkırdamaya başlıyoruz ve aniden on yıl önce-sine dönerek hayatın yükü omuzlarımıza binmeden önce birlikte yaşayan o gencecik kızlar oluveriyoruz. Flick burada, bizimle birlikte olduğu için çok seviniyorum. Ne de olsa konulara gereksiz laubalilik katmak onun işi. Hâlâ gülerек, St. Davids’teki araba parkına giriyoruz.

“Tanrım, bu şeyi park etmekten nefret ediyorum,” diyorum. “Dev anası gibi.”

Bulabildiğim en büyük boşluğu buluyorum çünkü böylesine bir arabanın içindeyken arabayı park edebileceğim yerlerin hepsi gözüme çok küçük görünüyor. Arabayı hizaya getiriyorum ve geri vitese takıyorum. Manevra yapmaya başladığımda kızlar sessizliğe gömülüyorlar.

“İnip dışarıdan seni yönlendirmemi ister misin?” diye soruyor Ella.

“Yok, böyle iyi,” diyerek onu rahatlatıyorum. Park sensörleri sakın bir şekilde ötüyorlar.

Bu lanet olası arabayı park edebilmek için dilim dışarıda ve tam olarak yoğunlaşmış bir şekilde geri geri giderken Flick konuş-

maya başlıyor. “Benim de size söylemek istediğim bir şey var.” Derin bir nefes alıyor ve hızlıca veriyor. “Noah’a evlenme teklif edeceğim.”

Tam o anda elimde olmadan nefesimi tutuyorum ve yine elimde olmadan frene basmak yerine gaz pedalına yükleniyorum. Park sensörleri çok hızlı bir şekilde ötüyorlar. Sonra çok büyük, rahatsız edici bir çarpma ve ezilme sesi duyuluyor. Bentley aniden duruveriyor.

28

Üçümüz de saniyeler içinde arabadan dışarı çıkıyoruz. “Of,” diyorum. Bu iyi olmadı. Hiç iyi olmadı. “Posta kutusunu görmedim.”

Arabayı park edeceğim boşluğun arkasında kalın bir direk var. İki fit uzunluğunda ve öylesine parlak sarıya boyanmış ki muhtemelen yalnızca ay ışığında fark edebilirsiniz. Şu anda ise Bentley’in tampon ve bagaj kısmına gömülmüş durumda. Arabanın metal kısmı kâğıt gibi buruş buruş. Harry’nin özel plakası ise tanınamaz halde.

Yerlere yatıp ağlamak istiyorum. Ya da ölmek.

“Gaza bastın, geri zekâlı,” diyor Flick, üçümüz de yan yana dizilmiş sersem sersem arabaya bakarken. “Ne düşünüyordun?”

Onlar bilmesede ben ne düşündüğümü çok iyi biliyorum. Tabii ki, Flick’in Noah’a edeceği evlilik teklifini düşünüyordum. Bunu ona nasıl söyleyebilirim ki? Yüzüm kıpkırmızı oluyor.

“Çok da kötü durumda değil,” diyor Ella.

Flick ağzını bir karış açmış bir vaziyette Ella’ya doğru dönüyor. “Bunu sürerken yanlışlıkla oraya buraya dağılmış bir oje kazasıyla aynı tutamazsın. Bunu düzeltmek binlerce miktar para tutar.”

“Grace’in şu anda bunu duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum,” diyor Ella.

Şaşkınlığımdan kurtulabilmek için kafamı sağa sola sallamayı başarabiliyorum. “Sen iyi misin?” diye Ella’ya soruyorum.

“Ben iyiyim,” diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor. “Ben esas senin için endişeleniyorum.”

Ben de kendim için endişeleniyorum. Flick haklı. Bu, tamiri gerçekten çok pahalı bir hasar olacak.

“Ben de iyiyim,” diye cevap veriyorum.

“Yani hepimiz lanet olası bir şekilde iyiyiz,” diyor Flick. “Ancak ne yazık ki Harry hiç iyi olmayacak. Arabasına nasıl taptığını çok iyi biliyorsunuz.”

Gerçekten çok iyi biliyorum. Onu benden bile daha çok sevdiği kesin.

“Elinde olan bir şey değildi,” diyor Ella. “Park alanının tam arkasına kim posta kutusu koyar ki?”

“Tabii ki bir adam. Başka kim olabilir ki?” diyerek tersleniyor Flick. “Araba parklarını kadınlar tasarlasa boşluklar iki kat daha büyük olur ve ortada kesinlikle posta kutusu falan olmaz.”

“Nasıl oldu bilmiyorum,” diyorum acınacak bir şekilde.

Flick haklı. Harry bunu duyunca hiç iyi olmayacak. Arabasının, bu parıl parıl parlayan, pahalı ve statü belirtisi arabasının hasar görmüş olmasındansa benim kötü bir şekilde yaralanmış olmamı tercih eder muhtemelen.

Dün geceki tartışmamızdan sonra bile, kocamın bu tatilde bana yeniden âşık olma ihtimali olabilir diye düşünürken böylece bu ihtimali ortadan kaldırmış oldum. Etrafımıza kalabalık toplanmaya başlıyor. Ford Fiesta marka arabalarını gayet muntazam bir şekilde park eden adamlar talihsizliğimiz karşısında gizliden gizliye sevinerek yanımıza geliyorlar.

“Hadi gidelim buradan. Şu anda bunun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” diyor Flick. “Arabayı ileriye doğru hareket ettir Grace.

Geri dönüp Harry'ye karşı bunun ceremesini çekmek zorundayız."

"Çok üzgünüm, Ella," diyerek özür diliyorum ondan. "Gizli görevimizin böyle sonuçlanmasını hiç istemezdim."

"Endişelenme Grace. Bu senin suçun değil."

Ancak korkarım ki tam olarak benim suçum.

"Araba hâlâ sürülebilir durumda," diyor Flick. "Bizi eve götürecektir. Tabii Grace arabayı yolda tutmayı başarabilirse." Flick kızgın bir bakış atıyor bana ama görmezden geliyorum. "Hadi şehir merkezine gidip senin hamilelik testini alalım. Umarım, kutlama yapabileceğimiz bir sonuç çıkar."

"Düşündükçe karnıma ağrılar giriyor," diyor Ella.

Neyse ki Flick Noah'a edeceği evlenme teklifinden tekrar bahsetmiyor çünkü şu anda bile kendimi fazlasıyla hasta gibi hissediyorum.

29

Bentley'i düzgün bir şekilde park ediyorum. Hem de bu kez mucizevi bir şekilde hiçbir yere çarpmadan. Kalabalık öncekinden daha iyi bir şov izleyememenin verdiği hayal kırıklığı ile dağılıyor. St. Davids merkezine gitmek için yola koyulmadan önce arabanın üst kısmını kapatıyorum.

Burası umduğumdan daha kozmopolit bir yer. Araba parkının yanındaki dik yamacı çıkarken tepenin üzerinde gururla duran güzel bir katedral görüyoruz. Yokuşu çıkmasına yardımcı olabilmek için Ella'nın elinden tutuyorum. Artık çok büyük ihtimalle onun hamile olduğunu bildiğim için onu pamuklara sarıp sarmalamak istiyorum.

Geleneksel turist kazıklama dükkânlarının yanında birkaç tane de küçük dükkân ve kafeterya var. Doğrusunu söylemek gerekirse şu an çok sert bir kahve içebilirim böylece aşırı sinirli olmamın sebebini fazla kafeine bağlayarak üzerimden suçu atabilirim.

Ella önden giderken, onun ve Flick'in arkasında kalıyorum. Karnımın ağrıdığını hissediyorum. Muhtemelen henüz kahvaltı etmeye vakit bulamadığım için ağrıyordur. Flick gerçekten ciddi mi? Çok merak ediyorum. Gerçekten Noah'm onunla evleneceğini düşünüyor mu? Bundan emin olmalı yoksa kimse sırf kendi isteği üzerine böyle bir teklifte bulunmaz, değil mi?

Onu ilk defa böyle konuşurken duyuyorum ve şaşkınlığımı vücudumun her zerresinde hissedebiliyorum. Benim bildiğim Flick asla böyle bir şey yapmaz ve karşısındaki erkeğin yapmasını bekler. Ya da en azından böyle bir şey yapmak için birkaç haftayı birlikte geçirip birbirlerini iyice tanımalarını bekler. Daha önce başarısızlıkla sonuçlanan evliliğinden hiç ders almadı mı? Belli ki almamış.

Bir tane eczane buluyor ve önünde duruyoruz.

“Bana şans dileyin,” diyor Ella ve biz kaldırımda güneşin altında beklerken içeriye giriyor. Sıcak bir gün olmasına rağmen benim soğuktan kemiklerim titriyor.

“Sen iyi olduğuna emin misin?” diye soruyor Flick.

Titredığımı o zaman fark ediyorum. “İyiyim. Yalnızca biraz ürperdim.”

“Lanet olası aptalın tekisin,” diyor kaba bir şekilde. Araba kazasından dolayı bu halde olduğumu düşünüyor ama gerçek öyle değil. “Bir şey olmaz.”

“Gerçekten bir şey olmayacağını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf ediyor ve ikimiz de küçük bir gülümseme atıyoruz birbirimize.

Çok uzun bir süre sonra, Ella sonunda yanımıza gelebiliyor. “Sıra vardı,” diyor ve bir elinde de hamilelik testini tutuyor.

“Kahve dükkânı,” diyor Flick. “Bir tualete ve de hızlı olmaya ihtiyacımız var.”

Anacade üzerinde yürüyor ve bulabildiğimiz en yakın kafeye giriyoruz. Kötü bir seçim yapıyoruz. Burası muhtemelen St. Davids'te zamana ayak uyduramamış tek yer. Çok sıkışık ve belli ki konsept olarak minimalizmden hiç yararlanmamış bir yer. Etrafta kırık dökük masalar ve yırtık pırtık sandalyelerle, satışa çıkarılmış şişme oyuncaklar, parmak arası terlikler, sörf tahtaları, dalış giysileri ve muhtemelen 1950'lerde moda olan mayoların da dahil olduğu

ekipmanlar var. Aslında burada o kadar çok eşya var ki oturacak yeri zar zor buluyoruz. Zaten görünen o ki tek müşterisi de biziz. Görünürde bir tane çalışan bile yok.

“Hıı,” diyor Flick burnunu kırıştırarak. “Ben buradan gidiyorum.”

“Burası iyi,” diyorum. “Tuvaleti var.”

“Başka bir yer bulabiliriz.”

“Bunu hemen öğrenmem lazım.” Şaşırtıcı bir şekilde sinirli çıkıyor Ella’nın sesi. “Hemen gelirim.”

“İyi şanslar,” diyorum, sonucun şimdiden belli olduğunu düşünmeme rağmen. Ella’ya sımsıkı sarılıyorum.

“Teşekkürler.”

Flick de sarılıyor.

Ella bir an duraksıyor. “Benimle gelin,” diyor. “Bunu tek başıma yapmak istemiyorum.”

Bunun üzerine küçük parlak bir plaka üzerinde kadın resmi olan tabelayı takip ediyoruz. Flick ve ben lavabonun olduğu kısma sıkışıyoruz. Kafenin sahipleri kafeye çok fazla ilgilenmiyor olabilirler ama şaşırtıcı bir şekilde tuvalet çok temiz. Tanrı’ya şükür!

Ella elinde sıkıca tuttuğu hamilelik testiyle birlikte tuvalet bölümüne giriyor.

“Biz şarkı söyleriz,” diye şaka yapıyor Flick. “Böylece senin çiş yapışını dinlemez ve sesin gelmesini engelleriz.” Flick, Katy Perry’nin şarkısını söylemeye başlıyor. *“I kissed a girl.”*

“Şu durumda kızı öpen kişinin Ella olmadığını düşünüyorum,” diyorum.

Her ne kadar kalbim şarkı söyleyecek havada olmasa da Flick’le birlikte söylemeye başlıyorum. Birkaç dakika sonra Ella sanki büyük bir zafer kazanmış edasıyla, elindeki test çubuğuyla yanımıza geliyor.

“Beklerken başka bir şey söylememizi ister misin?” diye soruyor Flick.

"Neredeyse belli olmak üzere," diyor Ella ve derin bir nefes alıp verdikten sonra testi kontrol ediyor. Yüzünün rengi atıyor ve sulu gözlerle bize bakıyor. "Gerçekten bir anne adayıyım."

Üçümüz de birbirimize sarılıp daracak yerde zıplıyoruz. Çok geçmeden hepimiz ağlamaya başlıyoruz.

"Bu harika," diyorum Ella'ya.

"Teyze oluyorum," diye bağılıyor Flick.

"Kusacağım," diyor Ella ve yavaşça ondan uzaklaşıyoruz.

"Hadi artık, gidelim buradan," diyor Flick. "Bunu kutlamak için daha güzel bir yere gitmeliyiz."

"Sen başka bir yere gidebilecek kadar iyi misin?" diye soruyorum Ella'ya.

Kafasını sallıyor. "Biraz temiz hava alsam iyi gelir. Neden yolun karşısındaki mezeci dükkânından bir şeyler alıp yarım saatliğine sahile gitmiyoruz? Ben de hem temiz hava alırım hem de geri dönüp Art'a söylemeden önce biraz kafamı toparlarım."

"İyi fikir."

Sonra aniden kapı tekmelenip açılıyor ve maskeli balo elbisesi satan bir dükkândan alınmış ihtimali yüksek olan bir garson kıyafeti giyen kadın içeriye dalıyor. Ne kadar sinirli olduğu dantelli önlüğünün savruluşundan bile belli oluyor.

"Sakıncası yoksa burada neler olup bittiğini öğrenebilir miyim?"

"Hamile bir kadın olduğu haberini alıyoruz," diyor Flick otoriter bir ses tonuyla. "Hamile kadın!" diye tekrar ederken Ella'yı da önüne katıp yürümeye başlıyor.

"Bu tuvaletler yalnızca müşteriler için!" diye bağılıyor kadın arkamızdan. Ancak biz çoktan dışarıya çıkmış ve yeniden kıkırdamaya bile başlamış oluyoruz.

30

Arkası kâğıt gibi feci şekilde buruşmuş Bentley'i kullanarak bizi Caerfai Koyu'ndaki sahile götürüyorum. Belki bundan Harry'ye bahsetmesem daha iyi olur ama arabayı bu haliyle kullanmak çok daha hoşuna gidiyor. Bu hasar Bentley'e ayrı bir karizma ekliyor. Gerçekten bunları söylememek çok çok daha iyi olur.

"Burada duralım mı?" diyorum yavaşlayarak. Artık ömrüm boyunca sürecektir bir araba park etme fobim olacak.

"Burası güzel," diyor Ella.

Daha sabahın çok erken saatleri olduğu için park alanı neredeyse bomboş. Bunun üzerine sorunsuz bir şekilde denizi gören bir boşluğa giriveriyorum. Tanrı'ya şükür! El freninin düzgünce çekilmiş olup olmadığını kontrol ediyorum çünkü Flick'in olası başka bir haber vermesi durumunda arabayı doğrudan sürüp falezlerden aşağıya uçmak istemiyorum.

Simit ve Danimarka pastası aldık. Elimdeki tepside ise Flick ve benim için sıcak kahve ve Ella için biraz midesini yatıştırsın diye nane çayı var.

Buraya kadar süren yolculuğumuz oldukça sakin geçti. Yine aynı şekilde sessizce arabadan inip sahile doğru yürüyoruz. Buradaki cennet gibi yerlerden bir diğeri de burası. Tatilden sonra

Londra'daki hayata tekrar ayak uydurmak çok zor olacak. İçimden bir ses Harry ile birlikte eve dönmemiz gerektiğini söylüyor ama doğrusunu söylemek gerekirse burada kalmamız için bir bahane çıkmış olmasından da gayet memnunum. Bütün bu olanlara rağmen, buraya karşı ayrı bir bağ oluştu içimde. Cwtch Yazlığı'na sahip olduğu için çok şanslı bir kadın Ella ve umarım Art onu burayı satması konusunda ikna edemez.

Güneş sıcaklığını artırarak yükselmeye devam ediyor ve bugün güzel bir gün olacağı benziyor. Flick tepsiyi altın renkteki kumların üzerine koyarak oturacağımız yeri belirtiyor. Ella'yla hemen onun yanına çöküyoruz. Böylece arkamızda kayalıklar önümüzde pırıl pırıl pırıldayan denize karşı yan yana tek sıra olmuş bir şekilde oturuyoruz. Aldığımız yiyeceklerin poşetini açarak herkese bir peçete ile birlikte Danimarka pastalarından veriyorum. Aynı şeyi içecekler için de yapıyorum. Flick ona uzattığım köpük bardağı alıyor.

“Teşekkürler.”

Hiç konuşmadan gecikmiş kahvaltımızı ediyoruz. Ella'nın hamileliğinin şoku daha yeni hepimizin üzerine inmeye başlıyor. Ben ise hâlâ Flick'in verdiği haberin sersemliğini yaşıyorum.

Elimizdeki içecekleri uyumlu bir şekilde yudumlarken dalgaların gelgitlerini izliyor ve gözlerimizi ufka dikiyoruz. Sonunda okyanusun büyüleyici bir şekilde kabarması beni yatıştırmaya başlıyor. Flick Noah'tan onunla evlenmesini isterse, buna nasıl karşı çıkacağım? Flick gerçekten onu çok seviyor olmalı. Tahmin ettiğimden de çok. Flick'in her zamanki Flick olduğunu ve göz açıp kapayıncaya kadar Noah'tan sıkılacağını düşünmüştüm ama görünen o ki yanlışmışım. Bu sefer daha önce onu hiç görmediğim kadar ciddi.

Bunların haricinde endişelenmem gereken kendi konularım var. Bu sabah o kadar çok şey üst üste geldi ki neredeyse kendi sorunlarımı unutma noktasına geldim. Bütün bu koşuşturma beni

dün gece olanları bir kenara itmeye zorladı. Ancak şimdi hepsi birer birer aklıma geliyor. Güneşli bir günde her şeyin daha güzel görünmesi gerekir, değil mi? Ama öyle olmuyor. Harry aramızdaki sorunları çözmemiz gerektiğini söyledi ama ben neden hâlâ biraz olsun hafifleyemiyorum? Ella hamile ve bu yüzden hepimiz çok sevinçli olmalıyız.

“Bütün kızlar birlikte,” diyor Flick sonunda bir yandan da dudaklarında kalan pasta kırıntısını yalıyor. Sesi hüzünlü çıkıyor. Kafasını Ella’nın omuzuna dayıyor. “Bunu yapmayalı ne kadar zaman oldu?”

“Hatırlayamayacağım kadar uzun bir zaman oldu,” diyor Ella.

“Birlikte çok şey yaşadık.”

Ella’yla kafalarımızı sallıyoruz.

“Sanki yaşadıklarımız dün gibi,” diye devam ediyor Flick, “Genç, özgür ve bekârdık.”

“Sen hâlâ öylesin,” diyorum.

“Genç, özgür, bekâr ve karışık olmayan,” diye devam etmeye çalışıyor.

“Sen hayatın boyunca karmakarışık olmayan bir an bile yaşamadın Flick. Ayrıca bu karışıklıkların çoğunu kendin çıkardın.”

“Haklısın.” İçini çekiyor. “Ben kendimi baştan sona üç ömür yaşamış gibi hissediyorum. İhtiyacım olan şey yeni bir başlangıç.”

“Ve bunu da Noah ile birlikte yapmayı düşünüyorsun, öyle mi?” diye soruyor Ella ve benim dillendiremediğim bir konuyu açmasından dolayı memnun oluyorum.

“Öyle umuyorum,” diyor Flick. “Denemek zorundayım. Sanki yirmilerime çakılıp kalmışım gibi hissediyorum kendimi. Herkesin büyümeye başlaması gereken bir zaman vardır. Baksana...” kafasıyla Ella’yı işaret ediyor. “Anne olacaksın!”

Ella arkaya doğru koyduğu kollarını kendine destek yaparak geriye doğru kaykılıyor ve karnı dışarıya doğru çıkıyor. Karnındaki büyümekte olan yumruyla gurur duyuyormuş gibi gözüküyor.

“Evet, olacağım.”

Flick sarılıyor Ella'ya. “Seni akıllı kız. Belki de aramızda hayatın anlamını keşfeden ilk kişi sensin. Ben birisiyle sonsuza kadar birlikte olma fikrinin hiç iyi bir fikir olmadığını sanıyordum ama şimdi yanıldığımı biliyorum. Benim gibi olmadığınız için ikinizin adına da çok seviniyorum.”

Flick ödül olarak bir sigara yakıyor dumanını Ella'ya doğru üflemiyor. Ancak bana doğru geliyor duman. Öksürüyorum.

“Çocuğumun vaftiz anneleri olmanızı istiyorum,” diyor Ella. “Bebeğim sizin gibi iki muhteşem teyzesi olmasından daha şanslı bir başlangıç yapamaz hayata, değil mi?”

“Ah, Ella. Bu çok güzel bir şey,” diyorum. “Çok onurlandım.”

“Doğrusu ben Tanrı'ya inanmıyorum,” diyor Flick, “Ama konunun bununla bir ilgisi olmadığına göre ben de varım.” Ella'yı kucaklıyor. “O harika çocuk kıyafetlerinden almaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Genç bir kız olduğunda da onu dışarı çıkarıp bütün kötü alışkanlıklarımı öğreteceğim ona.”

“Ben başıma nasıl bir iş alıyorum acaba?” Ella gülüyor. “Fikrimi mi değiştirsem?”

“Doğrusu, şu an kıskançlıktan ölüyorum,” diyor Flick, sigarasının dumanını üflerken. “Çocuk sahibi olabilmek için deliriyorum.”

Ella'yla hemen oturduğumuz yerden doğruluyoruz. Bu da yeni bir haber. Sanırım Ella da ben de şu âna kadar Flick'in hayatta çocuk yapmak haricinde her şeyi yapmayı istediğini düşünüyorduk.

“Hiç söylemedin.” Bizi yeni bir şoka sokan başka bir itiraf daha.

Flick gülümsüyor. “Size her şeyi söylemiyorum, Grace.”

“Daha önünde bir sürü vakit var,” diyorum.

“Ya kürtaja ne diyorsunuz?” diye soruyor sesini alçaltarak. “Ya çocuk sahibi olmak için tek şansım o bebek idiyse? Bunu kesinlikle yapmamalıydım. Ne aptalım.”

“Çok gençtin,” diyorum onu rahatlatmak için.

“Ve aptal. Hangi salak, balayında hamile kalır ki?” diye devam ediyor Flick. “Hem de umutsuz vaka olan Brian’dan. Ne kadar da aptal bir durumdu? Yaptığım en büyük aptallıktı.” Derin bir nefes çekip ciğerlerini dolduruyor. “Ne yapabilirdim? Büyük bir utançla İngiltere’ye döndüm. Ailem beni kabul etmeyecekti. Ben de üniversiteye başladım.”

Çok iyi hatırlıyorum. Ella ve ben dersten sonra eve geldimizde Flick’i sarhoş ve ağlamaktan rimelleri akmış bir şekilde bulurduk. Ben ona sarılırken, Ella da çay ve tost hazırlardı ve sonra da içini dökerdi Flick bize.

“Siz ikiniz olmasaydınız ben ne yapardım?” Yüzünü ovuşturuyor.

Flick’i bir kliniğe götürdük. O korkunç şey yapılırken de orada bekledik. Başka ne yapabilirdik ki? Çok gençtik, ne kadar istersek isteyelim, Flick Brian Tavistock’tan bakım masraflarını alabilecek olsaydı bile bir bebeğin sorumluluğunu almamıza imkân yoktu. Ona çocuktan bahsetmedi bile ve bunu muhtemelen kürtajla sonuçlanacağını bildiği için yapmadı. Parayı denkleştirebilmek için üçümüz de Honkers’ta daha fazla saatler çalışmak zorunda kaldık. Kürtaj olduktan sonra günlerce birlikte ağladık ve sonra da bu konuda neredeyse hiç konuşmamaya başladık.

“Dişlerimi sıkıp bebeğimi aldıldım ve hayatıma devam ettim. Ama siz öyle bir şey yapmadınız, değil mi? Hem de hiç?” Her ikimize de sevimsiz bir şekilde baktı. “Hiç kimseye söyleyemedim. Bu hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Bazı şeyleri kendinize saklamak zorunda kalıyorsunuz çünkü bunlar kesinlikle yüksek sesle apaçık söyleyebileceğiniz şeyler olmuyor.”

Kendimi onun yerine koyunca kıpkırmızı kesiliyorum.

“Ya çocuk sahibi olma şansını elimden kaçırdıysam? Yıllardır doğum kontrolü konusunda oldukça dikkatsiz davranıyorum ama bir

daha hiç hamile kalmadım. Ya tüplerim falan kapandıysa ne olacak?"

"Bugünlerde her şeyin bir çaresini buluyorlar, Flick," diyorum yumuşak bir şekilde. "Yolunda gitmeyen bir şeyler varsa bile bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Bebeğinin olmayacağını düşünmeni gerektirecek bir sebep yok."

"Ama siz bilmiyorsunuz işte, değil mi? Vücudunuzun içinde neler olup bittiğini gerçekten bilmiyorsunuz. Bazen çok geç olabiliyor." Sigarasından uzun bir nefes daha alıyor. Ona bu yaptığı şeyin vücuduna neler yaptığını söyleyebilirim mesela ama bunun zamanı değil. "Sürekli bebeği düşünüyorum. Doğsa şimdi nasıl bir şey olurdu? Kız mıydı yoksa erkek miydi? On üç yaşında olacaktı." Acı bir şekilde gülüyor Flick. "Beni yanımda ergen bir çocukla hayal etsenize! Hayatım nasıl da farklı olurdu."

"Artık geleceği düşünmek zorundasın," diyor Ella. "Geçmişte olanlar yüzünden pişmanlık duymanın bir anlamı yok. O zaman senin için yapılacak en iyi şeyin o olduğunu düşündün. Hepimiz öyle düşündük. Bunun için kimse suçlayamaz seni."

"Noah ile olan ilişkim biraz da bu yüzden devam etmek zorunda," diyor Flick. "O çok iyi bir baba olur. Bu işi onunla birlikte yapmam gerektiğini düşündüren ilk kişi Noah. Bu fırsatı kaçıramam." Sonra ortamı yumuşatmaya çalışarak gülüyor. "Düşünsenize çocuklarımız ne kadar da güzel olurlar."

Flick'in böyle şeyler hissettiğini hiç bilmiyordum. Flick'in tek gecelik ilişkilerle ve evli adamlarla birlikte daha mutlu olduğunu düşünmüştüm hep. Anne olma fikri ne zamandan beri beynini kemiriyor? Neden daha önce hiç bundan bahsetmedi bize?

"Siz hiç çocuk yapmak istemediniz mi, Grace?" diye soruyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Harry'nin iki tane çocuğu var zaten. Harika bir şey," diyerek üzerimde baskı uygulamaya devam ediyor.

“En azından biriniz ne yaptığınızı biliyorsunuz.”

“Hiç böyle bir seçenek olmadı,” diyorum ona. “Onun düşüncesine göre bebek işlerini Freddie ve Oscar ile birlikte yaptı ve kapattı. Başka bir aile masalına bir kez daha başlamayı kesinlikle istemiyor. Bu konuda hep çok sert oldu.”

Söylediklerim üzerine şaşırmış görünüyor. “Bu senin için sorun olmuyor mu?”

“Sadece durumu kabullendim.”

“Bu işi hiç kurcalamadın mı? Bebek arabalarına bakıp, ‘Benim de olsa nasıl olur?’ diye düşünmedin mi hiç?”

Şu âna kadar hiç böyle bir şey hissetmediğimi söyleyebilirim dürüstçe. Ancak şimdi neden bir şey hissetmediğimi merak ediyorum. Harry’nin düşüncelerinden etkilenip annelik içgüdüsünü bastırmış olabilir miyim? Freddie ve Oscar’a annelik yapıyor olmaktan memnunum ama acaba yıllardır bunun bana yetiyor olduğu konusunda kendimi mi kandırdım? Eğer öyle bir şansım olsa, ben de çocuk sahibi olmak ister miyim?

“Ben olsam, prezervatifin ucuna birkaç delik açardım ya da birkaç doğum kontrol ilacını içmezdim.”

Merak ediyorum, yoksa Noah’a da mı bana söylediği şeyleri yapıyor? Ben asla başkalarının planlarını çiğneyip üzerine kendi planlarımı inşa edemem. İlişkiyi iki kişi yaşadığımızı göre hayatımızı her ikimize de uyan planlar üzerine kurmalıyız. Ancak beynimin bir köşesini kemiren bir şeyler var. Hayatımızdaki planlar benim planım ya da ortak plan olmasından ziyade hep Harry’nin planları oluyor.

“Herkes çocuk ister,” diyor Flick. “İşin doğası bu.”

Gerçekten herkes ister mi? Ben de ister miyim?

Konunun üzerine biraz düşününce, esas problem sanırım benim Harry’yi hiçbir zaman mükemmel bir baba gibi görmemiş

olmamdı diyorum kendi kendime. Sanırım bu yüzden ondan bir çocuk yapmak gibi bir isteğim olmadı hiç.

Harry ile ilk tanıştığımda, oğlanlar neredeyse ergenlik çağlarına girmişlerdi. Dolayısıyla ayda bir özel ziyaret izni ile çocuklarıyla görüşmeye gittiğinde onlardan uzak durmaya alışmıştım. Sonra yavaş yavaş onları tanımaya başladım. Şimdi ise çok seviyorum onları. Onlar muhteşem çocuklardı ama bu durumda Harry'nin çok fazla emeği olup olmadığından emin değilim. İlk karısı çocuklardan biri beş diğeri de iki yaşındayken terk etmiş Harry'yi. Harry de onlarla düzenli bir şekilde görüşmediğine göre onlar üzerinde çok büyük bir etkisi de olmuş olamaz. Neden öyle olduğunu bilmiyorum ama çocuklar Harry'nin hayatında çok önemli bir yer kaplamıyorlar. Eskiden onları pizza yemek ya da bisiklet sürmek için dışarı çıkarırdık. Çocuklarıyla belirli bir süre görüşen ebeveynlerin zamanı doldurmak için yaptığı şeyleri yapardık ama Harry hiçbir zaman bunu gerçekten isteyerek yapmazdı. Onun ana babalıktan anladığı şey yalnızca kendi hallerine bırakmak ve hâlâ da öyle.

Artık her ikisi de kendi hayatlarını yaşayan genç ve hoş adamlar. Eğer nasıl olduklarını sormak için ben onları düzenli bir şekilde aramasam, Harry'nin yapacağı tek şey yalnızca onlara tweet atmak olacak diye düşünüyorum. Annelerine babalarından daha bağlı olduklarını düşünüyorum ve yine de benimle sürekli iletişim halinde oldukları için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Belki onları çok daha küçük çocukken yanımıza alsaydık, bu beni çok daha fazla etkileyebilirdi. Ancak bazen yanında sürekli başka başka yerlere gitmek isteyen ergenlerle oradan oraya sürüklenmek de yorucu olabiliyordu. Harry eskiden hep uykusuz geceler geçirmeden ve vücudumda çatlaklar olmadan çocuk sahibi olduğum için çok şanslı olduğumu söylerdi. Ancak bu konuda haklı olup olmadığından pek emin değilim. Ben ancak çok kısa bir süreliğine

sahip olduğum aile hayatını çok sevdim. Böyle bir durumda bile sevdiysem, kendi çocuklarımla birlikte yaşadığım bir aileyi daha çok sevmez miyim?

Ya aniden kuluçkaya yatmak isteyen tavuk gibi hissetmeye başlarsam ne olacak? Otuz iki yaşındayım. Neredeyse doldurmak üzereyim. Anne olabilmem için hâlâ biraz zamanım var. Zaten Flick'e de aynı şeyi anlatmaya çalışmıyor muydum? Ancak aynı şeyler Harry için de geçerli mi? Muhtemelen cevap hayır. Bir anda ortaya çıkan bu düşünce beni derinden yaralıyor. Her zaman muhasebeci olarak kalmamın yanı sıra bir de hep çocuksuz mu kalacağım? Bu düşünce beni umduğumdan çok daha fazla sarsıyor. Benim, kendimin ne yapmak istediğim şeylerden ziyade hayatımın geri kalanını herkesin benden yapmamı beklediği şeyleri yaparak geçirmekten mutlu mu olacağım?

"Evli erkekleri beklemekten bıktım artık," diyor Flick. Sigarasının izmaritini kuma gömüyor. "Gece geç saatlere ya da sabahlara kadar beklemek rutin bir işe dönüşüyor. Ben uzun topuklularla kokteyllerde paylaştığımız şeylerden çok daha fazlasını paylaşmak istiyorum. Noah her şeyi altüst etti. Ben de bunların hepsini bırakıp hayatıma daha anlamlı bir şekilde devam etmek istiyorum. Ev kurup bebek yapmak için hazırım," diyor Flick. "Bunun için elimden geleni yapacağım."

Flick'in Noah'a karşı bu kadar derin duygular beslediğini bilmiyordum. Onun gerçekten çok iyi bir baba olacağına hiç şüphe yok. Eğer gerçekten istediği şey buysa; bir koca, çocuklar ve kapısının etrafındaki çiçeklerse, ben nasıl olacakta arkadaşımın mutluluğunu engelleyeceğim?

"Noah ile yürümek zorunda," diyerek içini çekiyor. "Zorunda." Flick her ikimize de kederli bir şekilde gülümsüyor. "Şimdiye kadar her şeyi berbat ettim. Yine aynı hataları yapamam."

“O seni seviyor mu?” Birden ağzımdan çıkıyor ve ben buna engel olamıyorum. Dilimi koparmak istiyorum.

“Sevdiğini düşünüyorum. Yalnızca gerçekten sevdiğine ikna olmaya ihtiyacım var.” Saçlarını geriye doğru atıyor. “Bana şans dileyin, hanımlar. Bu adam bana yapışıp kalmalı. Ona ideal kadın olduğumu göstermek için onunla şu lanet olası sörf bile gidiyorum.” Gülüyor. “Sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun, Grace? Ben ve sörf. Bunu yaptıran şey gerçekten aşk olmalı.”

“Öyle olmalı,” diyerek ona katılıyorum. Ve kendimi her zaman-
kinden daha fazla suçlu hissediyorum.

“Ona ne zaman evlenme teklif etmeyi düşünüyorsun?” Ella ne zaman yapacağını bilmek istiyor.

“Bu tatilde,” diyor Flick kararlı bir şekilde. “Fazla zamanım yok. Bu haftayı geleceğimle ilgili net bir planla ve daha da önemlisi parmağımda bir yüzükle sonlandırmak istiyorum!”

Kulaklarıma dalga seslerinin haricinde hışırtılı bir ses geliyor ve hâlâ kumların üzerinde sıkı bir şekilde oturuyor olmama rağmen sanki yer aniden altımdan kayıp gidiyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

31

Planladığımızdan daha geç bir saatte geliyoruz Cwtch Yazlığı'nın önüne. Yüzleşme zamanı geldi. Arabayı durduruyorum ve sessizlik içinde oturuyoruz arabada.

"Lütfen bebekle alakalı hiçbir şey söylemeyin," diyerek söz verdiriyor bize Ella. "Art'a söylemek için doğru zamanı beklemem lazım. O zamana kadar aramızda kalsın."

"Bu çok komik. "Aramızda kalsın." Zaten durum tam olarak öyle değil mi?" diyor Flick ve hep birlikte kıkırdamaya başlıyoruz. Ben kendi gülüşümde histerik bir tını olduğunu fark ediyorum.

Tekrar sakinleştiğimizde Ella konuşmaya başlıyor.

"İçeriye girsek iyi olur. Uzun zaman bizi göremeyince merak etmeye başlamış olmalılar."

"Bana şans dileyin," diyorum. "Buna ihtiyacım olacak. Harry çılgına dönecek."

Kalbim sıkışarak diğerleri yazlığa doğru giderken takip ediyorum onları. Tam da umduğumuz gibi, erkekleri terasta buluyoruz. Art ve Noah kahvaltılarını daha yeni bitirmiş gibi görünüyorlar. Harry ise ilerideki kayalıkların üzerinde. Elinde golf sopası ve bir düzine top ile tıpkı Ella'nın babasının eskiden yaptığı gibi tek tek atıyor topları denize doğru.

"Selam hanımlar? Nerelerdeydiniz?" diyor Art bizi görünce. "Kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştık."

Ella yanaklarından öpüyor Art'ı. "St Davids'ten alacaklarım vardı ve gidip gelmek düşündüğümünden daha uzun sürdü."

Noah kafasını kaldırıp bakıyor. Gözlerinin Flick'ten önce beni aradığını görebiliyorum ve bunun benim hayal gücümünden ibaret olmadığını biliyorum. Bir gülümsemeyle aydınlanıyor yüzü.

Flick ona doğru ilerliyor ve tutkulu bir şekilde öpüyor sevgilisini. "Selam sevgilim. Beni özledin mi?"

"Sensiz buralar çok sessizdi," diye dalga geçiyor. Daha sonra dikkatli bir şekilde bakıyor bana. "Sen iyi misin, Grace?"

"Küçük bir kaza geçirdik," diyor Flick. "Grace, Harry'nin gurur ve eğlence kaynağı ile kaza yaptı."

"Ben de solgun olduğumu sanmıştım." Yüzünde ilgili bir ifade belirliyor. "Kimseye bir şey oldu mu?"

Kafamı sallıyorum. "Henüz olmadı." Neyse ki şu anda her şeyden habersiz olan Harry'ye bakıyorum tekrar ve kendi kendime içimi çekiyorum. Bu durumdan hiç de hoşnut olmayacak. Dün geceki ateşkes antlaşmasının bile bu durumu kurtaramayacağını hissediyorum. "Bu işi bitirip kurtulsam iyi olacak."

Flick, Noah ve Art'a detayları anlatırken ben de Harry'nin yanına doğru gidiyorum. Harry yaptığı aktiviteyi devam ettiriyor.

"İyi vuruş," diyorum bir top daha kayalıkların ötesindeki okyanusun üzerinde kaybolurken. Durup bana bakıyor. Boğazımı temizliyorum. "Harry, sana söylemem gereken bir şey var."

"Şimdi değil, Grace," diyor gözlerime hiç bakmadan. Belli ki dün gece birbirimize söylediklerimiz hakkında konuşacağımı düşünüyor ve bu konuda konuşmak istemiyor. "Bekleyemez mi?"

"Bunu bilmek isteyeceğinden eminim."

Duruyor ve düşünceli bir şekilde golf sopasının üzerine eğiliyor.

“Arabanın arkasını biraz vurdum,” diyorum sakın bir şekilde.

Bunun üzerine kuyruğuna basılmış kedi gibi zıplıyor. “Ne? Bentley’i mi? Çok mu kötü?”

“Gelip baksan iyi olur.”

Golf sopasını fırlatıp attığı gibi önümden fırlayıp gidiyor. Yıllardır Harry’yi bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim. Ben de arkasından onu takip ediyorum. Diğerleri akıllılık edip oldukları yerde kalıyorlar ve yanlarından geçerken acıklı bir bakış atıyorum onlara.

Harry’nin haykırıışlarını duyabiliyorum. Aslında çaresiz bir şekilde uluduğunu duyuyorum desem daha doğru olur. Bentley’deki posta kutusu çarpışmasından kalan hasarı gördüğünü anlıyorum böylece. Yazlığın köşesinden döner dönmez Harry’yi arabanın kaportasının önünde dizlerini çökmüş bir vaziyette görüyorum. Kollarıyla bedenini sarmış bir öne bir arkaya sallanıyor.

“Bunu gördün mü?” diyor tükürükler saçarak, ben yanına yaklaşırken.

“Tabii ki gördüm Harry. Posta kutusuna çarpan benim.”

“Nasıl becerdin bunu?”

“Bir anlığına konsantrasyonumu kaybettim,” diye açıklıyorum.

“Bir anlık bir şey işte.”

“Aman Tanrım!” Harry saçlarını yoluyor. “Aman Tanrım!” Kâğıt gibi buruşmuş metal yığınını büyük bir sevgiyle okşamak üzere öne doğru emekliyor.

“O bir araba, Harry,” diyorum gayet düz bir şekilde.

“Daha bir aylık!”

“Tamir ettirebiliriz.” Dişlerimi sıkıyorum. “Ben her şeyi organize ederim.”

“Binler tutar! Binler, Grace!”

“Biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm.”

Harry'nin neden bir araba için bu kadar çok para harcamak istediğini merak etmeye başlıyorum yine. Bugünlerde bir arabanın kaza geçirmesi çok olası bir durum. Arabayı sokakta bir yere park ettiğimizde histerik bir şekilde mi davranmaya başlayacak? Bu tür bir arabanın vandalların öncelikli hedefi olacağı kesin. Eski arabamız çok daha mütevazı bir arabaydı ve ben o arabayı bir yere vurmuş olsaydım Harry kesinlikle böyle bambaşka bir yaratığa dönüşmezdi. Bu zenginlik gösterişiyle kimi etkileyeceğini düşünüyor? Beni olmadığı kesin.

"Hasarın çoğunu sigorta karşılayacak," diye hatırlatıyorum.

"Konu bu değil, değil mi?" diyor.

"Bir kazaydı, Harry." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına kendim bile şaşıyorum. Önceden ne diyecek diye endişeleniyordum ama doğrusu şimdi söylediği hiçbir şey umurumda bile değil. Hayatta endişelenmek için arabanızdaki küçük bir hasardan çok daha önemli şeyler var. "Kimseye bir şey olmadı. Önemli olan da bu."

Harry bana sanki beynim ezilmiş bir şekilde ben yolda yat saydım da Bentley'ine bir şey olmasaydı der gibi bakıyor. Kafasını sallıyor.

"Bu konuyla alakalı başa bir şey söylemiyorum," diyor sert bir şekilde. "Ağzımızın tadı kaçmasın. İçimden bir ses hemen Londra'ya dön ve arabayı tamire ver diyor."

"Gitmek istiyorsan git Harry."

"Senin de gitmek istediğini sanmıştım," diye karşılık veriyor. "Dün gece öyle söylemiştin."

"Gidemem," diyorum. "Ella'nın bana ihtiyacı var. Sorunlarımızı bir tarafa koyup haftanın geri kalanı boyunca burada kalmalıyız."

Art henüz bilmiyor ama Ella ona söyler söylemez, hepimiz birlikte kutlama yapmaya başlarız.

Harry suratını asıyor. "Tuzlu hava metali paslandıracak."

“Birkaç günde bir şey olmaz,” diyorum. “Tanrı aşkına şimdiki halinden daha kötü olmaz.”

Sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi konuşmaya başlıyor benimle. “Bunu senin ödemeni istiyorum, duyuyor musun?”

Parayı mı yoksa duygusal eziyeti mi kast ediyor merak ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse çok da umursamıyorum. Sırf eğlence olsun diye arabaya bir tekme atabilirim. Ya da deri koltuklarının üzerine kırmızı şarap boşaltabilirim. Sonra da dün geceki gibi bir krizi daha atlatabileceğimizi umarım.

“Bu yüzden seni affedebileceğimi hiç sanmıyorum, Grace,” diye uyarıyor beni.

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu durumun bazı yönlerden onu daha haklı yapıyor olduğunu düşünüyor, öyle de olabilir. Ancak ben bunu çoktan tabuta dönen evliliğimize çakılmış fazladan bir çivi olarak görüyorum sadece.

32

Bentley kazasından dolayı acımızı paylaşmak isteyenler etrafımızda dolanıyorlar. Harry hasarı incelemek üzere Noah ve Art'ı dışarı çıkarıyor ve hiç şüphesiz onlara benim tam bir aptal olduğumu söylüyor. Geri döndüklerinde Ella bir öneride bulunuyor. "Hadi sahile gidelim. Bu hepimizi neşelendirir. Bugün çok güzel bir gün ve bunu boşa harcamayı istemeyiz."

Hâlâ dırdır etmeye devam eden Harry ile dün gece planladığımız üzere Portgale sahiline doğru yola çıkıyoruz. Bentley'i evde bırakıyoruz çünkü kocam içki içeceğini söylüyor ve ben de o arabayı sürmeyi reddediyorum. Hayatım boyunca bir daha asla o arabanın yanına bile yanaşmayacağım.

Bugün, Noah'dan uzak durmaya çalışacağıma dair söz veriyorum kendime. Biz de arka koltuğu çok daha dar olmasına rağmen Art'ın Mercedes'ine binmeye karar veriyoruz. Arabalara doğru ilerlerken, Noah beni kolumdan yakalıyor.

"Sen iyi misin?" diyor. "Arabayla ilgili konuşulacak çok şey var ama eminim sen de fazlasıyla sarsılmışsındır."

"Ben iyiyim," diyorum Noah'a olması gerektiğinden çok daha sert bir şekilde.

Elini kolumdan çekiyor. "İyi."

Harry ile aramda korkunç bir hava var. Ben olabildiğince neşeli olmaya çalışıyorum ama Harry suratını asıyor ve benimle konuşmuyor. Bunun üzerine arka tarafa Ella ve ben oturuyoruz ve yol boyunca arkadaşımın da her zamankinden farklı olarak oldukça sessiz olduğunu fark ediyorum. Elini sıkı sıkı tutuyorum ve o da minnetle gülümsüyor bana.

Gideceğimiz yere vardığımızda, güneş çok tepeye çıkmıştı ve önünde bir tane bile bulut yoktu. Güzel hava herkesi dışarı çıkarmış, sahil çok kalabalık. Ancak sahil oldukça büyük ve geniş olduğu için kendimize kumdan kalelerin, plaj toplarının, oyuncak kovaların ve küreklerin arasında yeterince büyük bir boş alan buluyoruz. Tuzlu havanın altında durup, derin bir nefes alıyorum ve kafamı temizlediğini hissedebiliyorum. Sörf dükkânlarının ve barın yakınındaki çakıllı eğimin üzerine yerleşiyoruz. Ella yazlıktan getirdiği plaj havlular ve minderlerle hepimize konforlu bir oturma alanı hazırlıyor.

Deniz davetkâr bir şekilde parıldıyor. Çoktan denize inen sörfçüler inip çıkan dalgaların üzerinde cirit atıyorlar. Uçurtmalı sörfçüler parlak renkli gölgelikleriyle tabanları yağlayıp falezlerin kenarından rüzgârla birlikte bırakıyorlar kendilerini. Tatlı esinti saçlarımı ensemden ayırıyor ve ben de buklelerimi toplayıp, lastik bantla bağlıyorum.

Harry sonunda resmi kıyafetlerinden kurtulmuş, şort, tişört ve bir çift ayakkabıyla çıktı karşımıza. Sörfte gitme olasılığını bertaraf etti ve şu anda erkekçe okumaya çalıştığı *The Times* gazetesini almak için Art'tan bir benzinlikte durmasını istedi. Ancak rüzgâr gazeteyi açık tutmasını zorlaştırıyor ve Harry sanki gıcık bir eşek arısını kovalamaya çalışıyormuş gibi sürekli sallıyor gazeteyi. Onun yerinde olsam gazeteyi bırakır sohbete katılırdım ancak Harry somurtmak konusunda kararlı görünüyor.

“Grace?” diye sesleniyor. “Güneş kremimiz var mı?”

“Evet.” Plaj çantasını karıştırıyorum ve sonra da kremi ona uzatıyorum. Harry ile ağız dalaşına girerek diğerlerinin gününü mahvetmek istemiyorum. “Senin için sürmemi ister misin?”

“Kendim yapabilirim, teşekkürler,” diyor. Belli ki Harry’nin olanları affetmeye de unutmaya da niyeti yok.

Ella da mantıklı bir şekilde sörf seçeneğinden vazgeçerek elinde bir dergi ile Harry’nin yanına oturuyor.

“Burada rahat olacak mısın?” diye soruyorum.

“Evet, ben iyiyim,” diye temin ediyor beni. “Sen git ve eğlenmene bak.”

“Ben burada sizinle oturmaktan gayet memnunum.”

“Saçmalama,” diyor Ella. “Duymamış olayım. Ben burada biraz rahatlayacağım, dergimi okuyacağım ve biraz ilham almak için de denizi seyredeceğim. Ayrıca sizi izleyebilmek için de dürbünümü getirdim.”

Noah geliyor. “Selam,” diyor. “Sörf Barakası’na gidip malzemeleri almaya hazır mısın?”

“Evet.” Kocamın alnına bir öpücük konduruyorum. “Sonra görüşürüz, Harry.”

Karşılığında bir homurtu duyuyorum. Noah ile birlikte Art ve Flick’in yanına gidiyorum ve hep birlikte ekipmanlarımızı almak üzere sahildeki dükkâna doğru yürümeye başlıyoruz.

Sörf Barakası çok da modern bir dükkâna benzemiyor. Burası oldukça havalı bir yer ve içeride sörf şortları, bronz tenleri ve sarı saçlarıyla bir sürü genç var. Kendimi sanki onlardan yüz otuz iki yaş büyükmüşüm gibi hissediyorum. Arka taraftaki küçük kafe meyve püresi, falafel ve dürümleriyle meşhurmuş gibi görünüyor. Üst kattaki birkaç odası ile yarım pansiyon olarak işletilen bir yer gibi burası. Sörf dersleri, kano binme derslerinin yanı sıra misafirlerine ekipmanları kiralayabilme ve kıyı traversi etkinliklerine katılabilme

olanakları da sunuyorlar. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama fikri olduğunu düşündüğüm birini tanıyorum.

“Noah kıyı traversi etkinliği de nedir?” diye soruyorum.

“Çok eğlenceli bir şey. Yüzüyorsun, dalıyorsun, kayalıklardan atlıyorsun, mağaraları keşfediyorsun. Kaptan seni nereye götürürse oraya gidiyorsun.” Bildiğini biliyordum. Bilmeliydi.

“Vay be!” Flick kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve aslında hiç de eğlenceli bir şey olmadığını söylemeye çalışıyor. “Hiç duymamıştım.”

“İlerleyen günlerde deneyebiliriz,” diyor Noah. “Eğer bunu yapmak isteyen olursa.”

Noah’ın arkasından Flick bunu yapmak istemeyeceğini göstermek için boynunu kesiyormuş hareketi yapıyor. Kafasıyla sörf tahtalarını işaret ediyor. “Önce kendimizi öldürmeden şu işi bir yapalım, değil mi?”

Noah gülüyor. Belli ki Flick’in şaka yaptığını düşünüyor.

“Burası çok güzel bir yer,” diyorum, hâlâ büyük bir şaşkınlıkla etrafıma bakınarak.

“Evet,” diyerek bana katılıyor Noah ve ben ses tonunda hüzünlü bir tını olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Hepimiz genç yardımcımızın ardından ekipman kiralama masasına doğru ilerliyoruz. Noah dalış giysilerimizi ve sörf tahtalarımızı seçmemizde yardımcı oluyor bize. Harry’nin gönlünü almak için başka bir adım daha atıyor ve Ella ile ona paket servisi bölümünden birer fincan çay ve gevreklerden alıyorum. Şu anda gerçekten korkunç hissediyorum kendimi. Harry arabasıyla olağanüstü bir şekilde gurur duyuyor ama şu anda o araba hasarlı durumda. Somut bir özür açısından bir çay ve gevreğin yeterli olmayacağını biliyorum ama en azından bir adım.

Ellerim dolu olduğu için benim ekipmanlarımı Noah taşımak zorunda kalıyor ve bu da Flick’in kendi ekipmanlarını kendisinin

taşımak zorunda kalması anlamına geliyor. Bu durum hiç de hoşuna gitmiş gibi görünmüyor.

Sahile döndüğümüzde, Harry'ye çayını uzatıyorum.

“Teşekkürler,” diyor baştan savma bir kibarlıkla ve gazetesini okumaya devam ediyor.

Hepimiz dalış kıyafetlerimizi giymek için büyük bir çaba sarf ediyoruz. Flick bir yandan kıkırdıyor bir yandan da yerinde duramıyor ve sallanıyor. Noah da Flick'in kıyafetinin fermuarını çekerken kahkaha atmaya başlıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bu sıkı lastiğin içinde oldukça güzel görünen tek kişi Flick. Harry bile ona bir bakış atmak için gazetesini biraz indiriyor. Kıyafeti daracık ve Flick'in büyük göğüslerini tamamen sarmış durumda. Ayrıca boğazına kadar her yeri kapalı olmasına rağmen inanılmaz derecede güzel görünüyor. Erkeklerin Flick'e nasıl bağlandıklarını anlamak çok da zor değil. Ben kendi dalış kıyafetimin içinde Flick'in yarattığı gibi bir etki yaratamayacağımdan adım gibi eminim. Yine de denizde üşümek baştan çıkaran bir kadın olmaktan daha çok ilgilendiriyor beni. Belki de tam da burada hata yapıyorum.

Sonra hazır bir şekilde sahile iniyoruz ve sörfte başlıyoruz.

Deniz insanı bezdirecek kadar soğuk. Dalgalar etrafımızda gezindikçe adeta nefesim kesiliyor. Dükkândaki bilgi panosuna göre sörf tahtası “dalgalıdır.” Benden daha bilgili olanların söylediklerine kulak veririm hep ama bana göre bu korkutucu derecede düz bir tahta. Dalgalar çok yüksek değiller –en azından *Hawaii Five-0* dizisindekiler gibi olduğunu düşünmüyorum– ama bana göre sanki oldukça kabarık ve acemi bir çaylağın kalbine korku dolduracak kadar sert görünüyorlar.

Bir süre bekledikten sonra, Noah bize iyi bir dalgayı nasıl bekleyeceğimiz, başlarken sörfün üzerine nasıl çıkacağımız ve sörfü kıyıya nasıl yönlendireceğimiz konusunda bazı temel bilgiler veriyor.

Art ve ben sahilin daha da ilerisine doğru giderek Flick ve Noah'ı yalnız bırakıyoruz. Onları kendi hallerine bırakacağıma dair kendime verdiğim söze sıkı bir şekilde sadık kalmaya çalışıyorum. Eğer aşkları tomurcuk açacaksa, Flick'in etrafında aşk acısı çekerek aralarına giren üçüncü bir kişiye ihtiyacı olmayacak.

"Yıllar önce yapmıştım," diyor Art daha da ileriye doğru giderken. "Bunun da bisiklet sürmek gibi asla unutamadığın bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diyorum. "Deneyelim bakalım."

Sonra dalgaları yakalamaya çalışıyoruz ve her denememizde işi daha da doğru bir şekilde yaparak göbeğimizin üzerine dümdüz yatıp sahile doğru hızla ilerliyoruz. Bu da kendimizi muhteşem hissetmemizi sağlıyor. Art ve ben sörfçülerin yaptığı gibi çak bir beşlik yapıyoruz. Yine denizde açılıyoruz ve bitap düşüp, nefes nefese kalana kadar tekrar tekrar aynı şeyi yapıyoruz.

"Sen devam et," diyorum Art'a. "Benim birkaç dakika dinlenmem lazım." Art dalgaları yakalamaya çalışırken ben de sörf tahtamdan tutunup kendimi denize bırakarak bir alçalıp bir yükseliyorum.

Nefesimin biraz yerine gelmesini beklerken, Noah ve Flick'e bir bakış atıyorum. Arkadaşım bu işi bizim kadar beceremiyor ve hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde sık sık suyun altında kayboluyor gibi görünüyor. Onun her seferinde kalkıp yuttuğu deniz suyu yüzünden öksürdüğünü görüyorum.

Sanki bütün istediği bacaklarını Noah'ın beline dolayıp okyanusun içinde yapılabilecek olan bir ön sevişme gibi görünüyor. Ancak benim olduğum yerden Noah'ın bütün amacının ona nasıl sörf yapılacağını öğretmeye çalışmakmış gibi görünüyor. Yine de Flick bunun nasıl yapılacağını öğrenmeye pek de istekli değilmiş gibi duruyor. Ah, ah!

Harry'nin bizi izlediğini görüyorum ve el sallıyorum ama karşı-

lığında Ella sallıyor elini. Dakikalar sonra Harry ayağa kalkıp dolaşmaya başlıyor. Sahil kenarında olmaktan çoktan bıkmış bir şekilde en yakındaki bara gidip bir şeyler içmek istediğini düşünüyorum.

Sörfte yapacağımız ikinci adım ise dizlerimizin üzerine kalkmış bir vaziyette dalgayı yakalamaya çalışmak. Görünüşe göre Art'ın kasları bunun nasıl yapılacağını çok iyi hatırlıyor çünkü birkaç denemeden sonra rahatlıkla dizlerinin üzerine kalkmayı başarıyor. Bunu yaparken de keyif çılgınlıkları atmayı ihmal etmiyor. Bir an gözlerimi kapatıp geleceği hayal ediyorum ve Art'ın bunu zamanı geldiğinde kızıyla ya da oğluyla birlikte yaptığını getiriyorum gözümün önüne. Her ikisi için de çok heyecanlanıyorum ve çok geçmeden Ella'nın bunu Art'a söylemesini istiyorum. Böylelikle ortamdaki gerginliği biraz azaltıp, onlarla birlikte bu güzel haberi kutlayabiliriz.

Dizlerinin üzerinde başarılı birkaç deneme yaptıktan sonra, suya gömülmeden birkaç saniye ayakta sörf yapmayı başarıyor Art. Bunun üzerine büyük bir coşkunlukla alkışlıyorum onu. Noah ve Flick bizim olduğumuz yere doğru yüzüyorlar ve tebrik etmek için Art'a bir beşlik çakıyor Noah.

"Bu muhteşem, dostum," diye bağıyor Art okyanusun sesini bastırıp kendi sesini duyurabilmek için. "Bunun ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu unutmuşum."

Harap bir şekilde yanımda duran Flick konuşmaya başlıyor. "Bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Bu şeyden uzak durmayı tercih ederim. Sen eğleniyor musun?"

"Hem de çok," diyorum. "Çok iyi değilim ama yine de doğru bir şekilde yaptığımda kendimi muhteşem hissediyorum."

"Benim bütün yaptığım büyük miktarda deniz suyu içmek. Kusacakmış gibi hissediyorum," diye söyleniyor. "Benden bu kadar. Siz istediğiniz kadar kalabilirsiniz ama ben Harry'nin yanına gidip bir şeyler içeceğim."

“Sonra görüşürüz,” diyor Noah’a ve önce denizden sonra da sahilde uzaklaşıp gidiyor.

Noah onun arkasından gidip gitmemek konusunda ikileme düşmüş gibi görünüyor. Ancak sonunda bana ve Art’a dönüyor.

“Sen dizlerinin üzerinde yapmayı denedin mi?” diyor Art bizden uzaklaşınca.

“Daha sörf tahtasını karnımın üzerinde sürmek konusunda bile yeterince iyi değilim.”

“İzin ver göstereyim sana.”

Tereddüt etmiş ya da başka bir şey yapmış olmalıyım ki güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve konuşmaya devam ediyor. “Bir sorunumuz yok. İyiyiz, değil mi?”

“İyiyim.”

“Dün gece Harry ile bir probleminiz olmadı, değil mi?”

Ağzım kuruyor. Tartışmamızı duydu mu? Merak ediyorum.

“Dün uzun bir süre dışarıda kalmamıza kızmadı herhalde?”

“Hayır. O da iyi,” diyorum. Her ne kadar iyi olmadığını bilsem de. Dahası dürüst olmak gerekirse bu bizim esas problemlerimiz karşısında devede kulak. “Ama tabii ki bu sabahki kazadan dolayı çok da mutlu değil.”

“Ah!” Noah bazı şeyleri yanlış anladığını düşünüyor. “Diğerlerini takip edebiliriz,” diyor sahile doğru kafasını çevirerek. “Tabii bunun daha iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan. Kimseyi üzmem.”

Sörf denemelerimi bir kenara bırakıp bara doğru gidip gitmeme konusunda düşünüyorum ama biliyor musunuz, aslında gerçekten yapmak istediğim şey tam olarak bu değil. Diğerlerinin isteklerine uymak istemiyorum, ben Noah ile birlikte burada kalmak, bu sporla ilgili daha çok şey öğrenmek ve en azından şimdikinden daha iyi yapmaya çalışmak istiyorum.

“Hayır,” diyorum. Doğrudan Noah’ın gözlerinin içine bakıyorum. “Sörf tahtasının kirasının bitmesine bir saat daha var. Burada kalmayı tercih ederim.”

Sırıttıyor. “Güzel. Ben de burada kalmayı tercih ederim.”

Böylece bir sonraki saat boyunca Noah bana dalgayı kullanabilmek için zamanlamayı nasıl doğru bir şekilde yapabileceğimi gösteriyor. Ben de sörf tahtasının üzerine atlıyorum. Sendeliyorum ve dizlerimi sertçe tahtaya vuruyorum. Sörf tahtasından geriye ve yanlara doğru kayarken yüzüme çok fazla su sıçratıyorum. Bir balinadan daha çok su yutuyorum. Bütün vücudum ağrıyor ama Noah beni tekrar tekrar kaldırıyor ve bir kez daha denememe yardımcı oluyor. Kahkahalarla gülüyoruz. Vücudumun diğer tarafları gibi böğürlerim ağrıyana kadar gülüyoruz. Noah ile baş başa kalmak her zamanki gibi beni bu kadar mutlu etmemeli ama ediyor. Onlardan uzak durup Noah’ın Flick’e odaklanmasını sağlamak üzerine yaptığım planlar bir anda uçup gidiyor.

Art deli gibi sörf yapmaya devam ediyor. Tereddütlü bir şekilde de olsa tahtanın üzerinde ayağa kalkmayı başarıyor ve en azından biraz durabiliyor. Sonunda gelip bize katılıyor ve haklı olarak performansından çok memnun kalmış gibi görünüyor. “Ben gidiyorum,” diyebiliyor zar zor nefes nefese kalmış bir şekilde. “Yıllardır bu kadar çok egzersiz yapmamıştım. Muhtemelen yarın yerimden bile kımıldayamayacağım.”

“Çok eğleniyor gibi görünüyordun,” diyor Noah.

“Muhteşemdi.” Birbirlerine beşlik çakıyorlar. “Ama şimdi biraz bira içmeye ihtiyacım var.” Art bara doğru bakıp başparmağını kaldırıyor. “Sanırım Harry ve Flick, Ella’yı yalnız bırakmışlar. Onun yanına gitsem iyi olacak. Sonra barda görüşürüz.”

“Tamam,” diyor Noah.

Art kıyıya doğru yüzmeye başlıyor.

Sonra Noah bana dönüyor. “Biraz daha burada takılmaktan mutlu olacağına emin misin, Grace?”

Şu anda mutluluktan çok daha fazlasını hissediyorum. Yalnızca bir kez daha baş başa kalabildiğimiz için bile kalbim göğüs kafesimi delip çıkacakmış gibi atıyor. “Beni öldürse bile bu işi öğreneceğim,” diyorum ona.

“O kadar fazla çaba sarf etmemize gerek olduğunu düşünmüyorum,” diyor.

Böylelikle tekrar denizin üzerinde sıçramaya başlıyoruz ve sörf tahtasından her düşüşümde kalkmam için bana yardım ediyor Noah.

Harry ve Flick’i, Ella ve Art’ı unutuyorum. Yalnızca ben, Noah, kum, deniz ve sörf varmış gibi hissediyorum. Ve sonunda sörf tahtasında dizlerimin üzerinde durabilmeyi başardığımda kıyıya doğru sörf yapmaya başlıyorum. Kendimi sanki dünyayı fethetmiş gibi hissediyorum.

33

“Yemeği ben pişirebilirim,” diye bir öneride bulunuyor Noah. Hâlâ bardayken bu akşam ne yapacağımız ve akşam yemeği için nereye gideceğimiz konusunda çok tartışmıştık. “Köri herkese uyar mı?”

“İsa aşkına,” diyerek homurdanıyor Harry bardağındaki şarabı yudumlarken. “Yemek de mi pişirebiliyorsun? Senin yapamadığın bir şey var mı?”

Keşke yer yarılса da içine girsem diye düşünürken, Harry’nin art niyetli sözlerini duymazdan geliyor Noah.

“Eve dönerken yol üzerindeki markete uğrayıp malzemeleri alabiliriz. Sen ne dersin, Flick?”

Sahilden gelip barda diğerlerine katıldığımızdan beri Noah Flick’e karşı çok özenli davranıyor. Bu durum karşısında Flick de sanki çok matah bir şey yapmış gibi böbürleniyor gibi görünüyor.

“Süper fikir.” Flick’in Noah’a fısıldadığı şeyleri duyan tek kişi ben miyim diye merak ediyorum. “Umarım mutfakta da yatakta olduğun kadar iyisindir.”

Noah’ı kendine doğru çekiyor ve beline sarılıyor. Ben de çoktan ayakta duramayacak kadar sarhoş olan Harry’nin yanına gidip oturuyorum. Harry tweet atmakla o kadar meşgul ki beni görmüyor bile. Ben de gözlerimi boşluğa dikip sörf sanatıyla ilgili öğrendiğim

şeyleri aklımdan geçir neye ve ne kadar kötü durumda göründüğümü aklıma bile getirmemeye çalışıyorum. Kocam ve ben burada birlikte tatil yapıyor olmamıza rağmen, sanki tamamen farklı yerlerdeymiş gibi görünüyoruz.

İçeceklerimizi bitirince bardan çıkıyoruz. Harry, Ella ve ben Art'ın arabasına biniyor ve doğrudan Cwtch Yazlığı'na doğru yola almaya başlıyoruz. Noah ve Flick ise tam zıt yönümüze dönüp en yakın markete gidiyorlar.

Yazlığa döndüğümüzde Ella durmadan esniyor ve konuşmaya başlıyor. "Ben akşam yemeğinden önce biraz kestireceğim. Güneşin altında kalmak uykumu getirdi."

"Sana katılmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor Art.

"Çok güzel olur."

Tutkuyla öpüyorlar birbirlerini. Art sakın ve mutlu. Belki de Ella'nın beklediği an tam da bu andır. Hakikaten şu an söylemek için çok uygun bir zaman olabilir çünkü açık havanın Art'ı Ella'dan çok daha fazla yordüğünü söyleyebiliriz.

"Noah geldiğinde bana haber ver," diyor, Art ile el ele üst kata çıkarlarken. "Yemeği hazırlarken ona biraz yardım edebileyim."

Kısa süreli bir şekerleme çok güzel bir fikir ama Harry'yi de yanına davet edip yanlış düşüncelere yöneltmek istemiyorum onu. Dün geceki sevişmemiz oldukça acayıpti ve bunu şimdi tekrar yapabileceğimi sanmıyorum.

"Ben duş almak için yukarı çıkıyorum," diyorum.

Bu bana kendi kendime kalabilmek için yaklaşık bir saat verir. Aslında Harry'ye dün geceki konuşmamızdan sonra kendimi nasıl hissettiğimi anlatıyor olmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten bunu yapacak halim yok. Zaten Harry de sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

İçimi çekiyorum. "Birazdan görüşürüz."

“O lanet olası derecede gıcık bir herif,” diyor Harry ortada bir şey yokken. “Flick’in sevgilisi. Flick onun bir süper kahraman olduğunu düşünüyor olabilir ama ilişkileri uzun sürmez. Aksiyon dolu bu delikanlı hiç Flick’in tipi değil.”

“Flick neden hoşlanıp neden hoşlanmadığını anlayabilecek kadar çok erkek gördü hayatında,” diyorum. “Onun tipi yalnızca evli erkeklerdi. Noah ile birlikte bu konuda da büyük bir yol kat etmiş.” Harry neden Flick’in Noah hakkındaki düşüncelerini umursuyor? Durup dururken neden Noah’a sardı şimdi? “Flick ona gayet abayı yakmış gibi görünüyor.”

“Pöf,” diyor.

“Flick ona evlenme teklif edecek,” diye ekliyorum. “Artık bir düzen kurup onunla bir aile olmak istediğini söyledi.”

Harry bir anda irkiliyor. “Flick mi söyledi?”

Kocam neden birdenbire arkadaşımın aşk hayatı ile bu kadar çok ilgilenmeye başladı? Hem de kendi aşk hayatı hiç umurunda bile değilken. “Evet.”

Kocam çok şaşırmış görünüyor. “Buna inanamıyorum.”

“Bilmiyorum artık, Flick’in söylediği bu. Sanırım neler olup bittiğini zaman gösterecek.” Plaj çantamı ve ıslak havlumu alıyorum. “Onlar gelmeden banyoya giriyorum ben.”

Küvetin içine uzanıyorum, sıcak suyun beni sakinleştirmesine izin veriyor ve tenimdeki kurumuş deniz tuzlarını yıkıyorum. Gözlerimi kapatıp kendimden geçiyorum. Deniz kenarında yaşayan insanları kıskanmaya başladığımı düşünüyorum. Brighton ya da Bournemouth gibi iskelesi olan ya da çok fazla turist çeken popüler yerleri değil de burası gibi hâlâ vahşi ve uzakta olan yerleri. Bütün gün ofiste oturup, şirket hesaplarını incelemek ve sanki çok da umurumdaymış gibi davranmak zorunda olmasan hayatım çok farklı olabilirdi. Ella, Cwtch

Yazlığı gibi bir sığınağa sahip olduğu için çok şanslı bir kadın.

Benim de öyle bir hayatım olabilir mi? Merak ediyorum. İsteki ortaklığımdan ayrılabilir miyim? Bu diğer üç ortağın benim hisselerimi alması ya da benim yerime dördüncü birini bulmaları anlamına gelir. Orada yıllardır çalışıyorum ve genellikle o kadar yoğun oluyorum ki halimden memnun olup olmadığımı düşünecek vaktim bile olmuyor.

Ya Harry? O ve ben nereye doğru gidiyoruz? Bizim artık bir geleceğimiz var mı? Benim aşırı derecede mutsuz olduğumu bilse içmeyi bırakır ya da bunun için bir destek alır mı? Harry'nin bu konu hakkında yardım alacağını sanmıyorum. Muhtemelen yalnızca bunun bir zayıflık olduğunu kabul eder. İçmesinin problem olmaya başladığı zamanları düşünmeye çalışıyorum. İşte bana bahsetmediği bir sorun mu var? Para sıkıntısı çekmiyoruz dolayısıyla üzerinde finansal bir baskı olamaz. Benim bildiğim kadarıyla yok. Gizli bir kumar alışkanlığı ya da bir yerlerde gizli ikinci bir ailesi daha olduğunu da sanmıyorum. Yani sorun para değilse, ne o zaman? Her zaman sosyal bir içici olmaktan keyif almıştır –belki de gereğinden fazla keyif alıyordu– ama şu anda hem de çok kısa bir süre içinde bu durum tamamen kontrolden çıkmaya başladı. Benimle paylaşmadığı başka bir nedeni mi var?

Düşünecek çok fazla şey var ve daha yarısının bile üzerinde durmanuşken, beynim ağrımaya başlıyor. Eğer Harry'yi terk edersem, nereye giderim? Ne yaparım? Her şeyden geçtim ölüm bizi ayırana kadar iyi günde de kötü günde de onun yanında olacağıma dair söz vermiştim. Ya artık bunu yapamazsam ne olacak? Evlilik konusunda çoktan yenildiğimi kabul mü etmeliyim? İnsanlar hakkımda ne düşünür? İstikrarlı olan kişi benim. Her işi sonuna kadar götüren kişi benim. Zorluklardan kaçan birisi değilim. Bu bana sanki bir başarısızlık yaşıyormuşum gibi hissettiriyor.

Noah'm Range Rover'ının yazlığın önüne yanaştığını duyunca kalbim bir an atmıyor. Üstesinden gelemediğim bir sorun daha. Belki de Noah ile çok iyi anlaşıyor olmam ve onunla birlikteyken çok eğlenmem neden olmuştur kendi ilişkimdeki eksik parçaları fark etmeme. Harry ve ben birlikte kesinlikle eğlenemiyoruz artık.

Arabadan market poşetlerini taşırlarken, Noah ve Flick'in kıkırdamalarını dinliyorum. Sonra da ön kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Hiç istemeyerek de olsa küvetten çıkıyorum, kurulanıyorum ve Ella'nın önemsemeyeceğini umarak raftaki vücut losyonunu alıyorum. Güneşten ve sörfte cildimin kuruduğunu hissediyorum. Önümüzdeki akşam için makyaj yapma zamanı.

Düşünmem gereken bir sürü şey var ama şimdi, tıpkı Harry gibi, şarabın verdiği kayıtsızlıkla eğlenceyi kucaklama zamanı olduğunu biliyorum.

34

Aşağıya indiğimde Noah çoktan tavukları kızartmaya başlamıştı bile. Ella'yı da hemen Noah'ın yanında soğanları doğrarken buluyorum. Hemen yanlarında da çoktan hazırlanmış bir sebze yığını bile var –havuç, yeşil fasulye, domates.

Elinden bıçağı alıyorum. "Hemen gidip oturuyorsun." Sanki iş yerinde konuşuyormuşum gibi bir ses tonu takınmaya çalışıyorum.

"Ne güzel şekerleme yapıyordum." diyor.

"Şimdi de yemek hazır olana kadar Art'ın yanına gidip rahatına bakıyorsun."

Art yine gitarını eline almış ve terasın penceresinden içeriye kadar gelen duygulu şarkılar çalıyor. Adele'den, Will Young'dan, Nerina Pallot'tan şarkılar. Gerçekten rahatlamış görünüyor ve onun da buranın büyüüne kapılmaya başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Eğer o da benim gibi hayatın çarkını döndürmeye ara vermişse, neden yaşadığı o hayatı ilk sıraya koyduğunu düşünmeye başlayacak mı? Umarım Ella ona güzel haberi vermiştir... Onların güzel haberini.

Onu gidip terasta Art'ın yanına oturması için mutfaktan kışkılıyorum ve Noah'ın yanındaki soğan doğrama işini ben üstleniyorum. "Mönüde ne var?"

"Noah Reeves'in sebze körili ve patlıcanlı tavuk biryani spesiyali."

"Kulağa muhteşem geliyor. Bu tür şeyleri çok sık yapıyor musun?"

"Bazen çiftlikte yemek pişiriyorum." Bana dönüp sırtıyor. "Genellikle av partilerinde yenilenlerin ısmarlamak zorunda kaldıkları kahvaltılarını hazırlıyorum. Öğlen çayı işlerinde de becerikliyimdir. Bazen de dışarıdan gelenlere istedikleri şeyleri hazırlıyorum."

"Ah, gerçekten mi?" oldukça etkilenmiş görünüyorum.

"Evet, gerçekten." Baharatların hepsini birden karıştırırken bana bakıp sırtıyor.

"Ben kendi adıma genelde konserve kutusu açıp bir şeyler yapan birisiyimdir."

"O zaman hayatın bütün eğlencesini ve tadını kaçırıyorsun," diyerek uyarıyor beni.

"En azından bugün hayattan tat alabileceğim başka bir şey keşfettim."

"Sörf yapmayı sevdin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hem de çok."

"Her yerin ağrıyor mu?"

"Biraz. Uzun ve güzel bir banyo yaptım. Ağrılarımı geçici olarak da olsa gidereceğini umuyorum."

"Gerçekten iyi iş çıkardın," diyor Noah kibar bir şekilde.

"Her yerim gerildi ama gerçekten çok eğlendim."

"Güneşte çok kaldın."

"Sanırım bu burnumun tamamen çillendiği anlamına geliyor."

Gözlerinde yumuşak bir bakış beliriyor. "Sana yakışıyor."

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Flick terastan içeriye geliyor.

"Hangi ara bu kadar samimi olduğunuzu kaçırmışım ben."

Suçluluk duygusuyla Noah'tan bir adım geri çekiliyorum. "Fazladan bir çift elin yardımı ile devam edebiliriz," diyorum belli belirsiz bir şekilde.

“Ben yalnızca şarap almaya geldim buraya,” diye uyarıyor Flick bizi. Bir parça soyulmuş havuç alıp ağzına atıyor. “Şu andan itibaren mutfak işlerine karışmadığımı biliyor olmanız gerekir.” Kollarıyla Noah’ın belini sarıyor. “Her şey kontrolün altındaymış gibi görünüyor.”

“Tabii ki öyle,” diyor Noah.

Flick bir kaşını kaldırıp bana bakıyor, bir yandan da burunla Noah’m ensesini gıdıklıyor. Önümdeki soğanları daha hızlı bir şekilde doğruyorum. Yavaşça ilerleyerek dolaptan bir şişe daha beyaz şarap alıyor. “Muhteşem kokuyor,” diyor ve yine gözden kayboluyor.

“Soğanları bitirmek üzere misin?”

“Evet. Tanrıya şükür. Gözlerim acımaya başlıyor artık.” Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya doğru süzülüyor.

“Ellerini soğuk suyun altında tut,” diye öğüt veriyor Noah.

Söylediği şeyi yapıyorum ama hâlâ gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve gözlerim yandığı için sınıksız kapatıyorum gözkapaklarımı. Sonra soğandan dolayı akan gözyaşlarım aniden gerçek gözyaşlarına dönüşüyor ve ortada hiçbir şey yokken ağlamaya başlıyorum.

“Al bakalım,” diyor Noah ve rulosundan birkaç tane kâğıt havlu koparıyor. Ben ellerimi akan suyun altında tuttuğum için yanıma yaklaşıyor. Çeşmeyi kapatıyor ve beni kendine doğru çeviriyor. Eli saçlarımdan arasına giriyor ve yüzümü kendine doğru döndürüyor. Sonra da kibar bir şekilde gözlerimden akan yaşları siliyor.

Ben samimi olmak diye buna derim işte. Yüzü benim yüzümün hemen üzerinde ve çok yakınında. Ayrıca çok dikkatli bir şekilde bakıyor bana. Gözyaşlarımdan süzülmesi sesli birkaç yutkunmadan sonra kesiliyor.

“Daha iyi misin?”

“Çok daha iyi.” Yutkunuyorum.

Düşünceli bir şekilde çatılmış kaşlarının altındaki gözleri dık-

katle bana bakıyor ve ben tekrar burnumu çekiyorum. Noah alnını benim alnıma dayıyor ve ilk defa tenlerimizin birbirine değmesi içimin titremesine neden oluyor. Orada hiç hareket etmeden öylece duruyoruz. Çekilmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Biri bizi görebilir. Harry'nin bizi görebilmesi için tek yapması gereken şey yalnızca kafasını bu tarafa çevirmek. Ya da her an Flick içeriye girebilir. O zaman ne yaparız? Gözlerimi kapatıp nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum ama içim Noah'ın baş döndürücü kokusuyla doluyor. Üzerinde hâlâ deniz havasının kokusu ve onunla karışmış olan tıraş sonrası kreminin misk kokusu var. Bu da başımın dönmesine yetiyor. Sonunda artık gözlerimden akan yaşlar kesildiğinde geri çekiliyor ve ben de içinde Noah'ın tadının olmadığı bir havayı yutkunuyorum.

"Şimdi iyi misin?"

Titrek bir nefes veriyorum.

"Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum," diyor.

"Soğanlar işte," diyorum sallanarak.

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum, Grace."

Ses tonum hiç de güvenilir olmayan bir tonda çıkacağı için yalnızca omuzlarımı silkiyorum.

"Sen bilirsin. O zaman daha az üzüntü veren sebzelere geçelim mi? Dilimlenmesi gereken patlıcanlar var."

Acıklı bir kahkaha atıyorum. "Bunu yapabilirim."

Elime bir bıçak alarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ve hınçla masum patlıcanların hakkından geliyorum.

Noah soğanları alıyor ve tavukla birlikte tavaya koyuyor. Baharatları da ekliyor ve karıştırmaya başlıyor. "Anlatmak ister misin?" diye soruyor bana hiç bakmadan.

Hayır anlamında kafamı sallıyorum. "Bu benim üstesinden gelmem gereken bir şey."

“Bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyorum,” diyor Noah yumuşak bir şekilde. “Kör değilim.”

“Hayır.” Kafamı kaldırıp ona bakıyor ve acıklı bir şekilde gülümşüyorum. “Ama belki de çok uzun bir süre bununla baş etmeye çalışmak zorunda kalabilirim.” Daha fazla bir şey söylememe fırsat kalmadan Ella geliyor ve ben de tam zamanında geldiğini düşünüyorum.

“Bu kadarı yeter,” diyor. “Orada ot gibi oturup duramam. Oturmaktan kalçalarım uyuştı. Bütün günü hiçbir şey yapmadan geçirdim.”

“Ella!” diye azarlıyorum.

“En azından masayı kurabilirim, Grace,” diye sözümü kesiyor. “Delirmeye başlamadan önce yapacak bir şey bul bana o zaman.”

Çekmeceyi çekip çatal bıçakları alıyorum ve yarısını Ella’nın eline tutuşturuyorum. İkimiz birlikte masanın başına geçiyoruz. Onunla konuşmak için sesimi alçaltıyorum, “Art’a söylemek için uygun bir zaman bulabildin mi?”

“Bulamadım,” diyor.

“Ah, Ella.”

Ben daha kendim bile iyi değilken Ella’ya ne söyleyebilirim ki? Görünüşe göre Ella ve ben bazı gerçekleri görmezden gelme konusunda oldukça iyiyiz.

35

Hepimiz büyük mutfak masasının etrafına oturuyoruz ve Noah yemeği servis ediyor. Harry, Art ve Flick çoktan canlı ve coşkulu bir havaya bürünmüşler bile. Her yerden şarap fışkırıyor ve biliyor musunuz, eğer onları yenemiyorsanız onlara katılmalısınız. Her zaman reddeden kişi olmaktan yoruldum; genelde ne içtiğime dikkat etmeliyim ki Harry'ye göz kulak olabileyim. Ancak bu akşam ben de kendimi kaybetmek istiyorum. Kafamda kendilerine yer bulmak için savaşılan bütün duyguları bastırmak ve alkolün etkisiyle bulutların üzerinde uçmak istiyorum. Herkes bunu yapmayı planlıyor gibi görünüyor.

Şarap akıyor ve ben de bardağımı kaldırıyorum. Bana hiç bakmadan dolduruyor Harry bardağı. Ama hiç umursamıyorum. Bu akşam istediği kadar somurtabilir, her şeyi akışına bırakacağım. Bulunduğumuz ortama Noah'ın körisi heyecanlı bir hava katıyor ve herkes büyük bir iştahla yemeğine yumuluyor.

"Bu çok lezzetli, sevgilim," diyor Flick büyük bir heyecanla. "Gerçekten eşsiz. Sen çok akıllısın."

"Lanet olası Jamie Oliver," diye homurdanıyor Harry. Ancak bir yandan da önündeki yemeğe yumuluyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ama ağızma acı bir tat bıra-

kıyor ve hiçbir pişmanlık duymadan anlıyorum ki alkolden haz alma hissimi tamamen kaybetmişim. Bardağımı masanın üzerine bırakıyorum ve bugün istediğim gibi sarhoş olarak sorunlara bir cevap bulamayacağımı fark ediyorum. Keşke Harry'yi de aynı şeyleri hissedebilmesi konusunda ikna edebilsem. Ben de bir kenara oturup diğerlerinin zil zurna oluşlarını seyrediyorum. Bu durumda iki gruba bölünmüş gibi oluyoruz –Harry, Flick ve Art sıkı içiciler grubunu oluştururken Noah, Ella ve ben de içki içmeyenler grubunu oluşturuyoruz. Önlerindeki muhteşem yemeğe rağmen, ilk grup mümkün olduğunca çabuk bir şekilde sarhoş olma konusunda kararlı görünüyorlar.

Yemek boyunca şakalaşmalar gittikçe daha yüksek seslerle yapılmaya başlanıyor. Çok geçmeden Harry ve Art neredeyse hakaret etmeye başlıyorlar birbirlerine.

“Gerçek bir iş sahibi olman gerek, seni uzun saçlı serseri,” diyerek şakalaşiyor Harry. “Grup menajerliği de ne? Evden çalıştıktan sonra ne işe yarar ki?”

“Evet, yaşlı adam,” diyor Art dostane bir şekilde. “Parasını geç, bedava çıtırları süper.” Bunun üzerine Ella'nın irkildiğini görüyorum. “Eğer senin gibi sıkıcı bir osuruk olmak istersem, o zaman para işine girerim.”

Ve tabii ki daha fazla şarap tüketildikçe, daha neşeli aşağılamalar daha keskin tonlarda söylenmeye başlıyor. Harry bunları özellikle Noah'ı kast ederek söylediğinde ise hedefi tam on ikiden vurmaya çalışıyor.

“Sen ne iş yapıyorsun, Noah?”

“Ben çiftlik müdürüyüm.”

“Ne çiftliğiymiş bu?”

“Kasaba çiftliği,” diyor Noah sabırlı bir şekilde.

“Kendinin değil, değil mi?”

“Hayır.”

“Ben senin yaşındayken iki çocuğum, biri Hamstead’de diğeri diğer kıyıda iki evim ve bir de tekne vardı.”

Ondan bir yaş büyükken de boşanma konusunda deneyim kazanmış bir insandı. O evlerden birisi ve tekne de nafaka ödemesi olarak karısına gitti. Tabii bunları dillendirmiyorum.

“Sanırım bunlar bir adamın nasıl birisi olduğuna dair ipuçları verir,” diyor Harry kendini beğenmiş bir şekilde.

Yani onun salak olduğunu söylemeye çalışıyor. Çok öfkeleniyorum.

“Olabilir,” diye Harry’nin söylediğini onaylıyor Noah.

“Harry, kes şunu,” diyorum.

Ama kesmiyor. Hatta daha da kötü bir şekilde saldırmaya başlıyor. Başkası olsa çok sinirlenirdi ama Noah güler yüzlülüğüyle Harry’nin saldırısını def etmeyi beceriyor.

Bu durumun devam etmesiyle Harry de sinirlenmeye başlıyor. “Çeneni kapa, Harry,” diyorum diğer elindeki şarap bardağının üzerinden ona bakarak. “İstediyini söyledin.”

Kocam susuyor ve bu sessizliğini de koruyor.

Ella paniklemiş görünüyor. Harry huysuz bir çocuk gibi davranıyor ve geceyi berbat ediyor. Ortamdaki güzel hava birden kayboluyor ve yerine büyük bir gerilimle doluyor. Noah’a neden bu denli karşı çıktığını bilmiyorum.

“Hadi gidip pinpon oynayalım,” diye bir öneride bulunuyor Ella yemekler yenir yenmez. “Müştemilatlardan birinde kurulu bir masa tenisi var.”

“Benim oyunum,” diyor Art. Çok rahat görünüyor ve ot sarmaya başlıyor.

“Hadi masayı kaldıralım.” Tabakları toplamaya başlıyorum ve Noah da aynı şeyi yapıyor.

“Benim biraz temiz havaya ihtiyacım var,” diyor Flick. “Sahilde biraz yürüyeceğim.” Art’a işaret edip arkasından dışarıya gelmesini istiyor. Aslında Art’ın marihuanasından içmek istiyor ve Noah’ın bunu hoş karşılamayacağını biliyor.

“Ben de geleceğim,” diyor Harry ve yarım şarap şişelerinden birini alarak onların arkasından gidiyor. Harry’nin şimdiye kadar hiç uyuşturucu kullandığını düşünmüyorum, belki yalnızca biraz temiz hava almak istemiştir. Belki de Flick’in erkek arkadaşına sataştığı için ortamı biraz düzeltmeye çalışacaktır. Genellikle Art ile birlikte Ella sigara içerdi ama şimdi onun geride kalıp mutfağı toplayarak vakit harcadığını fark ediyorum.

Bulaşık makinesini dolduruyor ve tavalarla, tencereleri de lavaboya bırakıyorum. Terapi gibi gelen metal şingirtiları arasında bulaşıkları yıkıyorum. Noah yanıma geliyor.

“Yemek muhteşemdi,” diyorum Noah’a çünkü onun bu nazikliğinin karşısında kimsenin doğru dürüst teşekkür etmediğini fark ediyorum. “Gerçekten süperdi.”

“Afiyet olsun.” Eline kurulama bezini alıp silmeye başlıyor.

Ben tencereleri daha fazla tıngırdatmaya başlayınca, Noah ellerini kollarımın üzerine koyuyor ve beni durduruyor. “Her şeyi geçtim başını ağrıtacaksın,” diyor gülümseyerek.

“Özür dilerim,” diyorum. Sinirim tepemden çıkıyor ama gülmeye çalışıyorum.

“Harry büyük hayranlarımdan birisi değil, değil mi?”

“Neler olup bittiğini hiç anlamıyorum,” diyorum.

Harry’nin Noah’la geçirdiğim zamanın boyutunun farkında olduğunu düşünmeye başlıyorum. O yüzden mi böyle davranıyor? Eğer öyleyse, Noah ile arama biraz mesafe koymak zorundayım. Noah’a daha fazla düşman olup tatilimizi mahvetmesini istemiyorum. Zaten ilişkimiz kırılma noktasında.

“İyice aptallaşmaya başladı. Kişisel bir şey olmadığından eminim. Sarhoş konuşması işte. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Senin özür dilemeni gerektirecek bir durum yok,” diyor Noah.

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Ella mutfağa geliyor ve dolapları karıştırmaya başlıyor. “Buralarda bir yerlerde bir sürü pinpon topu olduğuna eminim,” diyor. “Geçen gelişimde almıştım.” O zaman “Ah, evet. İşte burada.”

Belki hepimiz bir yerlere dağılıp, başka şeyler yaparak deşarj olursak, bu ortamdaki havanın yumuşamasını sağlayabiliriz. En azından böyle olmasını umut ediyorum.

36

Masa tenisi ekipmanlarının olduğu müstemilat Cwtch Yazlığı'nın yanında uzanan üç müstemilat arasından en büyük olanı. Çok tozlu. Belli ki yıllardır kullanılmamış. Her bir köşede örümcek ağları var ve her yerde pipo kokusu var. İçeriye ilk giren kişiler Ella ve ben oluyoruz.

“Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı var,” diyor Ella. “O zaman çok daha iyi görünecektir.” Sevecen bir şekilde elini odayı dolduran yeşil masanın üzerinde gezdiriyor. “Tatil için buraya geldiğimizde yağmurlu günlerde babamla hep masa tenisi oynardık. Saatlerce burada oyun oynardık. Hiçbir zaman ondan iyi olamadım ancak her zaman kazanmama izin verirdi.” Sesi özlem dolu. “İkisini de çok özliyorum.” Gözleri yaşlarla doluyor. “Bir bebeğim olacağına ve onların ilk torunu olacağına inanamıyorum. Ama ikisi de bunu göremeyecek. Büyük anne ve büyük baba olacakları için çok mutlu olurlardı. Bunu onlar hayattayken yapamadığım için çok üzgünüm.”

Ella'yı tutup kucaklıyorum. O kadar ufak bir şey ki her zaman onu dış dünyadan gelebilecek tehditlere karşı korumak istiyorum ama bu kızın görüldüğünden çok daha sağlam olduğunu da biliyorum. “Seninle gurur duyarlardı, Ella. Bunu biliyorsun.”

“Bana yardım da ederlerdi. Arkanda seni destekleyen bir ailen

olduğunda her şey çok daha kolay olmalı.”

“Biz de bir aileyiz,” diyorum. “Flick ve ben. Senin hep yanında olacağız.”

Elimi sıkıyor. “Bunu tek başıma yapabilecek kadar cesur olduğundan emin değilim.” Ella karnının üzerindeki tişörtünü düzleştiriyor. “Çok fazla belli olmuyor ama sanırım üç ayı geride bıraktım bile.”

Sorunun bu olduğuna dair bir fikrim yoktu.

“Hazırlık yapmak için çok fazla vaktim yok. Doğrusunu söylemek gerekirse korkuyorum, Grace.”

“Art’a söylemek zorundasın.”

“Ama nasıl?”

Ellerimi karnının üzerine koyuyorum. “Çok yakında bunu fark edecek, Ella. Bu şişkinlik düzenli bir şekilde büyümeye başlayacak. Sürekli bol şeyler giyip, artan iştahını bahane edip duramazsın.”

Sonra Noah geliyor ve masa tenisi racketlerimizi alarak sohbetimizi bitiyoruz. Raketin plastik kısımları yırtılmış ve rengi de solmuş.

“Hadi Ella. Seninle başlayalım,” diyorum.

Noah oturup bizi izlerken, arkadaşım ve ben oynamaya başlıyoruz. Küçük kızlar gibi, Ella ve ben topu birbirimize atıyoruz. Bu şartlar altında Ella’yı çok fazla koşturmak istemiyorum ama neredeyse on iki yaşından beri bunu oynamadığım için bütün yapabildiğimiz topu sarkık filenin bir önüne bir arkasına atmak oluyor. Noah bizi büyük bir dikkatle izlediği için özenli bir şekilde oynayamaya çalışıyorum.

Tıpkı babası gibi, ben de Ella’nın kazanmasına müsaade ediyorum. Bizim maçımız biterken, Harry, Art ve Flick geliyorlar. Büyük olasılıkla müstemilatın dışında yanan ışığa göre buldular yerimizi. Muhtemelen içtikleri otun etkisiyle şu anda çok daha yumuşak bir tavırları var. Ama Harry hâlâ huysuz.

“Sırada kim var?” Raketimi kaldırıyorum.

Raketleri Noah ve Flick alıyorlar ve Noah da Flick’in kazanma-

sına müsaade ediyor. Ancak Flick'in bu oyundan da saniyeler içinde sıkıldığı belli oluyor. Belli ki masa tenisi oynamanın heyecanı Flick'i bir türlü büyüleyemiyor. Bu vahşi yaşamdaki tatillerini sonlandırmak istediğini söyleyebilir ama bunu yapmıyor ve yutkunuyor.

Daha sonra Flick ile oynuyorum ve onu tam bir hezimete uğrattıyorum çünkü o benden de kötü oynuyor. Aslına bakarsanız rakibim zil zurna sarhoş olduğu için okyanustaki gemi misali sallanıp duruyor. Ayrıca Art'ın otundan da çektiği için oyunda iyi olma ihtimali neredeyse yok oluyor.

Şimdi erkeklerin sırası. Art karşısına Harry'yi alıyor ama ot içtiği için, onun da el göz koordinasyonu bozulmuş gibi görünüyor. Harry de sarhoşluktan ayakta zor duruyor olmasına rağmen durumu büyük bir incelikle kabullenen Art'ı büyük ara farkla yeniyor.

"Hadi Noah," diyor Harry. "Neler yapabiliyorsun, göster bize. Bakalım diğer her şeyde olduğun kadar bunda da iyi misin?"

"Harry," diye uyarıyorum. "Bu yalnızca oyun." Noah'a düello yapması için meydan okuduğunu da düşünebilirsiniz.

"Sorun yok, Grace," diyor Noah. "Harry ile oynamaktan mutluluk duyarım."

İlk servisle maçın ne kadar sert olacağı da belli olmuş oluyor. Harry pinpon topunu filenin üzerinden bütün gücünü kullanarak öyle bir atıyor ki top Noah'ın kalçasının üzerinden hızla uçup gidiyor.

"Hiç zekice değil," diye homurdanıyor Harry.

Servis atışı Noah'a geçiyor ve ustaca gönderiyor topu. Bu şekilde devam ediyor.

Skoru Ella takip ediyor. Puanların düşmesiyle, oyun daha da gergin hal alıyor. "Hadi ama çocuklar," diyor Ella belli belirsiz bir şekilde. "Güzelce oynayın."

Harry sinirlendikçe, daha ölçsüz bir şekilde hareket etmeye

başlıyor. Bunun üzerine Noah da topu her seferinde ustalıklı geri çevirerek Harry'nin oyununu bozuyor. Harry'nin yüzü giderek daha da çok kızarmaya başlıyor. Kalp krizi geçirecek diye korkuyorum. Ne kadar çabalarsa çabalasın, masa tenisi oynarken bu kadar saldırgan bir şekilde davranamazdı.

"Harry," diyorum. "Saçmalıyorsun."

Flick gözlerini kısmış, dudağında yapmacık bir gülümsemeyle izliyor onları. Tabii ki bu durum karşısında eğleniyor olamaz değil mi? Yoksa Harry'nin davranışlarından dolayı utanan tek kişi ben miyim?

Tabii ki daha sakın ve Harry'den çok daha iyi olduğu için kolaylıkla yeniyor Noah. Harry'nin kulaklarından dumanlar çıkıyor.

"Muhteşem bir oyundu," diyor Noah dosdoğru Harry'nin gözlerinin içine bakarak. "Bir maç daha?"

Harry pinpon topunu yere fırlatıyor ve üzerine basıyor.

"Sanırım istemiyorsun," diyor Noah büyük bir nezaketle.

"Ah, Harry!" Ezilmiş pinpon topunu alıyorum. "Tanrı aşkına!" Bir Noel gecesi çocuklarla oynarken sırf kaybediyor diye Monopoly oyununu altüst ettiğini hatırlıyorum. Şu anki hali beni birden o zamanlara götürüyor.

"Kes sesini, Grace," diyerek söyleniyor Harry elindeki raketi fırlatıp şarap bardağını kafasına dikerken. Bugün ki içki sınırlarını zorladığı aşikâr. Bu çok aptalca, Noah ile bir yarışa girmesine gerek yok. Bir anda neyi ispat etme çabasına girdi? Eğer istediği şey beni etkilemekse, bir kereliğine de olsa sakın kalabilmesi yeterli.

"Bunu başka bir güne ertelese de daha iyi olacak," diyor Ella. "Kimse gözünü kaybetmeden bitirelim bu işi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Ella'nın kulağına.

"Etrafımda çok fazla testosteron uçuşmaya başladı," diyor. "Benimle gel, Grace. Sana bir şey göstermek istiyorum." Koluma

giriyor. “Birazdan geliriz,” diye sesleniyor omuzunun üzerinden, biz dışarıya çıkarken. “Birisi bir iyilik yapsın ve kahve suyu için su ısıtıcısını çalıştırsın.”

Tanrı biliyor ya buna ihtiyaçları olduğu kesin.

Arkalarında sefil bir şekilde onları takip eden Harry ile birlikte diğerleri eve doğru yönelirken Ella’yla başka bir yöne doğru ilerliyoruz.

37

Arkadaşım beni diğer müstemilatlardan birine doğru götürürken, karanlıkta sohbet ederek taşlı yoldan ilerliyoruz. Ay gökyüzünde iyice yükselmiş durumda ve yıldızlar parıl parıl parlıyor. Bu gece muhteşem bir gece. Artık yıldızları neredeyse hiç göremediğimiz için Londra'daki ışık kirliliğinin ne denli çok olduğunu fark ediyorum. Belki daha sonra ceketimi alıp, dışarıya çıkabilir ve yıldızları izleyebilirim. Belki Harry'yi de, tabii eğer kendini toparlayabilirse, benimle gelmesi için kandırabilirim.

Dalga seslerinin çıkardığı hisırtılar haricinde çok yoğun bir sessizlik var. Burada olmak, sanki dünyanın geri kalanıyla bütün bağlarını koparmak gibi bir şey. Muhasebecilik işinin varlığının son bulduğuna inanacağım neredeyse. Keşke.

"Ta taaam," diyor Ella bir kapının önüne geldiğimizde ve ışıkları açıyor. "Mütevazı stüdyoma hoş geldin."

"Vay be!"

Burası masa tenisi olan yerden küçük ama oranın tersine tertemiz ve yeni boyalı. Şu anda Ella'nın bazı tablolarına ev sahipliği yapıyor. Ortada üzerinde boyaları ve fırçaları olan büyük bir çalışma tezgâhı var. Son zamanlarda üzerinde çalıştığı tablo tuvalin üzerinde duruyor.

“Buraya geldiğinden beri çok meşgulsün.”

“Başlamak için daha fazla bekleyemedim,” diye içini döküyor.
“Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm.”

Odanın her yerinde Ella’nın daha önce hiç kullandığını görmediğim çeşit çeşit renkler var.

“Bunlar gerçekten senin mi?”

Gururla kafasını sallıyor. “Yeni stilim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Olağanüstü,” diyorum dürüst bir şekilde.

“Görünürde bir sinirlilik yok,” diyor. “Bu ilhamları buradan alıyorum. Bütün bunlar buradaki manzaradan kaynaklanıyor.”

Bu yeni sanat çalışmaları o kadar güçlü ve renkli ki Ella’nın oldukları apaçık ortada. Ancak üzerine uzmanlaştığı soyut simgelerin yerinde doğadan desenler var. Ağırlıkla deniz kabuklarının sarmalları, kıvrılan dalgalar ve dayanıklı kaya imgeleri var. Burası onu çok üretken yapmış gibi görünüyor. Hazırlanmış yeni bir tuval üzerine resim yapılmasını bekler bir vaziyette duvarda asılı duruyor.

“Üç ay içinde Londra’da bir sergi açıyorum, yani daha yapılacak çok işim var. Aklıma bir sürü yeni yeni fikirler geliyor.” Heyecanla parlıyor gözleri. “Şu âna kadar hep çok güzel geri dönüşler aldım. Eğer halkın bunu beğenmesini sağlarsam, bu beni tamamen yeni bir seviyeye çıkarabilir.”

“Bence bu senin en iyi çalışman, Ella.” Önceki çalışmalarındaki gibi kızgın ve dikkat çekici imgelerden ziyade daha sıcak ve daha canlı dokunuşlar var bu çalışmasında. “Bu bebek kesinlikle senin içindeki Toprak Ana’yı ortaya çıkarıyor.”

“Bence de öyle,” diyerek katılıyor bana. “Doğayı artık daha önce hiç görmediğim bir şekilde görüyorum. Eğer buna hormonlarım neden oluyorsa, bunu kesinlikle geliştirmeliyim.” Kendinden memnun bir şekilde içini çekiyor. “Yıllardır aynı tarz şeylerden

bolca ürettim ve bunu yapmaktan çok da mutluydum. Ama bu çok daha özgürleştirici bir şey. Böyle şeylere de yeteneğim olduğunu hiç bilmiyordum. Buradaki manzara insana çok güzel ilham veriyor. Neden burada kalmak istediğimi anlıyor musun?”

Evet. Hem de çok iyi anlıyorum.

“Bir de burada olduğumda kendime anne ve babama daha yakın-mışım gibi hissediyorum. Sanki gerçekten göçüp gitmemişler gibi.”

“Ah, Ella.” Tekrar sarılıyorum arkadaşşıma. “Art çok fazla ve uzun süre boyunca seyahate çıktığı için senin nerede olduğunun çok fazla önemi olmadığını sanıyorum. Sen de mutlu olmalısın. Önemli olan tek şey bu. Ama burası çok ıssız,” diye bir hatırlatma yapıyorum. Aklıma önce cep telefonlarının çekmediği ya da sabit hatlı telefon olmadığı geliyor ama aynı zamanda en yakın süpermarkete bile çok uzak. En yakın doktor muayenehanesi nerede? Yeni bir bebeği olacağı için elinin altında sürekli ve hızla ulaşabileceği bir doktor olması gerekiyor. “Burada yalnız yaşamaktan gerçekten hoşnut olacak mısın?”

“Yalnız olmayacağım, Grace,” diyerek hatırlatma yapıyor şef-katle karnını ovuşturarak. “Ben ve Bebek Hawley birlikte olacağız.”

“Bunu nasıl unutabilirim?”

Bunun üzerine ikimiz de kıkırdıyoruz. Ella'nın burada her şeyle tek başına nasıl baş edebileceğini merak ediyorum. Yaz aylarında yeterince uzak olması bir yana kış aylarında diğer yerlerle bağı tamamen kopacak. Kışın nasıl da rüzgârlı bir yer olacağını tahmin edebiliyorum. Yine de bu konuyu enine boyuna konuşmak için yeterince zamanımız var. Şu anda yalnızca yeniden depreşmiş yaratıcılığının tadını çıkarmak istiyorum.

Aniden bir yaygara kopuyor dışarıda, bağırışlar ve haykırışlar giderek artarak devam ediyor.

Ella'yla birbirimize bıkkın bir bakış atıyoruz? İçimi çekiyorum “Bu da ne şimdi?”

38

Art paslı bir çift kişilik bisiklet bulmuş. O ve Harry Cwtch Yazlığı'nın arkasındaki kumlu yol boyunca bir yukarı bir aşağı sürüyorlar ve sonunda yola doğru ilerlemeye başlıyorlar. Sendeleyerek ilerliyorlar ama çok eğlendikleri okul çocukları gibi kikirdeşmelerinden belli.

"Yok canım!" diyor Ella ikimiz birden ayakta durmuş, ağzımız bir karış açık onları izlerken. "Bu eski şeyi müstemilatı temizlerken dışarıya koymuştum. Tamamen aklımdan çıkıp gitmiş. Herhalde yirmi yıldır bir kere bile kullanılmamıştır. Hâlâ binilebiliyor olmasına şaşırdım."

"Bisiklet halinden gayet memnunmuş gibi görünüyor. Yeniden doğmuş gibi."

"Sadece arabaya nasıl sığdıracağımı bilemediğim için burada. Arabaya koyabilseydim şu anda en yakın çöplükte olacaktı."

Zinciri gıcırıyor ve vitesleri ya da başka bir şey her an dağılabileceğini haber veren bir ses çıkarıyor. Art ön tarafa oturmuş deli gibi pedal çevirirken Harry de arka tarafta oturuyor. Harry çok fazla bir şey yapıyormuş gibi görünmüyor, yalnızca kol ve bacaklarını sağa sola sallayarak takılıyor. Akıl hastaları gibi bir yukarı zıplayıp bir aşağı eğiliyorlar ve biz de deli gibi onlara gülüyoruz. Haftalardır, hatta belki aylardır ilk defa bir gülümse görüyorum Harry'nin suratında ve bir

an için karşımda eskiden tanıyıp âşık olduğum adamı görüyormuşum gibi hissediyorum. Bunu görmek çok güzel.

“Beni o şeyin yanına bile yaklaştıramazsınız,” diyor Flick. Hâlâ elinde bir bardak şarap var.

“Ben bir tura hayır demem,” diyorum. Ama tabii ki kontrol Art’ta ya da Harry’deyken değil.

Art ve Harry patinaj yaparak tam önümüzde duruyorlar. Nefes nefese kalmışlar ama hâlâ kıkırdıyorlar.

“Çok eğlenceliydi,” diyor Harry, hızlı hızlı nefes alıp verirken. “En son bisiklete bineli o kadar çok zaman oldu ki hatırlamıyorum bile. Ayrıca daha önce hiç ikili bisiklete binmemiştim.”

“Noah?” Art Noah’a arka tarafa zıplaması gerektiğini söyleyen bir işaret yapıyor ve Noah da Art’m arkasında yerini alıyor. Bu kez Noah da biraz pedal çevirdiği için çok daha hızlı ilerliyorlar. Bu şey çok öldürücü bir alet olabilir.

“Hendeğe dikkat edin,” diye bağıyor Ella, onlar tam titreyerek dönerken.

Uzun bir çit hemen önündeki yüzeysel bir kanalizasyon sistemiyle hendek arasına sınır olarak konulmuş gibi duruyor. Art ve Noah da ona çarpmaktan son anda kurtuluyorlar.

Gece iyice serinlemeye başlıyor ve de bir esinti çıkıyor. Ancak gökyüzünde toplanan bulutlara rağmen biraz önceki gerginlikten eser kalmamış gibi görünüyor. Tanrıya şükür! Harry hep böyle iyi huylu olsa, hayat ne kadar da kolay olurdu.

Art ve Noah birkaç tur daha attıktan sonra ayaklarını kumun üzerinde kaydırarak aniden seyircilerinin önünde duruyorlar. Hep birlikte alkışlıyoruz.

Noah sallanıyormuş gibi yaparak bisikletten iniyor. “Merak ediyorum, acaba düz bir yolda bu bisikletle ne kadar hız yapabiliriz? Çok eğlenceli.”

“Hadi Ella,” diyor Art. “Bin bakalım.”

Ella’yla birbirimize bir bakış atıyoruz.

“Dünyada olmaz,” diyerek ellerini kaldırıyor Ella.

“Oyunbozanlık yapma,” diyor Art. “Çok eğlenceli.”

“Bunu yapmayı gerçekten istemiyorum Art,” diye tekrarlıyor Ella. “Ben almayayım.”

“Ben binerim,” diyorum, dünyada yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen.

“Hayır.” Art’ın yüzü asılıyor. “Bin Ella. Korkak bir tavuk gibi davranmayı kes artık. Artık hiç eğlenceli şeyler yapmıyorsun.”

Ella sanki Art ona bir tokat atmış gibi görünüyor.

Öne doğru bir adım atıyorum. “Art, ısrar etme lütfen. Ben bineyim seninle. Ne önemi var?”

“Araya girme Grace,” diyor. “Herkes gülüp eğleniyor Ella. Neden sürekli oyunbozan oluyorsun? İçki içmiyorsun, sörf yapmıyorsun ve şimdi de şu salak bisiklete binmiyorsun. Senin neyin var be kadın?”

Ella’ya bakıyorum. Doğru zaman olmadığını biliyorum ama söylemek zorunda. Hamile olduğunu söylemek zorunda.

Ancak o başka bir şey söylüyor. “Tamam. Eğer senin için bu kadar önemliyse.”

Elimi Ella’nın koluna koyuyorum. Bunu yapmasına izin veremem. “Ella...”

“Ben iyiyim, Grace.”

Noah ne kadar endişeli olduğumu anlamış olacak ki kaşlarını çatmış bana bakıyor ama ne söyleyebilirim ki? Ona vücudumdaki her bir zerrenin Ella’nın Art tarafından zulme uğramaya izin vermesini istediğini nasıl söyleyebilirim? Noah gelip yanımda duruyor ve sesini alçaltarak konuşmaya başlıyor, “Bir sorun mu var?”

“Bunu yapmamalı, lütfen bunu yapmasına engel ol.”

“Belki kalan turları biraz ertelese çok daha iyi olur,” diye araya

giriyor Noah gökyüzüne bakarak. Siyah bulutlar öfkeli bir şekilde yaklaşıyor. Neden gidip yağmur gelmeden birer kahve içmiyoruz? Ben gidip su ısıtıcıyı açarım.”

“Bizi engellemeye çalışma Noah,” diye söyleniyor Art. “Ella bunu yapacak.”

Noah ikili bisikletin tam önünde duruyor. “Hadi ama Art. Yeterince eğlendik. Hâlâ enerjin varsa, ben seninle binebilirim.”

“Önümden çekil, Noah,” diyor Art sert bir şekilde. “Ella bunu yapacak. Benim için.”

“Sorun yok, Noah,” diyor Ella. Ama ortada bir sorun olduğunu kendisi de çok iyi biliyor.

Bana doğru özür dileyen bir bakış atarak kenara çekiliyor Noah. Ben de ona en azından denediğin için teşekkür ederim, bakışı atabildiğimi umuyorum. Zaten ne yapabiliirdi ki? Art’ı zor kullanarak durduramazdı ya.

İstemeyerek de olsa Ella ikili bisiklete biniyor ve yüreğim ağzıma geliyor. Ayakları pedala ucu ucuna yetiştiriyor.

“Dikkatli ol,” diyerek uyarıyorum Art’ı. “Yavaş sür.”

Ama tabii ki dinlemiyor ve Ella daha koltuğa oturur oturmaz bisikleti çok hızlı bir şekilde sürmeye başlıyor. Rüzgâr arkalarından hızla esmeye başlıyor ve onları daha da hızlandırıyor.

Patika yoldan aşağı doğru hızla ilerliyorlar ve Ella bisikletin gidonlarından sımsıkı tutunuyor. Yolun sonuna geldiklerinde hızla dönüp bize doğru gelmeye başlıyorlar. Bisiklet büyük bir hızla ilerlerken Ella’nın yüzü bembeyaz oluyor.

“Yeter artık Art,” diye bağıyorum.

“Bir tur daha,” diyerek ısrar ediyor.

“Birinize bir şey olmadan bırak,” diyor Noah. “İstedliğini yaptın. Birazdan sağanak başlayacak.”

Fırtına bulutları bir araya toplanıyor ve rüzgâr da gittikçe hızını

artırıyor. Ancak Art bizi hiç dikkate almıyor ve yoldan aşağı hızla ilerlemeye devam ediyor. Yolum sonundan acı bir fren sesi geldiğini duyuyoruz. Geri dönmeleri gereken noktayı kaçırıyor ve otluk alana doğru ilerliyorlar. Noah'la şaşkınlıktan ağzımız bir karış açık olduğu-muz yerde dururken, bisikletin tekeri bir kayaya çarpıp zıplıyor.

Sesli bir şekilde derin bir nefes alıp veriyorum.

Art ve Ella hendeğe çarparak takla atıyorlar. İkili bisiklet de üzerlerine düşüyor.

"Bu hiç iyi olmadı," diyor Noah ve ikimiz de aynı anda kazayı yaptıkları yere doğru hızla koşmaya başlıyoruz.

Art bacakları havada sırtüstü yatmış bir şekilde sürekli gülüyor. Aşırı miktarda alkol aldığı için, bunun anestezi etkisi yaptığını ve hiç acı hissetmediğini düşünüyorum. Diğer yanındaki Ella ise hiç kıpırdamıyor. O da hendeğin üzerinde havalandı ve korkunç bir şekilde yere düştü. İkili bisikletin gövde kısmı da onun üzerine düştü.

Yanlarına ilk ulaşan Noah hendeğin üzerinden atlayarak ve benim de yardımımla ikili bisikleti Ella'nın üzerinden kaldırıyor. Ella'nın yanına dizlerimin üzerine oturuyorum ve saçlarını okşuyorum.

"Bir şey oldu mu?" Alnında bir kesik var ve çok kanıyor. Cebimden temiz bir mendil çıkarıyorum ve kanı siliyorum. Yağmurun ilk dolgun damlaları tepemize yağmaya başlıyor. "Küçük bir kesik var. Endişelenilecek bir şey değil. Başka bir yerinde ağrın, sızın var mı?"

Kalkmaya çalışıyor. "Sırtım," diye inliyor.

"Biraz konuşmasan daha iyi olur," diyor Noah sakinleştirici bir şekilde. "Üstünde ağır bir yük vardı. Yavaş hareket etmeye çalış." Yavaşça Ella'nın oturuş pozisyonunu almasına yardım ediyor. "İyi misin?"

Arkadaşım belli belirsiz bir şekilde kafasını sallıyor.

"Ona göz kulak ol, Grace," diyor Noah ve Art'ın yanına gidiyor. "Gidip şu kemik torbası herifi denize sokmalıyım," diyor sinirle.

Ella kafasını kaldırıp dehşet dolu gözleriyle bana bakıyor.

“İyi olacaksın,” diyorum olabildiğince sakin bir şekilde. Ancak ben şaşkınlıktan titriyorum. “Çok iyi olacaksın.”

Elleri korumacı bir tavırla karnının üzerine gidiyor.

“Seni eve götürelim. Sonra da biraz uzanıp dinlenmen lazım. Sana çay da getiririm.”

“Teşekkürler Grace.”

“O lanet olası şeye binmene izin vermemeliydim.” Kendime vuruyorum. Sonunun iyi olmayacağını biliyordum. “Ben nasıl bir arkadaşım böyle?”

Ella elimi tutuyor. “İyi bir arkadaş.”

“Kes şunu, yoksa beni ağlatacaksın.”

İkimizde bir yandan sallanıp bir yandan gülüyoruz ama Ella’nın gözlerinden birkaç damla yaş aktığını görüyorum. Lanet olası Art. Onun boynunu koparabilirim.

Noah tekrar yanımıza geliyor. “Art iyi,” diyor. “Birkaç tane kesiği ve eziği var. Utanmaya başladığına göre akli başına gelmiş diye düşünüyorum.”

“Hadi Ella’yı eve götürelim.”

Yağmur daha da hızlı bir şekilde yağmaya başlıyor. Gece iyice bastırabilir. Biz de hiç beklemeden, Ella’yı aramıza alıyoruz ve onu eve taşıyoruz.

Art kafasını sallayarak aksaya aksaya geliyor arkamızdan. Ne olursa olsun ona acımiyorum. Şimdi eğlenmiş mi oldu yani?

“İkili bisikleti getirebilmemiz için el ele vermemiz gerekli,” diyor Noah.

Yağmura rağmen, kapıya yöneliyoruz ama aniden Flick ve Harry’nin ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Etrafıma bakıyorum ama onları göremiyorum. Karanlıkla kaşlarımı çatıyorum. Bütün bunlar olurken o ikisi nereye kayboldular?

39

Mutfakta Flick ve Harry masanın yanında duruyorlar. Biz girerken büyük bir suçlulukla birbirlerinden hemen uzaklaşıyorlar. Eğer yanlış görmediysem Harry, Flick'in elini tutuyordu. Kocamın yüzünde çok sert bir ifade var ve Flick de ağlamış gibi görünüyor sanki ama onlara burada neler olup bittiğini soracak vaktim yok şu anda. Onun yerine başka bir şey diyorum, "İşte buradasınız! Biz de nereye kaybolduğunuzu merak etmeye başlamıştık."

"Canlanın biraz, yardıma ihtiyacımız var," diyor Noah saçlarını sallayıp yağmur damlalarından kurtulmaya çalışırken. "Ella'ya bir sandalye çekin."

Hiçbir şey sormadan Noah'ın dediğini yapıyor Flick ve Noah'la dikkatli bir şekilde sandalyeye oturtuyoruz Ella'yı. Her tarafı kirlenmiş ve saçları da kumlarla dolmuş durumda.

"Ne oldu böyle?" Ella yerine oturduktan sonra Flick de olanları öğrenmeye çalışıyor.

"Ne olduğu ortada değil mi?" Biraz peçete alıyorum ve yanaklarındaki kirleri temizliyorum.

"Art bisikleti çarptı," diyor sonunda Noah. "Bisiklet Ella'nın üzerine düştü."

Tam o sırada Art arkamızdan içeriye giriyor. İlk önce hepimize

süklüm püklüm bir şekilde bakıyor daha sonra doğruca Ella'nın yanına gidip ayaklarının önünde diz çöküyor. "Özür dilerim bebeğim," diyor. "Sen iyi misin?"

Ella bana sanki her an hastalanacakmış gibi bakıyor. "Daha iyi hissediyorum."

"Hadi seni doğruca yatağına çıkaralım," diyorum. "Flick su ısıtıcıyı açıp Ella'ya güzel bir çay yapar mısın?"

O kadar otoriter bir ses tonuyla söylemiş olmalıyım ki bu gece ikinci kez denileni hiçbir şey söylemeden yapıyor Flick.

"Üst kata kadar çıkabilecek misin, tatlım?" diyorum Ella'ya.

Kafasını sallıyor.

İnanılması güç bir şekilde Art yardım etmek yerine doğruca büfenin üzerindeki viski şişesine gidiyor.

"Yeterince içmedin mi?" diye parlıyorum. "Bu kazanın olmasının ilk sebebi çok fazla içmiş olman."

"Ben de şoktayım," diyor belli belirsiz bir şekilde. "İlaç niyetine birkaç yudum alacaktım."

"Lanet olası bir fincan çay iç."

Ellerini iki yanına bırakıveriyor.

"Kollarını boynuma dola," diyor Noah, Ella'ya derin bir nefes alarak ve Ella da denileni yapıyor.

Noah sanki bir tüy taşıyormuş gibi rahatlıkla kaldırıyor Ella'yı sandalyeden ve üst kata taşıyor onu. Yukarıya çıkınca yatak odasının kapısını açıyorum ve Noah da onu yatağına bırakıyor.

"Seni en yakın hastaneye götürüp bir muayene ettirsek daha mı iyi olur?" diye soruyor Noah.

"Millerce ötede," diyor Ella. "Sanırım oraya gidene kadarki yolculuk beni daha da kötü yapar. Eğer biraz dinlenirsem, kendime geleceğimden eminim."

"Sana giyecek bir şeyler ve kesik için antiseptik getireceğim."

“Teşekkürler, Grace.”

Banyoya giderken Noah beni takip ediyor ve ben Ella'nın yarasına sürmek için krem bulmak üzere dolapları karıştırırken o da küvetin bir kenarına oturuyor. En azından dikiş gerektirecek kadar büyük bir yara değil, ciddi bir sıyrık sadece. Hendeğe ya da bisikletin bir parçasına çarpmış olabileceğini düşünüyorum.

“Al bakalım.” Noah bana bir havlu uzatıyor. “Saçlarını kurula. Üşütüp hasta olmanı istemeyiz.”

Havluyu alıp hızlıca kuruyorum saçlarımı. “Teşekkürler.”

“O iyi mi? diye soruyor Noah. “Hastaneye götürsek içim daha rahat ederdi.”

“Ben göz kulak olurum ona.”

Bir an duraksıyor ve kullanacağı kelimeleri titizlikle seçiyor. “Ella ile ilgili başka bir şey daha mı var?”

Tereddütlü bir şekilde kafamı sallıyorum. “Sana söyleyemem, Noah. Bu bir sır.”

Omuzlarını silkiyor. “İyi bir tahminde bulunabilirim.”

“Kimseye bir şey söyleme. Hiç kimseye.” Özellikle de Art'a demek istiyorum. Ama dudağımı ısıırıyorum. “Hiç kimseye.”

“Sen öyle istiyorsan.”

“Bu durum... zor bir durum.” İçimi çekiyorum. “Özür dilerim, Noah. Flick ile birlikte çok güzel, rahatlatıcı ve romantik bir tatil geçireceğini düşündüğüne bahse girerim. Üzgünüm ama hiç de öyle olmadı.”

Noah dudaklarını büzüyor. “Grace...”

Noah'ın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Flick banyo kapısının yanından kafasını uzatıyor. “Ella'nın çayını yukarıya getirdim. Ona mı vereyim?”

“Evet.” Biraz ham pamuk ve bir de antiseptik krem buluyorum.

“Seni daha fazla sıkıştırmayacağım,” diyor Noah. “Sadece bana

Ella'nın başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını söyle." Biraz duraksıyor. "Ya da senin. Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkür ederim." Kibarlığı karşısında gözlerim yaşıyor.

Flick'in arkasından yatak odasına gidiyorum. İkimiz de dikkatli bir şekilde Ella'nın kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giydirdiriyoruz. Yatağa yatırıp battaniyeye sarıyorum onu.

"Birisine çok güzel annelik yapabilirsin," diye dalga geçiyor.

"Sen de yapabilirsin." Yarasını silip üzerine krem sürüyorum.

"Ahh!" diyor acı dolu bir sesle.

"Muhtemelen yarın tam burada yumurta büyüklüğünde bir şişliğe sahip olacaksın."

Çekinerek yarasına dokunuyor. Umarım yolunda gitmeyen tek şey bu olur. O zaman ucuz yırttık demektir.

"Artık kendine dikkat etmek zorundasın Ella," diyorum. "Yatabildiğin kadar yat ve biraz uyumaya çalış. Ağrın, sancın ya da herhangi bir şey olursa hemen bana haber ver. Seslenmen yeterli. Cesur olmaya çalışma. Noah seni hastaneye götürebileceğini söyledi."

Flick bana bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum. Eğer erkek arkadaşıyla çok fazla vakit geçirdiğimi düşünüyorsa ne talih-sizlik. Noah bana çok yardımcı oldu. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ayrıca, tam da onlara ihtiyacımız varken Flick ve Harry neredeydi?

40

Flick odadan ayrılıyor ama arkadaşımın rahat olduğundan emin olmak için birkaç dakika daha kalıyorum. Ella'nın saçlarını okşuyor ve yanağından öpüyorum.

“İyi uyu, tatlım.”

Dışarıda gece korkunç geçiyor ve yağmur pencereleri yıkamaya başlıyor. Gidip pencereyi kapatıyorum ama pencere pervazları çoktan ıslanmış bile. Deniz büyük bir hiddetle kıyıyı dövüyor.

Buradaki o sevecen doğa birden köpürmeye başlıyor ve sanki yazlığın içindeki havayı yansıtıyormuş gibi kızgın bir canavara dönüşüyor.

“Teşekkürler, Grace.” Ella solgun yanağını yastığın üzerine koyuyor.

“Art'ın yanına gelmesini ister misin?”

“Aslında hayır,” diyor. “Biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Bu yüzden onu suçladığımı söyleyemem. “Ben aşağıya onun için bir battaniye götürürüm ve o da ceza olarak kanepede yatar.”

“Merdiven boşluğundaki dolabın üst kısmında fazladan bir battaniye var. Orada rahat edebilir mi?”

“Rahat etmek zorunda,” diyorum Ella'ya. “Bir de onun için endişelenmeye kalkışma sakın.”

Ella solgun bir şekilde gülümsüyor. "Denerim."

"Unutma eğer beni istersen bütün yapman gereken seslenmek. Hemen gelirim."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum." Bana bir öpücük gönderiyor.

İçim hiç rahat olmasa da onu yalnız bırakıyorum. Aslında bütün gece başında oturup onu seyretmek isterdim ama buna izin vermeyeceğini biliyorum.

Yatak odasının kapısından dışarıya adımımı atar atmaz Flick üzerime atılıyor ve fısıldamaya başlıyor. "Bok gibi görünüyor."

"Bu tıbbi bir değerlendirme mi?" diye soruyorum sert bir şekilde.

Flick dersini almış görünüyor. "Ben yalnızca diyorum ki..."

"Deme. Bunun kimseye faydası olmaz. Hele Ella'ya hiç."

"Sadece aptalca bir kazaydı."

"Bebeğini kaybedebilirdi," diyerek bir hatırlatmada bulunuyorum. Dolabın kapağını açıp Ella'nın aptal ve bencil erkek arkadaşı için bir battaniye ile yastık alıyorum. "Onu bisiklete binmesi için zorlaması çok aptalcaydı. Bu kadar sarhoşun arasında ayık kişilerden biri olarak bunu engelleyemediğim için çok üzgünüm." Sinirli bir şekilde ofluyorum.

"Art onun hamile olduğunu bilmiyor," diyerek tıslıyor Flick.

"Sence bu önemli mi? Bana göre hiçbir şey Art'ın umurunda değil. Ella o bisiklete binmek istemedi ve bu herkes için açık ve net olmalıydı." Kapıyı çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu sürekli içki içme hali bir son bulmalı artık. Ne oluyor bilmiyorum. Neden herkes iyi vakit geçirebilme adına sürekli içki içme ihtiyacı hissediyor?"

Flick rahatsız bir şekilde kımıldanıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Ben de ders vermeyi bırakıp aşağıya iniyorum.

Art denileni yapıp bir fincan çay almış ve kafasını ellerinin arasına sıkıştırmış bir şekilde masada oturuyor. Mutfağa girmemizle kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle bize bakıyor. "O iyi olacak mı?"

"Evet." Sana acımak yok. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Gidip onu görebilir miyim?"

"Hayır. Onu yalnız bırak. Ella'nın üzülmesini istemiyorum." Battaniye ve yastığı bırakıyorum. "Kanepede uyuyup biraz kendini toplayabilirsin. Sabah her şey daha iyi olur."

Sandalyenin birine oturuyorum. Bu hafta yıl içindeki birkaç izinli haftamdan birisi. Böyle giderse işe izne ayrıldığımdan çok daha yorgun bir şekilde geri döneceğim. "Hızlıca bir fincan çay içip, doğruca yatağa gitmek istiyorum." Artık gözlerim kapanıyor. Etrafıma bakıyorum. "Harry nerede? Gitti mi?"

Herkes odanın içini tarıyor. Flick'in yüzünde panik dolu bir ifade görüyorum.

"Ne?"

Omuzlarını silkiyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Oturma odasında değil, değil mi?" Harry'yi tanıdığım için kolaylıkla kanepeye uzanıp uyuklayabileceğini biliyorum. Flick ayağa kalkıp kapıdan kafasını uzatıyor ve oturma odasına bakıyor. "Hayır," diyor. "Orada değil."

Ella'yı yatırırken yukarıya çıktığını da görmedim ama yine de bir kontrol etmek lazım. Kendimi sandalyeden zar zor kaldırıyorum ve Ella'yı rahatsız etmemek için parmaklarımın ucunda üst kata çıkarak yatak odamıza bakıyorum. Harry yok. Banyo da boş.

Tekrar mutfağa inip diğerlerine de haber veriyorum. "Yazlıkta değil. Çok garip."

"Belki de temiz hava almak için dışarıya çıkmıştır," diyor Art.

"Bu havada mı? Böyle bir gecede kim neden dışarıya çıkar ki?"

Rüzgâr yazlığı adeta kamçılıyor; yağmurda pencereleri yıkıyor. Flick'in yüzünde çok tedbirli bir ifade var.

"Senin bir fikrin var mı Flick?" Doğruca gözlerinin içine bakıyorum. Biraz önce biz mutfağa girerken sanki aralarında bir tartışma geçmiş gibi görünüyorlardı. Aralarında ne olduğunu çok merak ediyorum...

"Belki dışarıya çıkıp çabucak etrafa bir göz atabiliriz." Çok güzel bir şekilde manikürlenmiş tırnağını kemiriyor. "Kazara dışarıya çıkmış olma ihtimaline karşı."

"Bunu neden yapsın ki?" diye soruyorum. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Bakışlarını benden kaçırarak Noah'a bakıyor. "Hayır," diyor. "Hiçbir şey yok."

"Dışarıda çok kötü bir hava var," diyorum. "Neden bunu bile isteye dışarıya çıksın ki?"

"Flick haklı," diyerek araya giriyor Noah. "Eğer yazlıkta değilse, başka nerede olabilir ki? Dışarıya çıkıp onu aramalıyız. İlk önce müştemilatlara bakalım. Masa tenisi yeteneğini geliştirmeye çalışıyor olabilir."

Noah'ın ortamı gevşetmeye çalıştığını biliyorum ve birlikte gülmeye çalışıyoruz ama bu içime doğan kötü bir şey olacağı hissinin geçmesini sağlamıyor. Harry nasıl bir oyun oynuyor böyle?

"Tamam." Bitkin bir şekilde içimi çekmekten alamıyorum kendimi. Bu gece bu olay olmadan bile oldukça travmatik bir geceydi zaten. "Hadi gidip Harry'yi bulalım. Flick, geliyor musun?"

O da en az benim kadar isteksiz görünüyor. "Belki de ben burada kalıp Ella'nın başını beklesem daha iyi olur."

"O işi Art halleder."

Art'ın bu sarhoş haliyle dışarıya çıkmasını istemiyorum. Ancak bize yük olur. Ella için burada kalması hiç yoktan iyidir. Ella'nın

uyuyor olmasını umuyorum. Ayrıca Flick de Art'tan daha ayık gibi duruyor ama tabii bu bir anlam ifade etmez.

Art onaylar bir şekilde kafasını sallıyor. "Portmantonun dibini bucağını iyice ararsanız su geçirmez montları görürsünüz. En iyisi onlara sarınmak."

Şaka yapmıyor. Yağmurun evin üzerinde sicim gibi yağdığını duyabiliyoruz. Ayrıca rüzgârda ılık çalarak saçaklara çarpıyor.

Noah'ın bizimle birlikte Harry'yi aramak için geleceğinden neredeyse eminim ve tam da düşündüğüm gibi kapıya doğru gidip montları ilk aramaya başlayan kişi o oluyor. Bulduktan sonra, bana ve Flick'e birer tane yağmur geçirmez mont verip diğerini de kendisi giyiniyor.

"Hepimiz ıslanmadan önce ben bir çıkıp bakayım," diyor. "Müştemilatlara bakacağım. Umarım oradadır."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, orada bir de büyük bir fener olacak," diye ekliyor Art.

Noah yine dolabın içine karıştırmaya başlıyor ve sonunda golf toplarının üzerinde buluyor feneri. Yemek tabağı büyüklüğünde bir projektörü var ki bu da çok ışık yayması anlamına geliyor. Ben de karanlıkta ve fırtınalı havada sahilde önümüzü görmeden ilerlemenin hiç de kolay olmayacağını düşünüyordum.

Noah pilini kontrol ettikten sonra yüzünü ekşiterek tek başına dışarıya çıkıyor. Zaman inanılmaz derecede yavaş ilerliyor. Mutfak zeminini adımlıyorum. Flick neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyor. Noah sonunda geliyor. Hâlâ yalnız. Yanına koşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kafasını iki yana doğru sallıyor. "Hiçbir şey yok."

Flick ve ben bunun hep birlikte dışarıya çıkmamız gerektiği anlamına geldiğini anlıyoruz ve tek bir kelime bile konuşmadan su geçirmez montlarımızı giyiyoruz.

“Harry için de fazladan bir tane alalım,” diyorum, “Giymeden dışarı çıkmış olma ihtimaline karşı.”

Noah yalnızca birkaç dakikalığına dışarı çıkıp sıırıslıklam geri döndüğü için umarım üzerine bir şey almadan çıkmamıştır diye düşünüyorum.

“Ben taşıyım,” diyor Flick. Montu alıp kolunun altına sıkıştırıyor.

“Hazır mısınız?” diye soruyor Noah.

Flick ile aynı anda kafalarımızı sallıyoruz.

Kapıyı açar açmaz rüzgâr öyle bir esiyor ki sanki tekrar içeriye tıkmaya çalışıyor bizi. Hoş ve güneşli günün izleri bir anda silinip yerini korkunç ve siyah bir geceye bırakmış gibi görünüyor. Bu çok zorlu bir arayış olacak. Zar zor dışarıya çıktığımızda yağmur damlaları iğne gibi kafamıza batmaya ve denizin suyu da yüzümüze gözümüze sıçramaya başlıyor. Şimdi daha da fazla endişelenmeye başlıyorum. Harry bu havaya rağmen ne düşünüp de dışarıya çıktı gerçekten bilmiyorum. Ya yalnızca biraz temiz hava almak için dışarıya çıkmış sonra da ayağı kayıp bir yerlere çakılıp kalmışsa ne olacak? Bu havada bağırса bile onu asla duyamayız.

“Adımlarınıza dikkat edin,” diyerek uyarıyor bizi Noah. Feneri tam önümüze tutuyor. “Bu kayalıklar insanı öldürür.”

Daha bu sabah hep birlikte birer fincan çay almış güneşin altına oturup içmemiş miydik? Sanki zaman ve mekân tamamen değişmiş gibi hissediyorum. Bu yürüyüşümüzde kesinlikle kumda dans edip şarkı söylemek gibi bir şey olmayacak.

Kayalıkların üzerinden zar zor sürünerek geçip dikkatle sahile inmeye çalışıyoruz. Deniz oldukça yükselmiş durumda ve dalgalar çok sert bir şekilde kıyıyı dövüyorlar.

“Harry!” diye bağırıyor Noah. “Harry!” Rüzgârın ve denizin gürültüsünden dolayı sesi eriyip gidiyor.

Bir grup halinde şu anda hiç de güvenilir olmayan denize çok

dikkat ederek sahilin yukarısına doğru ilerliyoruz. Ağzım kuruyor. Ya Harry düşmüşse ne olacak? Bu oldukça büyük bir ihtimal. Ya kayalıkların üzerinde yürürken birden ayağı kaymış ve kafa üstü bir yerlere düşmüşse ne olacak? Ya denize düşmüş ve bir daha çıkmamışsa? Onu asla bulamayız. Aman Tanrım! Kalbim büyük bir panikle atmaya başlıyor. Son zamanlarda onunla ilgili ne kadar da kötü şeyler düşünmeye başlamıştım. Artık onu sevmediğimden neredeyse emin olduğumu sanıyordum. Ama şimdi onu tekrar görebilmek için tekrar kollarımla sarabilme şansını yakalayabilmek için her şeyimi veririm.

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdaki yağmur damllarına karışıyorlar.

"Harry! Harry!" Hep birlikte bağırp sesimizi duyurmaya çalışıyoruz.

Noah fenerle kayalıkların üzerini tarıyor ama ışınlar yağmur yüzünden çok fazla yere ulaşamıyor. Ayrılıp tek tek farklı yerlerde arasak daha çok alanı aramış oluruz ama her an kayıp düşebileceğimiz için bu çok tehlikeli olur. Birlikte hareket etmenin çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Böylesine berbat bir havada tek başına gezinmek istemediğimden eminim ama Harry'nin bunu neden istediğini de merak ediyorum.

Artık Cwtch Yazlığı'ndan oldukça uzaklaşmış durumdayız ve kayalıkları güçlükle tırmanıyoruz. Tabii ki Harry de bu tarafa gitmiştir, değil mi? Eğer diğer yöne gidersen yazlığın arkasındaki sarp kayalıklarla karşılaşsın ve ne kadar sarhoş olursa olsun Harry'nin o tarafa gitmeye çalışacağını bile sanmıyorum. Yol boyunca da yürüyüp gitmiş olabilir ama yol onu hiçbir yere götürmeyeceğine göre bunu neden yapsın ki?

Kara bulutlar kafamızın üzerinde omuz omuza vermiş ağlıyorlar. Eğer bu büyük fener olmasaydı, hiçbir şey göremezdik. Yağmura

karşı ağır adımlarla daha ileriye doğru yürüyoruz.

Sonra tam ben Harry'yi bulacağımıza dair bütün umudumu kaybetmeye başlamışken Noah bağıyor. "Orada!"

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve Harry'nin ıssız bir kayanın üzerine oturmuş denizi seyrettiğini görüyorum. Kalbim deli gibi atmaya başlıyor ve kendi fısıltım duyuyorum. "Tanrı'ya şükür!"

Hep birlikte adımlarımızı hızlandırıp ona doğru yürüyoruz. Üzerine mont almamış ve gömleği o kadar ıslanmış ki tenine yapışmış. Dalgalar ayaklarının hemen altında kıvrılarak ilerliyorlar. Yanına gidebilmek için dizlerimize kadar suyun içinde yürümek zorunda kalıyoruz. Deniz çok hızlı bir şekilde yükseliyor.

"Harry!" diye bağıyor Noah ama o bizi duymuyor.

Sonunda dönüp bizi fark ettiğinde ise dalgaların arasında zar zor yürüyerek yanına neredeyse ulaşmış oluyoruz. Kayanın üzerine tırmanıyoruz ve ben hemen onun yanına dizlerimin üzerine çöküyorum. Sanki kendinden geçmiş gibi görünüyor ayrıca ağlamış olduğunu da söyleyebilirim ama tabii bu yağmurda bundan kesin emin olmak o kadar da kolay değil. Daha önce Harry'yi hiç ağlarken görmediğimden eminim ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum.

"Hadi aşkım," diyorum. "Çok fena üşüteceksin. Bizimle yazlığa gel. Sana sıcak çikolata hazırlayalım."

Harry kımıldamıyor. Noah ile ben endişeli bir bakış atıyoruz birbirimize. Flick arkamızda duruyor. Noah Harry'nin diğer yanına geçince, birlikte kaldırıyoruz onu. Harry buna karşı koymuyor.

"Hadi, bu güzel sıcak montu giydirelim sana." Sanki kocamı karanlıkta, deli gibi yağın yağmurdan sıırıslam olmuş halde bulmak dünyanın en doğal olayıymış gibi rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. Eğer onu hemen götüremezsek, çok yakında kalçalarımıza kadar suya gömülmüş olacağız. "Hadi aşkım."

Flick önümüze geçiyor ve Harry'ye yağmur geçirmez montunu giydirmeme yardım ediyor.

Harry ilk defa kafasını kaldırıp bakıyor. "Geldiniz," diyor boğuk bir sesle.

"Tabii ki geldik," diyorum.

"Hâlâ umursadığını biliyordum." Sanki son birkaç saatte on yaş birden yaşlanmış gibi görünüyor ve onun için korkmaya başlıyorum. Noah'ın da yardımıyla onu büyük bir dikkatle yavaşça kayalıktan aşağıya indiriyoruz. Gittikçe daha da büyüyen dalgalar karşısında ilerleyebilmesi için Harry'ye yardım etmeye çalışıyoruz. Biraz daha geç kalırsak Cwtch Yazlığı'yla irtibatımızın kesileceğinden korkuyorum. Biraz daha geç kalsaydık Harry'yi hiç bulamayabilirdik.

Flick ellerini ceplerine sokuyor ve kafasını da öne eğip yanımızdan yürüyor. Duygularını saklamakta çok iyi olduğunu sanmıyorum ve şu anda burada olmaktansa başka bir yerde olmaya can attığından eminim. Arkadaşım yanıma yaklaşıyor.

"Sen iyi misin, Harry?" diye soruyor sessiz bir şekilde.

Ancak Harry bir şeyler mırıldandığı için Flick'i duyduğunu hiç sanmıyorum. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

"Önemli değil," diyerek onu buna ikna etmeye çalışıyorum. "Güvendesin. Benim için şu anda önemli olan tek şey bu."

Yağmuru ve rüzgârı arkamıza aldığımız için artık biraz daha rahat bir şekilde ilerliyoruz. Yine de Cwtch Yazlığı görüş alanımıza girer girmez, sevinçten kumların üzerine yatıp deli gibi ağlamak istiyorum.

41

Harry küvette gözlerini kapatmış bir şekilde uzanıyor ve köpükler etrafında yüzüyor. Dolapta Ella'nın ailesine ait olduğunu düşündüğüm kas rahatlatıcı köpük bulmuştum. Umarım bunu kullandığım için kızmaz. Sanırım yakında Ella'nın bütün banyo malzemelerini yenilemek zorunda kalacağım.

"Daha iyi misin?" ona sanki çocukmuş gibi davranmak zorunda hissediyorum kendimi.

Onun için sıcak çikolata yaptım ve şimdi de klozetin üzerine oturmuş bir vaziyette onu inceliyorum. Yaşına göre çok daha ihtiyarlamış görünüyor. Yüzü grimsi bir renk almış, neredeyse altmışlarında sanırsınız. Romantik bir şekilde onu kucaklayabilmek için kıyafetlerimi çıkarıp banyoda yanına sokulduğum zamanı hatırlıyorum. Bir tarafım bunu yine yapmak istiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sanki birbirimize yabancıyız ve ben bu dar boğazdan nasıl çıkacağımızı bilmiyorum. Hem de tek başıma. Keşke Harry de bana yaklaşabilmek için bir şeyler yapsa.

Gözlerini açıp, kafasını sallıyor. "Evet. Teşekkür ederim." Tekrar kapatıyor gözlerini.

"Neler olup bittiğini söylemek ister misin?"

Gözleri hâlâ kapalı. "Pek sayılmaz."

“Harry eğer bir sorun varsa, bunu çözebiliriz. Ne olursa olsun.”
Sinirli bir şekilde içimi çekmemek için zor tutuyorum kendimi.
“Problemin ne olduğunu bilmeden nasıl yardımcı olabilirim?”

Kayıp küvetin hemen yanına oturuyorum ve küvetin kenarına uzattığı nemli kolunun üzerindeki kıllarla oynuyorum. Kılların bazılarını o yana bazılarını bu yana çekerek desenler oluşturunca.

“Eski günlerimize geri dönebiliriz. Bunu yapabileceğimizi biliyorum.”

Tam o anda bunu yapabilmek için elimden gelen her şeyi denemem gerektiğini hissediyorum. Evliliğimizin kurtarılmaya değer olduğunu biliyorum ve Harry’yi korkunç fırtınada o kayalığın üzerinde gördüğümde fark ettim ki, ona bir şey olursa mahvolurum. Ya onu bulamasaydık ne olacaktı? Ya eve getirdiğimiz soğuk ve cansız bir beden olsaydı ne olacaktı? Düşüncesi bile içimi titretmeye yetiyor ve karnıma ağrıların girdiğini hissediyorum. Tabii ki değişmesini istediğim birçok şey var ama bir yandan da dul kalmayı istemediğimden eminim. Şu anda Harry’den çok fazla hoşlanmıyor olabilirim ama içimde bir yerlerde Harry’yi hâlâ sevdiğimden eminim. Aralarına mesafe girmiş çiftler her şey yeniden yoluna girene kadar zor zamanlar geçirebilirler.

Saçımı okşamak için elini kaldırıyor. Ben yön değiştirdiğinde eli yüzüme geliyor.

“Bize ne oldu?” Gözlerimde yaşlar birikiyor. “Eskiden nasıl da âşıktık birbirimize.”

Kocamdan hiç ses çıkmıyor.

“İş mi?”

Kafasını sallıyor. “Hayır.”

“Çocuklar ya da eski karın mı?”

“Hayır.”

“Ben miyim?”

“Hayır.”

“Orta yaş bunalımı mı?”

Bunun üzerine gülümsüyor. “Olabilir.”

“Orta yaş krizine giren insanlar tek başlarına tehlikeli kayalıklarda gezintiye çıkarak kendilerini tehlikeye atmazlar. Sportif motosikletler alırlar, acayip ve hiç de uygun olmayan kıyafetler giyerler, bir de kendilerinden daha genç kadınların peşlerinden koşarlar.”

“Bunları ben de yapabilirim,” diyor bitkin bir şekilde.

Belki biraz antidepresan almaya, içkiyi bırakmaya ya da biraz egzersiz yapmaya ihtiyacı vardır. Şimdi bunları konuşmanın hiç sırası olmadığını biliyorum. Ama ne zaman?

“Birlikte oturup, enine boyuna her şeyi konuşmalıyız Harry. Aramızdaki bulutları dağıtmalıyız.” Derin bir nefes alıyorum. “Bazı şeylerden memnun olmayabilirsin ama hayat benim için de güllük gülistanlık değil.” Parmaklarımı banyo suyuna batırıyorum. Sıcaklığı düşmeye başlamış. “Hadi artık yatağa gidelim. Sabah olunca her şey daha iyi olur.”

“Olur mu?” diye soruyor umutsuz bir şekilde.

Havlusunu tutuyorum. Radyatörün üzerinde olduğu için ılımış. “Seni kurulamamı ister misin?”

“Ben hallederim.” Ayağa kalkıyor, küvetten dışarı çıkıyor ve oldukça uyuşuk bir şekilde kendini kurulamaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra yan yana uzanıyoruz yatağa. Harry gözlerini tavana dikmiş bir şekilde sırtüstü yatıyor. Kolumu göğsünün üzerine koyup ona doğru kıvrılıyorum.

“Şu Noah,” diyor düz bir ses tonuyla. “Sıkı bir adam, değil mi?”

Şu şartlar altında bile kalbim haince patır patır atmaya başlıyor. Bütün bu olanların esas sebebi bu mu? Aklıma gelen başıma mı geliyor? Benim büyülenmiş gibi Noah’ın cazibesine kapıldığının farkında mı? Eğer öyleyse, buna bir son vermek zorundayım. Evlili-

ğimi kurtarmam ve Noah ile kocamdan daha iyi geçindiğimi düşünmeyi acilen bırakmam lazım. Bir zamanlar Harry ile ben de çok iyi geçiniyorduk. Tabii ki bunu yeniden yapabiliriz?

Cevap verirken ses tonumu oldukça normal bir tonda çıkarmaya çalışıyorum. “O olmasaydı seni bulamazdım bu gece.”

“O ve Flick birbirlerine uymuyorlar,” diye fikrini belirtiyor. “Çok sürmez.”

Sonra da bana arkasını dönüp, uyumaya başlıyor.

42

“Tanrım, ne geceydi!” diyor Flick. Sigarasından bir fırt çekiyor ve dumanını rüzgâra karşı üflüyor. “Noah ve ben yatağa girdiğimizde o kadar yorgunduk ki sevişemedik bile!”

En azından şükredebileceğim şeyler de oluyor.

Yatağa girdiğimde ben de çok yorgundum. Bilmediğim yararımlar tarafından kovalandığım, tartaklandığım ve yaralandığım kâbuslar gördüğüm için çok kesik kesik uyudum. Bu yüzden bu sabah oldukça yorgun hissediyorum kendimi.

Flick, Ella ve ben her sabah yaptığımız gibi terastaki bankta oturuyoruz. Üçümüzün birlikte vakit geçirebiliyor olması çok güzel. Hepimiz çay içiyoruz ve masanın tam ortasındaki tabakta duran küçük tostlar da çayımıza eşlik ediyor. Enerjimi çabucak toplamamı sağlayacağı umuduyla bol miktarda karbonhidrat tüketiyorum.

Şu anda dün geceki korkunç fırtınadan tek bir eser bile yok. Biraz sert olmasına rağmen hava oldukça açık ve aydınlık; bu da yine çok güzel ve güneşli bir gün geçireceğimizi gösteriyor. Bulutsuz ve sakin bir gökyüzü var. Dün geceki öfkeli deniz adeta durgun bir havuza dönmüş gibi. Fırtına sonrası sessizlik var. Dün gece bir şeyler olduğunu gösteren tek şey hırçın dalgaların sahile bıraktığı malzemeler: yosunlar, deniz kabukları ve çakıllar. Tabii bir de plas-

tik şişeler, ip parçaları ve hatta ayakkabı teki gibi insan atıkları.

“Bugün kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum Ella’ya.

“İyiym,” diyor, küçük bebeğinin karnında yarattığı çıkıntıya bakarak. “Endişelenecek bir şey yok.”

“İyi.” Yine de bu sabah biraz solgun görüldüğünü ve gözlerinin altlarının da hafif bir şekilde çökmüş olduğunu düşünüyorum.

“Art?”

“Gece yarısı gelip yanıma kıvrıldı,” diyor acıklı bir şekilde gülümseyerek. “Kanepede üşüteceğini düşünüyordum.”

“Umarım özür dilemiştir.”

Kafasını sallıyor. “Kendini aptalın teki gibi hissediyor.”

“Çok iyi,” diyorum. “Dün onun içine ne kaçtı bilmiyorum.”

“Şok edici bir durumdu ama neyse ki kötü bir şey olmadı. Bu arada...” Elimi alıyor ve karnının üzerine koyuyor. “O kadar heyecanlıym ki artık bunun gerçekten olacağını biliyorum. Teşekkürler Grace.”

Elimi yumuşak bir şekilde koyuyorum karnındaki şişliğin üzerine. Parmaklarımın tam altında yeni bir hayatın yeşerdiğini düşünerek çok heyecanlanıyorum. “Ne kadar güzel!”

“Kendimi bereketli Toprak Ana gibi hissediyorum,” diye itiraf ediyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. “Tam söylediğin gibi.”

“Art hâlâ bilmiyor mu?”

Ella kafasını iki yana doğru sallıyor. “Dün gece söyleyecektim ama... kıvrılıp yanına yatmak daha cazip geldi. Söylemek için daha vaktim var.”

Elimi geri çekiyorum. Engel olamadığım bir şekilde kendi şişko karnıma gidiyor elim. Orada yanlış bir hayatı mı yaşıyorum diye içimi kemiren duygulardan başka hiçbir şey yok.

“Noah ile ben de sarılıp uyuduk,” diyerek dalgın bir şekilde söze karışıyor Flick. “İhtiras dolu bir seksten bile daha güzeldi.”

Muhteşem kaşları çatıldı. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Flick için bunun çok yabancı bir durum olduğu belli. Gözümün önüne gelen görüntüleri aklımdan silip atmaya çalışıyorum. Bu da kendimi on kat daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Bir yandan da içimde kopan fırtınaların bıraktığı enkaz ile başa çıkmaya çalışıyorum. Kalbimin her tarafı söz, korku, umut ve göz-yaşı kırıntılarıyla dolu. İçimde kopan fırtınadan sonra hâlâ sakinleşmiş hissedemiyorum kendimi. Endişe kırıntılarından kurtulup kendime gelmeyi ve bütün yönleriyle geleceğe bakabilmeyi istiyorum.

“Harry nasıl?” diye soruyor Ella.

“İyi gibi,” diyorum. “Hâlâ kafasında neler olup bittiğini bilmiyorum ama en azından sağ salim eve getirebildik onu.”

“Noah’ın sayesinde,” diyerek konuşmaya atlıyor Flick.

“Evet.” Flick ile aynı fikirdeyim.

Belli etmeden içimi çekiyorum. Zor bir akşam geçirmesine rağmen, bütün gece bebek gibi mışıl mışıl uyudu Harry. Ama ben uyuyamadım. Ne kadar büyük mücadele verirsek verelim, Harry kafasını yastığa koyar koymaz uykuya dalıp, horlamaya başlayabilir. Söylenen ya da söylenmesi gereken şeyleri düşünerek yatakta dönüp duran kişi hep ben olurum. Hâlâ Harry’nin o fırtınada tek başına bir kayalığın üzerinde oturduğu gitmiyor gözlerimin önünden. Ne oldu da böyle bir şey yaptı? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

“Dün gece Noah olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyorum?” diyorum büyük bir içtenlikle. “Tam bir kahramanlık yaptı.”

Noah’ı sıradan bir adamın dünyayı kurtarması gerektiği o felaket filmlerinden birinde oynarken hayal ediyorum. Tabii ki dünyayı kurtaracak adam da o. Sonunda üzerine düşen görevi yapıyor ve kızı kapıyor. Dünya kurtuluyor ve Noah Reeves yırtık pırtık ve pis kıyafetlerinin içinde çok güzel görünüyor.

“Evet,” diye katılıyor Flick. “Noah gibi adamları kalıba döküp

çoğaltmak gerektiğini düşünüyorum. Onun bu hallerini gördükçe ona evlilik teklif etme konusunda daha da kararlı oluyorum.”

“Noah evlilik teklifini kendisi yapmak isteyecek tarzda bir adam değil mi?” diye soruyorum.

“Ah, Grace.” Bikkın bir şekilde içini çekiyor. “Çok eski kafalısın. Böyle bir durumda sonsuza dek beklemek zorunda kalabilirim ve benim o kadar zamanım yok.”

“Acele etmene gerek yok, Flick. Aceleyle getirip, hata yapmaktan iyidir.”

“Nereden biliyorsun? Zaten sen evlisin. Neden ben de olmayayım? Eğer istersen neden bu adam üzerinde bu kadar ısrarcı olduğumu anlayabilirsin.”

Anlıyorum. Benim açımdan Noah Reeves’in cazibesi çok ama çok net. Ama yüzümü ve kalbimi bu cazibeden çevirmek zorundayım çünkü dün geceki zifiri karanlıkta içtiğim antlardan birisi de artık çok daha iyi bir eş olmaya çalışmaktı. Harry’yi bu hale düşüren şey her ne ise bütün benliğimi bunu çözüp Harry’ye yardımcı olmak için harca-yacağım. İmzaları atarken üstlendiğim rol de bu değil mi zaten?

“Tanrım,” diyor Flick. “Şimdiye kadarki gereksiz erkek arkadaşlarımla alakalı bir kitap yazabilirim.” İçini çekiyor.

“Kesinlikle çok satan kitaplardan birisi olur,” diyor Ella kahkaha atarak. “Ancak güvenlik açısından isimleri değiştirmek zorunda kalabilirsin.”

“Birçok baskısı çıkar,” diyor Flick.

“Üniversitedeki dairemizdeki geçit törenlerini de unutma,” diyorum. Onlardan bir iki tanesi şimdi endüstride çok üst yerlerde ve bir iki tanesi de çok ünlü sporcu. Ancak muhtemelen birçoğu da hâlâ bizim gibi sıradan insanlar.”

“O zamanlar çok genç ve aptaldım,” diyor Flick. “Ne aradığımı bilmiyordum?”

“Tabii ki seksten başka,” diye ekliyor Ella.

“Evet,” diyerek kabul ediyor Flick. “O işi çok yaptım. Ve normal bir seksten çok daha fazlasını. Ama hepsi geride kaldı. Artık yeni ben hayatın inişleri ve çıkışlarında bana dayanak olabilecek yeni bir adam arıyorum.”

“Ve tabii ki karısı olmayan birini,” diye ekliyor Ella.

“Biliyor musunuz, ikinizi de hep kıskandım ben,” diyerek devam ediyor Flick. “Tek bir adamla birlikte olabilmek. Şu âna dek, bana yetecek kimseyi bulamadım.”

“Ya da diğerlerini gölgede bırakacak birini,” diyor Ella.

“Yine de çok eğlendik, değil mi? diyerek çıkışıyor Flick. “Üçümüz birlikte o dairede yaşadığımız günlerde çok eğlenmedik mi? Orada tek haşarı olan kişinin ben olmadığımı hatırlatırım size. Sizin de çok neşeli ya da sefalet içinde geçirdiğiniz anlarınız oldu.”

Ella bir kahkaha atıyor. “Sanırım haklısın. Benim de o eve getirdiğim bir sürü serseri olmuştu ve onları hafızamdan silebilmek için çok uğraştım.” Ella titriyor. “Ne düşünüyordum acaba?”

“Ben hiç ‘haşarı’ olmadım,” diyerek karşı çıkıyorum. Kiranın ödenip ödenmediğini, faturaların son günlerini takip eden, yiyecek alan ve haşaratları yok eden kişiydim ben.

“Senin de benden birkaç erkek arkadaş aşırıldığın olmuştu, Grace,” diyerek bir hatırlatma yapıyor Flick.

“Senden ayrılan birkaç talihsiz olmuştu, evet,” diyerek doğruluyorum onu. “Kısa bir süreliğine. Zavallılar, istemeyerek de olsa birkaç kez benimle flört ederek sana daha yakın olabilmek ve kendilerine biraz daha fazla işkence etmek istiyorlardı.”

“Bu kendi seçimleri,” diyerek kıkırdıyor. “Ama bu sefer benimkinden uzak dur. O benim. Tamamen benim.”

Bunun altında üzeri örtülü bir tehdit var mı? Söylediklerinin gerçekleşme ihtimali olduğundan duymamazlıktan geliyorum.

“Çalıştığımız o berbat barı hatırlıyor musunuz?” diyor Flick. “Müdür her fırsatta bize sarkıntılık etmeye çalışıyordu. Neden buna izin verdik ki?”

“Paraya ihtiyacımız vardı,” diyorum. “Yine her fırsatta bize sarkıntılık etmeye çalışan ev sahibine verebilmek için.”

Bunun üzerine hepimizin yüzünde bir tebessüm beliriyor.

“Elleri dairedeki duvarlar gibi nemliydi,” diyor Ella. “İyy.”

Ben de, “Bizi genelde ocağa doğru yaslamaya çalışırdı,” diyorum.

“Ah, ne güzel günlerdi,” diyor Flick. Sonra birden boynunu büküyor. “Siz ikiniz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum,” diyor. “Her şeyin gayet düzgün gittiğini düşünüyordum ama Brian ile bütün hayatım karmakarışık oldu. Şimdi geriye dönüp bakınca ne kadar da berbat bir şey olduğunu görebiliyorum. O zamanlar çok büyük bir macera yaşıyormuşum gibi geliyordu. Tabii ki her şey berbat olana kadar.”

Vegas’ta hâlâ balayındalarken, Flick’in yeni kocası Brian gözü-nün yalnızca tek bir genç kadında olmadığını kanıtladı. Onun için ailesini terk etmiş olmasına rağmen, Flick yanından her ayrıldığında onu başka birisiyle kırıstırırken buldu.

“Daha onunla evlendiğim gün bu işi elime yüzüme bulaştırdığımı anlamıştım,” diyor acıklı bir ses tonuyla. “Ne kadar da aptalmışım.”

“Gençtin,” diyorum. “O da bundan faydalandı.”

“Çok heyecanlı bir şeymiş gibi görünüyordu. Çok deneyimli olduğumu ve bunu yapabileceğimi düşünüyordum. Şimdi beni ne kadar gözetledi diye merak ediyorum,” diyerek derin düşüncelere dalıyor. “Belki de işini meşru yollardan yapmak için uzun süre bekledi. Salak!”

Flick hata yaptıklarını düşündüğünü söylediğinde, sevgili Brian çantasını, uçak biletini ya da pasaportunu bile vermeden otel odasından dışarı atmış onu. Eşyalarını geri alabilmek için otele polis çağırmak zorunda kalmış. Bu tabii ki Flick’in ilişkisinde beklediği o

rüya son değildi. İngiltere'ye yalnız ve beş parasız bir şekilde dönmek zorunda kalmıştı.

Sonra omuzlarını silkiyor Flick. "Bir ay içinde başka bir genç kadınla birlikte yaşamaya başladı. Bir süreliğine bile olsa kederlenmedi benden sonra. Erkekler!" Mutsuz bir şekilde derin bir nefes veriyor. "Benden boşanmasına izin verdim. Zina olmasın diye. Çok komik. Onun nasıl bir pislik olduğunu açığa çıkarmalıydım. Siz de dersimi aldığımı düşünüyordunuz."

Hiç öyle düşünmedik, düşündük mü? Bunun gibi olaylar geleceğimizi şekillendirebilir, hem de kötü yönde. Genellikle erken yaşlarda öğrendiğimiz yıkıcı davranışları tekrar etme eğilimine gireriz.

"O köprünün altından çok sular geçti." Zoraki bir şekilde gülmeye çalışıyor Flick. "Şimdiki halimize baksanıza. On yıl sonra bile hâlâ sıkı arkadaşlar olacağımız kimin aklma gelirdi?"

Ella gözlerini dikip denize bakıyor.

"Hepimiz güçlü ve başarılı birer kadın olduk," diyor Flick. "Kendimizle gurur duymalıyız."

"Şanssız olduğumuz tek konu aşk," diyerek lafa giriyor Ella.

Yine omuzlarını silkiyor Flick. "İnsan kendi şansını kendisi yaratır. Eğer bir şeyi gerçekten çok istiyorsan, önüne herhangi bir engel çıkmasına izin vermemelisin."

"Arkadaşlığın bile mi?" diye soruyor Ella sessiz bir şekilde ve kafasını Flick'e doğru çeviriyor.

Flick sinirli bir şekilde ayağa kalkıyor. Benim kaçırdığım bir şey mi var? Flick yola koyuluyor. "Hadi gidip şu tembel heriflere bir bakalım. Bugün ne yapmak istediklerini bir öğrenelim."

Flick hızlı adımlarla ilerlerken Ella ve ben her zamanki gibi arkada kalıyoruz. Kayalıkların üzerinden geçerken Ella'ya yardım ediyorum. Güneşin bir bulutun arkasına saklandığını hissediyorum ve neden böyle bir şey hissettiğimi bilmiyorum.

43

Harry canı sıkkın bir şekilde evde kalmaya kararlı görünüyor. Dün geceki gösterisinden sonra evdekilerin gönlünü alacak bir havada olması gerektiğini düşünebilirsiniz. Ama nerede.

Kanepenin üzerine oturmuş elindeki gereksiz telefonuyla aylaklık ediyor. Önüne çömelıyorum.

“Dışarıda çok güzel bir hava var,” diyorum tatlı bir şekilde. “Tekrar sahile gitmeyi düşünüyoruz.”

“Kumdan hiç hoşlanmıyorum,” diyerek sert bir cevap veriyor. “Her yerime yapışıyor.

“Bütün gün burada tek başına kalmazsın.”

Bunun üzerine kafasını kaldırıp bakıyor. “Herkes gidiyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla gidiyor.”

“Hımm.”

“Rüzgâr sörfü yapabilir ya da kıyı traversi etkinliğine katılabiliriz diye düşünüyoruz.”

“Evde durmak varken kıyı traversi etkinliği de nereden çıktı?” diyerek homurdanıyor. “Yine hiç şüphesiz Noah’ın parlak fikirlerinden biridir bu da.”

İçimi çekiyorum. Harry’nin Noah’a karşı biraz yumuşadığını düşünmeye başlamıştım.

“Noah olmasaydı, seni bulamayabilirdim,” diye hatırlatıyorum. “O zaman neler olurdu Tanrı bilir? Biraz daha geç kalsaydık, deniz seni yutabilirdi ve balıklara yem olabilirdin. Ona iğneleyici sözler değil teşekkür borçlusun Harry.”

Harry kafasını çeviriyor. Görünüşe göre benim küçük moral konuşmam onu Noah’ı sevenler kulübüne katılmaya ikna edemiyor.

“İkimiz birlikte bir şeyler yapalım ister misin?” diye soruyorum.

Diğerleri ile olmayı tercih ederim ama Harry’yi evden çıkarmanın tek yolu buysa o zaman öyle olacak demektir. Artık Harry ile baş başa kalmak istememem kötü bir şey mi? Bir zamanlar baş başa geçirdiğimiz dakikalar benim için çok önemliydi. Şimdi ise nasıl vakit geçireceğimi düşünüyorum. Her zamanki gibi bara gitmek isteyeceğini biliyorum ve bu şu anda benim yapmak istediğim en son şey.

Sonra aniden Flick giriyor odaya. “Hadi, siz ikiniz,” diyor. “Canlanın biraz. On dakikaya çıkıyoruz.”

“Harry gelmiyor,” diyorum.

“Lanet olası kötü herifin teki olmaktan vazgeç,” diye söyleniyor. “Eğer seni canlandıracaksa, gidip birlikte bir şeyler içebiliriz.”

Bunun üzerine Harry’nin yüzü aydınlanıyor ve kanepeden zıplayarak kalkıyor neredeyse.

Bazen Flick’in patavatsız lafları sorunu kökünden çözmekte çok kullanışlı olabiliyor.

Yarım saat sonra Portgale sahilinde oluyoruz ve yine dün oturduğumuz yere yerleşiyoruz. Harry ve ben yine Mercedes’te Art ve Ella ile geldik. Bu yüzden de Noah ile çok fazla konuşma fırsatım olmadı. Kavurucu bir güneş olmasına rağmen sahil düne göre daha sakin olduğu için sere serpe yayılıyor. Henüz okullar tatil olmadığı için, yalnızca birkaç tane küçük çocuklu aile var ve onlar da birbirlerinden uzak mesafedeler. Pembrokeshire’in güzellikleri Devon

ya da Cornwall'dan dolayı fark edilememiş gibi görünüyor. Ya da Corfu'dan dolayı.

Biz her zaman olduğu gibi bir telaş içinde örtülerimizi silkip, piknik sepetimizi boşaltırken Noah gelip yanımda duruyor.

"Bugün çok sessizsin," diyor.

"Yorgunum," diyorum bitkin bir şekilde. "Dün gece çok fazla şey yaşadık."

Bunun üzerine kafasını sallıyor. "Şimdi herkes iyi mi?"

Omuzumu silkiyorum. "Şu an için."

Her ikimiz de kafamızı çevirip bir örtünün üzerine oturmuş gülüşen Harry ve Flick'e bakıyoruz. Keşke ben de böyle neşelendirebilsem Harry'yi diye düşünüyorum. Sonra bir şişe şarabı açmış içiyor olduklarını fark ediyorum. Tanrı aşkına daha öğlen bile olmadı. Bu gidişle Harry'nin Merlot'una müsli katmak zorunda kalacağım.

"Dün gece için tekrar teşekkür ederim," diyorum. "Muhteşemdin." Bu kelimeyi söylerken sesimin çatlak bir şekilde çıktığını fark ediyorum. "İki olayda da felaketin kıyısından döndük bence."

"Her gün yaptığımız gündelik şeyler," diye dalga geçiyor. "Şimdi bunların hepsini geride bırakıp biraz eğlenme zamanı."

Şahsen ben kumların üzerine uzanıp, uzun ve güzel bir uyku çekmek istiyorum. Uykusuz geçirdiğim son birkaç geceden sonra pilimin bitmiş olduğunu düşünüyorum.

"Herkes kıyı traversi etkinliğine geliyor," diyor Noah. "Ella haricinde. O burada kalıp eşyalarımıza göz kulak olacak." Sesini alçaltıyor. "O iyi mi?"

Ben de onun gibi kısık sesle konuşuyorum. "Evet. Tanrı'ya şükür."

Bunun üzerine benim gibi o da rahatlıyor.

"Ya Harry ile Flick?" diye soruyorum. "Çoktan içkilerine yapışmışlar bile."

Noah kaşlarını çatıyor. "Geleceklerini söylediler. Onlara göz

kulak olmak zorunda kalacağımı. İşkili halleriyle kayalıklardan falan atlayıp zıplamalarını istemeyiz.”

Aslında Harry ve Flick’in gezintiye çıkmak istemelerine daha çok şaşıyorum ama bir şey söylemiyorum. Biz sohbet etmeye devam ederken, Flick geliyor yanımıza.

“Biz uçurtma uçuracağız,” diyor Flick kafasıyla Harry’yi işaret ederek. “Ne kadar vaktimiz var?”

“Yarım saat,” diyor Noah. “Bizim için öğlen gezisini ayarladım. Acıkacağımız için dönünce bir şeyler yeriz diye düşündüm. Uçurtmayı nasıl kuracağınızı biliyor musunuz?”

“Biz hallederiz,” diyor ve sonra arkasını dönüp elindeki alet edevatla Harry’nin yanına gidiyor. Harry alaycı bir şekilde bir şeyler söyleyerek Flick’i karşılıyor ve sonra ikisi birlikte sahil boyunca ilerlemeye başlıyorlar.

Ella ile Art yerdeki örtünün üzerinde birbirlerine sokulmuş bir şekilde uzanıyorlar. Art, Ella’nın saçlarını okşuyor ve birbirlerine tekrar aşkla baktıklarını görmek çok hoşuma gidiyor. Onları rahatsız etmek istemediğim için gidip durduğumuz alanla sahile sınır olan bir bankın üzerine oturuyor ve dizlerimi kendime doğru çekiyorum. Çok geçmeden Noah hemen yanımda bitiyor ve arkasına doğru uzanıp kollarını kendine destek yaparak oturuyor. Yüzümü çevirmeli, kollarımı önümde bağlamalı, kısık sesle bir şarkı mırıldanmalı ya da onunla yakınlaşmaktan kaçınmak için herhangi bir şey yapmalıyım. Onunla aramdaki mesafeyi koruyacağıma dair bir söz verdim ve bu sözü tutmalıyım. Onunla samimi bir şekilde sohbet etmemek için bütün gücümle irademe sahip çıkmalıyım.

Sessizce Harry ve Flick’in kumun üzerinde koşuşturarak uçurtmayı uçurmalarını seyrediyoruz. Her ikisi de ayakkabılarını çıkarmış ve Harry kot pantolonunun paçalarını sıvamış. Beyaz keten gömleğinin düğmeleri açık olduğu için gömleği sağa sola savruluyor.

Bu normal zamanda hiç de hoşnut kalmayacağı bir görüntü. Harry her zaman düğmelerini boğazına kadar sıkı sıkıya düğmelemek ister. Yıllardır ilk defa rahatlamış görünüyor. Flick'in üzerinde, uzun ve ince bacaklarını tamamen gözler önüne seren çok kısa bir şort var. Açık sarı saçları rüzgârda savruluyor. Her zaman arkasında onu isteyen bir dizi erkek olmasının sebebi çok net bir şekilde belli oluyor.

Noah yüzünde hoşnut bir gülümseme ile onun her hareketini takip ediyor.

Uçurtmanın parlak kırmızı ve sarı tentesi hemen önlerinden havalanıyor. Harry ile Flick kollarını birbirlerine geçirmiş bir vaziyette uçurtmanın ipini birlikte tutuyorlar ve rüzgâr uçurtmayı havalandırdıkça kahkahalarla ipi çekip denizin kenarına doğru getiriyorlar.

"İyi iş çıkarıyorlar," diyor Noah. "Uçurtmayı idare etmek zor iştir." Flick'i idare etmek de çok zor bir iş diye düşünüyorum.

Harry ve Flick bütün güçleriyle onu tutarken, uçurtma gökyüzünde bir o yana bir bu yana savruluyor.

"Çok eğlenceli görünüyor."

"Hiç uçurtma uçurtmadın mı?"

"Bu şekilde uçurmadım," diyorum. "İpe dizilmiş fiyonklarıyla uzunca kuyruğu olan küçük bir uçurtmam vardı çocukken."

"Bu biraz farklı. Denemek ister misin?" diye soruyor Noah.

Hayır anlamında kafamı sallıyorum. "Böyle mutlu bir şekilde uçururlarken onları bölmemeliyiz."

Ben de onlara katılmak ve Harry ile birlikte sahilde koşuşturmak istiyorum ama eğer ben gidip Flick'in elinden uçurtmayı alırsam Harry'nin tekrar kasvetli tavrına bürüneceğini çok iyi biliyorum. Peki, bu bana ilişkimiz hakkında ne söylüyor?

44

Ella'nın rahat ve mutlu olduğundan emin olmak için gerekeni yapıyorum. Artık onu yalnız bırakabilirim çünkü yanında yeterince su, atıştırma malzemeleri ve ona arkadaşlık edecek bir dergi var. Bu arada Art da Ella'nın bu aktiviteye katılmama kararını değiştirmek için herhangi bir şey yapmıyor.

Yanağından öptükten sonra Ella ile konuşmaya başlıyorum, "Sonra görüşürüz. Çok geç kalmayız."

"Benim için endişelenme, Grace," diyor. "Ben gayet iyiyim. Tek yaptığım yalnızca biraz daha fazla güneşlenmek."

"Tamam ama yanma sakın."

"Defolun artık," diyerek şakacıktan azarlıyor bizi. "Biraz rahatlayın ve eğlenin."

Yolu geçiyoruz, tekrar sörf dükkânına gidiyoruz ve kıyı traversi etkinliğimiz için ekipmanlarımızı alıyoruz. Harry ve Flick giderek daha fazla tökezlemeye ve sonra da kıkırdamaya başlıyorlar. Noah ile birbirimize endişeli bir bakış fırlatıyoruz.

"Siz bu işi yapabilecek misiniz?" diye soruyor Noah. "Bir yerlerinizi incitmenizi istemem."

"Sakin ol, yaygaracı" diyor Flick. "Senin canına okuyacağız."

"Ah, öyle mi düşünüyorsun?" diyerek dalga geçiyor Noah.

“Elinden geleni ardına koyma.”

Daha sonra Flick gelip kollarını Noah’ın bedenine sarıyor ve ben de yerini bilen birisi olarak Harry’nin yanına doğru kayıyorum.

Sörf dükkânında kaygan kayalıkları tırmanırken daha sağlam bir şekilde basabilmemiz için lastik ayakkabılar, dalış giysileri ve neredeyse benim çöp torbası donumla eşdeğer uzunlukta ve bolluktaki sörf şortları veriliyor bize. Turuncu bir can yeleği ve kafamıza da yine aynı renkte bir kask alıyoruz. Flick’le, giyinmek üzere kadınlar için ayrılmış kabinlere doğru gidiyoruz. Kıyafetlerimizi çıkarıyor, mayomuzu ve sonra da bu macera için gerekli olan ekipmanları giyiniyoruz.

“Aman Tanrım!” Flick aynada kendisine bakakalıyor. “Takım ve kıyafetlerinin bu kadar kötü olduğunu bilseydim hayatta bu işi yapmaya kalkışmazdım!”

“İyi görünüyorsun,” diyerek moralini düzeltmeye çalışıyorum. “En azından hiçbirimizden daha kötü görünmüyorsun.”

En azından Flick’in şortu üzerine uymuş gibi görünüyor. Benimkisi ise sanki üç beden daha büyükmüş ve hiç de düzgün olmayan bir şekilde dizkapaklarıma dolanıyormuş gibi görünüyor. Giydiğim şort pembe, turuncu tonlarının çarpıştığı ve üzerinde çiçek desenleri olan bir şort. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kıyafetleri bir dükkânın vitrinindeki mankenin üzerinde görsem, sırf dalga geçip gülmek için biraz durup bakar sonra da geçip giderim.

“Bunlar hiç rahat değil, Grace,” diyor Flick, aynanın önünde çok kötü görünmeyen bir yerini bulabilmek için sürekli bir o tarafa bir bu tarafa dönerken. Sonunda ümidini kesmiş bir şekilde derin bir iç çekerek bunu yapmayı bırakıyor. “Sahilde Ella ile birlikte kalmalıydım.”

Flick’in koluna giriyorum. “Çok eğlenceli olacak. Göreceksin.”

“Benim eğlenceden anladığım güneşin altında Wales’taki

deniz gibi kıcını dondurmadan seni serinletecek bir şeyler içebileceğin güzel bir bar bulabilmek. Ne yaparsam yapıyım bir türlü Ella'nın neden Londra'dan ayrılıp bu ıssız yerde yaşamak istediğini anlamıyorum."

"Burayı ben de seviyorum."

"İkiniz de delirmişsiniz," diyor. "Burada yine uzun bir hafta daha kalabilirim. Muhtemelen. Ama sürekli burada yaşamak mı?" Bunu söyledikten sonra titriyor.

Noah'ın ona henüz planlarından ve hayallerinden bahsetmediği belli.

"Hadi. Bizi bekliyorlar."

"Dudak parlaticısı," diyor, elini şortunun cebine sokarken. "En azından biraz pırıltı ekleyebilirim."

Flick'in saçlarını kabartmasını, saçlarını koruyucu kaskın içine nasıl yerleştireceğine dair düzinelerce farklı model denemesini ve sonunda da dudak parlaticısını sürmesini bekliyorum. Sonunda hazırlanabiliyor ve neredeyse on dakikadır orada bizi bekleyen diğerlerine katılıyoruz.

Muhtemelen kırklarında olan ve cana yakın bir adama benzeyen dükkân sahibi Callum kıyı traversi etkinliğimizin rehberi olarak önümüzden ilerliyor. Biz de onu takip ederek dükkândan çıkıyor, çakılların üzerinde ilerliyor ve sahilin sonuna kadar kumların üzerinde yürüyoruz.

Sonra hepimiz bir duraklama noktasına geliyoruz.

Flick kafasını kaldırıp bakıyor. "Of, lanet olsun!"

Sahilden çıktığımıza göre belli ki varış noktasına geldik ve burada bizi karşılayan koca bir kayalıktan başka hiçbir şey yok.

45

“Oraya mı çıkıyoruz?” Sesim umduğumdan daha yüksek ve daha titrek çıkıyor. Ses tonumun hayatta gerçekten sevdiği şeylerden bağına koparmış yumuşak ve bir güneyli gibi değil de sanki haftanın her günü bu işi yapıyormuşum gibi daha kendinden emin ve güvenli bir şekilde çıkmasını isterdim.

Hemen yanımda kafasını geriye doğru atmış, gözlerini önündeki düz ve dik yamaca dikmiş bakan Flick’in yüzü bembeyaz olmuş.

Bu zorlu iş karşısında yalnızca erkekler heyecanlanmış gibi görünüyorlar ve Harry’nin tamamen bir cesaret gösterisi yapmaya çalıştığını düşünüyorum. Aslında bunun gibi aktivitelerden hiç hoşlanmaz ama bütün tatili Noah ile saçma bir rekabete girerek sürdürmeye niyetli görünüyor.

Endişelendiğimi anlayan Callum gülüyor. “Merak etme. Ne kadar basit yapmak isterseniz o kadar basit yapabiliriz. Üstesinden gelemeyeceğiniz bir şeyi yapmak için zorlamayın kendinizi. Her zaman daha kolay bir yol vardır. Rahatlık hissettiğiniz alandan ayrılmıyorsunuz.”

“Ya benim rahatlık alanım bir barda oturmaktan ibaretse?” diyerek kulağıma fısıldıyor Flick.

“Eğer yardıma ihtiyacınız varsa, lütfen yakınımda kalın,” diyerek

konuşmaya devam ediyor Callum, yakınında olmak isteyenler arasındaki anlaşmazlıktan habersiz bir şekilde. "Tırmanacak, sürünecek, dalacak, yüzecek ve bazı mağara keşifleri yapacağız. Bunlar da eğlence demek!" daha sonra ekliyor, "ve tabii eğlenceyi perçinlemek için biraz da korku."

Benim en çok canımı sıkan işin bu korku kısmı.

Callum bize güvenlik bilgilerini veriyor, tedbirsiz davranışlar ve kendimizi asla tehlikeye atmamız konusunda da sert bir şekilde uyarıyor bizi. Hiç kimse Harry ve Flick'in sarhoş olduğundan bahsetmiyor ama birinin bunu söylemesi gerektiğini düşünüyorum.

Dik kayaların burunlarından tutunarak tırmanmaya başlarken güneş de bulutsuz gökyüzünde hızla yükselmeye devam ediyor. Deli köpeklerin ve İngiliz erkeklerinin öğlen sıcağında dışarı çıkmalarını anlatan şu atasözü neydi? Kimse onlara falezlere tırmanmaktan bahsetmeyi düşünmemiş. Derin bir nefes alarak parlak şortumu çekiyorum ve sonra sırayla Callum'un adımlarına ve tutunduğu yerlere dikkat ederek onu takip ediyoruz. Noah'ın hemen arkamda olmadığından emin olmak istiyorum. Popomun hemen Harry'nin kafasının üzerinde olması umurumda bile değil ama başka herhangi birinin hemen arkamdan gelmesini kesinlikle istemem.

Gittikçe sahilden uzaklaşıp kayalıklarda yolumuzu bularak yükseğe, çok daha yükseğe altımızda Atlantik Okyanusu'nun birbirlerine çarpan dalgalarından başka hiçbir şey kalmayana kadar tırmanıyoruz. Burada olmanın coşkunuyla bacaklarım bedenimin geri kalanından bağımsız hareket ediyor. Burası tek başıma tırmanmaya cesaret edebileceğimden çok ama çok daha fazla yüksek bir yer. Aslında en son ne zaman kaya tırmanışına gittiğimi bile hatırlamıyorum. Sanırım daha genç bir kızken Edinburgh Dükü Ödülü'nü aldığımda yapmıştım bunu. Kayalıkların ellerimin altındaki pürüzleri kendimi çok iyi hissetmeme neden oluyor ve bu yükseklikteki

rüzgâr yüzümü tazeliyor. Şu anda bunun yerine masamda oturmuş Excel üzerinde çalışıyor olabilirdim. “Hu-huuuu!” diye bağırma-
tan kendimi alamadığıma göre içinde bulunduğum duruma çok iyi
yoğunlaşmışım demektir.

Sonra tek sıra halinde diziliyoruz. Callum bize öncülük ediyor.
Onun ardından Art, sonra ben ve arkamdan da Harry geliyor. Flick
kocamın hemen arkasından ilerliyor ve en arkadan da Noah geliyor.
Şu âna kadar her şey çok iyi.

Ayaklarımızı basacağımız ya da ellerimizi tutacağımız yerlere
çok iyi odaklanmak zorunda olduğumuz için sohbet edecek ya da
laklak yapacak vaktimiz yok. Böyle olması kafamı temizlemem için
bana vakit verdiğinden çok hoşuma gidiyor. Artık dalgaların diz-
lerimize çarparak bizi yutmak ile tehdit ettiği bir çıkıntı boyunca
sürünerek denize doğru ilerliyoruz. Kayaya o kadar sıkı sıkıya tutu-
nuyorum ki parmaklarımın boğumları baskıdan dolayı bembeyaz
oluyor. Sanırım bu işte iyiyim. Aslında her zaman yaptığım bir şey
bu benim hayata parmak uçlarıyla tutunmak.

Bir kayanın sırtında ellerimizin ve dizkapaklarımızın üye-
rinde ilerlerken, dalgaların damlaları üzerimize sıcıyor ve bunun
beni temizlediğini hissediyorum. Bu haftanın hoş olmayan tek olayı
köpüklü dalgaların üzerimizden aşp gitmesi gibi görünüyor. Ben bu
şeyi saatlerce ama saatlerce yapabilirim.

Tekrar geniş ve düz bir kayanın üzerine çıkana kadar yuka-
rıya doğru ilerlemeye başlıyoruz. Oraya hepimiz sıırılsıklam ve soluk
soluğa varıyoruz. Harry sırtının üzerine sertçe bırakıveriyor ken-
dini. Noah Harry’nin elini tutuyor ve son birkaç adımda da Flick’e
yardım ediyor. Flick bu aktiviteyi yapmak için verdiği karardan
çoktan bin pişman olmuş gibi görünüyor. Ben ise kendimi yıllardır
hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Bilanço tablolarının ve
banka hesaplarının dünyası şu anda benden çok ama çok uzakta.

“Lanet olsun,” diyerek söyleniyor bana Flick. “Bu korkunç bir şey.” Görünüşe göre “aksiyon kızı” olma hevesi çok çabuk geçmiş.

Kayalığın çıkıntısından aşağıya doğru inen nefes kesici bir diklik var. Art ve ben gergin bir şekilde kenardan aşağıya doğru bir göz atıyoruz.

“Çok yüksek,” diyor Art gereksiz bir şekilde.

“İlk önce kim atlayacak?” diye soruyor Callum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Buradan mı?”

Diğerleri de bir sonraki zorlu görevimize bakmak için bize katılıyorlar. Hep birlikte derin bir nefes alıyoruz.

Callum bir kahkaha patlatıyor. “Göründüğü kadar kötü değil. Size parmak ısırtan bir adrenalin patlaması yaşayacağınıza söz veriyorum.”

Uçurumun kenarından geriye doğru çekildiğimizde, Noah hızlı bir şekilde ellerini ovuşturuyor ve konuşmaya başlıyor, “Ben atlarım.”

“Tamam,” diyor Callum. “Kaskının kafanda düzgün ve sıkı bir şekilde durduğundan emin ol. Geriden koşturarak gel, zıplayabildiğin kadar uzağa zıpla ve suya inmeden önce kollarını göğsünün önünde birleştir.”

Noah geriye doğru giderken biz de onun yolundan çekiliyoruz. Kaskını ayarlıyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra sıçrayarak üç büyük adım atıyor ve “Geronimo!” diye bağırarak kayalığın kenarından boşluğa doğru fırlatıyor kendini.

Yüreğim ağzımda bekliyorum ve saniyeler sonra Noah suya inerek devasa şekilde su sıçratıyor. “Vu-huu!” diye bağırıyor.

Uçurumun kenarından aşağıya bakıyorum ve Noah’ın bana el salladığını görüyorum. “Gelin,” diye bağırıyor. “Su çok güzel.”

“Yapamam,” diyorum.

“Yapabilirsin!”

Sonra tam cesaretimi toplamaya başlamışken Harry, “Ben yapacağım,” diyor.

Cümlesi biter bitmez kayalığın kenarından denize bırakıveriyor kendini. Dimdik bir şekilde denizin derinliklerine doğru ilerlemesini izliyorum ve tekrar yüzeye çıkmadan önce yıllar geçmiş gibi hissediyorum. O da büyük bir keyifle bağırıyor.

“Ah, lanet olsun!” dedikten sonra Art da diğerlerini takip ediyor ve kayalığın kenarında Flick ve beni yalnız başımıza ve dehşet içinde bırakıyor.

“Hayır,” diyor Flick. “Yapamam. Bu hiç bana göre değil.”

“Ben yapmak istiyorum,” diyorum Callum’a.

“Sadece derin bir nefes al ve yapman gerekeni yap. Diğerlerinin nasıl zevk aldığını gördün.”

Ben de kayalığın kenarından geriye doğru çekilip hazırlık amacıyla arkamdaki kayalığa doğru eğilmeden önce kaskımı kontrol ediyorum. Nefes alıp verişim düzensizleşiyor ve kalbim göğüs kafesimi kırıp çıkacakmış gibi atıyor.

“Hadi Grace,” diye bağırıyor Noah aşağıdan. “Bunu yapabilirsin.”

İhtiyacım olan bütün desteği de aldıktan sonra daha fazla düşünmeden koşturuyor ve kendimi falezin kenarından önümdeki masmavi gökyüzüne doğru fırlatıyorum. Hafif ve özgür bir şekilde uçuyorum, uçuyorum. Ve sonsuza dek kendimi tam olarak bu şekilde hissetmek istediğimi fark ediyorum.

46

Okyanusun derinliklerine doğru büyük bir hızla ilerliyorum. Atlantik'in buz gibi soğuk suyu beni yutuyor. Dalgaların sonsuzluğunun arasında küçük ve önemsiz bir zerre gibi kalıyorum. Ciğerlerimin patlayacak gibi olduğunu hissetmeye başladığımda yeniden yüzeye doğru yükseliyor ve mantar gibi suyun üzerine fırlıyorum. Kafam dalgaların üzerine çıkıyor. Ben de arkadaşlarımdan zevkten attığı çığlıkların arasına kendi çığlığımı ekliyorum.

"Bu harikaydı," diye bağıryorum. Kasketim yamuk yumuk, can yeleğim de neredeyse burun hizama kadar çıkmış durumda. Heyecanımı daha fazla bastıramıyorum. "Hadi tekrar yapalım!"

"Ben hazırım," diyor Noah. "Başka isteyen var mı?"

"Ah, evet," diyerek havaya doğru bir yumruk sallıyor Art.

"Harry?"

Bir yandan öksürüp etrafa tükürükler saçarken bir yandan da elini kaldırıyor Harry. Belki de buraya gelmeden önce içki içmek hiç de iyi bir fikir değildi. "Hâlâ nefes nefeseyim."

Onunla birlikte kalmalıyım. Biliyorum yanında kalmalıyım ama yapamam. İçimden bir şey bu deneyimi kesinlikle kaçırmak istemediğini söylüyor. Bir daha böyle bir şey yapma şansını hiç yaka layamayabilirim. Sanki şehir hayatından dolayı tıkanmış damarla-

rıma hayat doluyormuş gibi hissediyorum.

Dolayısıyla Art, Noah ve ben hep birlikte kayalıklara doğru yüzüyor ve atladığımız yere tekrar tırmanıyoruz. Flick hâlâ Callum ile birlikte orada duruyor. Titriyor ve perişan görünüyor.

“Benimle birlikte atlamak ister misin?” diyor Noah. “Olağanüstü bir his. Gerçekten.”

Flick hayır anlamında kafasını sallıyor. “Burası benim için çok yüksek. Daha alçak bir yerden deneyebilirim.”

Baş döndürücü bir adrenalin hissediyorum. Daha ben nefesimi toparlayamadan, Art yeniden kendini falezlerden aşağı bırakıyor. Ben de arkasından koşup aynı şeyi yapıyorum ve aşağı doğru düşerken bağıriyorum. Son birkaç gündür yaşadığımız onca gerilimden sonra vücudumdaki bütün kasların rüzgârda özgürce uçtuğunu hissediyorum. Dakikalar sonra Noah da denize atlayıp hemen yanımda bitiyor. Deli gibi kıkırdayarak suyun yüzüne birlikte çıkıyoruz.

Harry denizden çıkmış ve aşağıya inen Flick ile birlikte bir kayalığın üzerinde oturuyor.

Hepimiz tekrar suyun üzerine çıkınca, Noah konuşmaya başlıyor. “Son bir kez daha?”

Ben kafamı sallıyorum.

Art ise istemiyor. “Benden bu kadar. Daha yeni başladık. Enerjimi dikkatli kullanmalıyım.”

“Yalnızca sen ve ben, Grace,” diyor Noah ve galonlarca tuzlu su yutmuş olmama rağmen, ağzım kuruyor.

“Tamam.”

Birbirimizin ardı sıra sahile doğru yüzüyoruz, kayalıklara tırmanıyoruz ve tabii yol boyunca Noah bana yardımcı oluyor. Zirveye ulaştığımızda birbirimize yakın bir şekilde duruyor ve önümüzde parıl parıl parlayan denize bakıyoruz.

“Birlikte atlayalım mı?” diyor.

Bir anda yüzümde bir sırıtış belirliyor. “Evet.”

Elimi tutuyor ve bunun verdiği güçle sanki dünyayı bile fethedebilirmişim gibi hissediyorum. Tekrar geriye doğru çekiliyoruz.

“Hazır mısın?” diye soruyor.

Kafamı sallıyorum ve sonra kayalığın ucuna doğru koşabildiğimiz kadar hızlı koşuyoruz. İkimiz bir olmuş, birbirimize sımsıkı kenetlenmiş, parmaklarımızla gökyüzünde bağrışıp, birlikte büyük bir boşlukta uçarken gözlerimiz buluşuyor. Ve ben artık bu anın hayatım boyunca yaşadığım en mutlu an olduğunu çok iyi biliyorum.

47

Üzülerek adrenalin dolu atlayışları arkamızda bırakıyoruz ve Callum'un önderliğinde kayaların üzerinde sürünüp emekleyerek deniz kıyısına doğru ilerliyoruz. Bir sonraki saat boyunca dalgalarla vuruyor, çarpışıyor ve boğuşuyoruz. Girdaba karşı cesaret göstermenin ödülü derin serinliklerde ve karanlık mağaralarda yüzmek oluyor. Gizli oyukların içine girene kadar çıkıntılardan yardım alarak daha aşağıya doğru itiyoruz kendimizi. Bu el değmemiş manzara gerçekten görülmeye değer.

Harry ve Flick gerçekten iyi iş çıkardılar. Callum bizi suya oldukça yakın bir mesafede tuttu ve bizi o kadar iyi yönlendirdi ki hepimiz başarabildik. Artık yüksek yerlerden atlamıyorduk ama kayaların daha düşük yerlerinden atlıyorduk. Bu sefer Flick de yapabiliyordu. Bu deneyimden dolayı çok büyük bir keyif alıyormuş gibi görünmüyordu ama yine de yapıyordu.

Şimdi de dar bir çıkıntının üzerindeki düz ve dik bir yamaç ile karşı karşıyayız. Özellikle kaygan olabilecek alanları konuşuyoruz. Tek sıra halinde diziliyoruz, kayalığın dik yamacına sımsıkı bastırıyoruz kendimizi ve keskin bir burundan dönüp yola devam ediyoruz.

"Herkes dikkatli olsun," diyerek uyarıyor Callum. "Özellikle dalgalar geldiğinde çok sıkı tutunduğunuzdan emin olun."

Deniz olduğu gibi üzerime doğru gelirken Callum çoktan köşeyi dönmüştü bile. Bu güçlü dalga nefesimi kesiyor ve beni yutmakla tehdit ediyor ama can havliyle sımsıkı asılıyorum kayalıklara. Saniyeler sonra geri çekiliyor ve kendimi bir sonraki saldırıya hazırlıyorum. Dalga vurdukça ben kayalıklara yapışıyorum ve zor dayanıyorum.

Sonra birden bir çığlık duyuyorum ve etrafıma bakınca Flick'in çıkıntının üzerinden denize doğru düştüğünü görüyorum. Bir yandan dalgalarla boğuşurken bir yandan da kollarını sallıyor. Harry ve Noah bir saniye bile tereddüt etmeden denize atlayıp ona yardım etmek için yanına doğru yüzüyorlar. Bir düzine hızlı ve güçlü kulaç attıktan sonra onun yanına ilk ulaşan Noah oluyor. Flick'i can yeleğinden yakalayıp sırtüstü döndürdükten sonra kayalıklara doğru çekiyor. Sonra Harry ve Noah birlikte sudan çekip çıkarıyorlar Flick'i.

Flick kayanın üzerine oturuyor ve öksürüyor.

Noah'ın kolu Flick'i sarıyor. "İyisin. Şimdi daha iyisin, değil mi?" diyor Noah.

Flick kafasını sallıyor ama iyi olduğuna hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor. Ben de tekrar Flick'e doğru ilerliyorum. "İyi misin?"

Öylesine büyük bir şok yaşıyordu ki bu durumu dramatik bir hale döndürmek bile gelmiyordu aklına. Gerçekten kötü olmalı. "İyiyim." Sesi çok rahatsız edici çıkıyor. Ayrıca çok düzensiz nefes alıyor. "Sanırım bu kadarı yetti bana."

"Gerçekten çok iyi iş çıkardın," diyor Noah.

"Ben Callum'u çağırayım," diyorum. "Bakalım biraz mola verebilecek miyiz?" Yüreğim ağzımda birkaç hızlı adımdan sonra onu yakalıyorum. "Flick biraz önce denize düştü ve bu onu çok sarstı."

"O iyi mi?"

"Noah ve Harry onu çıkardılar. Biraz mola verebilir miyiz?"

"Bir sonraki kayalıkları geçince küçük bir sahil var. Siz oraya gidin. Ben de geri dönüp Flick'e yardım edeyim."

Art'ı takip ederek yavaş yavaş ilerliyorum ve birkaç dakika sonra sahilin güvenli kollarına atıyoruz kendimizi. Burası çok güzel ve kumlu bir koy. Görünürde hiç kimse yok. Art ve ben kasklarımızı çıkarıyoruz, yan yana sırtüstü uzanıp biraz soluklanmaya çalışıyoruz.

"Bu çok güzel," diyor Art gözlerini tepemizdeki öbek öbek bulutlara dikerek. "Keşke Ella da gelseydi. Eskiden böyle şeyleri çok severdi."

Ne söylemeliyim? Art'a, sevgilisinin kendisini kayalıklardan denize atmamasının çok iyi bir sebebi olduğunu söylemeli miyim? Ella'nın sırrım tutmaya devam etmeli miyim yoksa Art'a yardımcı olacak birkaç tane ipucu mu vermeliyim?

"O iyi mi, Grace?" diye soruyor. "Şu aralar pek değil gibi."

Ona yakından bak, diye haykırmak istiyorum. Giderek büyüyen karnını görmüyor musun?

"Konuş onunla Art. Şu aralar bir sürü şey oluyor." Gayet doğal bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum. "Siz ikiniz hazır buradayken birlikte baş başa biraz vakit geçirmelisiniz. Yine tura çıkmaya başlayıp ortadan kaybolmana çok zaman kalmadı."

"Burayı çok seviyor, değil mi?"

"Bunun için onu suçlayamam."

"Sanırım Ella'mn yazlığa karşı duygusal bir bağı var. Ama benim yok." Karnının üzerine yuvarlanıyor ve bana bakıyor.

"Senin de burayı sevmeye başladığını düşünmüştüm. Çok eğleniyor görünüyorsun."

"Burası muhteşem." Art kayalıklardan aşağıya yavaş yavaş inen diğerlerini işaret ediyor kafasıyla. "Deniz, sörf. Yıllardır hiç bu kadar enerjik olmamıştım. Gerekirse yılda birkaç haftalığına gelebilirim. Ama tamamen buraya yerleşmem imkânsız. Burası gerçek dünyadan çok uzak."

"Esas cazibesinin de tam olarak bu olması gerekmiyor mu?"

“Bu beni çıldırtabilir.”

“Bütün bu huzur ve sessizlik mi?” diye dalga geçiyorum.

Art gülüyor. “Esaslı bir rock and roll’cu isem ben ne yapayım?”

Parmaklarımı kumun üzerinde gezdirerek, Art’a bakmaktan kaçınıyorum. “Bir gün sürekli yollarda olmaktan yorulacağını düşünüyor musun?”

“Belki.” Omuzlarını silkiyor. “Yaşlı kırış kırış bir hapçı gibi görünüyor olabilirim,” –Art kesinlikle böyle görünmüyor– “ama hâlâ gencim ve hâlâ bu işi yapmayı seviyorum. Birlikte çalışmaya başladığım yeni grup gerçekten iyi yerlerde. Ben de onları elimden geldiğince yükseltmek istiyorum. Bu yaşlı kurtta hâlâ iş var. Bu iş eskiden bebek yüzlü gençlerindi ama artık yaş bir engel değil. Bunu görmek için Jagger ve Richards’a bakmak yeterli olacaktır. Bedava otobüs kartımı alana kadar bu işe devam edebilirim.”

Ella haklı gibi görünüyor. Art düzenli bir hayata başlayıp yuva kurmak istediğine dair hiçbir işaret vermiyor. Ella’nın gelecekte Art ile birlikte buraya taşınıp yerleşme hayali gerçekleşmeyebilir.

“Ben biraz daha hayat dolu ve biraz daha güneşli yerleri seviyorum,” diye bir sonuca varıyor Art. “Ella burayı satabilir ve Ibiza ya da Marbella’dan başka bir yer alabiliriz.”

Bundan daha kötü bir fikir düşünmüyorum ve Ella’nın benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Belki hâlâ yirmilerimizde olsaydık, bu bambaşka bir hikâye olabilirdi. Ben Ella’nın büyüyüp palazlanarak hayatına devam ettiğini görüyorum ama Art’ı göremiyorum. Ella’nın Art’la ilk tanıştıklarındaki beklentileriyle şimdiki beklentileri aynı değil. Ella Cwtch Yazlığı’ndan kesinlikle kopamaz, bundan eminim. Art’ın bunu neden göremediğini bir türlü anlamıyorum.

Daha fazla bir şey konuşmamıza fırsat kalmadan Harry, Flick ve Noah sahile inip bize doğru yürümeye başlıyorlar. Flick derin bir iç çekerek küt diye yere bırakıyor kendini.

“Bu işkenceden sonra koca bir bardak soğuk bir beyaza ihtiyacım var,” diyor Flick.

“Duyun, duyun,” diyor Harry ve hemen onun yanına oturuyor.

“Yaralandın mı?” diye soruyorum.

“Elim çizildi,” diyor. Avuç içinde kumlu ve kanlı bir sıyrık var. “Bir de tırnağım kırıldı.”

Her zamanki Flick. “En iyi bilinen spor sakatlanması.” Ona bakıp gülümsüyorum. “İyi iş çıkardın.”

“Daha çok vaktimiz var,” diyor Callum. “Burada istediğiniz kadar dinlenebilirsiniz.”

“Benden bu kadar,” diyor Flick ellerini yukarıya doğru kaldırarak. “Kırık tırnağımın yarattığı travma ile kıyı traversi kariyerime son veriyorum. Acilen üzerimdeki bu ekipmanlardan kurtulup en yakın bara gitmem ve ciddi bir iyileşme sürecine girmem lazım.”

“Bence çok güzel bir fikir,” diyor ve ellerini ovuşturarak Flick’e katılıyor Harry.

Harry’yle tartışma isteğim yok. Eğer gerçekten bir bara gitmeyi istiyorsa bu onun tercihi. Onu burada kalması için ikna etmeye çalışmayacağım.

“Buradan geriye yürüyerek sörf dükkânına gidebilirsiniz,” diyor Callum. “Kayalıklardan geldiğimiz için uzun sürmesine rağmen, araziden yürüdüğünüzde yalnızca beş dakikalık mesafede.” Bir yandan da parmağıyla kullanacakları rotayı gösteriyor. “Beş dakika sonra oradasınız.”

Çaktırmadan derin bir iç çektikten sonra konuşmaya başlıyorum. “Hep birlikte geri dönmemiz gerekmez mi?”

Art ve Noah bu öneriden pek hoşnut kalmış gibi görünmüyorlar.

“Sonraki rotamız daha kolay,” diyor Callum. “Tabii ki seçim sizin. Yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz.”

“Bu etkinliğe verebileceğim her şeyi verdim,” diyor Flick. “Şimdi bir bara gidip orada neler yapabileceğimi göstermeye ihtiyacım var.”

“Rezervasyon yaptırıp parasını ödediğiniz bir saatiniz daha var,” diyerek başka bir konuya dikkat çekiyor Callum. “Ancak isterseniz burada bırakabilirim.” Callum olabildiğince yardım etmeye çalışıyor. “Boşa giderse yazık olur.”

“Tabii ki yazık olur,” diyor Flick. “Bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyin. Biz etkinliği bitirmekten daha mutlu olacağız. Harry’yle halimizden memnunuz. İkimiz birlikte dönebiliriz.”

Harry büyük bir coşkuyla kafasını sallıyor.

Flick hemen kaskını ve can yeleğini çıkarmaya başlıyor. “Siz burada kalıp eğlenmenize bakın. Mazoşistler.”

Dönüp etrafımdakilere bir bakış atıyorum ve Noah’m omzunu silktiğini görüyorum.

“Ella’nın iyi olup olmadığını görmek için ben de geri dönüyorum,” diyor Art ve can yeleğini çıkarıyor. “Bensiz çok yalnız kalmış olmalı.”

Kısa süren konuşmamızın onun bir şeyler üzerine düşünmeye başlamasını sağlayıp sağlamadığını merak ediyorum. Umarım öyle olmuştur diye düşünüyorum.

Yine yalnızca Noah ve ben kalacağız gibi görünüyor. Bu akıllıca bir hareket mi? Bilmiyorum. Diğerleriyle gitmemiz gerektiği konusunda ısrar etmeliyim. Kalbim ne kadar incinirse incinsin, Noah ile baş başa biraz daha vakit geçirebilecek olmanın cazibesine karşı koyamıyorum.

“Sonra görüşürüz,” diyor Flick. “İkinize iyi eğlenceler.”

Yanındaki Harry ve Art ile birlikte denize arkasını dönüyor ve bizi arkalarında bırakıp sahilten uzaklaşıyorlar.

Bir süre ayakta kalıp onların gidişini seyrediyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Noah.

“Evet. İyiyim.”

Bu etkinliği bırakarak gidip bir barda oturmak istememin imkânı yok. Yıllardır ilk defa bu kadar canlı hissediyorum kendimi. Ne yaparsam yapayım bu adamla bir araya gelmek benim kaderimmiş gibi görünüyor. Ve biliyor musunuz buna karşı savaşmadığımı için de çok ama çok mutluyum.

48

Noah ve ben Callum ile birlikte tekrar yola koyulduğumuzda Flick, Harry ve Art çoktan falezin üzerine çıkmış oluyorlar. Arkalarına dönüp bize el sallıyorlar. Flick ve Harry yanımızda olmadığı için kalbimin tüy gibi hafiflediğini hissediyorum. Böyle olmaması gerektiğini biliyorum ama oluyor işte.

Callum'un yanında ona ayak uydurmaya çalışıyoruz ve çok geçmeden yeniden kayalıklara tırmanmaya başlıyoruz. Arkamızdan vuran güneşin sıcaklığı ve serin dalgaların üzerimize sıçrayan sularıyla birlikte her şeyi unutup yalnızca güvenli bir şekilde ilerlememizi sağlayacak olan ellerimizi ve ayaklarımızı nereye koymamız gerektiğinden başka hiçbir şey düşünmüyoruz. Üzerimizi örten kara bulutlar kısa bir süreliğine dağılıyor. Rehberimiz bizi başka bir kayalık dönemecine doğru götürüyor. Belki benim de Flick gibi düşeceğimden endişelendiği için oraya doğru yaklaşıırken elimden tutuyor Noah.

Bir sonraki varış noktamıza ulaştığımızda, Callum ellerini beline koyup önümüzde duruyor ve hemen altımızdaki kayalıklara vahşi bir şekilde çarpan okyanusu işaret ediyor. "Buraya yıkama makinesi denir!" Dalgalar kayalıklara çarparken çok ses çıkardıkları için bağırarak zorunda kalıyor. "Tepetaklak gitmeye hazır mısınız?"

Kayalığın kenarına gidiyoruz. Hemen altımızdaki deniz köpürerek bir girdap oluşturuyor. Dalgalar büyük bir mağaranın ağzından içeriye büyük bir hızla hücum ediyorlar ve orada içeriden gelen diğer dalgalarla çarpışıp büyük bir girdap oluşturuyorlar. Olağanüstü görünüyor. Ve tabii çok da korkutucu.

“Korkacak bir şey yok,” diye bizi temin ediyor Callum. “Yalnızca atlayın ve keyfini çıkarın.”

“Ben hazırım, sen de hazır mısın?” diye bağıyor Noah.

Evet anlamında kafamı sallıyorum. Derin bir nefes alıp çok fazla düşünmeye fırsat vermeden birlikte ayaklarımızı altımızda yuvarlanan denizle buluşturuyoruz.

Suya düşer düşmez bir o yana bir bu yana savrulmaya başlıyorum. Saniyeler içinde ne tarafa doğru gittiğimi anlayamaz hale geliyorum. İlk önce falezlere ve ağzını kocaman açmış mağaraya doğru hızla sürükleniyorum. Daha sonra fırl fırl dönerek geriye doğru çekiliyor ve salata malzemeleri gibi karmakarışık bir hale geliyorum. Dalgaların arasından korkunç bir ses yükseliyor ve ciğerlerimi patlatma pahasına bağırdığımı anlıyorum.

Noah hemen yanımda beliriyor. Telaşlı bir şekilde bağıyor. “İyi misin?”

“Büyüleyici!” diye bağıyorum ama bu sırada ağızma sular doluyor ve tekrar öksürmeye başlıyorum. Her ikimiz de fırl fırl dönüyoruz. Yeniden başka bir dalgaya yakalandığımda, Noah birden elimden yakalıyor ve birlikte dalganın tepesinde yükselerek öne doğru ilerliyoruz.

“Harika!” diye bağıyor Noah.

Sonra korkunç derecede güçlü bir dalgayla, deniz bizi geriye doğru çekiyor ve panayır yerindeki vals dansçıları gibi döndürüyor. Kayalıkların üzerindeki Callum’un cesaretlendirmek için bağırdığını duyabiliyorum ama ne söylediğini tam olarak anlayamıyorum.

“Aaaa,” diye bağıryorum, “şortum!” Bu karışıklığın içinde nasıl oluyorsa biraz ileride şortumu görüyorum. Parlak renkli sörf şortum üzerimden çıkıp gitmiş ve biraz ileride dalgaların üzerinde yüzüyor.

“Ben alırım!” diyor Noah ve pembe-turuncu kumaşa doğru kulaç atmaya başlıyor.

Neyse ki mayom hâlâ üzerimde, hepten çıplak değilim.

Noah çok fazla çaba harcamadan yakalıyor şortumu. Kahramanım! Tam Noah bana doğru yüzerken yeniden başka bir dalganın akışına kapılıyoruz. Dalga arkamdan öyle bir vuruyor ki neredeyse nefesimi kesiyor. İkinci dalga daha da sert geliyor ve ikimizi birden önüne katıp doğruca mağaranın girişine doğru götürüyor.

İlk defa dalga hafiflemiyor ve beni doğruca mağaranın soğuk karanlığına doğru götürüyor. Biraz ileride Noah’ı ve hâlâ şortumu elinde tuttuğunu görüyorum. “Yakala!” diye bağıryor.

Öne doğru atlayıp akıntıya karşı yüzmeye çalışıyor ve şortu yakalayabilmek için son bir hamle yapıyorum. Kumaşın bir köşesinden yakalamayı başarıyorum ve Noah da beni kendine doğru çekiyor. Dalga geri çekiliyor ve birlikte düz bir kayalık çıkıntısının üzerinde belimize kadar suyun içinde kalakalıyoruz.

“Hadi tırmanalım,” diyor nefes nefese. “Mağaranın içine bir göz atabiliriz. Hem de biraz nefesleniriz.”

İlk önce Noah tırmanıyor ve can yeleğimden tutup çekerek tırmanmama yardımcı oluyor. Histerik bir şekilde gülerek hemen önümdeki kayalığın üzerine pat diye bırakıveriyorum kendimi.

“O nasıl bir karmaşaydı öyle,” diyorum. “Beynim allak bullak oldu.”

Kafamı bir tarafa doğru eğersem, kulaklarımdan galonlarca suyun döküleceğine eminim.

Nefes nefeseyiz ancak kıkırdıyoruz. Ayağa kalkıp üzerimdeki suları silkelemeye çalışıyorum. Daha sonra o karanlık mağarada

yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Birden ikimiz de sakinleşiyoruz.

Ortamdaki gerilimi Noah dağıtıyor. "Bunu geri istersin sanırım," diyor elindeki çirkin şortumu göstererek.

"Muhtemelen isterim." Şortumu Noah'tan alıyorum. Ama tekrar giymeye çalışırken, etrafta zıp zıp zıplamaya başlıyorum. Sıkı bir mayonun üzerine ıslak bir şort giymek tek elle yapılabilecek bir şey değil.

"Buraya gel," diyor. "İzin ver yardım edeyim." Bana iyice yaklaşıyor. "Benden tutun."

Ben de elimi onun omuzuna koyuyorum ve ayaklarımı bu iğrenç şeyin içine sokup belime doğru çekerken o da benim sabit durmamı sağlıyor.

"İşte oldu. Yeniden güzel bir görünüm."

Her ikimiz de görünüşüme bakıp gülmeye başlıyoruz. "Bundan çok emin değilim."

Bilinçli bir şekilde elimi omuzundan çekiyorum ama Noah yakalayıp sıkıca tutuyor. "Korkunç derecede kötü bir şort giyiyor olmanın hiç sakıncası yok," diyor ve parmak uçlarını yumuşak bir şekilde yanağımda gezdiriyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Eğer dalgaların çarpma sesleri olmasa, kalp atışlarımın sesini duyabileceğinden eminim. Gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Noah başparmağıyla dudaklarıma dokunuyor.

Bir yandan hayalini kurup bir yandan gerçekleşmesinden ürkütüğüm durum tam olarak bu.

"Neler hissettiğimi söyleyebilir misin, Grace?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Ne diyebilirim ki? Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Sen de aynı şeyleri hissediyor musun?" Çenemden tutup kafamı kaldırıyor ve böylece yüzlerimiz birbirlerine daha da çok yakınlaşıyor. Ağzımı azıcık, daha kaldırsam, dudaklarımız bulu-

şabilir. Noah'ın hem tuzlu hem tatlı bir tadı olacağını biliyorum. Bir yanımda denizden gelen soğukluk bir yanımda Noah'ın dilinin sıcaklığının olacağını biliyorum. Büyük bir arzuyla titriyorum.

Ah, ne kadar da kolay olurdu! Noah'ın kollarına kendimi bırakmak ve onun o güçlü sarılışıyla karşılaşmak... Onu çok kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, bu senaryoyu çok sık kurdum beynimde. Ellerimi sürekli hayalini kurduğum o güçlü kasların üzerinde gezdirmemek için zor tutuyorum kendimi. Uzanıp o güzel yüzünün pürüzsüz tenine ve yüz hatlarına dokunmak istiyorum. Bir adım. Bütün bunları yapmak için yalnızca bir adım atmak yeterli. Çizgiyi aşmak için bir adım...

"Söyle bana, Grace," diyor. "Yanlış mı düşünüyorum?"

O küçük odada, karanlıkta saatler boyunca evliliğimi kurtarmak için her şeyi yapacağıma dair yeminler ettim. Şimdi bu soğuk mağaranın içinde Noah ile yalnızken olmasını çok istediğim şeye yüz çevirebilecek gücü bulabilecek miyim kendimde?

"Grace?" Kara gözleriyle yüzümde ve ruhumda bir şeyler arıyor.

"Ben evliyim," diyorum zayıf bir şekilde. Gözlerim doluyor ve boğazım düğümleniyor.

"Seni sıkıntıya sokmak istemiyorum," diyor. "Bu isteyeceğim en son şey olur. Ama ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim kendimi. Seni ilk gördüğümde ben... ben sanki evimi bulmuş gibi hissettim." Yüz ifadesi endişeli. "Kulağa çok mu aptalca geliyor?"

Bence, hayır! Çünkü ben de tam olarak aynı şeyleri hissetmiştim. Sanki diğer yarım, yerinde olmadığını bile fark etmediğim diğer yarım bulunmuştu sonunda.

"Senin de böyle hissettiğini biliyorum. Bana yanılmadığımı söyle, olanları yanlış yorumlamadığımı söyle."

Tabii ki hiçbir şeyi yanlış anlamamıştı ama bunu nasıl kabul edebilirim? Bu itiraf beni nereye götürür? Noah'a evet desem o

zaman kocama, evlilik yeminime ve Flick'e ihanet etmiş olurum. Bu beni ne çeşit bir insana dönüştürür?

"Sen arkadaşımın sevgilisisin," diyerek bir nefes veriyorum. "O seni seviyor."

"Ben öyle düşünmüyorum," diyerek kötü bir şekilde karşılık veriyor. "Flick beni sevdiğini düşünüyor olabilir ama ben ona göre biri değilim. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ve eminim kalbinin derinliklerinde bir yerde Flick bile biliyor."

Ona Flick'in onu yalnızca sevmediğini ayrıca onunla evlenmeyi düşündüğünü nasıl söyleyebilirim?

"Grace, konuş benimle. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Ne yapabilirim?" diye mırıldanıyorum.

"Olduğun yerde mutlu değilsin. Bunu biliyorum."

Nasıl böyle bir şey olmadığını iddia edebilirim? Flick'in evli adamlarla ilişki yaşamasından nefret etmiştim hep. Sadakatin ve tekeşliliğin bir ilişkinin olmazsa olmazı olduğunu düşünmüştüm-dür hep. Yine de bu durum vücudumun her bir zerresini titretmeye yetiyor. Gerçekten bencilce davranıp Noah ile birlikte olarak sahip olduğum her şeyi berbat edebilir miyim?

Evliliğim boyunca başka hiçbir adama dönüp bakmadığımı söyleyebilirim dürüstçe. Ama şimdi burada neredeyse hiç tanımadığım ama sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissettiğim bu adamın karşısında yeniden genç bir kız gibi hissediyorum kendimi. Ama sevdiğim herkesin felaketine sebep olabilir miyim? Harry benden nefret eder bunu biliyorum. Peki ya Ella ne hisseder? Eğer ona Harry ile aramızda olan her şeyi anlatsam, onu terk etmemin sebebini anlayabilir. Ama eğer Flick'e böyle bir şey yaparsam beni bir daha asla affetmeyebilir. Noah şimdiye kadar Flick'in gerçekten sevebileceğini düşündüğü tek erkek. Benim de tam olarak aynı şeyleri hissediyor olmam bir şey değiştirir mi? Bu benim bütün kalbimle

olmasını istediğim tek şey olabilir ama ben öyle bir insan olduğumu düşünmüyorum.

“Flick’e bunu yapamam,” diyorum. “Ya da Harry’ye. Onlar bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar.”

Kocamın son günlerde yaptığı ve adeta beynime kazman bazı şeyleri gözümün önüne getirmemeye çalışıyorum. Bunlar şu anda düşünmek istediğim en son şeyler.

“Ama benim hissettiklerimi hissediyor musun?”

Sonra tam ben kalın kafamda söyleyeceğim kelimeleri toparlamaya çalışırken, Callum’un sesi duyuluyor. “Siz ikiniz orada iyi misiniz?” diye bağıyor.

Büyü bozuluyor.

Noah acı ve pişmanlık dolu gözlerle bana bakıyor. “Biz iyiyiz,” diye sesleniyor. “Yalnızca küçük bir mola verdik!”

“Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacınız var mı?” diye tekrar sesleniyor Callum. Mağaranın girişinin hemen ötesinde duruyor. “Sağdaki çıkıntıdan yürüyebilirsiniz. Bu sizi doğruca dışarıdaki kayalıklara getirecektir.”

Gözlerimizle tarif ettiği yolu takip ediyoruz.

“Konuş benimle, Grace,” diye yalvarıyor Noah.

Boğazıma bir yumru gibi yapışan duygularımı yutkunuyorum. “Sanırım ben gitmek istiyorum,” diyorum.

Noah üzgün bir şekilde elimi bırakıyor ve ben de onun arkasından yürümeye başlıyorum. Saniyeler sonra bir kez daha karanlıktan dışarıdaki parlak aydınlığa çıkıyoruz.

49

Sessizlik içinde mağaradan dışarıya çıkıyoruz ve kör edici güneş ışıklarının altında Callum'a katılıyoruz.

"Eğlendiniz mi?" diye soruyor.

"Evet, muhteşem!" diyoruz aynı anda. Hem çok neşeli hem de çok zoraki bir şekilde. Ona bakmaya cesaret edemiyorum.

"Güzel," diyor Callum ama sanki kafası biraz karışmış gibi görünüyor.

Tekrar Flick, Harry ve Art'dan ayrıldığımız sahile doğru dönüyoruz. Noah ve ben denizde ve mağarada o kadar çok vakit harcadığımız için kıyı gezisi deneyimimiz neredeyse bitmek üzere.

On beş dakika sonra kendimizi yeniden kara toprak üzerinde buluyoruz. Çok yorgunum. Mutlu olduğumu da söylemek isterdim ama şu anda duygularım daha biraz önce içinde olduğum "yıkama makinesinin" sularından çok daha karışık. Göz göze geldiğimizden beri ilk defa Noah ile aramızda bir terslik oluyor. İçin için pişman olduğum bir şey. Ama ne yapabilirim ki? Eğer hâlâ Harry ile evliliğimizi kurtarma umudum varsa, bunu görmezden gelemem.

Neredeyse hiç tanımadığım biri için yedi yıllık evliliğimi bir kenara bırakıp gitmeyi nasıl düşünebilirim? Bu Flick'in yapabileceği türden bir şey, benim değil. Arkadaşımı düşündükçe büyük bir suç-

luluk duygusu kaplıyor içimi. Flick bu adama tapıyor. Onunla evlenmek istiyor. Onu bundan mahrum edemem. Ama eğer insan kalbinde eşini aldatabiliyorsa o zaman benim yaptığım da tam olarak bu.

“Geri dönmeye hazır mısınız?” diye soruyor Callum.

“Evet, hazırız.” Diğerlerinin yanına, bara, gerçek dünyaya dönmeye hazırız diye düşünüyorum.

“Gerçekten çok güzeldi,” diyor Noah Callum’a elini sıkarken.

“Muhteşemdi,” diyerek ona katılıyorum.

Neşeli görünmek için büyük çaba harcıyoruz ama Callum’un nedenini bilmeseydi de eskisine göre çok daha sessiz olduğumuzu fark ettiğini düşünüyorum. Diğerlerinin yanına gittiğimiz andan itibaren kesinlikle eski halimize dönmüş olmamız gerekiyor. Yanılıyor da olabilirim ama Flick ve Harry’nin bizi büyük bir dikkatle izlediklerini hissediyorum.

Geri dönüş yolculuğuna başlarken her ikimiz de Callum’un yanına diziliyoruz.

“İşinizi çok kıskandım gerçekten,” diyor Noah. “Ben de böyle bir şeyi iş olarak sürekli yapmayı çok isterim.”

“Burada çok güzel on yılım geçti ama Avustralya’ya gitmeyi planlıyorum,” diyor Callum bize. “Umarım orada da aynı şeyi yapabilirim. Fşim artık büyük bir aile olmamızı ve bunun da sürekli güneşli olan bir yerde olmasını istiyor.” Kafasını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne bakıyor ve konuşmaya devam ediyor. “Hava, Kuzey Wales’te her zaman böyle güzel olmuyor. Ama yine de sahil hayatı insana bağımlılık yapıyor.”

“Ben de böyle bir yerde hayatıma devam etmek istiyorum,” diyor Noah.

“Buraya sırtımı dönüp gideceğim için çok üzgünüm. Şu ana kadar geçimimi çok rahat sağladım. Gazeteler son birkaç tatil sezonunun çok yoğun geçtiğini söylese de, buraya geçimimi sağlamaya

yetecek kadar gelen müdavim var." Callum omuzlarını silkiyor. "İş yakında ilana çıkacak. Çabucak satmayı düşünüyorum. Yani yakında birisi bu kelepere konacak."

Noah dönüp bana bakıyor ve heyecandan gözlerinde çakan pırıltıları görebiliyorum. Bu hayalinin gerçek olabileceğini gösteriyor. Bunu gerçekleştireceğini biliyordum zaten. Sörf dükkânına doğru ilerlerken adımlarına bir canlılık geliyor.

Üzerimizdeki ekipmanları çıkarırken –bu şorttan kurtulduğuma seviniyorum– Noah'ın her şeyi getirmiş olduğunu görüyorum.

Üzerimizi giyinir giyinmez, her ikimiz de Callum'la el sıkışıp bol bol teşekkür ediyoruz. Callum yanıımızdan ayrılınca, Noah elimden tutup bir köşeye çekiyor beni. Dükkânın arka tarafında dalgıç kıyafetleri ve sörf tahtaları ile çevrili bir yere geçiyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor. "Burayı satmayı düşündüğüne inanamıyorum. Sence de iyi bir işe benziyor mu?"

"Evet." Gördüğüm kadarıyla gayet başarılı bir işe benziyor. "Kesinlikle büyük bir potansiyeli var gibi görünüyor."

"Arayıp da bulamadığım şey," diyor.

"Senin burada olduğunu hayal edebiliyorum," diyorum. "Sanki evindeymişsin gibi görünüyorsun."

"Hissediyorum. Bu muhteşem olacak. Bunun üzerine biraz ciddi bir şekilde düşünmeliyim," diyerek konuşmaya devam ediyor. "Burası tıpkı hayallerimdeki gibi bir yer." Bana bakıyor. Hâlâ sınıksız tutuyor elimi. "Şey," diyor acıklı bir şekilde gülümseyerek "istediğim her şey hayalimdeki gibi olmasa da."

"Noah..."

Nazikçe parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, Grace." İcini çekiyor. "Aramızda olan şey için çok özür dilerim. Biz yalnızca arkadaşız. Başka bir şey yok. Ben biraz heyecanlandım. Sen evli bir kadınsın ve benim buna saygı

göstermem gerekirdi. Özür diliyorum. Ayrıca bu konuda artık tek kelime daha etmeyeceğiz.”

Sessiz bir şekilde kafamı sallıyorum ve o da elimi bırakıyor.

“Bu öğleden sonra çok eğlenceli geçti,” diyor Noah. “Bugünü her zaman hatırlayacağım.”

“Ben de.” Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum ağzımdan.

“Gidip diğerlerini bulmalıyız. Harry ve Flick nerede olduğunu mu merak etmişlerdir.”

Noah son bir özlem dolu bakış atıyor sörf dükkânına ve daha sonra dönüp son bir özlem dolu bakış da bana atıyor.

50

Barda biraz bir şeyler içtikten sonra geriye kalan zamanımızı sahilde geçiriyoruz. Herkes birbiriyle gayet iyi geçiniyor gibi görünüyor ve bu da hoşuma gidiyor. Hepimiz birlikte çok hırslı bir şekilde plaj voleybolu oynuyoruz ve oyuna ancak Flick'in başka bir tırnağının kırmasıyla son verebiliyoruz.

"Eve döndüğümde yapacağım ilk şey maniküre gitmek olacak," diyor oflayıp puflayarak.

Ella ve ben birbirimize bakıp gözlerimizi deviriyor, bir yandan da sırtıyoruz. Flick açık hava işlerini pek beceremiyor.

İkinci kahvaltısı için piknik sepetini boşaltıyor ve güneşin tadını çıkarmaya çalışıyoruz. Art ve Ella yan yana uzanıyor ve birlikte güzel bir şekerleme yapıyorlar.

Noah ve Flick uçurtmayı alıp ılık ılık esen rüzgârda uçurmak için denizin kıyısına iniyorlar. Harry saçma sapan bir şeyler mırıldanarak bulmacasını çözüyor ve ben de gözlerimi denize dikmiş düşünüyorum. Bir yandan Flick ile Noah'ın birlikte gülüp eğlenişlerini izlerken bir yandan da ben hayatımda ne yapacağımı merak ediyorum.

Sonunda uçurtmayı toplayıp, sörf dükkânına doğru gitmeye başlıyorlar. Noah, Flick'in ne düşündüğünü öğrenmek için mi onu

oraya götürüyor, merak ediyorum. Belki de Flick'i kendini burada yaşarken hayal edip edemediğini soracaktır. Eğer Flick'i tanırıyorsa, şehir hayatını bırakmaktansa kollarını kesmeyi tercih edeceğine eminim. Ama yine de yanılıyor olabilirim. Hepimiz değişebiliriz. Eğer geçen hafta bana, en yakın arkadaşımın sevgilisine ilk görüşte aşık olabilecek türde bir insana dönüşeceğimi söyleseydiniz, size çıldırdığınızı söylerdim. Belki Flick de aşkı uğruna her şeyden vazgeçip buraya yerleşebilir. Bunu düşünmek bile içimi acıtıyor ve gerçek olma ihtimali beni sandığımdan çok daha fazla korkutuyor.

Sırayla herkese sundukları bir tepsi dolusu kahve ve dondurma ile birlikte gülerek yanımıza geliyorlar tekrar. Noah benimkileri uzatırken neredeyse hiç bakmıyor bana.

Güneş yorulup gökyüzünde yavaş yavaş alçalmaya başlayınca, biz de toparlanıp eve doğru yola koyuluyoruz. Eve dönüş yolunda herkes sessizliğini koruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yorgunluğa yenik düşüyorum. Gözkapaklarımın hemen arkasında birden Noah ve benim sonsuza dek hayalime kazınmış bir şekilde kalacak mağaradaki baş başa kaldığımızın hayali belirliyor. Bu hayal ne kadar süre bu canlılığını koruyacak?

Her zamanki gibi arabalarla önüne yaklaşırken Cwtch Yazlığı sıcak bir şekilde karşılıyor bizi. Ella ve ben arabalarının bagajındaki her tarafı kum olmuş havlu ve minderleri boşaltıyoruz. Uzun yolu seçerek Bentley'in ön tarafından dolandığım için arkasındaki göçüğü görmüyorum.

Çantaları ilk Flick koyuyor banyoya ve anladığım kadarıyla duşta Noah da ona eşlik ediyor. Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum ama çayları hazırlarken Flick'in gürültülü kıkırdamaları alt kata kadar geliyor. Ella bana bakıp gözlerini deviriyor. Noah kendini yeniden ilişkisine adamaya ve mağarada benimle yaşadığı aptallığı unutmaya karar vermiş gibi görünüyor. Aslında bundan memnun

olmalıyım. Flick'in kıkırdamalarını gerçekten dinlemek istemiyorum.

"Yüce İsa!" diyerek söyleniyor Harry. Bir fincan çay alıp terasa çıkıyor.

Tekrar gözlerini deviriyor Ella.

"Özür dilerim," diyorum.

"Özür dilemesi gereken kişi sen değilsin, Grace."

Özür dilemesi gereken kişi ben olmayabilirim ama şu anda nedense dünyadaki bütün hataların sorumlusu benmişim gibi hissediyorum.

Flick ve Noah sonunda işlerini bitirdiklerinde, sıcak su kalmış mı diye gidip banyoya bakıyorum. Neyse ki kalmış. Yatak odalarının kapısı kapalı ve kıkırdaşmalar hâlâ devam ediyor. Sonunda kulaklarımı sağır edecekler.

Duşun altında bekleyerek suyun vücudumdaki kumu temizlemesini bekliyorum. Yatak odasında havluyla saçlarımı kurutuyorum ve yanımda getirdiğim tek elbisemi giyiyorum. Askılı ve uzun bir elbise. Romantik yaz geceleri için en ideal kıyafet. Hatta hafif bir makyaj yapıp, dudak parlaticısı bile sürüyorum. Bakalım gece ne getirecek.

Flick daha önceden bugün akşam yemeğini kendisinin hazırlayacağını söylemişti. Bayan Edwards en son bizim için akşam yemeği yaptığında, felaket bir yeşil Thai körisi hazırlamıştı. Onu yaka paça mutfaktan dışarı atmak zorunda kalmış ve yenebilecek bir şeyler bulma umuduyla girmiştik mutfağa. Bu gece ise yapacağı şey spaghetti bolonezden başka bir şey değil. Ayrıca Noah'ın denetiminde olacağı için gayet güzel olacağından hiç şüphem yok. Aslında Flick'i tanırıyorsa, onun akşamki yemeğe katkısı, elinde bir bardak şarap ile oturup etrafa emirler yağdırmaktan başka bir şey olmayacaktır.

"Hepinizin mutfaktan çıkmasını istiyorum," diyor ben merdivenlerden aşağıya inerken. "Yemek yaparken seyredilmekten nefret

ediyorum.”

Hemen yanındaki ocağın başında elinde bir bıçakla bekliyor Noah. Gözleri nemli saçlarımı ve elbisemi delip geçerek vücudumu yakıyor ve kafasını başka tarafa çevirebilmek için büyük bir çaba harcadığımı fark edebiliyorum. Erkeklerin üzerinde böyle bir etkim yoktur. Hiç olmamıştı. Bu Flick’in uzmanlık alanıdır. Ancak ilk defa ve çok kısa süreliğine bile olsa bunu hissetmek başımı döndürüyor. Saç diplerime kadar kızarıyorum. Noah kafasını çevirip ciddi bir şekilde önündeki mantar yığınının odaklanmaya çalışıyor.

“Paketleri saklamayı başarmış olabilirsiniz,” diye dalga geçiyor Ella, “ama ev yemeği olup olmadığını anlayabiliriz.”

“Tabii ki ev yemeği olacak,” diye söz veriyor Flick. “İster inanın ister inanmayın. Karşınızda yeni Flick duruyor. Nasıl yemek pişirileceğini öğreneceğim. Ben mi yaptım Nigella mı yaptı bilemeyeceksiniz. Ayrıca yanımda da doğru ilerlememi sağlayacak yardımcım Noah var.” Önlüğünü takmadan önce dudaklarından şehvetle öpüyor Noah’ın. Flick ona ilgiyle yaklaşırken Noah’ın bir adım geri çekildiğini, Flick’in bunun farkında bile olmadığını görüyorum. “Yalnızca bardaklarınızı tazeleyin ve sonra defolun.” Söyleneni yapıyoruz. Art ve Ella terasa çıkıp bankın üzerine oturuyorlar. Artık Ella’nın Art’a söylemesi gereken bir şey olduğu için onların baş başa vakit geçirmelerine izin vermemin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ben de Harry’nin yanına gidiyorum. “Sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye soruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir itirazda bulunmadan kabul ediyor Harry. “Olur,” diyor.

Bardaklarımızı masanın üzerine bırakıyor ve kayalıklardan aşağıya doğru iniyoruz. Harry elini uzatıp dengeli bir şekilde kuma inmemeye yardımcı oluyor ve kumların üzerine geldiğimizde ikimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp fırlatıyoruz. Deniz ve soğuk ve dalgalar

kıyıda kibar bir şekilde kıvrılıyorlar.

Elbisemin eteklerini kaldırıyor ve dalgaların kuma vurduğu yerde yürümeye başlıyorum. Soğuk suyun ayak parmaklarıma küçük küçük şoklar yaşatmasına izin veriyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Bütün duyularım keskinleşiyor ve zor günler geçiriyor olsam da hâlâ yaşam dolu olduğuma seviniyorum.

Dalgalar ayak bileklerimize vurmaya başladığında, Harry de şaşırtıcı bir şekilde hemen yanımda yürümeye başlıyor. Koluna giriyorum ve bir dakikalığına da olsa eski mutlu günlerimiz geliyor gözümün önüne.

Bize arkadaşlık eden sessizlikle beraber yazlıktan uzaklaşıp sahil boyunca yürürken martılar da tepemizde uçmaya başlıyorlar.

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Grace,” diyor.

Bu basit iltifat bile boğazıma yumru gibi bir şeyin oturmasına sebep oluyor. Harry bana bu gözle bakmayalı çok uzun zaman oldu.

“Bu hafta biraz aptalca davrandım,” diyor bezgin bir nefes verirken. “Bazen bana ne oluyor hiç anlamıyorum.”

Hastalıklı davranışlarının tamamen içki içme miktarıyla alakalı olduğundan bahsetmek istemiyorum. Onu böyle birdenbire değiştiren şeyin ne olduğunu da bilmiyorum ama bu konu üzerine de konuşmuyorum.

“Deneyeceğim,” diyor Harry. “Bundan sonra daha iyi bir koca olmaya çalışacağım. Tanrı biliyor ya bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Sen şimdiye kadar beni incitecek hiçbir şey yapmadın.”

Suçlu bir şekilde kalbimin derinliklerindeki karanlık düşünceleri düşünüyorum.

“Benden uzaklaşmaya başladığını hissetmeye başlamıştım,” diyorum. Aslında ben de ondan uzaklaşmaya başladığım için böyle hissettiğimi biliyorum.

“Artık her şey daha farklı olacak,” diyerek beni buna inandır-

maya çalışıyor kocam. "Göreceksin. Artık geceleri geç gelmek yok. İş benim için öncelikli sırada olmayacak. Tekrar dışarıya çıkmaya başlayabiliriz. Yeniden birlikte eğlenmeye başlayabiliriz." Harry yürümeyi kesiyor, beni kendine doğru döndürüyor ve kollarının arasına alıyor. "Seni seviyorum," diyor. "Son zamanlarda sana bunu hiç söylememiştim, değil mi?"

Gözlerimi bulandıran gözyaşları kelimeleri boğazıma diziyo. "Ben de seni seviyorum," diyebilmek istiyorum ama bir türlü kelimeler çıkmıyor ağzımdan.

"Her şeye yeni baştan başlayacağız." Heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam ediyor Harry. "Her şey eskiden olduğu gibi olacak. Eğer istersen evimizde de bazı değişiklikler yapabiliriz. Mutfağı ya da banyoyu yenileyebiliriz, değil mi?"

Neden bunun aramızdaki sorunları çözebileceğini düşünüyor? Yeni mutfak gibi şeylere karşı en ufak bir ilgi duymuyorum. Bunları bilecek kadar tanımıyor mu beni?

Benim ihtiyacım olan tek şey birlikte oturup yolunda gitmeyen şeyleri çözmek. Neden artık aynı şeyleri yapmak istemiyoruz? Aramızdaki aşk nereye gitti? Ya çocuk sahibi olmaya karar verirsem ne olacak? Bu durum karşısında Harry ne hissedecek? Harry'nin planları arasında böyle bir şey olmadığını biliyorum ama belki de artık benim planlarım arasında vardır. Ella'nın hamile olduğunu öğrendiğimden beri gözümün önüne kendi bebeğimle birlikte olduğum görüntüler geliyor. Ve gördüğüm şeyler çok hoşuma gidiyor. Kollarımla kendi bedenimi sardığımda bunu gerçekten hissedebiliyorum ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir annelik sevgisi kaplıyor içimi. Şu anda bunu Harry'ye söylemeye bile cesaret edemiyorum. Ya Harry başka bir çocuğa sahip olmayı kesinlikle reddederse ne olacak? Benimki henüz başlamamışken Harry kendisi için büyük bir aile kurma işinin çoktan bittiğini söylerse ne olacak?

“Ya da başka bir tatile de çıkabiliriz,” diyor. “Yalnızca ikimiz. Yurtdışında bir yere gidebiliriz. Sen nereyi istersen. Seyşel Adaları olabilir. Oraya hiç gitmedik. Ya da tekrar Maldivler’e? Balayımızı orada geçirmiş ve çok eğlenmiştik. Değil mi? Sen seç. Ne diyorsun, Grace?”

Başka bir tatil istemiyorum. Bu tatil boyunca yeterince sarsıldık. Doğruyu söylemek gerekirse, Harry ile dünyanın öbür ucundaki beş yıldızlı bir otelin sahilinde baş başa tatil yapmak düşüncesi bile beni ürkütmeye yetiyor.

Neyse ki herhangi bir cevap beklemeden beni göğsüne bastırıp, sarılıyor bana. Neredeyse zar zor nefes alır bir vaziyette öylece kalıyorum orada.

Bunun beni mutlu etmesi gerekiyor. Hem de inanılmaz derecede mutlu etmesi gerekiyor. Bunlar tam olarak benim duymak istediğim şeyler değil mi? Benden evliliğimizi kurtarabilmemiz için bir şeyler yapmamızı istiyor. Söyledikleri kulaklarıma müzik gibi gelmeli. Peki, neden bu kadar hissizim? Yalnızca birkaç saat önce evliliğimi yeniden eskisi gibi yapabilmek için çalışacağıma dair yeminler eden ben değil miydim?

Ama işler ciddiye binince, kalbimde hâlâ büyük bir boşluğun olduğunu hissediyorum ve artık Harry’nin bu boşluğu doldurabileceğinden pek emin değilim.

51

Harry akşam yemeği boyunca örnek bir koca gibi davranıyor. Benim bardağımı düzenli bir şekilde doldurmasına rağmen kendi bardağını es geçiyor. Hiç içmiyor değil, beni yanlış anlamayın, normalde gecenin bu saatinde sarhoş olurdu ama şimdi kıyısından bile geçmiyor. Yapılan şakalara doğru zamanda doğru şekilde gülüyor ve kimseyle de kavgaya tutuşmuyor, özellikle de Noah ile. Çok uzun zamandır onu böyle rahatlamış bir şekilde görmemiştim.

Flick'in spagetti bolonezi muhteşem olmuş ve bizden övgüler aldıkça büyük bir zafer kazanmışçasına koltukları kabarıyor. Her ne kadar bundan kaçınmaya çalışsam da, Noah'ın gözlerini yakalıyorum ve yemeğimizin esas sahibinin o olduğunu görebiliyorum çok net bir şekilde. Noah garip bir şekilde gülümsüyor bana ve hainlik yapan içimde sevinçten perendeler atılmaya başlanıyor.

Akşam yemeğinden sonra masayı toplama işini Ella ve ben üstleniyoruz. Neyse ki Noah diğerleriyle birlikte salona geçiyor ve her zaman yaptığı gibi yardım etmek üzere yanımıza gelmiyor. Ella bulaşık makinesini doldururken ve ben de tencereleri yıkarken, kahkahalarının sesleri mutfağa kadar geliyor.

"Harry bu akşam oldukça yumuşak görünüyor," diyor Ella eline aldığı kurulama beziyle tencere ve tavaları kurularken. "Çok da özenli."

“Evet,” diyorum.

“Her şey yolunda mı?”

Omuzumu silkiyorum. “Sanırım öyle.”

Ella’ya neler hissettiğimi nasıl anlatabilirim ki? Normalde onunla her şeyi konuşabilirim ama bu sefer kendi kabuğuma çekilmek zorundayım. Ella’yı Flick’e karşı zor duruma sokmam hiç de adil olmaz ve üstüne bir de Noah’a karşı hislerimi öğrenmesi onu daha da zor bir duruma sokabilir. Ayrıca Harry’nin aniden neden böyle yüz seksen derece döndüğünü de bilmiyorum. Ya kafasına çok rüzgâr yedi ya da falezlerden atlarken birden aklı başına geldi. Aklıma bunlardan başka bir şey gelmiyor. Bana dün ya da bugün sabah ilişkim hakkında ne düşündüğümü sorsaydınız, boşanmanın eşiğinde olduğumuzdan emin olduğumu söylerdim. Şimdi ise bir şey Harry’yi o eşikten geri döndürmüş ve ona, ilişkimizi yeniden yoluna koymaya çalışmak için bir umut vermişim gibi görünüyor.

“Senden ne haber?” diye soruyorum. “Art ile çok iyi geçiniyor gibi görünüyorsunuz. Onunla konuşma fırsatı bulabildin mi?”

Ella hayır anlamında sallıyor kafasını. “İstedim. Ama bir türlü yapamıyorum, Grace,” diyor sesini alçaltarak. “Denedim ama bir türlü çıkmıyor kelimeler ağzımdan. Bunu söylemek kolay bir şey olmalı ama olmuyor işte.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?”

“Yorgun,” diyor. “Yapmak istediğim tek şey uyumak.”

“Çok fazla ayakta kalmamalısın. Kurulama işini başka biri de yapabilir. “Ben iyiyim,” diye ısrar ediyor. “Birazdan gidip oturacağım zaten. Aslında erkenden doğruca yatağa gidip, oturma işini siz parti delilerine de bırakabilirim.”

“Hâlâ sancın var mı?”

“Biraz. Ama eminim o da bebeğin dönüp durmasından kaynaklanıyordur.” Karnına masaj yapıyor. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Fazla yorulma,” diye öğütlüyorum. “Bütün hafta boyunca didişmeden duramayan biz olmasaydık eminim daha rahat olurdun.”

Bunun üzerine kıkırdıyor. “Sizi görmek çok güzel, Grace. Herkes haftanın geri kalanı boyunca eğlenmeye karar vermiş gibi görünüyor. Sanırım gruba yeni bir erkek girdiğinde biraz gürültü patırtı olması kaçınılmaz oluyor.”

Harry’nin bütün problemi bu muydu? Bu kadar basit bir şey mi?

“Noah’ın elde edilmesi zor bir adam olduğunu kabul etmeliyiz,” diye ekliyor. “Bütün erkekler için tehdit oluşturabilecek bir adam.”

“Evet.” Bunu inkâr etmiyorum ve buna niyet de etmiyorum. Sonra bir anda kendimi kontrol edemedim soruveriyorum. “Sence Flick onu gerçekten seviyor mu?”

Ella gözlerini benden kaçırıyor ve hızlı hızlı tencereyi kurulamaya başlıyor. “Flick herkesi ne kadar seviyorsa onu da o kadar seviyor diye düşünüyorum.”

“Gerçekten ona evlilik teklif edeceğini düşünüyor musun?”

“Eğer biraz akli varsa etmez. Bence bu sefer Noah’ın üzerine çok giderse, Noah tabanları yağladığı gibi kaçır.” Elindeki tencereyi bırakıyor. “Flick’in nasıl birisi olduğunu biliyorsun. Sürekli saçma sapan konuşur ve söylediklerini hiçbir zaman yerine getirmez.”

İçimi çekiyorum. Ella da aşağı yukarı benim gibi düşünüyor. Yalnızca Flick’in sıkılarak, Noah’ı incitmemesini umuyorum.

52

Kahve yapıp diğerlerinin yanına gidiyoruz. Art hemen ayağa kalkıp kahveleri servis etmek için elimden alıyor ve ben de gidip Harry'nin yanına oturuyorum. Normalde hiç yapmadığı şekilde, kolunu omuzuma atıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bugün Harry'nin içine ne kaçtı bilmiyorum. Bir şekilde aklımdan geçenleri mi okudu? Fazla içki içerek beni kendinden uzaklaştırdığını anladı ve şimdi de bu şekilde telafi etmeye mi çalışıyor?

Sevgi bombardımanı devam ediyor. Ben orada öylece tıpkı bir kukla gibi oturmuş neler olup bittiğini merak ederken Harry kolumu okşuyor ve saçlarımı seviyor. Harry'yi hiç daha önce böyle şeyler yaparken hatırlamıyorum.

Odanın diğer tarafında da manzara aynı. Flick kafasını Noah'ın dizlerine koyup kanepenin üzerine kıvrılmış uzanıyor. Noah'ın gömleğinin düğmeleriyle oynuyor, göğsünü okşuyor ve parmaklarını kalçalarına doğru götürüyor.

Spagettinin içine aşk iksiri koymuş olabilir mi, merak ediyorum doğrusu.

Eğer böyle bir şey yapmışsa bile Noah buna karşı yeterince bağışıklık kazanmış bence çünkü Flick vücudu üzerinde keşfe çıkmış olmasına rağmen oldukça sakın ve hissiz görünüyor. Harry

bana iyice sarınmaya başlıyor. Ancak sanırım Noah için söylediğim şeylerin aynısı benim için de geçerli.

Ella kahvesini –tabii ki kafeinsiz– bitiriyor, izin istiyor ve esneye esneye erkenden yatağına gidiyor. Art masanın üzerinde duran viski şişesine uzanıyor. “Yatmadan önce bunu da içmeye ne dersin, Harry?”

“Ben yeterince içtim,” diyor Harry bir elini kaldırarak. Bana doğru eğiliyor ve kulağıma bir şeyler fısıldamaya başlıyor. “Biz de gidip erkenden yatsak mı?”

Erkenden yatmaktan kastının uyumak olduğunu sanmıyorum. Gece boyunca kendini oldukça şehvetli hissettiği belli oluyor. Sevişme düşüncesiyle memnun ve heyecanlı hissetmem ya da karımda uçuşmaya başlayan kelebekler olması gerekirken yerine kendimi oldukça korkunç bir şekilde hissetmeye başlıyorum.

“Sen bensiz çık,” diyorum sesimi normal bir tonda tutmaya çalışarak. “Ben bir fincan kahve daha içeceğim.”

“Hadi aşkım,” diyerek tatlılıkla ikna etmeye çalışıyor. “Emin ol bana doyamayacaksın.”

Büyük bir utançla kızarıyorum. Harry’nin içine ne kaçmış böyle? Normalde bana hiç böyle şeyler yapmaz. İnsanların gözlerinin önünde fazla yakınlaşmaktan hoşlanmadığımı bilir.

Şimdi ne yapacağım? Arkadaşların yanında onu reddedip hayır demem neredeyse imkânsız. Ayrıca bir önceki sevişme girişimimizden kalan anılar hâlâ beynimi kemiriyor ve hiç de romantik olmadığını hatırlıyorum. Bu kadar isteksiz olmamın sebebi yalnızca bunlar mı?

Harry beni ayaklarımdan çekiştiriyor. “Sana çok güzel bir gece teklif ediyorum,” diyor sahnedeymiş gibi hareketler yaparak. Sonra bana dönüyor. “Hadi hanım. Şu merdivenleri çık!”

Kahkahalar yükseliyor. Ben ve tabii Noah hariç herkesten.

Farkında olmadan Noah'ın gözleriyle buluşuyor gözlerim. Bana sempati ve tabii içindeki saklı acıma duygusuyla bakıyor. Karnıma ağrılar giriyor.

“Siz iki genç aşığın bizi uykudan etmesini istemiyorum,” diyor Flick keskin bir tavırla. Bilmiyorum belki de her seferinde muhteşem seks yaptığını herkesin duymasına izin verebilecek tek kişinin kendisi olması gerektiğini düşünüyordur. “Sesinizin çok fazla çıkmadığından emin olun.”

Kahkahaya boğuluyor Harry.

Kalbimin üzerinde hissettiğim büyük bir ağırlıkla beraber merdivenlere doğru giden Harry'yi takip ediyor ve bezgin adımlarla merdivenleri çıkıyorum arkasından.

53

Yatak odasına gelince, daha kapıdan girer girmez kollarına alıyor Harry beni. Ânında donup kalıyorum.

“Sorun ne?” diye soruyor Harry kulağıma fısıldayarak.

Kollarını gevşetiyorum. “Yavaş ilerlememiz lazım,” diyorum. “Bir süredir aramızda yolunda gitmeyen bir şeyler var ve eskiden olduğumuz duruma dönmemiz biraz zaman alacak.”

“Hemen şu anda düzeltmeye başlamaktan daha iyi bir fikir gelmiyor aklıma.”

Harry el yordamıyla beceriksiz bir şekilde elbisemin önündeki düğmeleri açarken orada öylece hareketsiz ve mesafeli bir şekilde duruyorum. Düğmeleri açmayı bitirdiğinde, elbiseyi omuzlarımdan kaydırarak yere düşmesini sağlıyor. Harry’nin önünde yarı çıplak durduğum için utanıyorum. Sanki karşımdaki yedi yıllık kocam değil de yabancı bir adam. Eğer birlikte devam edebilmemiz için bir şansımız varsa, önce bu sınavı geçmeliyim. Harry’yi, sadece Harry’yi yeni baştan sevmeyi öğrenmeliyim.

Çıplak omuzlarımdan öpüyor. Bir zamanlar bunu yaptığında büyük bir arzuyla titrerdim ama şimdi tiksinierek irkiliyorum.

Harry’nin ağzı her yerimi öperek boynuma doğru ilerliyor. “Ah, Grace,” diye mırıldanıyor. “Ah, Grace.”

Benim düşünebildiğim tek şey ise bunu yapmak istemediğim. Kesinlikle bunu yapmak istemiyorum. Aman Tanrım, ne yapacağım şimdi?

Harry aşağıya doğru ilerlerken, kollarından yakalayıp tutuyorum onu. "Bunu yapamam, Harry."

Kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Neden yapamazsın?"

Başımı öne eğerek cevap veriyorum. "Bu bana doğru gelmiyor. Bence ilişkimizde umursamazca yatak odasına dalıp halledemeyeceğimiz kadar büyük sorunlar var."

"Zaten daha önce de hiç umursamazca deli gibi sevişmek için dalmadın ki yatak odasına, Grace," diyerek sertçe cevap veriyor. Kolları bir anda iki yanına düşüyor.

"Olabilir," diyerek kabul ediyorum söylediği şeyi.

Aslında bugünlerde çok da kabul edilebilir bir şey değil ama ben çok fazla seks düşkünü biri değilim. Hiçbir zaman şehvetle duvarlara tırmanan biri olmadım. Ama iyi bir seks yapabilmek için Duracell ayıcığı gibi yatakta zıplamak zorunda mısın? Bazıları bu soruya evet diyerek cevap verebilir. Sanırım Harry de onlardan biri. Daha hassas ve daha rahat bir şekilde sevişmek üzerine söylenebilecek hiçbir şey yok mu? Ben kesinlikle bunu tercih ediyorum. Ve bunca zaman sonra Harry'nin bunu anlamış olduğunu düşünüyordum.

Şu anda ihtiyacım olan şey birine sokulup, endişelerimi gidermeye çalışmak. Aramızdaki sorunlar hakkında konuşabiliriz ama Ella'nın da Art'la konuşması konusunda belirttiği gibi hiçbir zaman, bunu yapmak için doğru bir zaman değil gibi görünüyor. Eğer bir şeyleri çözmek istiyorsanız o zaman her iki tarafın da iletişim kurmaya istekli olması gerekir.

"Tartışmamız gereken şeyler var," diyerek ısrar ediyorum.

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Tartışacak hiçbir şey yok."

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kalıyorum olduğum yerde.

Eğer bir sorunumuz olduğunu bile kabul etmiyorsa, o zaman bunu çözmemizin imkânı yok demektir.

“Hadi yatalım,” diyor Harry canı sıkkın bir şekilde oflayarak. “Çok yorgunum.”

Ben donmuş şekilde hiç hareket etmeden onu izlerken, o ayak-kabılarını ve gömleğini çıkarıp pantolonunu indiriyor.

Yatağa giriyor ve ışığı kapatıyor. Ben de pencereden içeri süzülen ay ışığının altındaki karanlıkta yavaşça elbiselerimi giyinip yanına uzanıyorum. Her zamanki gibi bir horlama sesi olmadığı için Harry’nin uyanık olduğunu biliyorum. Harry hiçbir şey söylemiyor ve bana doğru da dönmüyor. Tutkulu girişimleri son bulmuş gibi görünüyor. Bu durumdan dolayı üzülerек de olsa aşırı derecede rahatlıyorum.

Kaskatı kesilmiş bir şekilde yatıyorum ve ikimiz de birbirimize dokunmamaya çalışıyoruz. Sanki aramızda yalnızca birkaç milim değil de uzun mesafeler varmış gibi hissediyorum. Artık yorgunluktan batmaya başlayan gözlerim kapanmayı reddediyor. Sonunda Harry uykuya dalıyor ve horlamaya başlıyor. Harry’nin horlama sesini duyduğuma bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi.

Bir süre sonra Flick ve Noah fısıldaşarak merdivenlerden çıkıyor ve odalarına girip kapılarını kapatıyorlar. Burada böylece uzanıp onları dinleyemem. Bunu yapamam. Bu kadarı artık çok fazla olur benim için.

Yataktan kalkıyorum ve hırkamı giyip aşağıya iniyorum. Mutfak da oturma odası da karanlık, geceyi burada geçirebilirim. Biraz rahatlamam gerektiğini düşünerek olabildiğince sessiz bir şekilde bir fincan sıcak çikolata hazırlıyorum kendime. Mikrodalga yerine tencere kullanıyorum ki ısıtma işlemi bittiğinde öterek evdeki herkesi uyandırmasın. Sütün ısınmasını beklerken döşeme taşlarının üzerindeki ayaklarım donuyor. Her şey hazır olunca çikolatamı da

alıp parmak uçlarıma basarak oturma odasına gidiyor ve kanepeye yerleşiyorum. Kanepenin üzerinden arkasına doğru sarkan renkli el örgüsü bir battaniye var. Onu çekip sarınıyorum. Şöminedeki ateş çoktan söndüğü için gece havası odayı serinletmeye başlamış bile. İki elimle fincanımı sarıp verdiği sıcaklığın keyfini çıkarıyorum ve gözlerimi karanlığa dikip bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi düşünüyorum. Şu anda ne geleceğimi görebiliyor ne de geriye dönmek için bir yolunu bulabiliyorum.

Artık kocamın bana dokunmasına bile katlanamazken ilişkimizi nasıl kurtaracağım? Eski moda duvar saatinin tik tak vuruşları gecenin hızla geçtiğini işaret ediyor ve benim aklıma hâlâ hiçbir çözüm yolu gelmiyor.

Merdivenlerde bir çıtırtı duyduğumda saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sonunda içimin geçmiş olduğunu fark ediyorum. Sıçrayarak uyanıyorum.

Karanlıkta da olsa sürünerek aşağıya inen kişinin Ella olduğunu seçebiliyorum.

“Ella?” diyorum. “Sorun ne?”

“Tanrım, Grace,” diyor. “Ödümü patlattın.”

“Özür dilerim. Uyuyamadım da.”

“Zaten ben de seni arıyordum,” diyor. Uykulu halimle bile sesindeki gerginliği anlayabiliyorum. “Yatak odanızın kapısını çaldım. Ses gelmeyince, biraz açıp içeriye baktım. Orada olmadığını gördüm.”

“Harry ile biraz tartıştık,” diyerek itiraf ediyorum. “Şey, tartışma denirse. Biraz yalnız kalıp düşünmek istedim.” Ella bana doğru yaklaşmaya devam ederken, yüzünün bembeyaz olduğunu ve korktuğunu görüyorum. Kendi sıkıntılarımı bir kenara atıyorum. “Beni boş ver. Sen ne yapıyorsun? İyi misin?”

“Hayır,” diyor. Sanki kelimeler boğazına diziliyor. “Kanamam var, Grace.”

“Aman Tanrım! Çok mu?”

“Yeterince,” diye cevap veriyor sevimsiz bir şekilde. “Bebeği kaybetmekten korkuyorum.”

Korkan tek kişi kendisi değil. O bisiklet kazasından beri ben de bunun için endişeleniyordum. “Seni hastaneye götürmemiz lazım. Ambulansı arayalım.”

“Burada telefon çekmiyor,” diye hatırlatıyor. “Kasabadaki telefon kulübesine gitmek zorundayız.”

“Allah kahretsin!”

“Ayrıca ambulansın buraya gelmesi yıllar sürer.” Dudakları titriyor. “Korkuyorum, Grace.”

Hemen kanepeden zıplayıp sarılıyorum arkadaşşıma. “Korkma. İyi olacaksın. Bundan eminim. Arabayla daha çabuk varırız hastaneye.” Ancak herhangi bir şeyin yanlış gitmesi durumunda hiçbir ekipman bulamayız. Bu riski göze almalı mıyız?

“Art’a söyleyemem,” diyor. “Sızmış bir vaziyette mışıl mışıl uyuyor.”

“Harry de araba kullanacak durumda değil.” Her zamanki gibi çok içmedi ama yine de araba kullanacak kadar ayık değil.

Arabayı ben kullanabilirim, bunu biliyorum. Birkaç bardak haricinde başka bir şey içmedim ama ben arabayı kullanırken herhangi bir şey olması durumunda Ella’nın yanında olamamak istemiyorum. Beynimin içinde vızıltılar var. “Bizi götürebilecek tek bir kişi var.”

“Noah,” diyoruz aynı anda.

Kafamı sallıyorum. “Bakalım onu uyandırabilecek miyim? Sen burada kal. Uzan. Ayaklarını da yukarıda tut.”

Doğru şeyler öğütleyip öğütlediğimi bilmiyorum ama şu anda yapılabilecek başka bir şey olmadığından en doğrusu bu gibi görünüyor. Ella söylediklerimi yapıyor. Battaniyeyi üzerine örtüp

kenarlarından altına sıkıştırıyorum.

“İki dakikaya gelirim.”

Parmak uçlarımda hızlı bir şekilde yukarıya çıkıyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum. Flick ve Noah’ın yatak odasının kapısının önünde duruyorum. Nefesimi tutup içeriden ses gelip gelmediğini dinliyorum. Onlar iş becerirken odaya girmek istediğim en son şey. Yutkunuyorum ve boğazımdan aşağıya inen bu yutkunmanın sesi karanlık ve uyuyan bu evde duyabildiğim en yüksek ses oluyor. Yavaşça kapıyı tıklatıyorum ama hiç cevap gelmiyor. Biraz daha sert bir şekilde tıklatıyorum. Hâlâ cevap yok.

“Flick,” diye sesleniyorum. “Flick, uyanık mısın?” Belli ki değil. “Noah,” diye sesleniyorum bu kez. “Noah.” Hâlâ cevap yok. Şimdi ne yapacağım? Gece boyunca burada böyle dikilerek bekleyemem. İçeri girmek zorundayım.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yatak odasının kapısını açıyorum. Duruşumu ayarladıktan sonra odanın diğer tarafındaki yatağa doğru emekleyerek ilerliyorum. Kendimi kötü bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. Flick yastığın üzerine saçları dağılmış ve battaniyeyi bacaklarının arasına sarmış bir şekilde yan yatıyor. Uykusunda bile çok güzel görünüyor. Hemen yanındaki Noah ise kolunun birini kafasının üzerine koymuş bir şekilde sırtüstü yatıyor. Flick’in yanına gidiyor ve uyandırmak için uzanıp dürtüyorum onu. Uykusunda homurdanarak elimi ittiriyor. Flick’in nasıl uyuduğunu çok iyi bilirim. Birlikte yaşarken eğer bir gece önceyi dışarıda içerek geçirmişse, yanında elektrikli süpürge bile açsak uyanmazdı.

Noah’a gitmek zorunda kalıyorum. Parmak uçlarıma basarak yatağın diğer tarafına dolanıyorum. Noah’ın yanına gelince dizlerimin üzerine çöküyorum. Nazikçe kolundan tutup sallıyorum. Ânında uyanıyor ve beni görür görmez kocaman açıyor gözlerini. Bir şey söylemesine fırsat vermeden, sessiz olması gerektiğini gös-

termek için parmağımı dudaklarımın üzerine götürüyorum.

Sorgulayan gözlerle bana bakıyor ve daha sonra fısıldamaya başlıyor. “Ne oluyor?”

“Acil durum,” diyerek ben de fısıldıyorum. “Ella iyi değil. Flick’i de uyandıramadım.”

“Onu burada bırakalım. Çok fazla içti. Bize ne kadar yardımcı olabilir bilmiyorum.”

Kendimi kötü hissediyorum çünkü Flick, Ella’nın sıkıntıda olduğunu mutlaka bilmek isterdi. Ama tamamen dürüst olmam gerekirse, onu evde bırakacağımız için gayet memnun oluyorum. Flick kriz durumlarında tamamen umutsuz vakadır ve yalnızca panik yapar. Eğer alkollüye, daha da başa çıkılmaz bir hale gelir. Ella’nın acil hastane ziyaretinin küçük bir gezintiye dönmesi istediğim son şey. Flick burada kalırsa daha sakın bir şekilde yapabiliriz işimizi.

“Hemen giyinip geliyorum,” diyor Noah. “Bana iki dakika ver.”

“Teşekkür ederim.”

Yine sürünerek odadan çıkıyor ve aşağıya, neyse ki hâlâ kane-
penin üzerinde duran Ella’nın yanına gidiyorum. “Noah geliyor,”
diyorum. “Her şey iyi olacak.” Noah’ın sakın bir şekilde davranarak
doğru şeyi yapacağına inanıyorum.

Yalnızca birkaç dakika sonra oturma odasına geliyor Noah.
Üzerine bir kot ve bir de kazak geçirmiş. Saçları ise aynı uykudan
kalktığı gibi duruyor.

“Ella’yı hastaneye götürmemiz lazım. Kanaması var. Bebeğini
kaybetmesinden korkuyoruz. Bizi hastaneye götürebilecek tek ayık
kişi sensin.”

Cebinden anahtarları çıkarıp bana uzatıyor. “Arabayı aç. Ben
de Ella’yı taşıyacağım.”

Tekrar yukarıya çıkacak vakit yok. Kapının önünden Ella’nın

annesine ait olduğunu düşündüğüm bir çift ayakkabıyı geçiriyorum ayağıma. Biraz büyükler ama dilencinin seçme hakkı yoktur.

Ben ayakkabıları giyerken Noah, Ella'yı kucağına alıp beni beklemeye başlıyor. Battaniyeyi alıp aceleyle arabanın arka kapısını açmaya gidiyorum. Noah dikkatli bir şekilde bırakıyor Ella'yı koltuğun üzerine.

Hemen yanına sokuluyorum ve arka koltukta boylu boyunca uzandığı için kafasını kucağıma koyuyorum. Saçlarım okşamaya başlıyorum. "Endişelenme, tatlım. Her şey çok güzel olacak. Birazdan yola koyulmuş oluruz."

Vücudunu yeni bir sancı dalgası sararken sıkıca tutuyor elimi. "Acele et, Noah," diye baskı yapıyorum.

Noah gergin bir şekilde kafasını sallıyor. Sonra kapıları kapatıyor, sürücü koltuğuna zıplıyor, motoru çalıştırıyor ve yola koyuluyoruz. Ella'yı çok fazla sarsmamak için dar yoldan yavaş bir şekilde ilerliyor ama anayola çıkar çıkmaz tam gaz yol almaya başlıyor.

Dönüp arkamıza bakıyorum. Biz sessizce uzaklaşırken Cwtch Yazlığı hâlâ karanlığa bürünmüş bir şekilde duruyor.

54

Hastanenin acil servis bölümü ülke genelindeki yüzlerce acil servisten birisi gibi görünüyor. Herhangi birinde olabiliriz.

Saatime bakıyorum ve sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Neyse ki hafta içinde bir gece geldiğimiz ve tatil sezonu daha başlamadığı için acil servis çok yoğun değil. En azından genellikle olduğu gibi sarhoşlarla dolu değil burası. Belli ki bu gece Pembrokeshire’da çok fazla kavga olmamış. Ağlamaktan akan salyasını sümüğünü kollarına silen kendi aileleri ile birlikte gelmiş bir çift çocuk ve bir de alnı baştan başa kötü bir şekilde kesilmiş, dikiş atılmaya ihtiyacı olduğu belli olan bir adam var. Sırada bunlardan başka kimse yok gibi ve bu yüzden Ella’nın hemen muayene edileceğini umuyorum.

Girişteki tekerlekli sandalyelerden kapmıştım bir tane Ella için. Şimdi tekerlekli sandalyenin üzerine oturmuş hemşirenin gelip kendisine bakmasını bekliyor. Gözyaşları sessizce yanaklarına doğru süzülürken elinden tutuyorum Ella’nın.

“Gidip çay getireyim,” diyor Noah ve çay makinesi bulmak amacıyla uzaklaşıyor. Flick burada olmadığı için bir kez daha memnun oluyorum. Eğer burada olsaydı sürekli bir aşağı bir yukarı yürür, hemen Ella ile ilgilenilmesini ister ve herkese sarardı. Yalnız olduğumuz için en azından Ella’yı biraz sakinleştirebiliyorum.

"İyi olacaksın," diyorum arkadaşşıma milyonuncu kez. Şu anda söyleyebileceğim tek şey olduğu için yalnızca doğru olmasını ummaktan ve bunun için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Bu bebeğı gerçekten çok istiyorum, Grace," diye mırıldanıyor Ella. "Şimdiye kadar bu kadar çok istediğimi hiç fark etmemişim." Yorgun bir şekilde içini çekiyor. "Art ile olan durumumuzdan dolayı sürekli bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu çok yanlış, değil mi?"

"Yazık," diye arkadaşşıma katılıyorum. "İkinizin de bunu kutlu-
yor olması gerekirdi. Belki Art'ı da uyandırsak daha iyi olurdu."

"O kafayla bana nasıl bir yardımı dokunabilirdi ki?" Güzel bir noktaya parmak basıyor. "Ayrıca hamile olduğumu öğrenmesiyle de daha büyük bir şoka girebilirdi."

"Bu haberi ona vermeyi daha fazla geciktiremezsin artık."

"Tek dileğim hâlâ verecek bir haberimin olması." Şefkat dolu bir şekilde karnını ovuşturuyor elleriyle. "Bekle, küçük adam," diye fısıldıyor. "Bundan sonra her şey çok daha farklı olacak."

"Kız da olabilir," diye hatırlatıyorum Ella'ya ve bunun üzerine gülmeye başlıyoruz.

"Bebeğin kız ya da erkek olması umurumda bile değil. Tek iste-
diğim onun sağlıklı ve güvende olması."

"Hem sağlıklı hem de güvende olacağına eminim," diyorum. "İçime doğuyor, ayrıca Grace Teyze ne zaman haksız çıktı ki?"

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyor Ella gözleri dolu dolu.

"Ayrıca muhteşem bir vaftiz anne olacağım. Sık biraz dişini."

Noah elinde üç plastik bardakla çay getiriyor. Tam çayları bize uzatacakken, hemen önümüzde bir hemşire beliriyor.

"Bayan Ella Hawley?"

"Evet."

"Buradan, lütfen. Birazdan doktor sizi görecekt."

“Benimle gel, Grace,” diye yalvarıyor. “Beni yalnız bırakma.”

Noah’a özür dileyen bir bakış atıyorum. “Bekliyor olacağım,” diyor Noah. “Ne kadar uzun sürerse sürsün.”

Noah’ı üç bardak çay ile baş başa bırakıyoruz. Ben de koridor boyunca Ella’nın tekerlekli sandalyesini iterek hemşireyi takip ediyorum. Bize perdeli kabin gösteriyor ve konuşmaya başlıyor, “Bu önlüğü hızlıca üzerine geçirip sedyenin üzerine atlayabilir misin, evladım?”

Hızlıca giyinip giyinemeyeceğinden ya da sedyeye atlayıp atlamayacağından pek emin değilim ama yine de hemşire gözden kaybolur kaybolmaz Ella’nın tekerlekli sandalyeden kalkmasına ve hastane önlüğünü giyinmesine yardımcı oluyorum. Çok dikkatli bir şekilde sedyeye uzanıyor.

Yatağın baş tarafına oturuyor ve Ella’nın elinden sımsıkı tutuyorum. Kafamı onun kafasına yaslıyorum. Ella uzanıyor, dizlerini kıvrıp yukarıya doğru kaldırıyor ve sık sık içini çekiyor. “Derin nefes alıp ver,” diyorum. “Rahatlamaya çalış.”

Sonunda geliyor doktor. Bizden çok daha genç görünmesine rağmen beyaz ceketli kişinin doktor olduğunu düşünüyorum.

Çok genç ve deneyimsiz görünmesine rağmen, yüzünde kibar bir gülümseme, ayrıca çok sakın ve kendine güvenen bir tavrı var. Ella’yı güzelce muayene ediyor ve o aptallığımız karşısında kaşlarını çatarken biz de ona neler olduğunu soruyor ve önceki gece olan bisiklet kazasını anlatıyoruz. Hamile bir kadını iki kişilik bir bisikletin yanına dahi yaklaştırmamanın çok sorumsuzca bir davranış olduğunu bilmemize rağmen, Art o anda çok fazla alkollü olduğu için Ella’ya yaptığı baskıya karşı çıkamadık. Bunun sebebinin bisiklet kazası olmamasını umuyorum. O zaman hepimiz kendimizi nasıl korkunç hissederiz?

“Hâlâ kanaman var mı?” diye soruyor karnına dokunurken.

“Evden ayrıldığımdan beri azaldı.”

“Sancı?”

“Kanama başladığında çok sancım vardı ama şimdi yok. Her zamanki gibi az bir sancı var.”

Birkaç dakika sonra doktor Ella’nın önlüğünü indiriyor. “Bana her şey normal geldi,” diyor ve rahatlamış bir nefes veriyoruz.

“Düşük yapmayacağım yani?” diyor Ella kelimeyi ağzından zar zor çıkararak.

“Hayır. Öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Ama yine de seni bu gece burada tutacağız, yalnızca tedbir amaçlı. Hamilelikte kanamalar olabilir ve genellikle endişelenecek bir durum olmaz. Bazen plasenta rahimde biraz aşağıda kalabiliyor ve bu da kanamaya sebep oluyor. Bazen de travma kaynaklı olabiliyor kanamalar.” Kaşını kaldırıp bize bakıyor ve not panosuna bir şeyler karalıyor. “Yarına bir ultrason ayarlayacağım. Böylece neler olup bittiğini daha net görmüş oluruz. Seni bu gece yatacağın odaya alana kadar burada biraz beklemek zorunda kalacaksın.”

“Teşekkür ederim,” diyor Ella.

“Ayrıca artık gece yarısı bisiklete binmek yok,” diye uyarıyor.

“Yok,” diyor Ella mahcup bir şekilde. Ben de bir daha kesinlikle böyle bir şeyin olmayacağını garantisini verebilirim. Sanırım bu olaydan dolayı ömür boyu iki kişilik bisiklet fobisi yaşayacak Ella.

“Sen anne olacaksın,” diyor doktor, Ella’nın eline pat pat vururken. “Kendine dikkat etmelisin. Şimdi dinlen.”

Doktor gidiyor.

“Şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Evet. Bebek Hawley pes etmedi,” diye şaka yapıyor ve sonra aniden gözyaşlarına boğuluyor.

“Şşşt!” Kollarımla sarıyorum Ella’yı. “Hiçbir şeyi yok. Önümüzdeki altı ay boyunca dinlenmen için seni koltuğa bağlamak zorunda

kalsam da o bebek sağlıklı ve sıhhatli bir şekilde doğacak.”

Raftaki kutudan kâğıt peçete alıyor ve Ella'nın eline tutuşturuyorum. O da büyük bir gayretle burnunu sümkürüyor. “Şu andan itibaren örnek bir hasta olacağım,” diye söz veriyor hâlâ sümkürürken. “Hiçbir sorun olmasını istemiyorum, Grace.”

“Tabii ki istemiyorsun. Ben de istemiyorum.”

“Bu saatte seni buralara kadar sürüklediğim için özür dilerim.”

“Bunu düşünme bile,” diye azarlıyorum onu. “Her zaman güvende olmak üzgün olmaktan çok daha iyidir. Zaten uyku yoktu.” Ağlamayı kesince soruyorum, “Seni beş dakika yalnız bıraksam olur mu? Gidip Noah’a neler olup bittiğini anlatmalıyım.” Saat üç olmuş bile. “Endişelenmeye başlayacak.”

“Hay Allah! Evet. Gidip ona anlatmalısın,” diyor Ella. “O çok hoş bir adam.”

“Evet.” Sesimdeki arzulu tınıyı saklamaya çalışıyorum.

“O olmasaydı ne yapardık?” Ella kafasını sallıyor. “Flick onu hiç hak etmiyor. Gecenin bir yarısı Noah’ı ondan çaldığımız için çok sinirlenecek bize.”

“Onu o zaman düşünürüz,” diyorum Ella’ya. “Onu uyandırmaya çalıştım ama ölü gibi uyuyordu. Noah’ın yanında olmadığını fark ettiğini bile sanmıyorum. Zaten ancak ortalığı velveleye verirdi ve bu da senin istediğin en son şey olurdu.” Ella’yı alnından öpüyorum. “Birazdan gelirim.”

Noah’ı bekleme salonunda beklerken buluyorum. Çayların ikisini içmiş, diğeri ise soğumuş. Kapağı yırtılmış eski bir araba dergisine göz atıyor.

“Selam,” diyorum ve kafasını kaldırıp bana bakınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Kahverengi gözleri kızarmış ve yorgun görünüyor. Bu korkunç durumda bile kirli sakallı çenesine uzanıp dokunmak ve parmakla-

rımı değdirip kendimi nasıl hissettireceğini görmek istiyorum.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diyorum.. “Doktor öyle düşünüyor.”

“Tanrıya şükür!’ Yüzünden büyük bir rahatlama yaşadığı belli oluyor.

“Ella’yı bu gece burada tutacaklar. Her şeyin yolunda olduğuna emin olmak için yarın da ultrasona sokacaklar.”

“Kulağa oldukça mantıklı bir önlemmiş gibi geliyor.”

“Seni yatağından kaldırmak zorunda kaldığım için gerçekten özür dilerim,” diyorum. “Başka ne yapabileceğimi bilemedim. Sizin işinizi bölebilirim... diye çok endişelendim.” Bu cümleyi kurarken sesim giderek kısılıyor.

“Öyle bir şey yapmıyorduk, Grace,” diyor. “İnan bana.”

Bunu duyunca aptalca bir memnuniyet hissediyorum.

“Burada Flick’in erkek arkadaşı olarak bulunuyorum fakat bu tür fiziksel şeyler... biraz zorunluluktan oluyor. Neyse ki Flick kafasını yastığa koyar koymaz uyudu.”

“Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin Noah. Bu senin meselen.”

“Ama bilmeni istiyorum,” diyor. “Ben öyle birisi değilim. Ben yalnızca... şey... biliyorsun işte.”

“Ella’nın yanına gitmeliyim,” diyorum Noah’a omuzumun üzerinden koridora doğru bir bakış atarak. “Odasına yerleşene kadar onun yanında bekleyeceğim. Senin için sorun olur mu?”

“Grace,” diyor hafif bir şekilde gülümseyerek. “Sen yapman gerekeni yap. Ben burada olacağım.”

“Vakit geçirmek için beş yıl öncesine ait *Hangi Araba?* dergisine ve soğuk çay veren bir çay makinesine sahipsin. Bir erkek daha başka ne ister ki?”

“Rahatım yerinde olmasa da olur,” diyor. “Ella iyi olduğu sürece.”

“Teşekkürler, Noah. Çok iyisin.” Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. “Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışırım.”

“Ella’ya sevgilerimi ilet,” diyor.

“İletirim.” Arkamı dönüp arkadaşımın nasıl olduğunu görmek için yanına gidiyorum.

55

Ancak bir saat sonra Ella'yı odasına yerleştiriyoruz. Büyük hastane yatağının üzerinde o kadar küçük görünüyor ki onu burada yalnız bırakacağım için kötü hissediyorum kendimi.

“İyi olacağından emin misin?” Oda yarı karanlık bir durumda ve odadaki diğer hastaları uyandırmamak için fısıldayarak konuşuyorum.

“Ben iyiyim, Grace,” diyor bana. “Her şey için teşekkürler.”

“Seni bırakıp gitmeyi hiç istemiyorum.” Elini sıkıca tutuyorum ve hiç bırakmak istemiyorum.

“Sen elinden geleni yaptın. Eve git artık!” O kadar isteksiz görünüyorum ki beni ikna etmeye çalışıyor. “Çok yorgunum. Daha sen otoparka gitmeden uyuyacağıma söz veriyorum.”

Kırıksık ve sert hastane çarşafıyla üzerini örtüyorum. “Sabah erkenden yanına geleceğim.” Biraz tereddüt ettikten sonra soruyorum. “Art’ı da yanımda getireyim mi?”

Gerçekten bunu yapmak zorundayım. Başka ne yapabilirim ki? Ona yalan söyleyemem. Ella'nın neden hastanede olduğunu bilmek zorunda.

Ella yorgun bir şekilde kafasını sallayarak beni de müthiş derecede rahatlatıyor.

“Ona ne söyleyeyim?”

“Bebegi öğrenmesi gerekecek,” diyor. “Ona söylemeyi erteleyerek aptallık ettiğimi biliyorum ama böyle öğrenmesini de istemedim. Ya ondan kurtulmamı isterse ne olacak?”

“Bunu istemeyecektir.”

“Bundan emin değilim, Grace. Çocuklara karşı hiç ilgisi yok.”

“Kendi çocuğun olunca bazı şeyler farklı olabilir.” Herkesin bana söylediği şeyi söylüyorum ona.

“Kürtaj olamam. Önce olsa da yapamazdım, şimdi de yapamam.”

“Zaten o süre çoktan geçti, Ella.”

Üç aylık hamile. Hamileliğini sonlandırmak için yasal sınırı geçmediğini biliyorum. Ama artık içindeki ne olduğu belli olmayan ufacık bir fasulyeden ibaret değil. İçinde düzgün bir şekilde büyüyen bir bebek var. Ella’nın ve bu konudaki içgüdülerinin Art’ın onu başka şeyler yapmaya ikna edemeyeceği kadar güçlü olduğundan eminim.

“Bu korku bu bebegi ne kadar çok istediğimi görmemi sağladı. Artık hiç kimse alamaz onu benden.”

“Öyle bir şey olmayacağından eminim. Her ne olursa olsun, sen doğru bildiğin şeyi yapmalısın.”

“Biliyorum.”

Ella esnemeye başlıyor ve ben de gitmem gerektiğini anlıyorum. Ona sarılıyorum. “Yarın görüşürüz. İyi uyu.” Elimi karnının üzerine koyuyorum. “İyi geceler, Bebek Hawley.”

“Seni seviyorum, Grace,” diye mırıldanıyor Ella ve ben de omuzum üzerinden el sallayarak kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Hastane odasının kapısına geldiğimde ise Ella’nın çoktan uyumuş olduğunu düşünüyorum.

Acil servise doğru gittiğimse ise Noah’ın da uyuyakaldığını görüyorum. Neredeyse hiç kimse kalmamış burada ve Noah da

sandalyelerin üzerine sırtüstü uzanmış. Bacaklarını birbirinin üzerine uzatmış ve göğsünün üzerinde de *Hangi Araba?* dergisi açık bir şekilde duruyor. Uykusunda yüzü oldukça tatlı ve mutlu görünüyor. Daha önce onu hiç içimde yanan sıcak bir korun olduğunu hissederek gözlemediğimi fark ediyor ve birkaç dakikalığına da olsa onu öylece seyretmenin keyfini çıkarıyorum. Darmadağın saçları ve buruş buruş kıyafetleriyle bile onu böyle seyretmenin keyfini sonuna kadar çıkarıyorum. İçimi çekiyorum ve yorgun kollarımı ona doğru uzatıyorum.

Ben koluna dokunur dokunmaz uyanıyor. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Yorgunluk bütün bedenimi kaplıyor ve birden yere yığılıp ağlamaya başlıyorum.

Noah ânında ayaklarının üzerine kalkıyor. Hemen beni kollarının arasına alıyor ve sıcacık sarılıyor. Ah, o kadar rahat ki burası. Onun sert ve hareketsiz bedeninin altında titriyor bedenim.

“Hey,” diyor sakinleştirici bir şekilde, “artık her şey yolunda. Çok iyi iş çıkardın.”

“Ella bebeğini kaybetmeyeceği için çok rahatladım.” Tekrar hıçkırıklara boğuluyorum. “Kendimi tutup yanında güçlü durmaya çalıştım.”

“Uzun bir gece oldu,” diyor. “Odasına yerleşti mi?”

“Sanırım çoktan uyudu bile.”

“O zaman eve gitmeliyiz.” Noah gözlerini ovuşturup saatine bakıyor. “Birazdan tan ağarmaya başlar.”

“Evde olmadığımızı fark eden olmuş mudur?”

Kederli bir şekilde bakıyor bana. “Bundan şüpheliyim.”

Gözkapaklarım gözlerimin üzerine düşüyor. Uykusuzluktan batıyor ve kaşınıyorlar. “O kadar yorgunum ki ayakta bile uyuyabilirim. Sen de bitap düşmüş olmalısın.”

“Ben biraz kestirdim,” diyor. “Neyse ki istediğim anda istedi-

ğim yerde uyuyabilmek gibi bir yeteneğim var. Eskiden bunu yalnızca kafası rahat insanların yapabileceğini düşünürdüm. Ânında uyku diyorum buna. Ama artık o kadar emin değilim bundan.” Koluma giriyor ama geri çekmeye çalışacak kadar enerjik hissetmiyorum kendimi. “Hadi gidelim.”

Dışarıda gecenin karanlığı çoktan dağılmaya ve yavaş yavaş yerini aydınlığa bırakmaya başlamış bile. Muhtemelen yine güneşli ve sıcak bir gün olacak. Hiç konuşmadan kol kola arabaya doğru ilerliyoruz ve sonunda yolcu koltuğuna oturur oturmaz hemen yaslıyorum kafamı.

“Kapat gözlerini,” diyor Noah. “Rahat ol. Bizi güvenli bir şekilde eve götüreceğim.”

“Yalnızca uykusuz değilim, aynı zamanda açlıktan ölmek üzereyim.” Tam da bunun üzerine karnım büyük bir gürültüyle gurulduyor ve yorgun bir kahkaha patlatıyorum. “Sanırım kahvaltı zamanı gelmiş.”

İçerisi biraz hor kullanılmış ve yıpranmış olsa da araba oldukça sıcak ve rahat. Arabanın içinde taşınan köpekleri hayal edebiliyorum. Arabanın içinde Bentley'deki gibi deri ya da araba parfümü kokusu yok. Kendine özgü bir kokusu var. Noah'ın arabası toprak gibi kokuyor.

Otoparktan çıkarken Noah bana gülümsüyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu hatırladığım en son şey oluyor.

56

“Hey uykucu.”

Uykum, Noah’ın sesiyle bölünüyor ve zar zor açıyorum gözlerimi. Bir yandan geriniyorum, bir yandan da nerede olduğumu hatırlayabilmek için etrafıma bakıyorum.

“İçim geçmiş olmalı.”

“Arabada hiç sinek kalmadı,” diyerek dalga geçiyor.

Aman Tanrım! Bu ağzım açık uyuduğum anlamına geliyor. Gerçekten çok çekici. “Horlayıp salyama da akıttım mı?”

“Ah, evet!” diyor kibar bir şekilde.

Gerçekten çok çekici.

“Özür dilerim.” Kızardığımı hissediyorum.

Noah gülüyor.

Arabanın camından dışarıya bakıyorum. “Neredeyiz?”

“Doğruca yazlığa gitmek istemedim,” diyor ciddi bir yüz ifadeyle. “Şimdi Broad Haven’deyiz.”

“Neredeyiz?” Böyle söylemem aslında Broad Haven’in neresi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor. Ancak bu şu anda öğrenmek ihtiyacı hissetmediğim bir bilgi.

Noah, “Mucizevi bir şekilde açık olan kafenin hemen önünde,” diyor. “İnsomnia olan bir sahibi olmalı. Gidip kahvaltı için paket

servisleri var mı, sorayım. Oturup güneşin doğuşunu izleyebiliriz.”

“Sen mi?”

Omuzunu silkiyor. “Benim avcı-toplayıcı damarıma basmış olmalısın. Eğer bir kadın açsa ona yiyecek bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürüm. Bu seni mutlu eder mi?”

“Ah, Noah,” diyorum yorgun bir şekilde sırtarak. “Bu muhteşem olur.” Beynim milyonuncu kez bu adamla neden yıllar önce karşılaşmadığımı soruyor. Yıllar önce, ben hâlâ özgür ve bekârken...

“Burada bekle,” diyor. “Beş dakikaya gelirim.”

Hemen arabadan atlayıp, doğruca yolun karşısındaki kafeye gidiyor.

Burası deniz kıyısında güzel bir yeri olan büyük ve lüks bir yere benziyor. Broad Haven'deki sahil şimdiye kadar gördüğüm en düzenli yer. Her şey derli toplu ve aralıklı. Misafir evleri beyaz çitlerle çevrili ve hepsi de krem rengine boyanmış. Düzgün bir şekilde yerleştirilmiş banklar var ve birinde de biz oturabiliriz. St. Brides Koyu'nun altın renkli kumlarının bitimindeki tırabzanların hemen aşağısından büyüleyici derecede yeşil falezler başlıyor. Manzaranın muhteşem olduğunu tahmin ettiğim için bir gün oraya tırmanmayı çok isterdim. Bu saatte ortalıkta kimsecikler yok. Ama hiç şüphesiz birkaç saat içinde sahil sörfçülerle ve kayalıkları keşfetmek isteyen ailelerle dolacaktır.

Noah tam da söylediği gibi beş dakika sonra elinde iki paket servis çantası ve dökmeden getirmeye çalıştığı iki plastik bardak ile dönüyor. “Kahvaltı servisi, hanımefendi.”

“Sanırım şuradaki banka oturabiliriz,” diyorum ve iliklerine kadar ağrıyan kemiklerimi zar zor kaldırıyorum koltuktan.

“Süper fikir!”

Birkaç metre öne doğru yürüyor ve oraya yerleşiyoruz. Noah çantanın birini uzatıyor bana. “Pastırma ve ketçaplı yumurta.”

“Harika.”

Çay bardaklarından birini alıyorum. Ve bir de peçete.

Deniz havası serin. Gecenin bir yarısı evden pijamalarımın üzerine bir hırka geçirip çıktığım için üşüyüp titremeye başlıyorum. Noah üzerindeki yünlü hırkayı çıkarıp omuzlarımın üzerine atıyor. “Teşekkürler.” Noah kokuyor. Toprak üzerinde zaman geçirdiği için toprak ve ağaç kokuyor. Derin derin nefes almaya çalışıyorum, kokuyu iyice beynime kazıyıp onsuz geçirmek zorunda kalacağım zamanlarda unutmamak için.

Büyük bir iştahla kahvaltımı ediyorum. Tuzlu hava kahvaltıma daha da ayrı bir lezzet katıyor. “Sanırım bu pastırma ve yumurta şu âna kadar yediklerimin en iyisi,” diyorum Noah’a, çenemin üzerinde olması muhtemel yağı hiç umursamadan.

Martılar birkaç parça kırıntı atarız umuduyla etrafımızda uçuşuyorlar. Boşuna umutlanıyorlar. Bunlar benim. Hepsi benim.

Büyük bir sessizlik içinde kahvaltımızı ediyoruz. Sonra oturup, gözlerimizi denize dikeyiyor ve güneşin ortaya çıkmasını bekliyoruz. Hiç izci kız olmadım o yüzden gelgitin şu anda geliyor mu yoksa gidiyor mu olduğunu bilmiyorum. Yalnızca suyun sahilden çok uzakta olduğunu söyleyebilirim. Çok geçmeden gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. Güneş saklandığı yerden çıkıyor ve denizin arkasından görünmeye başlıyor. Sonra da dünyayı çok güzel bir çingene pembesine bürüyerek gökyüzünde hızla yükselmeye başlıyor.

“Çok güzel.” Belli ki bugünlerde gözyaşları her an akmak için hazır bekliyor. Yanaklarımdan aşağıya süzölmelerine izin veriyorum. Yavaşça hem de çok yavaşça peçetesiyle siliyor Noah onları. “Bu çok güzel bir düşünceydi.”

“Dürüst olmak gerekirse Grace, oldukça art niyetliydim.” Oflayarak nefes veriyor. “Seninle biraz baş başa vakit geçirebilmek istedim.”

Konuşamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

“Bunun benim hatam olduğunu biliyorum.”

Tabii ki bu bir hata. İkimizin hatası. Gözlerimi kapatıyorum. Noah ile birlikteyken ruhum o kadar rahatlıyor ki. Bunu nasıl söyleyebilirim ona? Konuşmak yerine ona doğru yaslanıyorum ve kolunu omuzlarımdan üzerinde hissediyorum.

Orada hiç konuşmadan hareket dahi etmeden, güneş kocaman olana kadar, Cwtch Yazlığı'ndaki sevdiklerimizin evde olmadığımızı anlayıp telaşlanacaklarını bildiğimiz halde, oturabildiğimiz kadar oturuyoruz.

57

Arabayı yazlığın önüne park ediyoruz ve Noah bana dönüyor. Son birkaç dakikadır sıcak arabanın içinde sessizce, insanlığın geri kalanından habersiz kendi kozamıza çekilmiş bir şekilde oturuyoruz.

Sonunda titrek bir nefes veriyor Noah. “İyi misin?” diye soruyor ve ben de kafamı sallıyorum.

“Teşekkür ederim.” Oturduğum yerden kalkmak ve gerçek dünya ile yüzleşmek istemiyorum. “Ella’ya yardım ettiğin için teşekkür ederim. Güzel kahvaltı için teşekkür ederim.” Yanımda olduğun için teşekkür ederim.

“Ne zaman istersen, Grace,” diyor.

“Art’a söylemek zorundayım,” diyorum. “Ama ödüm kopuyor.”

“Yanında olmamı ister misin?”

Kafamı iki yana doğru sallıyorum. “Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. “Hazır mısın?”

Kafamı sallıyorum. Kapıyı açıyor ve tıpkı soğuk hava gibi gerçeklerle de yüzleşiyoruz.

Yazlığa doğru yavaş yavaş giderken ayaklarımız geri geri gidiyor. Noah ellerini üzerindeki kazağın cebine sokuyor. Sanki yalnızca Flick uyanık gibi görünüyor. Mutfağa doğru giderken, Flick’in terasa

çıktığını görüyorum. Üzerinde hâlâ geceliği var ama kahvesini almış, sigarasını da yakmış denize bakıyor.

Noah ve ben birbirimize endişeli bir bakış atıp doğruca onun yanına gidiyoruz.

“Selam,” diyor Noah, Flick’e doğru yaklaşırken.

Flick dönüyor ve bizi birlikte görünce irkiliyor. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, sigarayı yere atıyor ve ayağıyla eziyor. Asık yüzü ve sinirden büzülmüş ağzıyla konuşmaya başlıyor. “Sakıncası yoksa nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?” diyor.

Bankta oturan Flick’in yanına atıyorum kendimi. “Hastanede,” diyorum. “Ella ile birlikte.”

Bunun üzerine tam düşündüğüm gibi bir anda yelkenleri suya indiriyor. Noah ile birlikte Broad Haven’de yaptığımız o güzel kahvaltıdan bahsetmeyeceğim tabii ki.

“O iyi mi?” Sesinde biraz önceki kızgınlıktan eser yok.

“Evet,” diyorum yorgun bir şekilde. “O iyi.”

Flick ile tartışmak istemiyorum. Hele bu konuda çünkü çok üzücü bir durum bu.

“Ben su ısıtıcıyı açayım,” diyor Noah ve ben Flick’e detayları anlatırken akıllıca bir manevrayla ortadan kayboluyor.

“Gece kanaması oldu,” diyorum Flick’e. “Gelip seni uyandırmaya çalıştım ama olmadı. Ölü gibi uyuyordun. Noah’ı kaldırmak zorunda kaldım ve bizi hastaneye götürdü.”

“Lanet olsun,” diyor Flick kendine kızarak. “Dün gece çok fazla içmişim. Beni uyandırmaya mı geldin?”

“Evet.” Omuzlarımı silkiyorum. “Nasıl uyuduğunu kendin de biliyorsun. Eğer derin uykudaysan, dünya batsa uyanmazsın.”

Bunun karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamıyor Flick. “Uyanıp da Noah’ın olmadığını görünce çok endişelendim. Ne düşüneceğimi bilemedim.” Flick ilk defa sarsılmış görünüyor. “Doğrusunu

söylemek gerekirse, geri dönmemek üzere gittiğini düşündüm.”

Suçluluk duygusuyla dişlerimi sıkıyorum. “Çok özür dilerim. Ella’yı hastaneye götürmek zorundaydım. Başka kimden yardım isteyeceğimi bilemedim.”

Flick özüüm karşısında boş ver anlamında elini sallıyor. “Artık hiç önemli değil. Şu anda yalnızca Ella için endişeleniyorum. Senin gibi ben de onun yanında olmalıydım. Ben çok kötü bir arkadaşım.”

Gülümsemeye çalışıyorum. “Ella bu yüzden seni suçlamayacak kadar iyi tanıyor seni, Flick. Biz hallettik. Noah çok yardımcı oldu.”

“Tabii ki olmuştur,” diyor. “O muhteşem bir adam. Ella nasıl?”

“Hâlâ hastanede.”

“Ben de en kısa sürede gitmeliyim.”

“Arayıp, ultrasona ne zaman gireceğini öğrenmem lazım ama sonucun bugün geç saatlerde çıkacağını düşünüyorlar.”

“Bebek iyi mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyorlar. Doğrusu korkmamızı gerektirecek bir durum yok ama o bisiklet kazası hiç iyi olmadı. Ancak Ella bu bebeği ne kadar çok istediğini daha iyi anladı.”

“Bu iyi bir şey.”

“Evet.” Ama kaç yazar? Kafamı çevirip bir bakış atıyorum yazılığa. “Daha kimse kalkmadı mı?”

Flick kafasını sallıyor. “Bu sabah ne Art’ı ne de Harry’yi görmedim. Sanırım daha erken.”

Neredeyse unutuyordum. Saat yediyi yeni geçiyor. “Benim Art ile konuşmam lazım. Ona neler olduğunu anlatmalıyım.”

“Her şeyi mi?”

“Evet.” Hiç istemesem de.

Flick hafifçe bir ısıklık alıyor. “Desteğe ihtiyacın var mı? En azından bu konuda yanında olabilirim.”

“Sanırım en iyisi bunu kendi başıma yapmam,” diyorum ona.

Bıkkın bir şekilde zar zor kaldırıyorum kendimi banktan. "Ona biraz kahve götüreyim."

"Ben olsam ona biraz içki götürürdüm," diyor alaycı bir şekilde.

Aslında çok da kötü bir fikir olmayabilir.

"Bak Grace, Noah ile seni terslediğim için özür dilerim. Noah ile aramızda her şeyin çok iyi gitmediğini hissettiğim için oluyor böyle." Eliyle saçlarını arkaya doğru atıyor. "Bu ilişkinin sonundan hiç umutlu değilim. Umutsuz vaka. Ama olmak zorunda. Elli yaşına kadar birilerinin yanında gezinip duramam. Ama sen onunla ben-den çok daha iyi geçiniyor gibisin. Onunla çok uyumlu görünüyorsunuz. İkinizi birlikte gördüğümde düşünüyorum da..." Cümlenin sonunu getiremiyor. "Şey... ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ben Flick'in ne düşündüğünü çok iyi biliyorum ve kalbim sıkışıyor.

Gevrek gevrek gülüyor ve ben de utanıyorum. "Sen ben değilsin, değil mi?"

"Hayır." Ama şu anda çok büyük bir suçluluk duygusuyla artık kendim gibi değil de daha çok Flick gibi olduğumu düşünüyorum.

58

Mutfağa girdiğimde Noah'ı tam da çay koymak üzereyken buluyorum. “Onu boş ver,” diyorum. “Ben Art'a kahve götüreceğim. Sert bir kahve.”

“Ben yaparım.” Noah, Art'ın kahvesini hazırlamaya koyuluyor ve o kadar koyu ve sert yapıyor ki kaşığı koysanız dimdik duracak neredeyse.

“Sanırım buna birkaç kaşık şeker koysam daha iyi olacak, değil mi?” diye soruyorum fincanının içine gözlerimi dikmiş bakarken. “Bu şokta olan birisine yapılması gereken bir şey değil mi?” Haberi verir vermez Art da şoka girecek nasıl olsa.

Noah ilk önce iki tane kahverengi küp şeker ekliyor ve sonra tatlı olduğundan emin olmak için iki tane daha ekliyor. Onay almak için bana bakıyor. Ben de devam etmesini ima ederek kafamı sallıyorum ve iki tane daha şeker atıyor. Bu onu ya öldürür ya da kendine getirir.

“Bol şans,” diyor Noah. Sonra kafasıyla derin düşüncelere dalmış bir şekilde hâlâ terasta duran Flick'i işaret ediyor. “Dışarıda her şey yolunda mı?”

“Evet.” Tırnağımı yemeye başlıyorum. “Seni özleyorum. Gidip onunla biraz vakit geçirmelisin.”

“Sanırım öyle,” diyerek durumu kabulleniyor. “Başka herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, yalnızca söylemen yeterli Grace. Eğer istersen sonra yine hastaneye götürebilirim seni.”

“Teşekkürler. Bakalım neler olacak. Eminim Art da hemen oraya gitmek isteyecektir.”

Noah, Flick’in gönlünü almak için dışarıya çıkarken ben de ölüyü bile diriltecek kahveyi alıp, isteksiz bir şekilde merdivenlerden çıkıyorum.

Muhtemelen durup ilk önce Harry’ye bir göz atsam daha iyi olur ama bu zorlu görevi hemen yerine getirip kurtulmak istiyorum. Art’ın yatak odasının kapısını tıklıyor ve içeriden cevap niteliğinde bir inilti duyuyorum.

Derin nefes alıyor ve küt küt atan kalbimle içeriye giriyorum. Yatak odası sanki yoğun bir gece geçirmiş bir bar gibi kokuyor. Yatağın ortasında arapsaçına dönmüş çarşafın arasında kol ve bacaklarını yana doğru açmış yatıyor Art. Her bir zerresi bilindik hedonist bir rock müzisyeni gibi görüldüğü için kendi kendime gülüyorum. Duruma uygun olmayan tek şey ise Berlin’de ya da başka bir yerde bir otel odasında olmaktansa Pembrokeshire’da bir yazlıkta olması.

“Kahve getirdim,” diyorum elimdeki kahve fincanını komodinin üzerine koyarken.

Belli belirsiz bir ses geliyor yataktaki yığından.

Yatağın kenarına hemen Art’ın yanına oturuyorum. “Ve kötü haberler de.”

Bu Art’ı uyandırıyor. Yine homurdanmaya başlıyor ve bir dirseğinin üzerinde kalkıyor. Art yakışıklı bir adam ama belli ki güne başlaması için biraz zaman geçmesi gerekiyor. Şu anda baştan aşağı otuz beş yaşında gibi görünüyor. Çenesinin üzerinde kirli sakalları ve pencereden giren ışığın yardımıyla da giderek artan beyazları görülüyor. Hâlâ önceki gece giydiği tişört var üzerinde ve çamaşır-

larımın da muhtemelen önceki gecedan kalan çamaşırlar olduğunu düşünüyorum, ki bu da kimse için iyi bir görüntü sağlamaz. Belki de içerek ve hızlı bir şekilde yaşadığı hayat sonunda onu olumsuz bir şekilde etkilemeye başlamıştır. Belki de bu işlere bir son vermesinin zamanı yavaş yavaş yaklaşıyordur.

“Kötü haberler mi?” diye mırıldanıyor.

“Kahveni iç.”

Artık yattığı yerden kalkıyor ve elimdeki kahve fincanını alıyor. Daha ilk yudumda aldığı kafein titremesine neden oluyor.

Art’ı yıllardır tanıyorum ve onun iyi bir arkadaş olduğunu düşünüyorum. Peki, o zaman neden bu haberi ona verebilmek için bu kadar çaba sarf ediyorum? Sonra Ella’nın da bunu yapamadığını ve dolayısıyla kendi durumumum hiç de garip olmadığını düşünüyorum. Kafalarımızın aynı hizaya gelmesi için yatağın yanındaki komodinin üzerine oturuyorum.

“Ella,” diye başlıyorum.

Şimdi tamamen uyanıyor ve Ella’nın yatakta olmadığını daha yeni fark ediyor. “O nerede?” Ella’yı ararken kafası bir öne bir arkaya gidiyor. Bir dakika sonra sanki olanları hissetmiş gibi soruyor. “O iyi mi?”

“Hem evet, hem de hayır.” Kalbim hızla atmaya başlıyor. Sert kahveden de faydalanamadım zaten. Nefesim düzene girene kadar bekliyorum. “Ella hastanede ama iyi.”

“Hastanede mi? Ne oldu?” Kafası karışık bir şekilde sağa sola bakmıyor. “Ben hiçbir şey fark etmedim mi?”

“Oldukça sıkı bir geceydi.” Bazılarımız için. Diğerlerimiz için her zamankinden bir farkı yok.

“Art, bilmediğin bir şey var.” Kafamda bunu söylemenin düz-nelerce farklı yolunu düşünüyorum, uygun kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama sonra ağzımdan iki kelime dökülüveriyor. “O hamile.”

Yaşadığı şokla sessizliğe gömülüyor Art. Bir karış açık ağzı ve fal taşına dönmüş gözleriyle bana bakıyor.

“Dün gece bebeğini kaybedeceğini düşündük,” diye acele acele anlatıyorum. “Noah’la onu hastaneye yetiştirdik. Bebeğin iyi olduğunu düşünüyorlar ama bugün bir de ultrasona sokacaklar.”

Art hâlâ öküzün trene baktığı gibi bakıyor bana.

“Bir şey söyle,” diyorum.

Uzun bir nefes verdikten sonra kendine geliyor. “Benim çocuğum mu?”

Bu beni gülümsetiyor. “Tabii ki senin.”

“Vay be!” Art ellerini saçlarının arasından geçiriyor. “Bir bebek, hı? Ella’nın bebeği mi var?”

“Evet.”

Gözlerim yaşıyor. Art’ın durumu tamamen idrak edip sevinmesini ve büyük bir mutlulukla odanın içinde hoplayıp zıplamasını bekliyorum.

Şimdi de yüzünü ovuşturuyor. Umduğum gibi sevinç naraları atmak yerine, başka bir şey soruyor. “Bu kötü bir rüya mı? Gerçekten uyanık mıyım yoksa bir kâbusun ortasında mı?”

“Art?”

“Ella’nın hamile olduğuna inanamıyorum.”

“Neredeyse bebeği kaybediyordu, Art. İki kişilik bisiklet ile yaptığınız o gezinti hiç iyi olmadı.”

“Suçu benim üzerime atmaya çalışma, Grace,” diye parlıyor. Şaşıyorum. “Bilsem yapar mıydım?” Sinirli bir şekilde soluyor. “Lanet olsun, çocuklarla ilgilenmediğimi çok iyi biliyor.”

Ella’nın bu haberi vermeyi neden erteleyip durduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. “Sana ihtiyacı var, Art. Bu ikiniz için de çok güzel bir şey.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Çocuk sahibi olmak hayatının artık tamamen kötüye gideceği anlamına gelmiyor,” diye belirtiyorum. “İnsanların çoğu bunun insanı zenginleştiren bir deneyim olduğunu söylüyor.”

Sanki bir çocuk bakım kitabından alıntı yapıyormuşum gibi konuşuyorum.

“Benim sürekli yollarda olan bir annem ve babam vardı Grace. Her ikisi de başarılı sanatçılardı. Ben zamanımı çok pahalı yatılı okullarda şüpheli öğretmenler tarafından bakılarak geçirdim. Ben de onların yolundan gittim. Eğer çocuk istiyorsan yarı varoş bir mahallede üç yatak odalı bir eve yerleşmek ve yerel bir firmada çalışma zorundasın. Bizim yaşam tarzımız çocuk sahibi olmaya uygun değil.”

“Belki Ella bir yere yerleşip bir yuva kurma zamanının geldiğini düşünüyordur ama bu senin hayatının bitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor.”

“Eğer hiç yanlarında bulunmayacaksan o zaman çocuk sahibi olmanın ne anlamı var? Ben ortalıkta olmayan bir baba olmak istemiyorum. Aslında baba olmak da istemiyorum. Sorumluluktan nefret ediyorum. Benim işim, saati saatine uymayan müzisyenlere göz kulak olmak. Bu zaten yeterince stresli ve ağır bir iş. Ev hayatımın da böyle stresli olmasını istemiyorum. Tanrım, çocuğu bırak bir köpek yavrusu ya da akvaryum balığı bile istemiyorum.”

“Onu görünce daha farklı hissedeceksin.”

Art hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor. “Neden bunu bana söyleyen kişi sensin, Grace? Ella söyleyecek miydi bana acaba?”

“Sanırım doğru zamanı bulmaya çalışıyordu.” Aslında üç aylık hamile olduğunu ve Art’ın düşündüğünden çok daha kısa bir sürede baba olacağını söylemeye cesaret bile edemiyorum. “Siz ikiniz tatil boyunca çok iyi geçiniyor gibi görünüyordunuz.”

“Ella buraya taşınmak istiyor,” diyor Art eliyle odayı göster-

rirken. "Burayı seviyor. Burayla alakalı her şeyi seviyor. Issızlığını, huzurunu. Ve bu yazlığı, en ufak detayına kadar çok seviyor."

"Ama sen sevmiyorsun?"

"Ben deniz kenarında bir yazlık adamına mı benziyorum?" Soğuk bir ses tonuyla konuşuyor. "Ben parlak ışıkları seviyorum, Grace. Ella da bunu biliyor. Buradaki her şey benim içimi bayıyor."

"Eğlendiğinizi düşünüyordum." Ella'yı savunmam gerektiğini hissediyorum.

"Bir haftalığına muhteşem olabilir. Ama burada yaşamak mı? Bu benim için cehennemde yaşamak demek."

"Oturup ne yapacağınızı uzun uzun konuşmanız lazım," diye bir öneride bulunuyorum. "Şu anda yapmamız gereken Ella'yı eve getirip dinlenmesini sağlamak. Şu süreçte strese girmemesi gerekiyor. Ella bu bebeği gerçekten çok istiyor, Art. Umarım bu konuda ona destek olursun." Bahsettiğimiz şey senin oğlun, senin kızın diye haykırmak istiyorum. "Bu sabah ultrasona girecek. Onu arayabilirsin."

Art'ın Ella'yı araması, en yakın telefon kulübesine doğru yola koyulması anlamına geliyor. Hiç bu konunun üzerinde durmuyorum çünkü Art'ın kırsal hayat hakkında yeniden şikâyet başlamasını gerektirecek bir sebep daha olduğunu aklına getirmemeye çalışıyorum.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Benimle birlikte hastaneye gelebilirsin, istersen?"

Şaşkın şaşkın kafasını sallıyor.

"Bunun senin için büyük bir şok olduğunu biliyorum ama alışır-sın," diyorum. "Ella eve dönünce bu konu üzerine yeterince konuştuğunuzda, bunca zamandır neden istemediğine şaşıracaksınız."

"Eğer bu gerçekten o kadar muhteşem bir şeyse," diyor "o zaman neden sen ve Harry hiç çocuk yapmadınız?"

Bunun üzerine, bu kez sessizliğe gömülen ben oluyorum.

59

Çok isteksiz görünse de yataktan kalkıp hazırlanması için Art'ı yalnız bırakıyorum. Ben Ella'yı görmek için sabırsızlandığımdan onun da en kısa sürede Ella'yı ziyarete hazır olmasını umuyorum. Beklerken kendime bir fincan kahve alıp Harry'nin yanına gitmeyi düşünüyorum ama mutfağa girince Harry'nin çoktan kalkmış Flick ile terasta oturduğunu görüyorum. Noah'tan hiçbir iz yok. Noah'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum ama tekrar Flick'i şüphelen-dirme riskine girmek istemiyorum.

Onlara katılmak için dışarıya çıkıyorum ve yanlarına gitti-ğimde aniden sohbeti kestiklerini fark ediyorum. Hem de bu ilk defa olmuyor. Muhtemelen ne zaman birlikte kaçıp içmeye gideceklerini planlıyorlardır.

Ben otururken Flick yüzüne bir gülümseme yapıyor. Belli ki gece Noah'ı ondan çaldığım için hâlâ kızgın bana. "Harry'ye neler kaçırdığını anlatıyordum."

"Ben uyurken çok şey yapmışsın gibi görünüyor," diyor ve ses tonunda hiçbir ima yakalayamıyorum. Gerçekten endişelenmiş gibi görünüyor.

"Gidip Ella'yı arayacağım," diyorum. "Bakalım nasılmış?"

"Art'a haberi verdin mi?" diye soruyor Flick ve ben de kafamı

sallıyorum. “Nasıl karşıladı?”

“Zor da olsa durumu kabullendiğinde daha iyi olacağına eminim,” diyorum ama hiç de emin değilim. “Eğer isterse Ella’yı almaya giderken ben de gideceğim onunla.”

“Ben de geleceğim,” diyor Flick.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama bir şey demiyorum.

Güneş gökyüzünde iyice yükseliyor ve sıcaklığıyla kollarım ısıtıyor. Artık uykusuzluktan kemiklerim ağrıyor ve ısındıklarını hissetmek beni rahatlatıyor. Dalgalar gelip gidiyor ve sonu gelmeyen ritimleriyle beni yatıştırıyorlar. Sahil o kadar davetkâr görünüyor ki her sabah bu eşsiz güzelliğe uyandığı için Ella’yı kıskanıyorum. Şimdi kumların üzerine sere serpe uzanıp güzel bir uyku çekmeyi nasıl da isterdim. Ancak hastaneye telefon etmem lazım ve bu da telefon kulübesini kullanmak üzere kasabaya inmeme gerektiği anlamına geliyor. Umarım hâlâ çalışıyordur ve insanların genelde yaptığı gibi bir barbarlığa maruz kalmamıştır. Bir an için cep telefonu olmadığı için Harry’nin neler hissettiğini anlıyor gibi oluyorum.

“Telefon kulübesinden hastaneyi aramak için kasabaya iniyorum. Gelmek isteyen var mı?”

Flick omuzlarını silkiyor. “Ben burada kalsam daha iyi olur. Belki Art kalkınca birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyar.”

Aynı anda iki yerde birden olamayacağımdan bu iyi bir plan gibi görünüyor. Umarım Flick benden daha iyi bir iş çıkarır ve Art’ı baba olmanın muhteşem bir şey olduğu konusunda ikna eder.

“Harry?” Elini cebine sokuyor ve Bentley’in anahtarını çıkarıp bana uzatıyor. Sanırım o da gelmiyor.

“Posta kutusuna çarpma,” diye laf atıyor.

Karşılık vermemek için zor tutuyorum kendimi. Senin arabandaki hasardan çok daha kötü şeyler oluyor.

“Hemen dönmeye çalışırım.”

İkisi de uzun bir yola gideceğim için hiç de endişelenmiş gibi görünmüyorlar ve ben de onları orada bırakıp gidiyorum.

Tam mutfaktan geçerken, Noah merdivenlerden aşağıya iniyor. Saçları yıkanmış, tıraş olmuş ve kıyafetlerini değiştirmiş. Keşke ben de aynı şeyleri yapabilseydim diye düşünüyorum.

“Selam,” diyor.

“Hastaneyi aramak için telefon kulübesine gidiyorum,” diyorum.

“Art’a haberi verdin mi?”

“Evet. Hiç iyi karşılamadı.”

“Bu çok kötü.” Bentley’in anahtarına bakıyor. “Araba kullanmamalısın, Grace. Sabaha kadar neredeyse gözünü bile kırpmadın. Onun gibi muhteşem bir arabayla olmasa da telefon kulübesine ben götürürüm seni.”

“Bu arabadan nefret ediyorum,” diyorum. “Kendimi içinde çok aptal hissediyorum.”

“O zaman biraz koksa da benim emektar arabama atla.”

Bunu yapmayı çok istiyorum ama tereddüt ediyorum. “Seni tekrar çalarsam Flick buna çok kızar bence.”

“Her türlü riski almaya hazırım ben.”

Ah, lanet olsun! Kim ne düşünürse düşünsün umurumda bile değil şu anda. “Hadi o zaman. Gidelim.”

Noah’ın arabasına atlayıp, güzel St. Brides kasabasına doğru yola çıkıyoruz. Ben çok uzun yıllardan beri ilk defa telefon kulübesini kullanırken, Noah arabada bekliyor. Neyse ki çantamda bir sürü bozukluk var. Telefon kulübesini en son kullandığımda bir görüşmenin on peni olduğunu çok iyi hatırlatıyorum. Şu anda öyle olmadığı kesin.

Sonunda hastaneye bağlanabiliyorum ve param bitmeden neler olup bittiğini öğrenebiliyorum. Ancak Ella ile konuşmaya

yetecek kadar param kalmıyor.

Arabaya dönüp Noah'ı olanlardan haberdar ediyorum.

"Ella ultrasona girmiş ve bu öğleden sonra taburcu edilebilirmiş. Bunun haricinde başka bir bilgi vermediler bana ama taburcu edeceklerine göre kötü bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

"Art'ın gitmek isteyeceğini ve beni de yanında götürmesini umuyorum."

Noah kafasını sallıyor. Kaçak kahvaltımızdan ya da bana söylediği şeylerden hiç bahsetmiyor. Bunun için memnun oluyorum. Onun yerine, arabayı döndürüyor ve doğruca Cwtch Yazlığı'na doğru yol alıyoruz.

60

Art tam ön kapıdan çıkarken biz de yazlığın önüne geliyoruz. Elinde aceleyle toplanmış gibi görünen ve sağından solundan kıyafetler saçılan bir valiz taşıyor. Art bizi görünce sert bir yüz ifadesiyle yolun ortasında duruyor.

“Gidiyor,” diyorum Noah’a, hızla arabadan inmeye çalışırken.

Ben çakıl döşemenin üzerinde ona doğru koştururken Art bagajın kapısını açıyor ve çantasını bagaja koyuyor.

“Art?”

Dönüp bana bakıyor. “Ben yokum, Grace,” diyor düz bir şekilde.

“Görüyorum. Nereye gidiyorsun?”

“Londra’ya. Ella’ya onunla irtibata geçeceğimi söyle.”

“Bunu yapamazsın, Art. En azından Ella hastaneden dönene kadar bekle. Hastaneyi aradım. Bu öğleden sonra taburcu olacak. Birlikte oraya gidip Ella’yı getirebiliriz. Sonra eve gelince de oturur, güzelce konuşursunuz. Eminim üstesinden gelebilirsiniz.”

“Ne olacak? Bunu daha önce benimle konuşma ihtiyacı bile hissetmedi, şimdi neden konuşsun ki? İkimize sen aracılık ediyor gibi görünüyorsun, o zaman gittiğimi de sen söylersin ona.”

“Lütfen, Art.” Kolundan tutuyorum. “Onu bu şekilde terk etme. Bu çok aptalca. Ella daha fazla strese girmemeli.”

"O zaman burada olmamam çok daha iyi olur."

"Ella ne olacak?" Neredeyse ağlamak üzereyim. "İstediğin şey bu olmamalı. Onu hiç mi düşünmüyorsun?"

Mercedes'in kapısını açıp koltuğa oturuyor.

Noah'a dönüyorum. "Onu durduramaz mısın? Konuş onunla."

Noah hayır anlamında kafasını sallıyor, beni elimden tutup çekiyor. "Bırak gitsin, Grace," diyor sessizce. "Eğer Art böyle hissediyorsa Ella'nın onsuz olması çok daha iyi olur."

Art kontak anahtarını çeviriyor ve Mercedes çalışıyor. Bir anda betim benzim atıyor. Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Hemen aptalca davrandığını fark etmeli ve bizimle hastaneye gelmeli. Ella için bunu değil, sonsuza dek mutlu mesut yaşamasını istiyorum.

Art bana bakmak için dönüyor ve direksiyonun üzerine eğiliyor. Yüzü sertleşmiş. "Ella'ya söyle..." Ella'nın ismini söylerken bir an duraksıyor. Sonra derin bir nefes veriyor. "Ne istersen onu söyle."

Sonra gaz pedalına basıyor, her yere çakıl taşları sıçratarak direksiyonu çeviriyor ve bu dar yoldaki girinti ve çıkıntıları umursamadan süratle ilerliyor.

Kafamı ellerimin arasına alıyorum. "Zavallı Ella. Ben şimdi ne söyleyeceğim ona?"

"Ona denediğini söyleyeceksin."

"Bu benim hatam," diyerek kendime kızıyorum. "Bu meseleyi daha farklı bir şekilde ele almalıydım."

"Bunu yapmanın başka bir yolu yoktu," diyerek beni teselli ediyor Noah.

"Of, Allah kahretsin!"

Bütün benliğimi bir acı kaplıyor. Noah'a bakıyorum ve yalnızca beni tutmasını istiyorum. O da bana bakıyor ve benimle aynı şeyleri hissettiğini anlıyorum. Ama bunu yapamaz çünkü o benim değil, çünkü o başkasına ait ve çünkü hayat çok ama çok berbat.

61

“Lanet olsun,” diyor Flick, olanları duyunca. Bu olanları yeterince özetliyor. “Pislik herif.”

Çoğuna katılmasam bile Flick’in bazen pat diye herkesin düşündüğü şeyi söyleme kabiliyeti var. Aslında çoğu zaman.

“Onunla konuşma fırsatı bile bulamadım,” diyor. “Duyduğum tek ses ön kapının çarpılma sesi oldu.”

“Artık gitti.”

“Alçak herif,” diye söyleniyor Flick.

“Ben Ella’yı almak için hastaneye gideceğim.” Harry ve Flick’e bakmaktan kaçınarak endişeli bir şekilde Noah’a bakıyorum. “Noah beni götürecek.”

Flick ayağa kalkıyor. “Hepimiz gitmeliyiz.”

“Bu çok fazla olabilir,” diyorum Flick’e. “Ella zaten ağlamaklı. Eğer hepimiz birden yanına yığılırsak, bu onu daha çok üzebilir.”

“Haklısın. Siz gidin, Grace. Sen bu tür işlerde benden çok daha iyisin.” Tekrar oturuyor ve parmaklarını masaya vurmaya başlıyor. “O zaman ben ne yapabilirim?”

“Eğer isterseniz, Harry ile birlikte St. Davids’e gidebilirsiniz. Yiyecek çok az şeyimiz kaldı ve bu gece için biraz daha erzaka ihtiyacımız var.”

“Eğer riske girmeye hazırsanız, bu akşam yemeği yine ben yapabilirim.”

“Çok iyi olur, Flick.” Bu gerçekten çok güzel bir fikir ve Flick’in böyle düşünceli davranması beni çok memnun ediyor. “Ella’nın hazır bir şeyler yemek istemeyeceğinden eminim. Dinlenmek isteyecektir.” Ben de dinlenmesi için elimden geleni yapacağım.

“Sen de aynı şeyi yapmalısın, Grace,” diyerek lafa giriyor Noah. “Sen de hiç uyumadın. Gitmeden önce biraz kestirsen iyi olur.”

“İyi fikir,” diyor Harry.

Daha uyku bahsi açılır açılmaz gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum. “Sanırım bir battaniye alıp sahilde uzanacağım.” Bu fırsatı kaçırma gafletinde bulunamayacak gibi görünüyorum.

“Ben yukarıdaki dolaptan bir tane getiririm sana,” diyor Harry. Yaşadığım duygusal gelgitlerle savaşımaya çalışıyorum. Bugün Harry ile birbirimize tek kötü söz etmediğimize inanabilirsiniz. Bu da kafamı karıştırıyor. “Sonra da Flick ile ortadan kaybolup sizi rahat bırakırız.”

Harry aceleyle içeri girip saniyeler içinde ekose kumaştan bir battaniye getiriyor bana. Teşekkür ederek alıyorum battaniyeyi. Omuzlarımdan tutuyor ve hafif birer öpücük konduruyor yanaklarıma. Ancak bir tanıdık tarafından yanağınıza kondurulabilecek bir öpücük bu.

“Kendini çok yorma, Grace,” diye uyarıyor beni. “Unutma, tatildegiz.”

Bu tatil biter bitmez yeni bir tatile ihtiyacım olacağı kesin. Ama zaten hep böyle olmaz mı?

Sonra hiç ummadığım bir anda yanaklarımı okşuyor kocam. “Rahatla biraz.”

“Tamam.” İlgisi karşısında içim acıyor. “O böyle hoş bir adam olduğunda, bir anlığına da olsa eskiden tanıdığım Harry’yi karşımda

görüyorum, eskiden ona karşı beslediğim hisler birden gün yüzüne çıkmaya başlıyor. “Teşekkürler, Harry.”

“Hadi,” diyor Flick, “yola çıkalım.” O da yanaklarımdan öpüyor. “Ella’ya sevgilerimi ilet.”

“Tabii ki iletirim.”

Flick, Noah’ı öpüyor ve, “Arkadaşlarıma iyi bak,” diyor.

Noah’ın kızarak kafasını salladığını görüyorum.

Flick ve Harry, birlikte St. Davids’e doğru yola çıkarken, ben de kısa bir şekerleme yapmak üzere sahile doğru yürüyorum. “Neden sen de benimle gelmiyorsun?” diyorum ve Noah’a karşı tedbirli davranmaktan vazgeçiyorum. “İkimiz de biraz kestirebiliriz. Ben saatin alarmini kurarım.”

“İyi bir fikre benziyor.”

Battaniyelerimizi alıp birlikte kayalıkları tırmanıyoruz. Güneşi tamamen tepeye çıkmış ve kavurucu bir sıcak var. Ancak sahilde kimse yok. Park alanının olmaması ve yoldan sahile uzun bir yürüme mesafesi olması bu engin kumluğun boş kalmasına sebep oluyor. Sıra sıra dondurmacıların ve çay bahçelerinin olduğu sahillerin aileleri daha çok cezbettikinden adım gibi eminim.

Kayalıkların arasına gizlenmiş kumluk bir alan var. Battaniyeyi hafif hafif esen rüzgârdan korunmak için bu iki kayalığın arasına seriyorum. Telefonun alarmini kuruyorum ve uzanıyorum. Noah ayakkabılarını çıkarıyor ve yanıma gelip dirseklerinin üzerine uzanıyor. Hâlâ Ella’nın annesinin ayakkabılarını giydiğimi fark ediyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Hastaneye gitmeden önce biraz rahatlamalıyım.

Battaniyenin üzerinde birbirimize yaklaşıyor ve yüz yüze dönüyoruz.

“Bu çok hoş,” diyorum.

“Belki ben de eve dönsem daha iyi olur, Grace,” diyor Noah.

“Ortalıkta dolanıp durarak hayatı senin için daha çok zorlaştırıyorum.”

“Flick’le ilişkinizi bozmak istemiyorum,” diyorum.

Ama söylenmeyen şeyleri engelleyemiyorum. Noah ve ben giderek daha çok yaklaşıyoruz birbirimize ve buna karşı gelmiyorum.

“Flick ile aramızda bir ilişki yok,” diyor Noah. “Sanırım her ikimiz de bunun farkındayız.”

“O seni sevdiğini söyledi.”

“Bence o beni sevmek istiyor.” Omuzlarını silkiliyor Noah. “Aradığı şeyin bu olduğuna inanmak istiyor ama ikimiz çok farklı insanlarız. Biz birbirimizi çıldırtabiliriz.”

“Zıt kutuplar birbirini çekmiş.”

“Doğru.” Parmağıyla kumun üzerinde daireler çiziyor. “Ama benim için değil. Geçirdiğimiz hafta boyunca bütün farklılıklarımızı gördük. Ben değerlerimi ve ilgilendiğim şeyleri paylaşabileceğim birini istiyorum. Flick ve ben çok farklı dünyalarda yaşıyoruz. Bizim bir geleceğimiz olamaz. Ayrıca...” bir an duraksıyor, “...benim hüsnükuruntum da olabilir ama bazen Flick’in hayatında benden başka birinin daha olduğunu düşünüyorum. Arka planda başka birinin daha olduğu izlenimini alıyorum Flick’ten.”

“Gerçekten mi?”

Haklı olabileceğini söylemek istemiyorum. Ne de olsa canım arkadaşımın geçmişine dönüp bakarsak sadakat konusunda hiç de iyi olmadığını görebiliriz.

“Bildiğin şeyler işte. Gizli telefon görüşmeleri. Saklanan mesajlar. Tabii buraya geldiğimizden beri böyle şeyler olmuyor. Ben yalnızca benden bir şeyler gizlediği hissine kapılıyorum.”

“Flick işte. Gizemli olmayı sever.”

“Belki de. Ama bence o hâlâ istediği şeyi arıyor ve o da ben değilim. Zorla sevemezsin, Grace. İkimiz de bunu çok iyi biliyoruz.”

Gözlerimin içine bakıyor ve bu hiç de iyi değil. Aslında tam olarak gözlerini gözlerime mühürlüyor. “Ve bazen istesen de birini sevmekten vazgeçemiyorsun.”

“Gitmeni istemiyorum,” diyorum ağzım kuruyarak.

“O zaman kalırım.”

Dizkapaklarımız birbirine değene kadar battaniyenin üzerinde milim milim yaklaşıyoruz birbirimize.

“Uyu artık,” diyor. “Ben seni beklerim.”

Güneşin sıcaklığını yüzümde ve Noah’ın yanımdaki varlığının gücünü içimde hissederek gözlerimi kapatıyor ve saniyeler içinde uyuyakalıyorum.

62

Hatırladığım bir sonraki şey Noah'ın nazik bir şekilde kolumdan çektişirmesi. "Grace uyan," diyor. "Geç kaldık."

Bunun üzerine birdenbire uyanıyorum. "Ne?"

Telefonun alarminin çaldığını duymadım ama yarım saat önce hastaneye gitmek üzere evden ayrılmış olmalıydık. İkimiz de çok derin bir uykuya dalmışız."

"Vay canına!"

Kendimi alarm durumuna getirmeye çalışıyorum. Hiç istemem de oturmak için kendimi zorluyorum. Kafam düşüyor. Kendimi eskisinden de kötü hissediyorum. Belli ki çok, çok, çok derin bir uykuya dalmışım ve şimdi de aniden uyandırılmış olmanın etkisiyle kendimi sersem gibi hissediyorum.

"Hayır!" Noah telaşla bana bakıyor. "Hayır!"

"Ne?" Bir anda panikliyorum. "Ne oldu?"

Sonra gülmeye başlıyor. Battaniyenin üzerinde iki büklüm olmuş bir vaziyette kahkahalara boğuluyor.

"Kes şunu ve bana ne olduğunu söyle."

Tekrar kendine gelmeyi başaramadığında, konuşmaya devam ediyor. "Yüzün."

"Ne olmuş yüzüme?"

“Yarısı kırmızı,” diyor ve bir kahkaha daha patlatıyor. “Ama diğer yarısı değil.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?” Yanaklarıma dokunuyorum. Noah haklı. Yanaklarımdan birisi daha fazla yanıyor. Sonra ben de dönüp Noah’a bakıyor ve onun gibi gülmeye başlıyorum.

“Ne?” diyor. “Ne oluyor?”

“Senin yüzün. O da aynı.”

Şimdi de onun eli gidiyor yanağına. Onun yanağı da oldukça parlak bir kırmızı.

Güneşin altında birbirimizin yüzüne bakarak yan yana uyuduğumuz için, yüzlerimizin yarısı cayır cayır yanmış. Kafamı eğip bakınca sol kolumla sol bacağımın da aynı şekilde yanmış olduğunu görüyorum. Aynı şekilde Noah’ın da sağ kolu ve bacağı. Ancak dışarıda çalıştığından dolayı teni çoktan esmerleştigiinden, onunkileri fark etmek daha zor. Ben ise bütün gün bir ofisin içine tıkılıp kaldığım için benim açımdan durum aynı değil. Uzunlarım istakoz gibi olduğundan yüzümün ne halde olduğunu da az çok tahmin edebiliyorum.

“Anlayacaklar,” diyorum, “Güneşin altında birlikte uyuduğumuzu anlayacaklar.”

“Bunda bir suç yok, Grace.”

Ama yine de bizden daha çok şüphe duymalarına sebep olacak. Flick’in olup bitenleri düşünüp taşınıp bir sonuç çıkarmaya çalıştığından eminim.

“Sen aramızdaki şeyin arkadaşlıktan öteye gitmesini istemediğini açık ve net bir şekilde belirttin.” Biraz durup bana bakıyor ve sonra tekrar konuşmaya başlıyor. “Ben bununla yaşayabilirim.”

Peki, ben yaşayabilir miyim?

Tekrar birbirimize bakıyor ve kıkırdamaya başlıyoruz.

“Gülme,” diye azarlıyorum. “Bu çok kötü!”

Bir aynaya gidip nasıl göründüğüme bakmak için daha fazla bekleyemiyorum. İyi bir makyaj yapmak zorunda kalacağım. Elli yaşına geldiğimde muhtemelen bu yüzden kayış gibi bir cildim olacak.

“Bunun haricinde daha iyi misin?” diye soruyor.

“Çok değil. Hâlâ sersem gibi hissediyorum kendimi. Ama yine de güzeldi.” Kendimizi daha fazla tehlikeye atmamamız gerektiğini düşünüyorum. “Gidip Ella’yı alsak iyi olacak. Nerede kaldığımızı merak ediyordur.”

Noah kafasını sallıyor ve ben de kalkıp battaniyeyi katlıyorum. Geldiğimizden beri haftanın yarısı geçti ama ben zamanın yalnızca Noah ve benim için aktığını hissediyorum. İçinde bulunduğumuz koşullar az da olsa birlikte vakit geçirebilmek için diğerlerinden kolayca kaçabildiğimizi gösteriyor. Ancak tatil bitince bir daha yapamayacağız bunu. Noah’ı tekrar görebilmem için onun hâlâ Flick’in erkek arkadaşı ya da çoktan kocası olmuş olması gerekiyor.

Gayet sıradan bir şekilde ayakkabılarını giyerken kalbime ağrılar girerek seyrediyorum onu. Şu anda Flick ile bir gelecekleri olmayacağını düşünüyor olabilir ama Flick’in kararlılığını fazla hafife almamalı. İsteddiği şeyi elde etmek konusunda hiç de hafife alınmayacak olağanüstü bir becerisi vardır arkadaşımın.

63

Noah'la hastaneye girdiğimizde Ella'yı bizi resepsiyonda beklerken buluyoruz. "Çok uzun zamandır beklemiyorsun, değil mi?"

Hayır anlamında kafasını sallıyor. "Beş dakikadır."

"Noah'la sahilde uyuyakalmışız," diye açıklama yapıyorum. "O kadar derin uyumuşuz ki alarmin sesini bile duymadık. Bu yüzden planladığımızdan daha geç kaldık."

"Neredeyse benim yanımda sabahladınız," diyor. "Biraz uyumanızı mı çok göreceğim."

Bir yanağım yanmış olsa da biraz uyuyabildiğim için şu an çok daha iyi hissediyorum kendimi. Biraz yanıp kızarmış olmamın dışında duş alıp üzerimi de değiştirdiğim için yeniden insana döndüm diyebilirim.

"Aman Tanrım!" Bana daha yakından bakarken bir kahkaha patlatıyor Ella. "Güneş yanığı olmuşsun. Güneş kremi sürmeyi mi unuttun?" Sonra Noah'ı da görüyor ve gülümsemesini bastırıyor. "Sen de aynı durumdasın," dedikten sonra tekrar kıkırdamaya başlıyor.

Bu kadar belli oluyor mu? En kötü ihtimalle çok dikkatli baktıklarında görebilirler sanıyordum. Demek ki çok net belli oluyor. Lanet olsun!

Karnındaki kabarıklığın hâlâ yerinde olup olmadığını görmek

için karnına doğru bakıp kontrol ediyorum. “Bebekle ilgili her şey yolunda mı?”

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor. “Evet. Tepeden tırnağa kontrol edildim.” Karnını şefkatle okşuyor. “Artık bu küçükhanımı hayatımın ilk sırasına koymalıyım.”

“Kız mı?”

“Acilen hastaneye gelmek zorunda kalmamızın bir diğer faydası artık pembe bebek kıyafetleri almak zorunda olduğumu öğrenmem oldu.”

“Bu harika,” diyorum. “Her şeyde bir hayır vardır. Küçük bir kız!” Resepsiyonun önünde döne döne dans etmek istiyorum.

“Biliyorum.” Ella çok daha heyecanlanmış görünüyor. “Artık her şey çok daha gerçek geliyor.”

Bu gerçekliği yalnızca Ella hissetmiyor. Bebeğine alışveriş yapmak için sabırsızlanıyorum. Sonra birden hayatımda ilk defa kalbim kendi bebeğime olan özlemle yanıp tutuşuyor. Bu daha önce hiç hissetmediğim kadar derin, güçlü, bedenimin her bir zerresini kaplayan ve neredeyse nefesimi kesen bir dürtü. Kollarımın arasında küçük ve şişko bir beden taşımak istiyorum. Hayatıma süt ve bebek pudrası kokusu dahil olsun istiyorum. Ona bakabilmek için vücudumu saran o istekli ve korumacı duyguları hissetmek istiyorum.

“Tebrikler, Ella.” Noah sarılıp öpüyor Ella’yı.

“Teşekkürler. Gerçekten çok heyecanlıyım.” Sonra arkamıza bakıyor. “Art nerede?”

Noah’la daha bir saniye önceki o neşeli hallerimizi bir tarafa bırakıp endişeli bir bakış atıyoruz birbirimize.

Ella’nın suratı asılıyor ve gözlerinden yaşlar dökülmeye başlıyor. “Gelmiyor, değil mi?”

Şimdi de kafa sallama sırası bende. “Hayır,” diyorum düz bir ifadeyle. Eveleyip gevelemenin bir anlamı yok. Ella’nın da olup

biteni dolandırmadan anlatmamı isteyeceğini biliyorum. “Londra’ya döndü, Ella.”

Arkaya doğru bir adım atıyor ama ayaklarının üzerinde zar zor duruyor. Noah onu dirseğinden yakalayıp tutuyor. “Vay be!”

“Zamanı gelip de onunla konuştuğunda daha farklı hissedecektir,” diyerek rahatlatmaya çalışıyorum Ella’yı. “Gerçekten daha farklı olacaktır.”

Ne derler bilirsiniz. “Yalanla oyalamaktansa, doğruyla incinmek çok daha iyidir.” Başka düşünceleri aklımın gerisine itiyorum. Yalnızca Art’ın kendine gelip baba olmayı kabullenmesini umuyorum. Eğer bunu kabullenmezse, bu çok büyük bir ayıp olur.

“Bu onun için büyük bir şok oldu. Biraz zamana ihtiyaç var.”

“Hiçbir şey söylemedi mi?”

“Söylemedi,” diyorum. Ella’nın bilmediği hiçbir şey söylemedi. “Belki de ben olabilecek en uygun şekilde söyleyememişimdir.”

“Ben söylemeliydim.”

“Böyle olacağını biliyordum,” diyor Ella. “Biliyordum.”

“Hadi seni arabaya götürelim,” diyor Noah. “Yazlığa ne kadar çabuk gidersen, o kadar iyi olur. Ayaklarını uzatıp yatarsın ve biz de sana bakarız. Tekerlekli sandalye getirmeme gerek var mı?”

“Hayır,” diyor Ella. “Ben iyiyim.”

“Arabayı hemen girişe park ettik zaten. Çok uzakta değil.”

Range Rover’a doğru giderken hâlâ Ella’nın dirseğinden tutuyor Noah. Adımlarını tereddütlü bir şekilde atıyor ve o kadar çelimsiz görünüyor ki içim eziliyor. Hamileliği boyunca hiçbir sıkıntı yaşamaması ve bebeğini sağlıklı kucığına alması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

“Çok kibarsın, Noah,” diyor Ella arabanın yanına gelince. “Sen de kendini bir anda sorunlarımızın içinde buldun. Özür dilerim. Bunun senin için güzel bir tatil ve kendini Flick’e göstermen için bir

fırsat olması gerekiyordu.”

“Endişelenme,” diyor Noah. “Sizler sanki benim çok eski arkadaşlarımsınız gibi hissediyorum.” Bunu söylerken çaktırmadan bana bakıyor. “Ne olursa olsun buraya geldiğim için çok mutluyum.”

“İyi bakalım.” Ella, Noah’ın elini sıvazlıyor. “Sen çok iyi bir adamsın. Flick’i kıskanıyorum.”

“Belki de olmamalıyım,” diyor sessizce.

Ella çoktan arabaya bindiği için onu duyan tek kişi ben oluyorum.

64

Yazlığa dönmemiz uzun sürmüyor. Ella'ya çay ile tost yapıyorum ve büyük bir iştahla yiyor. Bazen yiyecekler insanı son derece rahatlatıyor. Noah bizi baş başa bırakarak sahilde yürüyüş yapmaya gidiyor. Ella yemeğini bitirince, Ella'nın üst kata çıkmasına yardım ediyorum. O üzerini çıkarırken ben de ona sıcak bir banyo hazırlıyorum. Sabahlığı ile geliyor banyoya.

"Burada bir sürü güzel köpük var," diyorum ona. "Uzun ve güzel bir banyo yapmalısın."

"Teşekkürler," diyor. "Küvete girmek için sabırsızlanıyorum. Hastane kokuyorum resmen."

Ella için temiz bir havlu çıkarıp askılığa asıyorum. "İçinde başka bir canlının büyüdüğünü bilmek kendini iyi hissettiriyor mu?"

Ella kafasını sallıyor. "Birlikte Liverpool'daki barda çalışırken bir gün bunların olacağı kimin aklına gelirdi?"

"Hayat bizi garip yerlere savurdu."

"Sanki tamamen yeni bir başlangıç yapıyormuşum gibi hissediyorum," diyor Ella. "Bir tarafım çok heyecanlı. Ama diğer tarafım çok korkuyor."

"İyi olacaksın. Eminim her hamile anne aynı şeyleri hissediyordur."

"Hayatımda ilk defa düzgün bir yetişkin olacaktım gibi hissediyorum," diyor. "Bebek Hawley doğduğunda öyle her canım istediğinde kapıyı çekip dışarı çıkamayacağım. Havaya girsem bile bütün gün yiyip içmeden ve temizlik yapmadan kendimi stüdyoya kilitleyip resim yapamayacağım. Bana ihtiyacı olan başka birisi daha olacak yanımda."

"Ve sen bu zorlukların üstesinden çok güzel geleceksin."

"Ben burada kalmak istiyorum, Grace." Doğruca önündeki duvara diyor gözlerini. "Burada Cwtch Yazlığı'nda ama nasıl? Koca bir boşluğun ortasında olduğunu söylerken haklıydı Art. Bebeğim ve benim için güvenli mi burası?"

"Vahşi Pembrokeshire'da soyulma olasılığın Nothing Hill'da soyulma olasılığından çok daha düşük."

Durumu hafifletmeye çalışıyorum. Burada kaldığım süre boyunca gerçekten çok ıssız bir yer olduğunu anladım. Eğer Art dönmezse, Ella tek başına kalabilecek mi burada? Onun kliniklere, dükkânlara ya da genel olarak medeniyete daha yakın bir yerde olması gerekmez mi? Birden kafamı çevirip pencereden dışarı bakıyor ve sahili görüyorum. Sonra da dünyada çocuk yetiştirilebilecek en huzurlu yerin burası olduğunu düşünüyorum.

"Bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

"Flick ve ben yanındayız."

"Ama çocuğumun babası yok." Yüzü asılıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Birlikte oynayabileceği bir büyükbabası ve büyükannesi yok. Hep çocuğuma düzgün ve mutlu bir aile verebilmeyi istemiş-tim. Bir de benimki gibi endişesiz bir çocukluk."

"Zaman değişti," diyorum. Acı ama gerçek. "Artık senin düşlediğin gibi evlilik az denecek kadar. Her birimiz, adına aile dediğimiz farklı farklı düzenlemelerin içindeyiz." Harry'nin, oğlum gibi yakın gördüğüm iki çocuğunu düşünüyorum. "Bunlar daha az aile oldu-

ğumuz anlamına gelmiyor. Yalnızca biraz daha farklı. Sen de bunu sağlamanın bir yolunu bulacaksın.”

“Gidip Art’ı aramalıyım. Neden böyle olduğunu ona açıklamaya çalışmak zorundayım.”

“Ona düşünüp taşınması için birkaç gün zaman ver. Tekrar strese girmeni istemiyorum. İyileşip tekrar gücünü toplayana kadar bekle. Bu şokların zararı sonradan çıkar.”

İçini çekiyor Ella. “Sanırım haklısın.”

“Ben her zaman haklıyım,” diye dalga geçiyorum.

“Art, muhteşem bir adam,” diyor. “Ben yalnızca istediği şeyin bu olmadığını bildiğim için üzülüyorum. Sanırım bebeği duyunca onun da en az benim kadar heyecanlanacağını ummuştum. Nasıl tepki vereceğini bilmediğim için endişeleniyordum ama içimden bir ses çekip gitmeyeceğini söylüyordu.”

“Bunları düşünme şimdi,” diye ısrar ediyorum. “Önünüzdeki birkaç ay boyunca konuşmak için yeterince vaktiniz olacak. Belki de seni şaşırtır.”

“Olabilir,” diyor. “Neyse, benden bu kadar. Senden ne haber?” Yüzümün önüne düşen saçları çekiyor. “İçimden bir ses Taylor tarafında da işlerin hiç yolunda gitmediğini söylüyor. Harry ile aranızda çok büyük bir gerginlik var.”

“Hem de ne gerginlik.” Bıkın bir şekilde nefes veriyorum. “Aynı anda milyonlarca farklı şey hissediyorum.”

Ella elini kolumun üzerine koyuyor. “Noah çok hoş bir adam, Grace,” diyor. “Onunla çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz.”

“Evet.” Oldukça doğal bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum. “Öyle.”

“Çok iyi,” diyerek tekrar ediyor.

Yavaşça kendimi klozetin üzerine bırakıyorum ve Ella da küvetin kenarına oturup, elimden tutuyor.

“Ben ne yapacağım, Ella?” Yapmak istediğim en son şey, zaten yeterince sorunu varken, bir de kendi sorunlarımla onu sıkmak. “Harry ve ben gerçekten evliliğimiz için çok çabalıyoruz. Artık bir-birimizden çok farklı olduğumuzu hissediyorum.”

“Ya Noah?”

“Ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ediyorum. “Hatta daha fazlası.” Çok daha fazlası. “Bu hafta boyunca aklımı başımdan aldı.” Tabii aynı zamanda da kafamı karıştırdı. Aşk işte. “Ama o Flick’in erkek arkadaşı. Flick onunla evlenmek istiyor.” Her ne kadar Flick Noah için deli olduğunu söylese de hislerinin karşılıklı olduğunu düşünmediğimi söylemiyorum.

“Flick senin yerinde olsaydı hiç düşünmezdi bile,” diyor Ella.

“Ama bu yaptığımız şeyin doğru olduğunu göstermez,” diye araya giriyorum.

Ella birden sinsice bir bakış atıyor ve ben neden böyle yaptığını anlamıyorum. “Bebek konusunda neyin doğru olduğuna inanıyorsam onu yapmamı söylemiştin bana. Ben de aynı şeyi senin evliliğin için düşünüyorum, Grace. Bana verdiğin öğüdü sen tutacak mısın?”

“Harry’ye sonsuza dek söz verdim.”

“Bazı sözler tutulmamak içindir. O da seni sevmek ve mutlu etmek için söz verdi. Yapıyor mu bunları?”

“Hayır. Yaptığını söyleyemem.”

Gözlerini yere dikeyor. “Diğer bütün sözlerini tuttu mu?”

“Harry’nin aldatacak vakti yok bir kere,” diye şaka yapıyorum. “En azından bu konuda şanslıyım. O kadar yoğun bir şekilde çalışıyor ki başka hiçbir şeye vakti kalmıyor.”

Bugünlerde benimle çok az seviştiği, o istediğinde ise benim yapmak istemediğim konusuna hiç değinmiyorum. Harry’nin libidosunun başka kadınlara aktığını da sanmıyorum.

Ella içini çekiyor. “Gerçekten ne istediğine karar ver ve kendin için en iyi olanı yap.”

“Yapacağım,” diye söz veriyorum.

“Noah’ı seviyor musun?”

“Henüz bunu kendime söylemeye bile cesaret edemiyorum, Ella.”

“Onunla bu konuda konuştun mu hiç? Senin neler hissettiğini biliyor mu?”

“Ben bile bildiğinden emin değilim ki.” Onu düşündüğümde içimi o kadar güçlü duygular kaplıyor ki. Sanki bu bir haftada bir ömür yaşamışım gibi hissediyorum. “Arkadaş olmaya karar verdik?” Başka ne yapabiliriz ki?

Ella kaşlarını çatıyor. “Eğer onu seviyorsan, gitmesine izin veremezsin.” Doğruca gözlerimin içine bakıyor. “Mutluluğu hak ediyorsun. Ne olursa olsun senin yanında olacağım Grace. Sen benim için bir dayanak oldun. Ben de aynısını senin için yapacağım.”

“Teşekkür ederim.” Birbirimize sarılıyoruz.

Mutluluğu hak ediyorum ama bunu başkalarının acısı pahasına yapmak istiyor muyum? Özellikle de benim için önemli insanların acıları pahasına? Bütün kuralları hiçe sayıp, mutluluğun peşinden koşmak için bütün değerlerimi bir kenara bırakabilir miyim? Benim mutluluğum diğer insanların mutluluğundan daha mı önemli?

Gözümün ucuyla Noah’a bakıyorum. Ayakkabıları elinde, pantolonun paçaları sıvanmış ve sahil boyunca yalınayak suyun kenarında yürüdüğünü görüyorum. Bedenimin her bir zerresi onun için tutuşuyor ama o benim için yasak meyve.

Ne yapmak istiyorum? Düşünüyorum. Keşke karar verebilsem.

65

Flick ve Harry akşama doğru geç bir saatte dönüyorlar. Nerede kaldıklarını merak etmeye başlamıştım. Görünüşe göre boşuna meraklanmışım. Bentley'in bagajındaki market çantalarını boşaltırken şakalaşıp gülüşüyorlar. Birbirlerinin yanında ne kadar da mutlu olduklarını seyrederken, artık Harry ile neden böyle olamadığımızı düşünüyorum.

Ella'nın uyandığını duyduğumda ona çay hazırlıyordum. Uzun ve güzel bir uyku çektiği için şimdi çok daha iyi görünüyor ama geceyi uyanık geçireceği için onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.

Noah henüz yürüyüşten dönmedi. Muhtemelen birkaç saatliğine de olsa bizden uzaklaşmış olduğu için memnundur. Umarım özellikle benden kaçmıyordur.

Yazlığın kapısını açıp Flick'in elindeki çantalardan birini alıyorum. "Selam," diyorum.

"Aman Tanrım!" diyerek olduğu yerde kalıyor Flick. "Yüzüne ne yaptın?"

"Çok fazla güneş." Makyaj yeterli olmamış.

"Şu işe bak!"

Gözleriyle bütün vücudumu tarıyor ve sonunda kızarmış kol-

larımm üzerinde duruyor. Neyse ki bacaklarımı uzun bir etek giyerek örtmüştüm.

“Yolculuk nasıl geçti?”

“Evet. Geciktiğimiz için üzgünüm.” Soluk soluğa kıkırdıyor Flick. “Eve dönerken St. Brides’taki barlardan birine uğradık.”

Hiç şaşırmıyorum. Tahmin etmeliydim. Harry’nin çok fazla içip sonra da araba kullanmamış olmasını umuyorum ama zaten o Flick kadar kıkırdamıyor.

Ellerindeki poşetleri mutfak masasının üzerine bırakırlarken onları takip ediyorum. Harry yanağıma bir öpücük konduruyor. “Bunları sana aldım,” diyor ve hâlâ üzerinde 2.99 yazılı fiyat etiketi duran bir demet solmuş karanfili elime tutuşturuyor.

“Teşekkür ederim.” Sanırım bana çiçek aldığı için mutlu olmam gerekiyor ama bu sanki biraz zoraki olmuş. Bana verdiği değer bu mu? Sanki çok uzun süre susuz kalmış ve ölmek üzerelermiş gibi görünüyorlar. Tıpkı benim hislerim gibi. Belki de bu sebeple çok da kötü bir seçim sayılmaz. “Çok güzeller.”

“Hemen kızartıp hazırlayabileceğimiz bir şeyler de aldık,” diyor Flick. “Böylelikle yemeği çabucak hazırlayabileceğimizi ve kimsenin saatlerce mutfakta vakit geçirmesine gerek kalmayacağını düşündüm.”

“Bana uyar.”

“Ella nasıl?”

“Bütün öğleden sonrasını yatakta dinlenerek geçirdi.” Yukarıda bir hareketlilik başladığını duyabiliyorum. “Şimdi kalkıyor.”

“Art konusunda üzgün mü?”

“Evet.” Tabii ki.

“Pislik herif!” diyor Flick. “Ona biraz akıl verebilmiş olmayı isterdim.” Sanırım bunun için sıraya girmesi gerekirdi Flick’in. Sonra birden Noah’ı soruyor. “Noah nerede?”

“Yürüyüşe gitti,” diyorum. “Döndüğünü de görmedim.”

Son bir saattir her beş dakikada bir kol saatime baktığımdan aynı şeyi tekrar yapmamak için zor tutuyorum kendimi.

Biz konuşmaya devam ederken arka kapı açılıyor ve Noah içeri giriyor. “Selam,” diyor. “Umduğumdan daha uzun kaldım dışarıda.”

“Güzel bir yürüyüş yaptın mı, sevgilim?” diye sorarken doğruca gidip Noah’a sarılıyor Flick.

“Muhteşemdi. Sahil boyunca Martin’s Haven’a kadar yürüyüp Skomer’a yapılan tekne turlarına baktım.”

Flick boş boş bakıyor.

“Orası deniz kuşlarıyla dolu çok güzel bir ada. Martılar, kutup martıları, ustura gagalı alklar.”

Flick hâlâ boş boş bakıyor.

“Orası çok eşsiz bir yer.”

Flick burnunu kırıştırıyor. “Söylediklerinden oraya gitmek istediğin anlamını çıkarıyorum.”

“İsterim,” diyor Noah. “Başka isteyen var mı?”

Flick omuzlarını silkiyor. “Kuşlardan başka hiçbir şey yok mu?”

Eğer Flick’i tanıyorsam, tam olarak Harvey Nicks, Selfridges ya da Liberty’s şubelerinin olup olmadığını kast ettiğinden eminim.

Noah gülüyor. “Hayır. Kuşlardan başka bir şey yok.”

“Anladım.” Hayal kırıklığına uğramış olduğu açık bir şekilde belli oluyor.

“Günde yalnızca bir sefer var ve o da sabah gidip akşamüzeri dönüyor.”

Flick’in yüzünü saf bir korku ifadesi kaplıyor. “Bütün gün orada mı kalacağız?”

“Görülecek çok şey var,” diyerek sebebini açıklıyor Noah.

“Kuşlar mı?”

“Bana oldukça sıkıcı bir şey gibi geldi,” diyor Harry.

“Ben gitmek isterim.” Birden ağızından çıkıveriyor. “Tabii herkes isterse.”

“Tekneyi yakalayabilmemiz için erkenden oraya gitmemiz lazım. Önceden rezervasyon yaptıramıyorsun. Ayrıca her gün için sayılı bilet var.”

“Tekne?” diyor Flick. “Teknelerden nefret ederim. Tabii Cannes’a demir atmış bir yat olmadıkça. Seyahat ne kadar sürüyor? Beni deniz tutuyor.”

“Çok uzun değil. Yarım saat kadar.”

Arkadaşımın beti benzi attı bile. “Tamam,” diyerek hepimizi şaşırtıyor ama. “Harika.”

Noah’ın şaşırdığı da çok belli oluyor. “Süper.”

Sonra Ella geliyor. Artık yorgun ya da halsiz değil, çok daha iyi görünüyor.

“Tatlım!” Flick ona doğru gidiyor ve sımsıkı sarılıyor arkadaşına. “Gösteri kraliçesi ben olmalıydım. Acilen hastaneye kaldırılmak? Aklından ne geçiyordu öyle?”

“Bir daha yapmamaya çalışırım,” diyor Ella.

“Yanında olmadığım için çok özür dilerim.”

“Grace takdire şayan bir iş çıkardı,” diyor Ella. “Ve tabii Noah da.”

“Noah bir süper kahraman.” Harry’nin yüzündeki ifade buna hiç de katılmadığını söylüyor. “Şimdi iyisin ama, değil mi?”

“Açlıktan ölüyorum,” diyor Ella.

“Hadi yemeği hazırlayalım o zaman,” diyorum. “Flick kızartılmaya hazır şeyler almış.”

“Güzel. Ben başlıyorum o zaman.”

“Sen kesinlikle öyle şeyler yapmıyorsun, hanımefendi!” diyorum Ella’ya, ses tonumu olabildiğince sert tutarak. “Bu gece çatalını

ve bıçağını kaldırmaktan başka bir iş yapmıyorsun. Doktorun önerisi.”

Uysal bir şekilde gülümsüyor.

“Noah ve ben yaparız,” diyor Flick. “Değil mi, sevgilim?”

Noah omuzlarını silkiyor. “Tabii ki.”

“Biz çok iyi bir takım olduk,” diyor Flick. “Giderek iyice alışıyorum ev işlerine. Bence bana da çok uyuyor.”

Sonra tam bu konudan yırttığımızı düşünürken, Noah’a yakından bakıyor Flick. “Yüzünün yarısı güneşten yanmış.”

Bunun üzerine Noah’ın yüzü kızarıyor ve neredeyse yüzünün her iki tarafı da aynı renk oluyor. “Güneşin altında uyuyakalmışım.”

İstemeyerek de olsa Noah’ın gözleri bana doğru kayıyor ve Flick de onu takip ediyor. Benim yanaklarımın da aynı şekilde kızarmış olduğunu gördüğünde önce bir aydınlanma yaşayıp daha sonra kaşlarını çatıyor.

“Evet,” diyor kafası karışmış bir şekilde. “Aynı Grace’in yüzü gibi. Sanki bir elmanın iki yarısı gibi görünüyorsunuz.”

Aslında tam da öyle hissettiğimizi nasıl söyleyebilirim ki?

“Güneşin açısından olmalı,” diyor Noah hızlıca. “Şimdi, ne yapmamı istiyorsun benden?”

Bunun üzerine Flick’in bakışları Ella ve benden uzaklaşıyor. Biz de hiçbir yorum yapmadan birbirimize bir bakış atıyoruz. Sonra da birlikte mutfaktan terasa çıkıp, yemek hazır olana kadar batan güneşin son ışınlarını tenimizde hissederek oturuyoruz. Yüzümün her iki tarafının da aynı olması için yanmayan tarafı güneşe doğru tutmaya çalışıyorum. Harry’yi de sevgililerin arasında gezinen üçüncü bir kişi olarak mutfakta bırakıyoruz.

66

Yemekten sonra oturma odasına geçiyoruz. Bu akşam hiçbir sürprizin ve şokun yaşanmadığı bir akşam olsun istiyorum. Ve tabii masaların üzerinde dans edilmemesi de dileğim. Ella hâlâ yorgun görünüyor ve ben de artık lüzumsuz işlerle uğraşmasını istemiyorum.

“Yapboz oynamayı sever misin, Ella?” Rafta bir sürü var ama hepsinin de üzerinde kalın bir toz tabakası var. Belli ki yapboz oynamayı bırakıp hepsini bir köşeye atalı uzun zaman olmuş.

“Eskiden buradaki yağmurlu günleri çok severdim,” diyor Ella efkârlı bir şekilde. “Babamla birlikte bütün gün yapboz yapardık.”

“Yapboz!” diye alay ediyor Flick. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz. Hayatım boyunca hiç yapboz yapmadım. Hem de hiç. Çocukken bile yapmak istemezdim.”

“O zaman neler kaçırdığının farkında bile değilsin.” Bir yandan resimlere bakarken bir yandan da renkli parçaların üzerinde gezdiriyorum parmaklarımı. Çok dağlık ya da çok bulutlu olan resimleri sevmiyorum. “Tıpkı terapi gibiler.”

“Sevişmek gibi yani. Hangisini yaparak vakit geçirmeyi tercih edeceğimi çok iyi biliyorum.”

Bunun üzerine yalnızca Harry gülüyor.

Burada geçireceğimiz son birkaç gün kaldığına göre çok fazla

parçası olmayan basit bir şey seçmeliyim. Bitirilmesi gereken bir yapbozu bırakıp eve dönebileceğimi hiç sanmıyorum.

Süslü, birbiri etrafında yüzen balinaların ortaya çıkardığı dairesel bir görünüm ve her nedense parlak sarı çiçekler olan bir yapbozu seçiyorum. Sanatsal bir yönü olmasa da gayet eğlenceli bir şeye benziyor. Kutuyu alıp Ella'ya doğru sallıyor ve onun da onay vermesini bekliyorum.

"Annemin en sevdiği yapbozdu," diyor. "Birkaç parçası eksikti diye hatırlıyorum."

Omuzumu silkiyorum. "Olsun." Bir yapbozla uğraşmayalı yıllar oldu.

"Hadi şu köşede yapalım," diyor Ella. "Böylelikle yarın bitirmek üzere orada bırakabiliriz."

Bağdaş kurup yere oturuyoruz. Parçaları boşaltıp ve sınıflandırmaya başlıyoruz. Küçük yapboz parçalarının pürüzsüz yüzeylerinin zeminde kayması bile rahatlatıyor insanı.

"Ben sıkıldım," diyor Flick. "Biz ne yapalım?"

Noah iPod'una göz atıp Ed Sheeran albümünü çalmaya başlıyor. Yazlığın içini yumuşak bir ses dolduruyor. "Kitap oku," diyor Noah. "Çalışırken bütün günümü senaryo okuyarak geçiriyorum. Artık eğlenmek için kitap okumuyorum."

"Burada bir sürü masa oyunu var." Noah şimdi de raftaki oyunları karıştırıyor. "Dama, tavla, satranç..."

Flick oflayıp pufluyor. "Hiç hayatında satranç oynamaya fırsatı olmuş bir kadına benziyor muyum?"

"Yılanlar ve merdivenler," diye başka bir oyun öneriyor Noah.

"Olabilir," diyerek içini çekiyor Flick. "Şu lanet olası çanak antenlerden bir tane alamadın mı Ella?"

"Sanırım bundan sonra alacağım ilk şey o olacak," diye hoş bir şekilde cevap veriyor Ella. "Burada geçireceğim uzun gecelerde

muhteşem filmler izleyebilirim.”

“Sanırım ‘yalnız’ kelimesini eklemeyi unuttun,” diyor Flick ve birden Ella’nın yüzü düşüyor. “Allah kahretsin! Söylediğim şeyi unut gitsin. Ben aptalın tekiyim,” diyor Flick.

“Denizin bazı parçaları burada.” Ella’nın dikkatini dağıtmak için denizin parlak mavi parçalarını Ella’ya uzatıyorum.

“Yılanlar ve merdivenler oyununu oynamak istiyor musun, Noah?”

“Yarınki Skomer turumuz için elimdeki seyahat rehberini okuyacağım,” diyor. “Harry oynar seninle.”

“Harry?”

“Oynamayalı çok zaman oldu. Nasıl oynandığını unuttum bile.”

“Tanrım! Bunu ben bile oynayabilirim Harry. Lanet olası merdivenlerden yukarı çıkıp, yılanların üzerinden aşağıya ineceksin. Kutunun üzerinde bile dört yaş ve üzeri yazıyor. Bunu oynayabileceğimizden eminim.”

Ed Sheeran yumuşak bir şekilde *Lego House* şarkısını söylerken, ev halkı da yapboz yapıyor, okuyor ve masa oyunu oynuyor. Evden çıkan tek ses Flick ve Harry’nin taşlarını masa oyunun üzerinde düzenli bir şekilde kaydırırken çıkardıkları ses.

Ella balinanın yüzünü yapmakla uğraşırken, ben de çaktırmadan Noah’a göz atıyorum. Dizlerinin üzerinde açık duran kitabıyla okuma lambasının atındaki koltuklardan birinde oturuyor. Gözündeki okuma gözlükleriyle çok ama çok daha yakışıklı görünüyor. Bir anda gözümün önüne gelecekteki hali geliyor. Etrafında çocuklarıyla birlikte koca bir ailenin içinde. Bu düşünceyle ağzım kuruyor. Bu benim de içinde olmak istediğim bir hayal. Hemen bu hayale dahil olup, ayaklarının dibine oturmak ve başımı dizlerine yaslamak istiyorum. Belki bir de köpek alırsız diye düşünüyorum. Düzgün bir adama göre bir köpek, o küçücük el çantası gibi köpeklerden değil.

Eminim Noah da bu tip köpeklerden hoşlanıyordur. Oldukça rahat ve halinden memnun görünüyor. Benim baktığımı görünce, o da gözlüklerinin üzerinden bakıp gülümsüyor bana.

“Bu oyunu biraz neşelendirmemiz gerek,” diyor Flick ve onun konuşmasıyla birlikte Noah ile aramızdaki iletişim kopuyor. Kurduğum hayal bir anda dağılıp kayboluyor. “Her yilandan aşağıya doğru inişimizde bir şey içeceğiz. İçecek ne var Ella?”

“Mutfaktaki dolaplara bir göz atman lazım. Çeşit çeşit bir sürü içki var orada. Dolapların diplerine doğru bakman gerekebilir. Annemle babamın yurtdışı tatillerinden getirdikleri nereden geldiği belli olmayan renkli renkli bir sürü değişik içki var.”

“Bu daha çok eğlence demek!”

“Eğer bir yılanın üzerinden aşağıya doğru ilerlersen, iğrenç bir şey içmek zorunda kalacaksın.”

Flick mutfağa gidiyor ve dakikalar sonra elleri kolları şişelerle dolu bir şekilde geri dönüyor. Ella’nın dediği gibi çok garip içkilere benziyorlar.

“Onlar yıllardır burada duruyor,” diyor Ella. “Tarihlerinin geçip geçmediğini kontrol et.”

“Hepsinin de tarihi geçmiş,” diyor Flick hızlıca şişelere baktıktan sonra. “Alkolün de mi son tüketim tarihi olurmuş?”

Şişleri masa oyununun kenarına diziıyor. Buradan limoncello, uozo, schnapps, metaxa ve aquavit içkilerini görebiliyorum. Bal şarabı bile var. Hepsini birleştirip öldürücü bir kokteyl yapacaklar.

“Bu akıllıca bir iş mi?” diye soruyorum.

Flick bana bir bakış atıyor ve, “Sen karışma Grace,” diyor.

Her an bir kaza çıkacak gibi görünse de dilimi tutuyorum. Bu akşam kendimi yine kanepede yatarken hayal edebiliyorum.

Flick shot kadehlerini buluyor. “İstiyor musun, Noah?”

Noah bir elini kaldırıyor. “Beni saymayın.”

Ella ile balinaları yapmaya devam ediyoruz ama bir yandan da gözüm Harry ve Flick'in üzerinde. Oyun ilerledikçe çok daha çetin bir hal alıyor ve yavaş yavaş içkileri yudumlamaya başlıyorlar. Aldıkları her yudum beraberinde bir titreme getiriyor. Ne kadar içtiklerini takip edemiyorum artık ama oyun çetinleştikçe kahkahaları da daha yüksek perdeden çıkmaya başlıyor. Zavallı Ed Sheeran'ın sesi bu gürültünün arasında kaybolup gidiyor.

Birkaç tane daha içtikten sonra, gürültülü bir şekilde kavga etmeye başlıyorlar. Daha sonra seslerini alçaltıyorlar ama hâlâ birbirlerine tıslayarak konuştuklarını duyabiliyorum.

"Güzelce oynayın," diye tersleniyorum.

Ama tartışmaları en sonunda Harry bağırana kadar devam ediyor. "Bunu yapamazsın, be kadın!"

Belli ki içki ve oyun çok dengesiz bir birleşim olmuş. Harry ve çocuklarıyla birlikte oynadığımız birkaç oyunun nasıl sonuçlandığını anlatmalıydım Flick'e. Harry ne pahasına olursa olsun kazanmak istediği için oyun hep gözyaşlarıyla biterdi.

Saniyeler sonra Harry oyunu devirince, bütün malzemeler yere saçılıyor ve müdahale etme zamanının geldiğini düşünüyorum. Birbirlerinin kafasına şişe geçirmek akıllarına gelmediği için şanslılar.

"Evet, siz ikiniz," diyorum. "Yeter. Artık sakinleşmeniz lazım."

"Ne oyunbozan birisin Grace," diye mırıldanıyor Harry.

Öyle olabilirim ama bu hafta yeterince heyecan yaşadım.

"Haklısın," diyor Flick ve bunun üzerine geri adım atıyorum. Normalde böyle uysal tepkiler vermez. "Artık oynamayı bırakmalıyız." Sebebini hiç bilmediğim bir şekilde anlamlı bakışlarla Harry'ye bakıyor. "Yapmak istediğim bir şey var."

Yavaşça kalkıp odanın diğer tarafındaki Noah'a doğru ilerliyor. "Dikkat, dikkat. Herkes buraya baksın!" Flick ellerini çırpıyor. "Dikkat." Noah yüzünde hafif bir gülümseme ile kitabını kapatıyor ve bir

kenara koymadan önce gözlüklerinin üzerinden büyük bir hoşgörüyle Flick'e bakıyor.

Daha biz ne olup bittiğini anlayamadan, Flick Noah'ın önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Bunun üzerine herkesin dikkati onlara çevriliyor. Ella ve ben elimizdeki yapboz parçalarını bırakıyoruz. Beti benzi atmış olan Harry ise oyunu yeniden yerlere fırlatıyor.

"Noah Reeves," diyor Flick sesli bir şekilde. Elinde şampanya şişesinin tepesinden alınıp el ile yontulmuş bir yüzük var. "Bana kocam olma onurunu bahşeder misin?"

67

En çok hangimizin sersemlediğini bilmiyorum. Hepimiz ayakta, ağızlarımız bir karış açık bir şekilde gözlerimizi dikmiş onlara bakıyoruz. Harry bembeyaz kesilmiş. Noah ise kıpkırmızı kesilmiş, ılık görmüş tavşan gibi bakıyor.

Saniyeler akıp geçerken Flick büyük bir kararlılıkla olduğu yerde duruyor. Araya girip bir şey, herhangi bir şey söylemek ve bu gittikçe uzayan sessizliği doldurmak istiyorum ama hiçbir şey gelmiyor aklıma.

Flick'in sorusuna cevap verecek tek bir kişi var, o da taş kesmiş gibi olduğu yerde duruyor.

Dizlerinin üzerinde beklemekten yorulan Flick konuşmaya başlıyor. "Evet? Evlenecek misin yoksa evlenmeyecek misin?"

"Sen ciddi misin?" diye soruyor Noah.

"Ölümüne," diye cevap veriyor Flick.

Hiç kimsenin bundan bir şüphesi olduğunu sanmıyorum.

Sanki derin bir uykudan uyanıyormuş gibi kendini silkeleyip ayağa kalkıyor. Flick'in elinden tutup yüz yüze gelene kadar kalkmasına yardımcı oluyor. Benim olduğum tarafa lanet olası bir bakış bile atmadan gözlerini Flick'in gözlerine sabitliyor ve konuşmaya başlıyor. "Çok sevinirim."

Flick'in yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Gerçekten mi?"

"Bu gece kolumdan tutup beni evlenmeye götürmek gibi bir planın yok değil mi?"

"Hayır. Tabii ki yok, aptal." Sonra birden duruyor. "Ama tabii sen istersen olabilir."

Flick'in daha önce başından geçen evliliği Noah'a anlatıp anlatmadığını merak ediyorum.

Noah elini kaldırıyor. "Acele etmemeliyiz." Daha sonra gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tebrikler," diyebiliyorum zar zor.

Kelimeler boğazıma diziliyor. Bütün oyunculuk hünerlerimi kullanarak birkaç adım öne çıkmalı ve her ikisini birden kucaklamalıyım. Vücudum kaskatı kesiliyor ve bir robot gibi hareket ediyorum. Arkadaşım Flick ve Noah adına çok mutlu olmalıyım. Ama değilim.

Flick ciddi olamaz. Birbirlerine hiç uygun değiller. Ayrıca Noah'ın aklındaki ne? Bunca zamandır benim duygularımla mı oynuyordu? Bunca zamandır Flick'e âşıktı da, kendince benimle dalga mı geçiyordu? Bütün hafta boyunca Flick ile birbirlerine hiç uymadıklarını söyleyip durmuşken neden şimdi kabul etti?

Flick kaskatı kesilmiş bedenime sarılıyor. Sonra Noah alıyor beni kollarına. Sıcaklığı bütün vücuduma yayılıyor ve Noah'a şu âna kadar hiç olmadığım kadar yakın olduğumu düşünerek bayılacak gibi oluyorum. Kendimi denetim altında tutmaya çalışarak mümkün olduğunca çabuk geri çekiliyorum. Daha sonra Harry öne doğru bir hamle yapıyor ve o da olanlar karşısında oldukça etkilenmiş gibi görünüyor. Zaten Noah'tan da hiç hoşlanmıyor. Flick'i sinir bozucu bulmasına rağmen, artık yakın bir arkadaş olarak Noah'm da sürekli yanımızda olacağı fikrinden dolayı büyük rahatsızlık duyduğundan eminim. Noah'm sırtını baştan savma bir şekilde sıvazladıktan sonra

Flick'e dönüyor ve Harry'nin Flick'e bakarken gözlerinin şaşırtıcı bir şekilde kasvet dolu olduğunu görüyorum. Belli ki o da Flick'in çok yanlış bir hayat arkadaşı seçtiğini düşünüyor.

Ama biz kim oluyoruz da Flick'e öğütler verip, doğru bir seçim yapıp yapmadığı konusunda yargılarda bulunuyoruz? Buna ancak Flick ve Noah karar verebilir. Harry ve ben "Bay & Bayan Heykel"lere dönüyoruz sanki. Flick kesinlikle istediğini yapacak. İki eli kanda da olsa.

Onları öpme sırası Ella'ya geçiyor. "Siz çok tatlı bir çiftsiniz," diyor her ikisine de sıkı sıkı sarılırken. İçimizde sesi en samimi çıkan kişi Ella. Ama tekrar bana dönüp baktığında, gözlerinden onun da oldukça endişeli olduğunu görebiliyorum.

Bir anda olduğu yerde zıplıyor Flick. "Evleniyorum! Evleniyorum!" Kendini onu nazik bir şekilde havalara kaldırıp döndüren Noah'ın kollarına atıyor.

Her yerimin uyuştuğunu hissediyorum. Her şey gözlerimin önünde oluyor ama ben hâlâ inanamıyorum. Ne olacağını sanmıştım ki? Noah ile birlikte ele ele gün batımına doğru koşturacağımızı mı hayal etmiştim? Bu asla olmayacaktı. Ben duyarlı ve kararlı olan Grace Taylor. İçten içe hayallere dalsam da, Harry ile birlikte eve dönecek ve evliliğimizi düzeltmeye çalışacağım. Önümüzdeki yirmi beş, otuz beş yıl boyunca bu evliliğin içinde olacağım. Hiçbir zaman tamamen mutlu olmayacağım ya da hiçbir zaman terk edip gidecek cesareti de kendimde bulamayacağım. Zaten birçok insanın bu şekilde yaşadığını düşünüyorum. Neden ben de onlardan birisi olmayayım? Neden mutlu aşk, ruh ikizi ve sonsuza dek mutlu yaşamak gibi hikâyelere rağbet edeyim? Bunlar ancak hayal kırıklığına uğrattır insanı.

"Şampanyam var!" diyor Flick. "Gidip getireyim."

Şu anda ihtiyacımız olan en son şeyin içmek olduğunu söyle-

mek istiyorum ama yaptığı şeylere taş koyan kişi hep ben oluyorum.

“Ben getiririm,” diyor Noah. Belli ki biraz temiz hava almaya ihtiyacı var.

“Hayır, hayır,” diyerek ısrar ediyor Flick. “Ben getiririm.” Dönüp arkasına bile bakmadan dışarıya çıkıyor.

Odada göz ardı edilmesi zor bir gariplik var. Noah önce bir ayağının sonra diğer ayağının üzerine ağırlığını vererek sallanıyor. Ben de. Harry şömine rafına tutunuyor ve sanki elini bırakır bırakmaz yere yıkılıverecekmiş gibi görünüyor. Flick’in evlilik teklifi herkesi tam on ikiden vurmuş gibi. Flick’in Noah’a evlilik teklif etmek istediğini biliyordum ama gerçekten yapacağını düşünmemiştim hiç, hele de burada.

“Vay be!” diyor Ella, ortamdaki sessizliği başka kimsenin bozmayacağını anlayınca. “Bu iş gerçekten gecemizi canlandırdı.”

Gülmeye çalışıyorum ama sesim odada, sanki çok yüksekten yere düşen bir çakıltaşı çınlaması gibi çıkıyor.

“Bir gecede bu kadar sürpriz benim için yeterli,” diyor Ella esneyerek. “Bu kadar heyecan yeter, artık yatma zamanı.”

Perdelerin arkasından bir araba farı yansıyor ve çakıltaşlarının çıtırtıları duyuluyor.

“Flick mi o?” diye soruyor Ella. “Umarım o kadar içkiliyken araba kullanmaya çalışmıyordur.”

Saniyeler sonra mutfaktan ayak sesleri geldiğini duyuyoruz. Flick oturma odasının kapısından kafasını uzatıyor. “Bakın kimler gelmiş!” diyor. “Ta-taam.”

İki şampanya şişesi olan eliyle kapıyı itiyor ve şaşkın bir şekilde orada duran Art’a bakıyor.

68

Flick şampanya şişelerinden birini açıyor. Ya arabanın bagajında ya da arabadan eve gelene kadar arkadaşımın kolunda çok çalkalanmış olacak ki Flick şişeyi açar açmaz her yere fışkırıyor. O da kutlamaya uygun şekilde fışır fışır köpürerek açılan bu şişeyi eğlenceye dönüştürüp üzerimize doğru tutmaya karar veriyor. Neşeli ve güler yüzlü olmaya çalışıyorum.

“Noah,” diye talimat veriyor, “bardakları getir.” O da mutfığa doğru gidip ortadan kayboluyor.

Art ve Ella yüz yüze duruyorlar. Art kayıp bir ruh gibi görünüyor. Kıyafetleri kırış kırış olmuş, tıraş da olmamış. Yüzünde mahcup ve bitkin bir ifade var. “Ben lanet olası aptalın tekiyim,” diyor. “Beni affetmen mümkün mü?”

“Sormana bile gerek yok,” diyor Ella. Birbirlerine sarılıyorlar ve Ella yüzünü Art’ın boynunun altına gömüyor.

“Londra’ya kadar bütün yolu gittim,” diyor duygu yoğunluğundan kalınlaşmış sesiyle. “Arabayı evin önüne çektim ve oturup düşünmeye başladım. Ben ne yapıyorum, diye düşündüm. Geri döndüm ve doğruca buraya geldim.”

Noah altı şampanya bardağı ile birlikte geri dönüyor. Flick bardaklara şampanya koyuyor.

"Neyi kutluyoruz?" diye soruyor Art birkaç dakika önce Flick'in patlattığı bombayı kaçırdığı için.

"Nişanımıza kadeh kaldırıyoruz," diyor Flick. "Noah ve ben evleniyoruz."

Noah sırta sırta gülüyor ama eğer yanılmıyorsam bu gülüşün gözlerinde bir karşılığı yok. Ayrıca büyük bir kararlılıkla bana bakmaktan kaçınıyor.

"Vay be! Tebrikler," diyor Art ve kendisine verilen bardağı havaya kaldırıyor.

"Bana çok az koy," diyor Ella. "Bebek var."

Flick, Ella'yı duymamazlıktan geliyor ve bardağını dolduruyor.

"Tabi, aynı anda bebeği de kutluyoruz," diyor Flick kendi bardağını doldururken. "Hadi millet, içmeye başlayın. Harry ve ben o renkli likörlerden içtik, o yüzden siz başlasanız iyi olur."

"Tamam," diyor Art ve ilk bardağını mideye indiriyor. "Bebeğe," diyor. Ella ile birbirlerine ürkekçe bakıyorlar. Bardaklar tekrar doluyor ve tekrar boşalıyor.

"Flick ve Noah'a," diyor Flick de.

Biz de bardaklarımızı gerektiği gibi kaldırıp hep birlikte tekrarlıyoruz. "Flick ve Noah'a."

İçki bile ruhumu hafifletmeye yetmiyor. Ancak bazı insanlara içmek iyi gelmiş olacak ki dakikalar sonra ikinci şişe de açılıyor.

Art'ın pişmanlık duyan bir adamdan bir parti adamına hızla dönüşünü izliyorum. Ed Sheeran kapatılıyor, yerine dans müziği açılıyor ve sessizlik bozuluyor. Duvarlardaki eski sıvaların bile titrediğinden eminim. Flick dans etmeye başlıyor, Noah'ı alıp odanın ortasına geçiyor. Bir kucak dansçısı gibi bedenini Noah'ın bedenine sarıyor ve Noah da bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Harry'nin onlara kötü kötü baktığını gördüğüm için ona dans etmeyi teklif etmiyorum. Zaten dans etmek de istemiyorum.

Art, Ella'yı tutup kendi etrafında döndürdükten sonra onlar da dans ediyorlar. Ella hareket ederken tereddüt ediyor ve Art'ın Ella'nın nasıl temkinli bir şekilde davrandığını fark bile etmediğini görünce sinir oluyorum. Daha bu sabah hastanede ultrasona girdi. Daha dün gece hastanede bebeğini kaybetmesinden korkuyorduk.

Pişman olup kuzu gibi geri dönmüş olabilir ama son ses çalan bu müzik ve havada uçuşan içki bardaklarını görünce buraya neden geldiğini hatta neden çekip gittiğini bile unutmuş gibi görünüyor.

Harry ve ben partinin dışındaki birer seyirci gibi izliyoruz onları. Sanki bedenlerimiz orada ama ruhlarımız değil. Bütün bunlar benim etrafımda oluyor ama hiçbirisi de kalbime dokunmuyor.

İki şarkı sonra nefes nefese kalmış bir şekilde oturmak için yalvarıyor Ella. Yavaşça kanepeye bırakıyor kendini ve gerçekten çok yorgun görünüyor. Hemen onun yanına oturuyorum. "Daha fazla abartma," diyorum. Saat çok geç oldu. "Neden artık yukarı çıkıp yat-mıyorsun?"

"Öyle yapayım," diyor. "Sence yokluğum fark edilir mi?"

Art elinde içki bardağıyla hâlâ dans ediyor ve bağıra bağıra şarkı söylüyor.

"Muhtemelen fark edilmez," diyorum kederli bir şekilde. "Ama burada önemli olan kişi sensin."

"Ve elbette bu küçük şey," diyerek sözümü kesiyor ve karnını ovuşturuyor.

"Lütfen sabahın çok erken saatlerinde acilen hastaneye gitmek zorunda kalmayalım," diyorum. "Gece boyunca güzelce uyumanı istiyorum."

"Ben de."

"Ben de çok geçmeden gelirim arkandan." Esniyorum ama fiziksel yorgunluğumun duygusal yorgunluğum yanında esamesinin bile okunamayacağını biliyorum. "Umarım yarın Skomer'e gideriz."

Belki de bunca şeyden sonra çoktan unutulmuştur bile.

Ella yalnızca benim duyabileceğim şekilde kısık bir sesle konuşuyor. "Sanırım Art'la konuşacak çok şeyimiz olacak. Biz evde kalıp baş başa konuşsak çok daha iyi olur. Bana şans dile."

"Her şey güzel olacak," diyerek destek vermeye çalışıyorum ona. "İyi geceler, tatlım."

"Birdenbire sancılanırsan hemen bana haber ver."

"Veririm." Yanağımdan öpüyor ve yukarıya çıkıyor.

Art'a bakıyorum. Kendi kendine eğleniyor gibi görünüyor. Harry şu anda Flick'le dans ediyor. Flick kalçalarını Harry'nin kasıklarına sürterek dans ediyor. Kendi kendime iç çekiyorum. Kendimi tamamen gereksiz bir eşyaymışım gibi hissetmeye başlıyorum.

Noah şöminenin üzerine doğru eğilmiş şampanyasını içiyor. Sanırım onu ilk defa içerken görüyorum. Belki de içme ihtiyacı hissediyordur. Belki Flick ile bir ömür geçireceği gerçeğiyle yeni yeni yüzleşiyordur.

Olanlara daha fazla katlanamıyorum. Artık benim de yatağa gitme vaktimin geldiğini düşünüyorum. Ella'nın bardağıyla kendi bardağımı alıyor ve ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başlıyorum. "Hepinize iyi geceler," diyorum. "Sabah görüşürüz."

"Şimdi gidemezsin!" Flick kolumdan yakalıyor. "Beni bu kadar adamın arasında bırakıp gidemezsin! Parti daha yeni başlıyor."

"Benden bu kadar. Gerçekten." Yanağından öpüyorum. "Tekrar tebrikler."

"Ella ile sen benim nedimelerim olacaksınız!"

"Tabii ki olacağız." Sonra elimi sallıyorum. "İyi geceler."

Bana cevap veren tek kişi Noah. Şöminenin önünde sığındığı küçük adasından doğruca bana bakıyor. "İyi geceler, Grace," diyor.

"İyi geceler, Noah." Ancak bu sözler sanki birbirimize, "Hoşça kal," diyormuşuz gibi yankılanıyor.

69

Harry zil zurna sarhoş bir şekilde yatağa girdiğinde sabah olmak üzereydi. Harry ve Flick merdivenlerden yukarıya kıkır kıkır gülüşerek, sendeleyip duvarlara çarparak çıktılar. Harry kendi kendine lanetler yağdırıp üzerini çıkarırken hiç kıpırdamadan yattım. En sonunda kendini yatağa attığında üzerinde çorapları ve sarhoş birinin parmaklarının çözemeyeceği kadar çok düğmesi olan gömleği vardı. Hâlâ çok güçlü bir şekilde horluyor.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse beş olmak üzere ve güneşin ışıkları yavaş yavaş pencereden içeriye süzölmeye başlıyor. Parti tamamen bitene kadar oturma odasından gelen seslerle sürekli uyanıp, okyanusun sesini dinleyerek tekrar uyudum. Neyse ki Ella hiç seslenmedi. Umarım rahat bir gece geçirmiştir. Uykum tamamen dağılıyor ve burada yatıp durmaktansa kalkmaya karar veriyorum. Kafam kazan gibi. En azından kimse kalkmadan banyoyu ve mutfağı istediğim gibi kullanabilirim.

Her şeyden önce ilk sırada çay var. Kot pantolonumla hırkamı giyip merdivenlerden yalınayak iniyorum. Mutfağa adım atar atmaz, masada başını ellerinin arasına almış oturan Noah'ı görüp şaşırıyorum. Mutfağa birinin girdiğini duyunca kafasını kaldırıyor ve oradan çıkıp kendi odama gitme şansımı ortadan kaldırıyor.

“Selam.” Masanın üzerindeki demliğı işaret ediyor. “Çay alır mısın?”

“Lütfen.” Yüzüm ona dönük olacak şekilde bir sandalyeye oturuyorum.

Noah bir fincan ile birlikte süt getiriyor ve bana çay koyuyor. İkimiz de masanın iki ucunda ellerimizde fincanlarımızla oturuyoruz.

Hâlâ tıraş olmamış ve saçları da yataktan kalktığı gibi karmakarışık duruyor. Ancak bunlar onu daha az yakışıklı yapmaya yetmiyor.

“Saat kaçta yattın?”

“Sen gittikten kısa bir süre sonra ben de ayrıldım yanlarından,” diyor ve beni şaşırtıyor. Uzun süren parti boyunca hep birlikte olduklarını düşünüyordum. “Flick saat üçe kadar partiden ayrılmadı.” Geç saatte yattıklarını biliyordum ama ne kadar geç yattıklarını bilmiyordum. “Sanırım Skomer gezisine sayıca eksik gitmek zorunda kalacağız.”

“Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?” Bu beni de şaşırtıyor.

Noah omuzlarını silkiyor. “Bunu hiçbir şey için kaçırmak istemem.”

“Harry’nin Skomer’e gelebileceği de şüpheli. Her zamanki gibi saat ondan önce hiçbir şey kaldıramaz onu yataktan. Yeni güne gözlerini açtığı anda tekne çoktan adaya varmış olur.”

“Flick’in de gelebileceğini sanmıyorum,” diye ekliyor. “Görünüşe göre bugün çok fena bir içki sersemliği yaşayacak. Üstüne bir de küçük bir tekneyle yolculuk yapmasının hiç de iyi olmayacağını düşünüyorum.”

“Burada onunla birlikte kalmayacak mısın?” Hiç istemesem de ses tonum oldukça eleştirel bir tonda çıkıyor.

“Hayır.”

“Harry’nin gideceğini hiç sanmıyorum. Art ile Ella’nın bugün konuşmaları gereken çok şey var. Onlar da gitmek istemezler.”

“O zaman yalnızca ikimiz gidiyoruz.”

Boğazım daralıyor. “Bu akıllıca olur mu?”

Noah içini çekiyor. “Muhtemelen olmaz ama bence yine de gitmeliyiz.” Kısık sesle konuşmaya devam ediyor. “Bu birlikte geçirebileceğimiz son zaman olabilir, Grace.” Flick’in kocası olduğunda rahatça küçük küçük kaçamaklar yapamayacağız artık. “Ben bu riske girmeye hazırım tabii eğer sen de hazırsan.”

Muhtemelen gezegendeki riskten en çok kaçınan kişi olmama rağmen ağzımdan bambaşka bir şeyin çıktığını duyuyorum. “Tamam.”

“Muhteşem bir hava var.” Camdan dışarıya, bulutsuz gökyüzüne ve henüz ortaya çıkmış altın gibi parlayan güneşe bakıyor. “Adada kuşlardan başka hiçbir şey yok. Kafe ya da benzer başka bir şey yok. Sen hazırlanırken ben de yanımıza almak için biraz sandviç hazırlayım.” Masanın üzerindeki seyahat rehberi bana Noah’ın bu işi çok ciddiye aldığını söylüyor.

“Ne zaman çıkmamız lazım?”

“İlk önce biletleri almak için limana gitmeliyiz. Sen hazır olur olmaz çıkabiliriz.”

İçim hafıflemiş bir şekilde çabucak kendime kahvaltılık gevrek hazırlayıp yiyorum. Bu hafıflık tamamen Pembroke’shire’in martı familyasını yakından birebir görebileceğim için mi? Yoksa son kez diğerlerinden kaçıp Noah ile birkaç değerli saat geçirebileceğim için mi?

70

Hâlâ yatakta kollarını kafasının üzerine koymuş sırtüstü yatan ve horlayan Harry'ye son bir bakış atıyorum. Ben hazırlanırken uyanmamasına sevinerek ayıp ediyorum. Onunla konuşmak zorunda kalmayacağım ya da bütün günümü onun şikâyetlerini dinleyerek geçirmeyeceğim için de çok memnunum. Bugün Noah ve benim günüm. Yalnızca benim ve Noah'ın.

Tekrar merdivenlerden iniyor ve Noah'ı mutfakta beni beklerken buluyorum.

Ella da kalkmış. Sabahlığına sarılmış, dizlerini kıvrımış ve elinde buharı tüten bir fincan çayıyla kanepede oturuyor.

"Selam," diyorum. "Bugün nasıl hissediyorsun kendini?"

"Çok daha iyiyim, teşekkürler."

Bunun Art'ın geri dönmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Skomer'da güzel bir gün geçirin," diyor. "Noah planınızdan bahsetti. Kulağa çok hoş geliyor. Yıllardır gitmedim oraya ama rüya gibi bir yer olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Eminim hiç değişmemiştir. Zaman kavramı olmayan bir yer orası."

"Bizimle gelmeyeceğinden emin misin? Gelmeni isterdim."

Ella hayır anlamında kafasını sallıyor. "Art'la çözmemiz gere-

ken çok şey var. Sorunları geride bırakmış değiliz. Hemen çözülecek şeyler değiller.” Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor.

“Her şey güzel olacak,” diyerek moral veriyorum ona. “Bak, geri döndü.”

“Onu kayıtsız şartsız tekrar kabul edemem, Grace. Böyle şeyler ancak kişisel gelişim kitaplarında olur, gerçek hayatta değil. Bebek için en iyisini düşünmek zorundayım.”

Her ne kadar kelimelerle ifade edilememiş olsa da aslında söylenmek istenen şey rock and roll hayat tarzına sahip olan birinin belki de bu göreve çok uygun olmadığı.

“Burada seninle kalmamı istiyor musun?”

“Hayır, hayır. Siz gidin ve eğlenmenize bakın. Eğer Art ve ben hâlâ konuşuyor olursak, daha sonra biz de Harry ve Flick ile bir şeyler yapabiliriz. Zaten onlar da çok hareketli bir şeyler yapmak istemeyeceklerdir muhtemelen. Art’ın söylediğine göre bol içkili bir akşam olmuş.”

“Kutlanacak çok şey vardı,” diyorum. Sonra da neden Noah, Ella ve benim partiden erkenden sıvıştığımızı merak ediyorum.

Noah biraz mahcup görünüyor. “Sanırım artık çıksanız iyi olacak, Grace.”

“Tamam.” Eğilip Ella’yı öpüyorum. “Bugün kendine iyi bak. Rahat ol. Bırak, biraz Art peşinden koşsun ve seni şımartsin.”

Ella gözlerini deviriyor. “Dünyadaki en iyimser insan olduğunu biliyorum ama bence bu Art’tan çok fazla şey beklemek olur.”

“Ama kendine dikkat edeceksin. En azından öğleden sonra biraz kestir.”

“Tamam.”

Hırkamı giyinip, sırt çantamı alıyorum. Noah da sandviçleri kendi sırt çantasına koyuyor ve ayakkabılarını giyiyor.

“Evet,” diyor. “Bakalım, Skomer bize neler gösterecek.”

“Sonra görüşürüz,” diyorum Ella’ya.

“Seni seviyorum,” diyor. “Bol bol eğlenin.”

Noah’ın arkasına düşüyorum ve birlikte Range Rover’a doğru ilerliyoruz. Arabanın kapısını açarken bana bakıp sırtıttığını görüyorum. Ben de kalbimin heyecandan deli gibi attığını ve mutluluktan ayaklarımın yerden kesildiğini inkâr etmiyorum.

71

Parlak mavi bir balıkçı teknesi Martin's Haven'da iki kayalığın arasındaki doğal bir limanda bizi bekliyor. İskeleye heyecanla bekleyen uzun bir kuyruk var. Biletlerimizi küçük taş bir pansiyondan aldığımız için uzunca bir süre beklemek zorunda kalıyoruz ve insanlar da giderek daha çok kıpırdanmaya başlıyor. Bense dışarıda, hayatta ve Noah ile birlikte olduğum için çok mutluyum.

Tekne kenara yanaşınca, taş basamaklara dizilip bota biniyor ve adaya doğru kısa yolculuğumuz için balık istifi şeklinde tekneye alınıyoruz. Dakikalar sonra tekne yola koyuluyor ve dalgalarla boğuşmaya başlıyor. Tekne dalgaların üzerinde öyle ritmik sallanmaya başlıyor ki uyumamak için zor tutuyorum kendimi. Gerçi saçlarımı kırbaçlayan rüzgâr uyanık kalmama yardımcı oluyor. Jack Sound'un suları türbülanslarıyla meşhurdur. Tekne bizi koltuklarımızdan havaya doğru atıyor.

Martılar teknenin pervanesinin oluşturduğu su akımının üzerinden, hemen kafamızın üzerindeki kaptan köşküne doğru süzülüyorlar. Açık denize doğru ilerledikçe, dalgaların üzerinden havalandıran çok güzel siyah beyaz martılar teknenin etrafında uçuşmaya başlıyor. Noah dürbününü çıkarıp ufku incelemeye başlıyor.

"Şuraya bak," diyor ve onları daha yakından görmem için dür-

bünü bana doğru uzatırken diğer kolunu da omuzlarıma atıyor. Kanlı canlı bir şekilde yanımda duran bedenine doğru iyice sokuluyor ve günlerdir ilk defa rahatladığımı hissediyorum.

Skomer'e doğru yaklaştıkça, Atlantik grisi foklar tekneye yaklaşıyor ve burunlarını dalgaların üzerine doğru uzatıyorlar. Bizimle birlikte ilerliyorlar ve kuyruklarını sallayarak derin sularda tekrar gözden kaybolmadan önce büyük ve üzgün gözleriyle meraklı bir şekilde biz yabancı işgalcilere bakıyorlar.

Sonra da kutup martıları katılıyor bize ve adanın iskelesi görünmeye başlayınca daha da fazlalaşıyorlar. Sevimli ve fıçı gibi kuşlar sanki uçamıyorlarmış gibi görünüyorlar. Hava akımına karşı sinirli bir şekilde kanatlarını çırpıyorlar.

"Bu muhteşem," diyorum.

"Daha adaya bile gelmedik." Noah'ın gözleri heyecanla parlıyor. "Biraz daha bekle. Daha neler göreceksin."

Dakikalar sonra teknenin motoru duruyor ve hemen ipi iskeleye bağlanıyor. Tekneden inmek için sıramızı bekliyoruz. Sıramız gelince Noah elini uzatarak tekneden inmeme yardımcı oluyor.

"Saat üçte burada olun!" diye bağılıyor kaptan. "Yoksa geceyi burada geçirirsiniz."

Adanın bakir vahşiliğini görmeye ve gezmeye başlamak için otlu tepeciklerden tırmanmaya başlıyoruz.

"Vay canına!" Baş döndürücü bir manzara var. Güneşin altında turkuaz renginde pırıl pırıl bir deniz ve güneş ışınlarının yansımasıyla kristal taneleri gibi parlayan dalgalar.

"Burası küçük bir yer," diyor Noah. "Uzunluğu birkaç mil, genişliği ise daha az. Her yeri gezmemiz yalnızca birkaç saatimizi alır."

Burayla ilgili bütün araştırmayı Noah yaptığı için ve ben ada hakkında hiçbir şey bilmediğimden söylenmesi en mantıklı olan şeyi söylüyorum. "Önden buyurun."

Birlikte yürümeye başlıyoruz ama Noah her zamankinden çok daha yavaş adımlarla ilerliyor. “Yavaş hareket etmeli ve durup kuşları izlemeliyiz.”

Kuşlar durmaksızın dönüyorlar kafamızın üzerinde. Bu ıssız yerdeki gür çayırların arasında oradan oraya koşuşturan tavşanlar sanki doğal avları değilmiş gibi davranıyorlar.

Çok geçmeden bir kutup martısı topluluğu ile karşılaşırız. Bu komik küçük kuşlar toprakta açtıkları çukurdan aceleyle bir içeri bir dışarı girip çıkıyorlar ve ağızlarını doldurdukları parlak gri kum balıklarıyla kuluçkadan yeni çıkan yavrularını besliyorlar. Onlara uzansak dokunacak kadar yaklaşıyoruz ama kendi işleriyle o kadar meşguller ki yanlarına yaklaştığımızı bile fark etmiyorlar.

İnsanların ve kuşların aralarında hiçbir anlaşmazlık çıkmadan birbirlerine bu kadar yakın olabildikleri bir yerin olduğunu bilmiyordum. Keşke tatildeki insanlar da aynı şeyleri söyleyebilse!

Noah’a bakıyorum ve palyaço makyajlı ama üzgün gözlerle bakan kutup martılarının fotoğraflarını çekmekle meşgul olduğunu görüyorum. Bu tatil onun için tam anlamıyla bir tatil olmadı. Aslında hiçbirimiz için olmadı. Bütün istediğim arkadaşlarımla ve Harry ile biraz kaliteli zaman geçirebilmektir. Oysa kötü olayların biri bitmeden diğeri başladı. Zaten insanların en çok ya Noel’de ya da tatilde sıkıntı yaşadıklarını söylemezler mi?

Noah fotoğraf çekimini bitirince birbirimize eşlik etmenin ve bu vahşi yaşamda olmanın verdiği huzurla yolumuza devam ediyoruz. Sanki dünyanın en umursamaz insanıymışım gibi davranıp, en azından bu sefer bütün sıkıntıları geride bırakıyorum.

Sırayla dürbünle denize bakıyoruz ve kuş yığınlarının bir o tarafa bir bu tarafa uçuşarak yiyecek arayışlarını seyrediyoruz. Martılar ve ustura gagalı kuşlar büyük bir ihtişamla süzülüyorlar kayalıklardan gökyüzüne doğru.

Kuytu köşelerde kalmış koyları, denize doğru uzanan burunları, denizin hemen yanından bir gökdelen edasıyla gökyüzüne açılan kayalıkları ve fok balıklarının oynasmalarını seyrederek vakit geçiriyoruz. Sonunda dalgalara doğru dik bir şekilde inen Wick falezine geliyoruz. Dalgaların ara ara oyduğu küçük mağaracıklar buradaki sayısız deniz kuşu topluluğu için mükemmel barınma alanları oluşturmuş ve çok sayıda dairesi olan büyük bir apartmana benzemiş. Kuşlar birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki istesenez bir tüy bile sokamazsınız aralarına. Eğimli bir kayanın üzerinde yan yana oturup seyrediveriz. Sanki bir matine gösterisinde karşılaşmışız gibi. Altımızda dümdüz, sakın bir deniz ve üzerimizde dönüp duran, denize dalıp çıkan ya da gözle görülmeyen akıntıya karşı süzülen kuşlar var.

Kara ayaklı martılar kar taneleri gibi gökyüzünü dolduruyorlar ve kendilerine özgü ötüşleri kayalıklarda yankılanıyor.

“Siyah sırtlı martılar çiban başlarıdır,” diyor Noah. “Kahvaltıda kutup martılarının yavrularım yerler ve fırsatını bulurlarsa bir de tavşan.”

“Yuh onlara!”

“Doğanın acı gerçekleri,” diyor bir omuzunu silkerek.

Bunu bu hafta olan olaylardan sonra çok iyi anladığımı düşünüyorum.

“Burası büyüleyici bir yer,” diyorum sakın bir şekilde ve içimi çekiyorum.

Kuşlardan ve manzaradan konuşarak saatlerce yürüdük. Olması gerektiği gibi.

“Geldiğimize çok sevindim,” diyor Noah.

Sırt çantasından sandviçleri çıkarıyor ve folyoya sarılmış paketi bana veriyor.

“Peynirli,” diyor.

“Muhteşem.”

Sessizliğe gömölüp sandviçlerimizi yiyoruz. Dolaptan iki kutu da kola getirmiş, onları da içiyoruz.

Sonra aşağı tarafımızda duran foklar gibi güneşin tadını çıkarırken konuşmaya başlıyorum. “Flick ve sen ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?” Sesimi normal bir tonda tutmaya çalışıyorum. Yine de hiç hoş olmayan bir tonda çıkıyor.

Noah başını öne doğru eğiyor ve hiçbir şey söylemiyor. Kısa bir süre bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum çünkü aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor.

Sonunda sakın bir şekilde konuşmaya başlıyor. “Bir evlilik olmayacak.” Acı dolu bir ifadeyle bakıyor yüzüme. “Ne yapabiliyordim, Grace?” Elini saçlarının arasından geçiriyor. “Böyle bir şeyin olacağını fark etmedim bile. Ne oldu da birlikte uzun vadeli bir birliktelik yaşayabileceğimizi düşündü? Ben böyle düşünmesine gerek-tirecek hiçbir şey yapmadım. İnan bana.”

İnanıyorum.

“Herkesin yanında teklif etti, bütün arkadaşlarının. Onu nasıl geri çevirebilirdim ki? O zaman çok küçük düşürölmüş olurdu. Ama bu kesinlikle olamaz.”

“Neler hissettiğini ona da söyledin mi?”

“Henüz söylemedim. Yatmaya geldiğinde kafası yerinde değildi.” Sanki kendisini rahatsız eden bir görüntünün gözünün önünden gitmesini istiyormuş gibi sallıyor kafasını. “Ne kötü bir durum!”

“Seni seviyor,” diyebiliyorum sadece.

Ama ben onu sevmiyorum.” Gözlerini dikip doğruca bana bakıyor. “Bunu biliyorsun.”

Bundan dolayı mutlu mu olmalıyım yoksa üzölmeli miyim bilemediğim için ellerimle oynamaya başlıyorum. Karmakarışık

duygular içimde bir girdap oluşturup tıpkı dalgaların kayalıklara çarptığı gibi kalbime çarpıyorlar.

“O muhteşem bir kız,” diyerek konuşmaya devam ediyor. “Biri-leri için. Ama benim için değil.”

Daha fazla konuşmuyoruz ama kalbinin kimin için çarptığını çok iyi biliyorum. Bunu bütün damarlarımda ve içinde akan kanda hissedebiliyorum. Ruhumla cevap veriyorum ona. Ve ikimiz de bunu çok iyi biliyoruz.

“Harry’yi terk edemem.”

“Senden asla böyle bir şey isteyemem,” diyor.

“Ben öyle biri değilim. Böyle bir şey yaparak onu incitemem.”

“Yani mutsuz olmayı tercih ediyorsun?”

“İnsanların çoğu hayatları boyunca böyle yaşıyor. Herkes mutluluktan uçarak yaşamıyor.”

“Öyle bir şansları olsa, değiştirmezler mi?”

“Noah, seni bilmiyorum ama Flick kaçıp birileriyle evlenebilen ya da yalnızca birkaç haftadır tanıdığı birine evlilik teklifi edebilen biri. Ben ise sakın ve istikrarlı biriyim. Güvenilirim. O hayalden bu hayale koşan biri değilim.”

“Yani bütün bu olanları geride bırakıp Londra’ya döneceksin? Muhasebeci olarak çalışmaya devam edeceksin? Sürekli sarhoş gezen ve durmadan seni aşağılayan biriyle evliliğini sürdürmeye devam edeceksin, öyle mi?”

Kullandığı kelimeler içimi acıtıyor. “Böyle söyleyince kulağa çok korkunç geliyor.”

“Öyle değil mi?”

Evet.

“Yazlığa geri döndüğümüzde, Flick’e bir evlilik olmayacağını söyleyeceğim. Bunu ona mümkün olduğunca kırıcı olmadan söyleyecek ve sonra da gideceğim.”

Kalbim gitmesini istemediğimi söylemek istiyor ama kelimeler çıkmıyor ağzımdan.

“Bugünden sonra seni bir daha görmeyeceğim Grace.”

“Londra’da buluşabiliriz,” diyorum alelacele. “Arkadaş olarak. Birbirimizle vakit geçirmekten hoşlanıyoruz.”

Harry gibi Twitter, Facebook gibi bir hesap açabilirim. Birlikte oradan buradan keyifli sohbetler edebiliriz.

Noah gülüyor. “İradeli olabilirim ama bunu yapamam. Ben seni arkadaşım olarak istemiyorum.”

“Flick’i incitemem.”

Noah’ı bir daha hiç göremeyecek olma düşüncesine de katlanamıyorum ama bununla başa çıkabilirim. Zamanla. Yapmak zorundayım. Flick benim arkadaşım ve çok daha önemli. İkisine birden de sahip olamayacağıma göre. Gözlerimden inen sıcak göz-yaşları ve üzerimde uçuşan martıların acıklı ötüşleri her şeyi daha da zorlaştırıyor.

“Üzülme.” Noah beni kendine doğru çekiyor ve ben de başımı omuzuna yaslıyorum. Bulutlar güneşin önüne geçiyor ve sıcaklığın kesilmesiyle birden titriyorum. Hiç hareket etmeden öylece oturuyoruz orada. “Günün geri kalanı boyunca eğlenecek ve arkadaş gibi ayrılacağız.”

Boğazıma oturan yumrudan dolayı konuşamadığım için kafamı sallıyorum.

Daha sonra denizi işaret ederek, “Bak!” diyor Noah.

“Nereye?”

Bakışlarımı yönlendiriyor. Gözyaşlarımı hırkamın koluna sil-dikten sonra Noah’ın gösterdiği yere doğru bakıyorum. Bir yunus balığı sürüsü dalgaların üzerinden atlayıp tekrar denize dalarak ilerliyor. Amaçladıkları gibi varış noktalarına gitmek için adanın önünden geçerken güçlü gri bedenleri parıl parıl parlıyor güneşin

altında. Gördüklerimin güzelliği karşısında nefesim kesiliyor.

“Harika bir şey bu.” Noah’ın da keyiften nefesi kesiliyor. “Sence nereye gidiyorlar?”

Bilmiyorum. Ama keşke Noah ile ben de kıyafetlerimizi çıkarıp, dalgaların arasına atlasak ve her şeyi arkamızda bırakıp, birlikte, yalnızca o ve ben, her nereye gidiyorlarsa peşlerine takılıp gitsek diye düşünüyorum.

72

Çok geçmeden iskeleyle dönüp tekneye binme vakti geliyor. Günü-birlik tura çıkan diğer insanlar gibi sıramızı beklerken, herkesin bizim gibi bu özel adanın büyüsunü yavaş yavaş geride bırakıp gerçek hayatın sıradanlığına dönmeye çalıştığını görüyorum.

Tekneye yine sıkış tıkkış bir şekilde biniyor ve Martin Haven'deki iskeleyle doğru yol almaya başlıyoruz. Noah'a yaslanıyorum ve o da kolunu omuzlarımin üzerine atıyor. Sanki dalgalar tekneyi salladığı için ona yaslanıyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum ama ikimiz de öyle olmadığını çok iyi biliyoruz.

"Sanki sonsuza dek vedalaşıyormuşuz gibi hissediyorum," diyorum Noah'a.

"Belki de en iyisi budur, Grace."

Kusacakmış gibi hissediyorum ama bunun dalgalar salladığı için olmadığını biliyorum. "Ne yapacaksın?"

"Ben kendime yeni bir hayat kuracağım. Sen de kendi hayatına döneceksin. Buraya tekrar gelmek istiyorum hem de kalıcı olarak. Burası bende çok güzel anılar bırakan güzel bir yer."

Bunun üzerine bir şey söyleyemiyorum. İçimden keşke ben de Flick gibi olabilseydim diyorum. Eğer onun gibi olsaydım, geri döner dönmez çantamı toplar ve Noah ile birlikte giderdim. Arkama

dönüp bakmazdım bile. İşim umurumda bile olmazdı. Kimin kalbini kırdığımı düşünmezdim. Arkadaşlarıma sırtımı dönerdim. Bu yapılacak en kolay şey olurdu. Gerçekten çok kolay olurdu.

En zor olanı ise tam hayallerine kavuşma şansını yakalamışken veda etmek, verdiğin sözlere sadık kalıp onları yerine getirmek. Diğer bir deyişle, doğru olan şeyi yapmak.

Ama neden bazen doğru şeyi yapmak aslında yanlış bir şeyi yaptığını hissettiriyor insana?

Cwtch Yazlığı'na giderken yol boyunca sessizce oturuyoruz arabada. İlk defa oraya gidiyor olmak düşüncesi kalbimi pır pır ettirmiyor. Bunun Noah ile geçirdiğim zamanların sonu olacağını biliyorum. Noah haklı, bir daha onu hiç görmesem daha iyi olur. Bu düşünceyle paramparça oluyor kalbim.

Birlikte son kez patika yoldan geçerken çiçekler arabaya sürüyor. Yazlığın önüne geldiğimizde, Noah motoru durduruyor. Oturup sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

"Burada vedalaşmalıyız," diyor. "Etrafımızda diğerleri varken vedalaşmak çok daha zor olacaktır. Ayrıca reddedildiğini öğrenince Flick'in nasıl davranacağını da bilmiyorum." Zoraki bir gülümseme konduruyor yüzüne. "Belki de sağ kalmama bile izin vermez."

"Birkaç hafta boyunca dünyadaki bütün kötü sözleri söyleyecektir sana," diyorum. "Ama sonra hayatına devam edecektir. Her zaman aynı şeyi yapar Flick."

"Biz de öyle yapacağız," diyor. "Zamanla hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, çok keyif aldım, Grace. Sen kibar, sıcakkanlı ve güzel bir kadınsın. Harry senin kalbini kazanabildiği için çok şanslı. Hiç umduğum gibi bir tatil değildi ama seni tanıdığım ve kısa süreli de olsa seninle bir şeyler paylaşabildiğim için çok daha iyi hissediyorum kendimi. Başka bir zamanda ve başka bir yerde tanışsaydık, birbirimizle çok

uyumlu bir çift olurduk diye düşünüyorum.”

Gözlerime dolan yaşlar kirpiklerimden yanaklarıma doğru süzölmeye başlıyor. Noah kibar bir şekilde parmağıyla gözyaşları-
mın izini takip ediyor. “Benim için ağlama. Mutlu ol ve hayatını yaşa.
Ve eğer bir gün artık özgür olduğunu düşünürsen...” Sesi solup gidi-
yor ve cümlemin sonunu getiremiyor. Yumuşak bir şekilde gülüm-
süyor. “En azından bir kere söylemeliyim bunu sana. Seni gerçekten
çok seviyorum, Grace. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.”

Konuşamıyorum. Cevap veremiyorum. Eğer ağzımı açarsam
onunla gitmeyi kabul edeceğimden korkuyorum. Herhangi bir yere.
Onun benim için ne anlama geldiğini söylemek istiyorum ama
yapamam. Daha hislerimi kelimelere bile dökemiyorum, bu yüzden
en iyisi onları büyük bir sessizlikle kalbimin derinliklerine gömmek.

“Gözyaşlarını sil,” diyor. “İçeri girmek zorundayız. Cesur ol.”

Hıçkırıklarımı yutuyor ve oraya kilitliyorum. Ben Harry’nin
karısı ve diğerlerinin de arkadaşayım. Bunlar benim rollerim.

“Hazır mısın?”

Kafamı sallıyorum ve Noah da arabanın kapısını açıyor. Titrek
bir şekilde içini çekerek arabadan iniyor.

Yazlığa doğru yürümeden ve hayatımdan çıkıp gitmeden önce
tedbirli olmayı bir kenara bırakıyor ve bütün cesaretimi topluyo-
rum. “Noah,” diye fısıldıyorum. “Seni seviyorum.”

Üzgün bir şekilde gülümsüyor Noah. “Biliyorum,” diyor.

73

Ön kapıyı kullanmıyoruz; onun yerine yazlığın etrafından dolaşıp terasa gidiyoruz. Ella'yı tek başına bikiniyle sıcak güneşin altındaki şezlonga uzanmış kestirir bir vaziyette buluyorum. Elleri de korumacı bir şekilde karnındaki küçük şişliğin üzerinde duruyor.

Noah bana bir bakış atıyor ve diğerlerini bulmak için oradan sessizce geçmeye çalışıyoruz. Ancak tam biz geçerken Ella gözlemlerini açıyor ve hemen oturur vaziyete geliyor. "Selam," diyor uykulu uykulu esnerken. "Uyuyakalmışım. Gününüz güzel geçti mi?"

"Muhteşemdi," diyorum. Ses tonu kendi kulağıma bile gereğinden fazla neşeli ve yapmacık geliyor. "Skomer harika bir yer."

"Oranın ne kadar güzel bir yer olduğunu unutmadan tekrar gitmeliyim."

"Sen nasılsın? Senin günün de güzel geçti mi?"

"Hımm," diyor Ella. "Hem evet, hem hayır."

Ella'nın hemen yanındaki banka oturuyorum.

"Hanımlar," diyor Noah. "Sizi yalnız bırakıyorum. Dışarıda halletmem gereken bazı işlerim var. İkinizle de daha sonra görüşürüz."

Çok kısa bir süreliğine Noah'a bakıyorum. Flick'e ayrılmak istediği haberini verince büyük bir kavga çıkacağı için şu anda hiç de onun yerinde olmak istemediğimi düşünüyorum. İçten içe of

çekiyorum. Hayat neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Bize el sallıyor ve saniyeler içinde arabasının uzaklaşmaya başladığını duyuyorum. Çok yakında bunu son kez yapıyor olacak.

"Flick'i terk edecek," diyorum Ella'ya açıkça. "Bugün söyledi."

"Vay be. Flick yıkılacak."

"Biliyorum."

"Ona evlilik teklif edeceğini söylediğinde bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama çok kararlı görünüyordu."

"Sen hiçbir şey söyleme," diye söz verdiriyorum Ella'ya. "Bu onların arasındaki bir şey."

"Sonra da gidecek mi?"

Omuzumu silkiyorum. "Sanırım. Neyse, senden ne haber? Art ile sorunları çözdünüz mü?"

"Çözdük. Ama senin düşündüğün şekilde değil." Ella içini çekiyor. "O gitti. Tekrar Londra'ya döndü." Ella ağzımın bir karış açıldığını görüyor ve tam ben acısını paylaşmak için konuşmaya başlayacakken elini kaldırıyor. "Ben gayet sakinim. Neredeyse bütün gün konuştuk ama bir türlü ortak bir paydada buluşamadık. Art grup menajerliği işine devam etmek istiyor. Londra'da yaşamak istiyor. Bir ilişkiye bağlı olmak istemiyor." Nefes almak için susuyor. "Ben buraya taşınmak istiyorum. Buraya yerleşmek. Çocuğuma tıpkı benim geçirdiğim gibi bir çocukluk yaşatmak istiyorum."

"Ah, Ella."

"Arkadaşça ayrıldık," diye devam ediyor. "Art çocukla ilgilenmek istediğini söylüyor ama bunun ne kadar düzenli olacağını pek bilmiyorum. Yine de almak istediği pozisyonu kabul ettim. Kendini bir şeyler yapmak zorunda hissetmesini istemiyorum. Bebek Hawley ve ben kendi kendimize gayet iyi olacağız."

"Senin için korkuyorum," diyorum Ella'ya. "Burada tek başına kalmanı istemiyorum."

“Ben bunun için can atıyorum, Grace. Gerçekten inan bana. Kafamda dönüp dolaşan bir sürü plan var.” Sesi heyecan dolu çıkıyor ama yine de içten içe korkuyorum onun için. “Para durumuna göre, toplantılar ya da sergiler için gittiğimde kalacak bir yerim olsun diye Londra’daki evi boşaltmayı düşünmüyorum ama yılın geri kalan zamanlarında da burada kalıyor olacağız tabii ki. Bu dünyanın sonu değil, gerçekten. Köy sadece on dakika uzakta. Eminim buralarda bir yerlerde benden başka genç anneler vardır!” Yüzümdeki ifadeye bakıp bir kahkaha patlatıyor. “Bu kadar endişelenme. Ben endişelenmiyorum. Grace, ben gerçekten bunun olmasını dört gözle bekliyorum. Art ile birkaç yıldır bir hayalin içinde yaşıyormuşuz. Oradan oraya savrulup duruyormuşuz da haberimiz yokmuş. Dürüst olmak gerekirse, bu ilişki çoktan amacını kaybetmişti. İkimiz de farklı insanlara dönüştük ama bir türlü bunu kabullenmek istemiyorduk.” Nedense söylediği şeyler hiç de yabancı gelmiyor bana. “Onsuz daha iyi olacağım. Beni tamamen sevmeyen biriyle olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim.”

Anlamalı bir bakış atıyor bana. Neyse ki Noah ile yaptığım konuşmadan haberi yok.

Arkadaşıma sarılıyorum. “Sana yardım etmek istiyorum.”

“O zaman sık sık gelip beni ziyaret edeceğine söz ver.”

“Tabii ki geleceğim.”

Ama bu yeterli olmayacak. Ella bebeğini doğurduğunda, kızının çok yakınımda olmasını isteyeceğim. O küçük kalbin hayatında çok büyük bir yer kaplamak istiyorum.

“Hadi ama,” diyor Ella. Ayağa kalkıyor ve peştemaline sarmıyor. “Gidip bize bir çay yapayım.”

“İyi fikir.”

Ella’nın söylediklerini düşünmek ve ona en iyi nasıl yardımcı olabileceğime karar vermek için biraz zamana ihtiyacını var. Ella ne

söylerse söylesin, ben böyle bir durumdayken tek başına olmasının sandığından çok daha zor olacağını düşünüyorum. Aramızda yüzlerce mil ve iki tane otoyol varken ben her an nasıl onun yanında olabilirim?

“Flick ve Harry nerede?”

“Hımm. Pek emin değilim. Dışarıda pineklemeye başladığımda, bir saat kadar önce içeri girmişlerdi sanırım.”

Bu güzel havada nasıl içeriye tıklıp kalabiliyorlar? Gün akşama dönmeye başlıyor. Gökyüzünde kızıl bir ılıkılık var ve deniz de davetkâr bir şekilde pırıldıyor.

“Öğlene kadar da görmedim zaten onları.” Ella gülüyor. “Her ikisi de çok hassas görünüyorlardı.”

Eminim öyledirler.” Bütün sabahı kusarak geçirmiş olsalardı hiç de şaşırmazdım. “Tura onlarsız çıktık diye bozuldular mı?”

Ella omuzlarını silkiyor. “Sanmıyorum. Buralarda boş boş takıldıkları için gayet mutlu görünüyorlardı. Aslında Art ve ben konuşmak için sahile indik ve çok fazla görmedik onları.”

“Ben gidip neler yapıyorlar bir bakayım.” Bakalım özlenmiş miyiz yoksa özlenmemiş miyiz?

Ella’nın arkasından mutfağa giriyorum ve Harry ile Flick’in orada olmadığını görünce biraz rahatlıyorum. Sonra oturma odasına bir göz atıyorum ama orada da değiller. Ancak bunun çok sürmeyeceğini biliyorum. Birazdan onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. Harry’yi daha sonra benimle yüzmeye gitmesi için ikna etmeye çalışırım ama Noah gelince kötü haberi verirse o zaman teselli etmek için Flick’in yanında olmak zorunda kalabilirim. Flick’in duyacaklarını hiç hoş karşılamayacağını biliyorum. Noah için büyük umutlar beslediğini biliyorum. Sonunda sevebileceği özel birini bulduğunu düşünüyordu. Zavallı Flick.

“Eğer sen su ısıtıcıyı çalıştırıyorsan, ben de gidip Harry’yi bula-

yım,” diyorum Ella’ya.

“Tamam.” Bana bakıp gülümsüyor Ella. “Çok perişan görünüyorsun, Grace. Metin ol tatlım. Her şey çok güzel olacak.”

Keşke ben de bu kadar emin olabilsem. İçimden bir ses hayatımın en yanlış kararını verdiğimi haykırıyor. Hiç içimden gelmese de Harry’yi bulmak için merdivenlere doğru yöneliyorum.

74

Parmak uçlarıma basarak sessizce çıkıyorum merdivenlerden. Eğer Harry derin bir uyku çekiyorsa, onu rahatsız etmemeliyim diye düşünüyorum. Yoksa arabanın sesini duyunca aşağıya inmez miydi? Ama yatak odasına doğru yaklaşıncı boğuk bir ses duyuyorum. Belli ki Harry uyanık.

Kapıyı sessizce açıyorum ve beni karşılayan görüntünün karşısında donup kalıyorum.

Yatağın üzerindeki, bizim yatağımızın üzerinde, Harry ve Flick çıplaklar. Harry'nin yalnızca çorapları var ayağında. Bunu görünce neredeyse kahkaha ile gülesim geliyor. Kıyafetleri ayaklarımın altında dağınık bir şekilde duruyor. Belli ki alelacele çıkarılıp oraya buraya fırlatılmışlar. En iyi arkadaşım kocamın üzerinde kafasını geriye atmış, büyük bir şevkle zıplıyor. Gözleri kapalı olan Harry zevkten inliyor. Flick de kalçalarını daha sert bir şekilde bastırmaya başlıyor.

Büyük bir şokla olduğum yerde kalıp onları izliyorum. Ağzım kuruyor. Kalbim küt küt atıyor. Ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum.

"Ah," diyor Flick. "Ah, evet."

Flick çok daha sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başlıyor

Harry'nin üzerinde. Orgazm olmasına çok az kaldığı belli. Harry de kalçalarından tutuyor Flick'i ve parmaklarını iyice bastırarak Flick'in orgazm olmasını hızlandırıyor. Flick'in kalçalarına bir şaplak atıyor ve Flick keyifle ciyaklıyor. Ürküyorum. Gergin vücudu bu kadar güç harcadığı için pembeleşmiş. Harry'nin yüzü ise kızarmış ve terlemiş. Harry ve ben hiç böyle delicesine sevişmedik. Biz oldukça yavaş ve temkinli bir şekilde sevişiriz ve üstte her zaman Harry olur. Ayrıca sevişmeye başlamadan önce her zaman çoraplarını çıkarır.

Onlar birbirlerinin içlerine girip çıkarlarken, ben hâlâ kıpırdamadan duruyorum olduğum yerde.

Flick kasıklarını Harry'nin kasıklarına bastırarak titriyor. Orgazm olmanın coşkusuyla inliyor ve nefes nefese kıkırdayıp sarı saçlarını Harry'nin bedeninin üzerine savurarak göğsüne yatıyor. Harry de gülerek ona eşlik ediyor ve birbirlerine yapışıp kalıyorlar.

Bu iğrenç bir şey. Gördüklerime inanamıyorum. Kocam ve en yakın arkadaşım! Harry ve Flick! Bunu ilk defa yapmadıkları her hallerinden belli oluyor. Her ikisinin de birbirlerinin vücutlarına alışık olduğu aşikâr. Nasıl oldu bu? Ne zamandan beri sürüyor? Beynimin fokur fokur kaynadığını hissediyorum. Gözlerimi ovalayıp tekrar bakmak istiyorum. Yanan yüzümü ellerimin arasına alıyor ve sonra ellerimi indirip tekrar bakıyorum.

Olduğum yere çakılıp kalıyorum. Ne yapmalıyım? Sessizce dışarıya çıkıp hiçbir şey görmemiş gibi mi davranmalıyım? Bedenimin her bir zerresi bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Eğer beni görürlerse, artık bunun kesinlikle bir geri dönüşü olmayacak. Benim burada olduğumu bilmemelerini istiyorum. Ben de nefesimi tutup bastığım yerdeki döşemelerden bir gıcirtı çıkmaması için dua ederek açık kapıdan geriye doğru bir hamle yapmaya hazırlanıyorum.

Tam o anda mutfaktan sesleniyor Ella. "Çay hazır millet!"

Bunun üzerine Flick ve Harry aynı anda açık kapıya doğru

dönüyorlar. Gözlerimiz karşılaşıyor. Benim gibi onlar da donup kalıyorlar. Sonraki dakika boyunca hepimiz birbirimize boş boş bakıyoruz.

Flick üzgün bir şekilde oturağına geliyor. Harry'nin gözleri fal taşı gibi, ağzı da bir karış açık. Dehşete düşmüş bir şekilde öküzün trene baktığı gibi bakıyorlar.

Kalp atışlarım normal ritmine dönüyor. Şaşkınlığım yerini dingin bir sakinliğe bırakıyor. Birden bütün sinirim geçiyor. Sonunda dile geliyorum.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soruyorum.

75

“Grace,” diyor Harry. “Korkunç bir yanlış anlaşılma var.”

Hissettiğim acıya rağmen, gülüyorum söylediği şeye. “Bunun neresi yanlış anlaşılma, Harry.”

“Bizi iş pişirirken suçüstü yakaladı,” diyerek çıkışıyor Flick. Bir yandan koca memelerini kapatmaya çalışsa da hâlâ Harry ile yan yana duruyorlar. İlk defa göğüslerinin kedi göğüsleri mi yoksa silikon mu olduğunu merak ediyorum. “Ben bile bu durumu açıklama gayretine girmiyorum, Harry.”

“İkinize de önce kıyafetlerinizi giymenizi öneriyorum,” diyorum. “Sonra aşağıya gelin konuşalım.”

Yüzlerine bir rahatlama ifadesi yayılıyor. Belki de ayaklarımı yere vurmam, bağırmam, bir şeyleri fırlatıp, aynaları kırmam gerektiğini düşünüyorlar. Ama yapamam. Onlar için böyle bir enerji harcamam.

Tıpkı bir robot gibi arkamı dönüp odadan çıkıyorum. Banyoya gidip buz gibi suyla yıkıyorum yüzümü. Aynaya bakıyorum ve hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Hayatınım kırılma noktasını yaşıyorum ama yüzümde bunu belli eden hiçbir ifade yok. Ben hâlâ ben gibi görünüyorum. Dahası ben hâlâ ben gibi hissediyorum.

Noah’a karşı hissettiklerim için kendimle kavgı ederken, evli-

liğimin mutluluğumdan daha önemli olduğunu düşünürken, onlar arkamdan iş çevirip, birlikte oluyormuş. Ne kadar kolay birlikte olduklarını düşününce, bunun onlar için yeni bir şey olmadığından kesinlikle emin oluyorum. Nasıl bu kadar kör olabildim ben? Nasıl saklayabildiler bunu benden? Tabii ki bütün o kaçamak bakışların, samimi bir şekilde sohbet ederlerken ben girince birden birbirlerinden uzaklaşmalarının nedenini daha iyi anlıyorum şimdi. Hiçbir gariplik hissetmedim. Harry'nin geç saatlerde eve gelmesi, Twitter'da saatlerini harcaması, sürekli içmesi... Hepsi bu yüzden miydi? Ben de iş yerinde problemlerinin olduğunu ya da orta yaş bunalımına girdiğini düşünmüştüm. En iyi arkadaşımın kocamın bir ilişki yaşıyor oldukları dünyada aklıma gelmezdi.

Banyodan çıkınca, yatak odasından gelen hışırtıları ve birbirlerine tıslayarak konuştuklarını duyuyorum. Belki bir yandan giyinirken bir yandan da ağız kavgası yapıyorlardır. Kapıdan onları dinleme tenezzülünde bile bulunmuyorum. Hislerim taş kesmiş bir şekilde merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başlıyorum.

"Çay?" diye soruyor Ella. Kafamı sallıyorum ama Ella bana bakıp yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çatıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diyorum. Sersemliğimi hâlâ atamadığımı hissediyorum. Kafamın içinde o kadar çok düşünce dönüyor ki onları anlamlandırmaya çalışıyorum. "Ama sanırım bir sorun var."

Normal olarak kafası karışıyor Ella'nın. "Bana anlatmak ister misin?"

Ella bana çayı uzatırken, şortunu ve tişörtünü giymiş bir vaziyette geliyor Flick ama yüzü hâlâ kızarık ve saçları darmadağın. Harry'nin kirli sakallarının sürtüdüğü çenesinde ve ağzının kenarlarında kırmızı kabarcıklar var. Kafasında gözü olan herkes Flick'in biraz önce deli gibi seviştiğini anlayabilir. Ella şaşkınlıkla tek kaşını

kaldırıyor. Flick'in ezik büzük görünmesinin çok iyi bir sebebi var.

"Nereye gittiniz merak ettim," diyor Ella, Flick'e. "Tabağa biraz kek koyayım mı? Herkes acıkmaya başlamıştır."

Hiç iştahımın olmaması karşısında şaşırmıyorum nedense. "Flick'le dışarıda biraz konuşacağız." Ben Flick'e kafa tutuyorum ama hiçbir şey yapmıyor. "Birazdan geliriz."

"Bir sorun mu var?" diye sorarak bir şey olup olmadığını bilmek istiyor Ella.

"Çözmemiz gereken bazı sorunlar var," diyorum.

"Ben de sizinle geleyim mi?"

"Ella eğer senin için bir sakıncası yoksa bunun Flick ile başbaşa çözmemiz gereken bir sorun olduğunu düşünüyorum."

"Tamam." Hâlâ şaşkın şaşkın bakarak Flick'e soruyor Ella. "Çay?"

"Sonra alırım," diyor Flick düz bir şekilde. "Ama iki duble bir şey öneriyorsan, hemen alabilirim."

Flick'e mutfak kapısını işaret ediyorum ve başka bir şey söylememi beklemeden beni takip ediyor.

Hiç konuşmadan terası geçip, sahile doğru gidiyoruz. Bu konuyu en uygun şekilde nasıl çözebilirim diye bin bir düşünce dönüyor kafamda. Harry'nin benim yaptığım hatalar yüzünden beni sevmekten vazgeçtiğini düşünüyordum. Başka birini bulmuş olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Böyle bir şey yapacağı aklıma gelmiş olsaydı bile bunun Flick olacağını kesinlikle düşünemezdim.

Kocamı çok mu az tanıyorum? Evet, diye düşünüyorum. Muhtemelen öyle.

76

Sahilin ortasına gelince, bağdaş kurup oturuyorum kumların üzerine. Flick de tıpkı benim gibi bağdaş kurup hemen yanıma oturuyor. Burada bizden başka hiç kimse yok. Denizin kıyısındaki kumdan bir kale dalgalar tarafından yavaş yavaş aşındırılırken bugün burada bir ailenin olduğunu ama çoktan gittiklerini işaret ediyor.

Batan güneşin altındaki dalgalara dikeyoruz gözlerimizi. Flick cebinden sigara paketini çıkarıyor ve bir sigara yakıyor. Yakarken, rüzgârdan dolayı elini çakmağın önüne siper ediyor ve sonra derin bir nefes çekiyor sigarasından.

Ben hâlâ bu konuşmaya nasıl başlayacağımı ve arkadaşşıma neler söylemek istediğimi düşünürken Flick konuşmaya başlıyor. “Denizi hiçbir zaman sevmedim. Çok güzel görünür ama derinliklerinde nelerin gizlenmiş olduğunu asla bilemezsin. Bu da beni çok ürkütür.”

Tıpkı hayatın kendisi gibi, diye düşünüyorum ama şu anda içinde bulunduğumuz şartlar altında bunun üzerine bir yorum yapmanın ciddiyetten uzak bir tavır olacağına inanıyorum.

“Bitmiş olması gerekiyordu.” Sigarasından bir fırt çekip dumanını üflüyor. “Harry ve benim aramızda olan şey. Aslında birkaç hafta önce bitirmiştım.”

“Ne zamandır sürüyor?”

“Bir süredir,” diyor. “Birkaç aydır. Belki de daha fazla.”

“Yani Twitter’da olduğu zamanlar boyunca hep seninle mi konuşuyordu?”

“Evet. Genellikle.”

“Demek bu yüzden buraya ilk geldiğinde telefonu çekmediği için o kadar panik oldu.”

“Gelmeyeceğimi söylemiştim. Nasıl söyleyebilirdim ki? Hangi aklı başında olan kişi karıkocanın arasındaki üçüncü kişiyi oynamak ister ki? Gerçekten gelip gelmeyeceğimi öğrenmek için benimle iletişime geçmeye çalışıyordu. Onu arayamazdım çünkü Noah’tan haberi yoktu. Onun için büyük bir şok oldu.”

Gerçekten büyük şok olmuş olmalı.

“Onu seviyor musun?”

“Harry’yi mi? Sevmemeye çalıştım,” diyor Flick. “Tanrı biliyor ya çok denedim. Ama yapamadım, Grace.”

Hiçbir şey söylemiyorum ama kesinlikle onun yerine koyabiliyorum kendimi.

“Böyle olmasını istemedim,” diye devam ediyor. “Seni incitmek, istediğim en son şeydi. Harry ve ben yani aramızdakiler çok masum bir şekilde başladı ama sonra kontrolden çıktı. Nasıl oluyor bilirsin işte.”

“Hayır, bilmiyorum,” diyorum. Ama biliyorum. Her şeyin bir anda nasıl da farklı bir hal aldığını çok iyi biliyorum.

“Sen benim arkadaşısın,” diyor yumuşak bir şekilde. “En yakın arkadaşım. Sen, Ella ve ben sanki kız kardeş gibiyiz. Seni seviyorum.”

Sevgisini çok garip bir şekilde gösterdiğini söylemek istiyorum ama neredeyse ben ona aynı şeyi yapacakken nasıl bu kadar peşin hükümlü yaklaşabilirim Flick’in yaptıklarına? Yüksek ahlak değer-

lerine sarılıp Noah ile benim fiziksel açıdan hiçbir yakınlığımızın olmadığını düşünebilirim ama birini aldatmanın yolu yalnızca fiziksel birliktelikten mi geçiyor? Gerçekten en önemli şey fiziksel birliktelik mi? Bu yalnızca içten içe ettiğin ihanetin dışarıya vuran bir yansıması değil mi?

“Harry ve ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz,” diyor. “Birlikte gülebiliyoruz.”

Artık Harry ve benim hiç yapamadığımız bir şey.

“Ama sen ve Harry?” Sesim buz gibi çıkıyor. Gerçekten de kendimi buz kesmiş gibi hissediyorum.

“Ah, Grace,” Flick’in sesi çok üzgün çıkıyor. “Özür dilemek için nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Esip gürelemem, içimdekileri dökmem gerektiğini hissediyorum. Ancak daha ne hissettiğimden bile emin değilken bunu nasıl yapabilirim ki? Şaşkına dönmüş haldeyim. Hatta başım dönüyor. İçimde bir hissizlik hali mevcut. Hiçbir kızgınlık ya da acı hissetmiyorum. Bu konunun üzerine gidebilirim ama ne faydası olacak? Karşılıklı suçlama işlerine girmek istemiyorum. Harry ve Flick birbirlerini seviyorlar. Böyle şeyler olabilir. Bunu biliyorum.

“Bir şey söyle,” diye ısrar ediyor Flick. “Tanrı aşkına defolup gitmemi söyle ya da başka bir şey.” Flick sigarasından son bir nefes çekiyor ve izmariti kızgın bir şekilde kumların arasına bastırıyor. “Ben bu hafta gelmeyecektim. Ella buraya gelmemi çok istiyordu ama nasıl gelebilirdim ki? Art ile Ella çok mutlular, diye düşündüm. Harry ile sen mutlu aile tablosunu canlandırırken bir köşeye tek başıma çekilip nasıl izleyecektim sizi? Sonra da Noah ile tanışınca bunu yapabileceğime karar verdim.”

Flick’in niyeti saçma bir şekilde iyimser görünüyor.

“Noah muhteşem bir adam. Onu sevebilmek için çok zorladım kendimi. Eğer onu sevebilseydim her şey çok daha kolay olacaktı.”

"Ona evlenme teklif ettin, Flick."

"Aman Tanrım." Kafasını ellerinin arasına alıyor. "Aptalın tekiyim ben. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Harry ile seni ve Ella ile bebeğini izledikçe başıma hiç güzel bir şey gelmeyecek gibi hissettim. Ben kaypak ve vefasız Flick'im işte. Hiç kimse beni ciddiye almıyor. Ben yalnızca insanları eğlendirmek için buradayım. Benim için de güzel bir şeyler olsun istedim, Grace. Bu çok mu kötü bir şey?" Flick ağlamaya başlıyor ve gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor. "Eğer başka birisiyle birlikte olursam o zaman Harry'nin aramızdaki her şeyin bittiğini kabulleneceğini düşündüm. O zaman her şey daha güzel olacaktı."

"Harry seni seviyor mu?"

"Bilmiyorum. Harry sevdiğini düşünüyor. Ona Noah ile gerçekten bir gelecek kurmaya çalışacağımı söylediğimde çılgına döndü."

"Fırtınada ortadan kaybolduğu gün mü söylemiştin?"

Artık her şey çok daha iyi anlaşıyor. Arkasında yüreğini burkan çok önemli bir şey olmasaydı o havada hayatını riske atmazdı, değil mi? Benimle ettiği flörtler ve sahte sevgi gösterilerinin hepsi beni yeniden kazanmak için değil, Flick'i kıskandırmak içinmiş meğer. Kendimi çok aptal hissediyorum.

Flick kafasını sallıyor. "Aptal herifin teki."

Bunun üzerine gülümseyemiyorum bile. Harry'nin gerçekten Flick'e âşık olduğu belli.

"Ona birlikte olamayacağımızı söyledim. Nasıl birlikte olabilirdik ki?" diyor. "Sonra o hale geldi. Onu kaybedeceğim diye çok korktum."

"Ben de."

"Sonra da hâlâ onunla birlikte olmak istediğimi fark ettim. Beceriksiz yaşlı aptal. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın, Grace."

Arkandan sinsice işler yaparak devam edemezdin. Harry ile ilişkimizi bitirmek için çok çabaladım ama yapamıyorum.” Dönüp bana bakıyor. Yüzü de gözleri de kıpkırmızı olmuş. “Evet, tam da söylediğin gibi, şimdi ne yapacağız?”

“Ah, Flick.” İçimi çekiyorum.

“Defolup gideceğim. Bir daha onunla asla konuşmayacağım. Asla kapını çalmayacağım. Başka bir yere yerleşeceğim.” Hıçkırıklara boğuluyor. “Sadece seninle aramı düzeltmek için ne yapmalıyım onu söyle bana, Grace.”

“Keşke bana söyleseydin. Hepsi bu. Keşke ben böyle öğrenmek zorunda kalmasaydım.”

Yatak odamızın sahile bakan penceresine bir göz atıyorum. Harry’nin bizi izleyip izlemediğini ve konuştuklarımızı anlamak için dudaklarımızı okumaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Flick ile Harry’nin birlikte oldukları görüntünün çok uzun bir süre gözümün önünden gitmeyeceğini biliyorum.

Üniversitedeyken kırık kalplerimizi birlikte onarmaya çalışırken işin bu raddeye geleceğini kim, nereden bilebilirdi ki?” Gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzülüyor.

“Kalp kıran kişi hep sen oldun, Flick. Ben asla öyle bir şey yapmadım.” Ben yıkıcı tavırları olan birisi değilim. Ben hep parçaları toplayan kişi oldum. Belki şimdi de bu role devam etmem gerekiyor. Kalp atışlarımın normale dönüp dönmediğini kontrol ediyorum. Sonra da konuşmaya başlıyorum. “Siz birlikte olmalısınız.”

Bunun üzerine büyük bir şaşkınlık yaşıyor Flick.

“Eğer birbirinizi seviyorsanız, birlikte olmalısınız.”

Harry için savaşılabirim ama ne uğruna? Ağır aksak belki bir yıl daha devam edebiliriz. Belki de birkaç yıl ama içinde mutluluk olmayınca bu ne işe yarar ki? Ella’dan öğrendiğim kadarıyla bir ilişkiyi zorlamak, karşıdaki kişi başka bir kişiyle ya da başka

bir yerde olmayı tercih ederken seninle birlikte kalmasını istemek tıpkı suyu yukarıya doğru akıtmaya çalışmak gibi. Herkesin kendi yoluna gitmesi varken, acı ve çatışmalarla dolu bir hayat yaşamamanın bir anlamı yok. Birbirimizi istemiyorken Harry'yle sorunlarımızı çözmeye çalışarak hayatımıza birlikte devam etmeye çalışmamızın bir manası var mı?

"Harry şimdi toplanıyor," diyor. "Sanırım buradan hemen ayrılmak istiyor." Tipik Harry davranışı. Eğer ortada önemli ve duygusal meseleler varsa, bunlarla yüzleşmekten nefret eder. "Sanırım Noah'ın ona sataşacağını düşünüyor."

"O öyle birisi değil," diyerek Noah'ı savunmaya geçiyorum.

"Biliyorum. O muhteşem bir adam. Birini bulup ona çok güzel bir kocalık yapacağından eminim." Gözlerini bana doğru deviriyor. "Tabii eğer karısı da kuş gözlemciliğinden hoşlanıyorsa."

Flick'e her şeyi anlatmanın vaktinin geldiğini düşünüyorum. Her şeyi açık açık konuşmanın, benim Noah'a ve onun da bana karşı olan hislerini dillendirmenin vaktinin geldi. Aslında Noah'ın onunla evlenmeyi hiç istemediğini ve bugün de ona bunu söyleyeceğini anlatabilirim. Ama çenemi tutuyorum. Merak ediyorum, eğer bu hafta Noah ile karşılaşmamış olsaydım bu durum karşısında daha mı fazla incinirdim? Yaptıklarından dolayı onlara bağırıp çağırmayarak yüce gönüllü olduğumu göstermiyorum aslında. En yakın arkadaşım olduğu için Flick'in hislerini ön plana koyarak Noah ile mutlu olma şansını geri teptim ben. Belli ki Flick benim için aynı şeyleri yapmamış. Sonra birden Flick'in nasıl biri olduğunu düşünüyorum. Umarım Flick bir müddet devam ettirdikten birkaç ay sonra sıkılıp Harry'yi bir kenara atmaz. Eğer dürüst bir şekilde hislerimi söylemem gerekirse, ikisinin güzel ve uzun soluklu bir ilişkisi olacağını hiç sanmıyorum. Harry'nin, Flick'e uzun vadede yetmeyeceğini düşünüyorum.

“Bu benim için geçici bir heves değil, Grace,” diyor. “Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.”

“Flick eğer kocamı alacaksan, onu sevmeni istiyorum. Onu sonsuza dek sevmeni istiyorum.”

“Çalışacağım,” diye söz veriyor. “Bu kez bunu yapmaya çalışacağım. Elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışacağım. Birlikte bir bütün oluyoruz, Grace. Bunu görebilmelisin.”

Garip bir şekilde görebiliyorum.

“Eğer bütün kalbimle böyle olduğuna inanmasaydım kesinlikle arkadaşlığımızı riske atmazdım.”

O kadar samimi görünüyor ki, Flick’e gerçekten inanmak istiyorum.

“Bütün olanlara rağmen hâlâ arkadaş kalabilirsek gerçekten çok sevinirim.” Burnunu çekiyor. “İçinde senin ve Ella’nın olmadığı bir hayata katlanamam. Ella, bebeği dünyaya gelince, ikimizin birden o bebeğe vaftiz annelik yapmamızı istediğini söylemişti. Bunu onun için ikimiz birlikte yapabilir miyiz?”

Dalgaların gelgitlerini seyrediyorum. Ne yapmalıyım? Bizi birleştiren bağlara, arkadaşlık bağlarımıza sadık mı kalmalıyım yoksa bu gelgitlerin bizi ayırmasına ve onların çekip gitmesine izin mi vermeliyim? Aslında arkadaşlarımız bizim kim olduğumuzu tanımlar. Onlar bizim bazen en güçlü bazen de en zayıf taraflarımızdır. Flick’in her zamanki Flick olduğunu ve davranışlarının beni şaşırtmaması gerektiğini kabul mü etmeliyim? Eğer şu âna kadar onu olduğu gibi kabul edip sevdiysem, şimdi neden değışsin bu hislerim?

Harry ve Flick’e iyi dileklerimi iletmeli ve onlarla aramı düzeltmeli miyim? Hem kocamla hem de arkadaşımınla çok güzel zamanlar ve çok güzel yıllar geçirdim. Eğer onlara el sallayıp sırtımı dönersem ve onları hayatımdan tamamen çıkarırsam, yaşadığımız o değerli anların tümünü bir çırpıda silip atmış olurum. Derin ve sağlam bir

nefes alıp veriyorum. Flick'e bakıyorum ve yüzündeki acıyı görüyorum. Bunu yapamayacağımı düşünüyorum. Bana göre o hâlâ üniversite yıllarındaki sorunlu kız, hâlâ elinden geleni yapıp yine de başarısız olan kişi. Ben de ondan daha güçlü olduğumu ve bu işi çözmenin bana düştüğünü fark ediyorum.

Belki de bundan sonra hiçbir zaman Flick için aynı şeyleri hissetmeyeceğim. Hep kalbimde onun açtığı ancak üzerine bant çekilmiş bir yara olacak ama biz birlikte çok şeyin üstesinden geldik. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek istiyor muyum? Arkadaşlığımızı bu ihanetin üzerinde tutabilir miyim? Umarım tutabilirim. Bunun hiç de kolay olmayacağını biliyorum. Sonunda onun ve Harry'nin hayatlarına zavallı bir şekilde devam ettiklerini görmek istemiyorum. Eğer birbirlerini mutlu ediyorlarsa, o zaman benim onayım la buna devam etmeliler.

Kendi kedime içimi çekip kafamı salladıktan sonra konuşmaya başlıyorum. "Bence denemeliyiz."

Flick bana sarılıyor. "Teşekkür ederim, Grace." Gözyaşları gömleğimi sıırılsıklam yapıyor. "Çok utanıyorum."

"Bu ilişkiyi yürütmeye çalış," diyorum. "Bütün istediğim bu."

"Harry ve ben bu kadar üzüntüyü boşu boşuna yaşatmış olmayız. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Sev onu," diyorum. "Değer ver ona."

"Öyle yapacağım. Sana söz veriyorum." Flick'in bunları içinden gelerek söylediğine bütün kalbimle inanıyorum bu kez.

"Gidip Harry ile konuşsak iyi olur."

"Harry muhtemelen şu anda kafamı bir baltayla parçaladığını ve şimdi de beni bir kuytuya gömmeye çalıştığını düşünüyordur."

"O zaman beni tanıyor demektir."

Belki de esas problem benim bile kendimi yeterince tanımamış olmamdır. Bu da her şeyi değiştirebilir.

77

Flick ve ben kol kola içeri girdiğimizde, Harry'nin elinde valizle merdivenlerden indiğini görüyoruz. Gömleğinin bütün düğmeleri iliklenmiş. Alelacele giyindiği belli oluyor. Valizine gelişigüzel doldurduğu kıyafetler valizin tepesinden taşıyor. Bizi görür görmez her yerini bir panik dalgası kaplıyor.

Ella mutfaktaki masaya oturmuş bir dergi karıştırıyor. Biz içeri girince kafasını kaldırıp önce bize bakıyor, sonra Harry'ye bir göz atıyor ve tekrar bize bakıyor. Yüzündeki sakın ifade yerini çatık kaşlara bırakıyor. "Birisi bana burada neler olup bittiğini söyleyebilir mi?"

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Ella." Flick derin bir nefes alıp veriyor ve bodoslama dalıyor konuya. "Harry ile ben sevgiliyiz. Bir süredir de devam ediyor bu."

Ella'nın ağzı bir karış açılıyor. Tabii Harry'nin de.

"Bunu güzel bir şekilde devam ettirmeye çalışacağız," diye devam ediyor Flick. Bunu duyduktan sonra şaşkınca kalakalıyor Harry.

"Sen ve Harry?"

"Gerçekten bu kadar şaşırdın mı, Ella?" diye soruyor Flick.

"Evet. Hem de çok şaşırdım!" diyor Ella. "Noah ne olacak? Daha dün onunla evleniyordun. Hayatı bu kadar çabuk değiştirmek senin için bile fazla, Flick."

“Artık bir evlilik olmayacağı ortada.” Flick içini çekiyor. “Zaten olması da çok zordu.”

Ella, beş karış asık suratıyla kaygılı bir şekilde bana dönüyor. “Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı sen nasıl hissediyorsun, Grace?”

Bikkın. Memnun. Ezik. Özgür. Korkmuş. Heyecanlı.

Sonra nasıl cevap vereceğimi buluyorum. “Hayal kırıklığından daha fazlası.”

“Öyle olduğundan eminim. Nasıl yapabildin, Flick?” diye öfkeyle parlıyor Ella. “Kendi arkadaşına? Grace’e? Biz ki sana ailen-den daha yakın olan kişileriz. Aklından ne geçiyordu?”

Flick, sanki Ella ona bir tokat atmış gibi görünüyor.

“Ben Flick’e onay verdim, Ella.”

“Öyle mi?” Ella gözlerini dikmiş büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyor. “Çok şanslısın, Flick. Eğer Art ile bir ilişkin olsaydı, size karşı iyi niyetli hisler besleyebileceğimi hiç sanmıyorum. Bu durum-dan da hiç hoşnut değilim. Sana Harry ile aranızda bir şeyler olup olmadığını sordum. Sen de olmadığını dair yemin ettin.”

“Biliyorum,” diyor Flick sevimsiz bir şekilde. “Bok gibi hissediyorum kendimi. Harry de öyle hissediyor.”

“Ama bu işi bitirmeye yetecek kadar bok gibi hissetmemişsiniz demek ki, değil mi?” Ella öfke püskürüyor.

Harry’nin ifadesinden, yer yarılp da içine girmek istediğini anlıyorum ve artık onun evlendiğim adam olmadığını ve nasıl bir adama dönüştüğünü görebiliyorum.

“Özür dilerim, Grace,” diye mırıldanıyor.

“Bunun üstesinden gelebilirim,” diye temin ediyorum onu. “Ama sanırım şimdi ikinizin de gitmesi gerek.”

“Daha toparlanmadım,” diyor Flick.

“O zaman git ve toparlan.”

Hiç itiraz etmeden aceleyle üst kata çıkıyor Flick.

“Arabaya kadar sana eşlik edeceğim,” diyorum Harry’ye.

Ella’yı öpecekmiş gibi görünüyor ama sonra bir an durup fıkrini değiştiriyor. Belki de Ella bu işi başlatacak ya da unutacakmış gibi durmadığından bir el hareketi yaparak vedalaşmanın daha iyi olacağını düşünüyor.

“Bu çok güzel bir tatil oldu,” diyor. Gerçekten de onun açısından öyle oldu.

“Çok yakında yine bekleriz,” diyor Ella alay ederek.

Ama biliyor musunuz, ne kadar garip gelse de yine hep birlikte tatil yapacağımız zamanların geleceğini tasavvur edebiliyorum. Yakın bir tarihte yeniden Cwtch Yazlığı’nda birlikte tatil yapamayacağımızı biliyorum ama bütün iyi niyetimle Bebek Hawley’in vaftiz töreniyle, aramızda yıkılan köprülerin yeniden onarılmaya başlanacağını umuyorum.

Harry’ye arkasında koca bir göçük olan Bentley’in yanına kadar eşlik ediyorum. Bu parlak ve devasa şeyin Flick’i etkileme çabasıyla alınıp alınmadığını merak ediyorum. Kederli bir şekilde hasarlı arabasına bakıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse arabasının hali Harry’nin sorun listesine bile giremez şu anda. Çantasını elinden yere bırakıveriyor.

Birbirimize sanki birer yabancıya bakıyormuş gibi bakıyoruz. Onca yılımı bu adamla geçirdiğime inanamıyorum. Çok kısa bir süre içinde hiç tanımadığım bir adama dönüştüğüne de inanamıyorum.

“Bu çok kötü bir şey,” diyor gözlerini gözlerimden kaçırarak. “Bunu biliyorum, Grace. Senden çok ama çok özür dilerim. Bu sorunu çok daha iyi bir şekilde ele almalıydım.”

Bu konuyu bundan daha kötü bir şekilde ele alamazdı.

“Eşyalarını ben dönmeden önce boş odaya yerleştirebilirsen,” diyorum, “çok yardımcı olmuş olursun.”

"Tabii. Tabii."

"Ben evden çıkınca ne istersen yaparsın," diye devam ediyorum.

"Orayı istemiyor musun?" Şaşkın görünüyor.

"Hayır," diyorum.

Bunu hayatımı değiştirmek için bir fırsat olarak kullanacağım. Düşüncesi bile hemen başımı döndürmeye yetiyor ama korkmamalıyım. Eğer Ella bir değişim sürecinden geçiyorsa, ben neden yapamayayım. Artık bu olayı bir şeylerin sonu olarak görmüyorum, tam aksine heyecan dolu yeni bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Ancak şu anda Harry'nin bunları bilmesine gerek yok. Henüz bilmesine gerek yok.

"Sen de iyi olacaksın, Grace," diyor Harry hayal kırıklığı dolu bir ses tonuyla. Belki ayrılacağımızı ima etmiş olabilirim ama artık kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. "Sen her zaman çok iyiydin."

"Umarım sana iyi bakar."

Doğrusunu söylemek gerekirse, erkekler için önüne her akşam sıcak bir yemek koymak ateşli bir şekilde seks yapmak kadar önemli mi bilmiyorum. Tabii ki Flick ile ikincisini yapma şansı ilkinden çok daha fazla. Yine de Flick'in ev işlerindeki eksikliklerinin Harry için gerçekten bir problem oluşturacağını düşünüyorum. Ne de olsa kendi düşen ağlamaz.

"Ne büyük umutlarımız vardı, değil mi Grace?" diyor üzgün bir şekilde. Eğer yanılmıyorsam dolu dolu oluyor Harry'nin gözleri. "Hepsi de yerle bir oldu."

Şu anda onunla zıtlaşmak istemiyorum. Yanımda bir erkekle ya da tek başıma hâlâ büyük umutlarım var.

Neyse ki tam Harry ve ben artık ne yapacağımızı bilemez bir şekilde beceriksizce dururken Flick imdadımıza yetişiyor. Kafasının üzerine yerleştiği gözlükleriyle çakıl taşlarının üzerinde tekerlekli

valizini sürerken sanki Pembrokehire'da değil de Puerto Rico'daymış gibi görünüyor.

"Selam," diyor Harry.

Flick gözlerini yerden kaldırmıyor. "Selam."

Harry, Flick'in elinden valizini alıp bagaja yerleştiriyor. Şimdi ikisi de tatsız bir durumda olduklarından benim ortadan kaybolma vaktim geliyor.

"Peki, o zaman," diyorum. "Bol şans." En azından ikisinden birinin buna ihtiyacı olacağını biliyorum.

Flick birden gözyaşlarına boğuluyor. "Özür dilerim, Grace. Çok özür dilerim. Beni affedebilecek misin?"

Kafamı sallıyorum. "Bekleyip Noah'a söylemeyecek misin?"

Hayır anlamında sallıyor kafasını. "Sen söyle," diye yalvarıyor. "Sen bu işlerde benden çok daha iyisin," diyor hiç terslenmeden.

Flick'e, söylemek istediği şeyleri söylemesine gerek kalmadan bu sorun çözüldüğü için Noah'ın çok büyük bir rahatlama yaşayacağından bahsetmiyorum. Bu arada Noah'ın nereye gittiğini merak ediyorum. Yapılması gereken işlerinden dolayı kısa bir süreliğine buradan uzaklaşmış olsa da, döndüğünde ne kadar çok şey kaçırdığına inanamayacak.

Flick beni yanına doğru çekiyor ve kısık sesle konuşmaya başlıyor. "O seni seviyor, Grace."

"Harry mi?" Bagajı yerleştiren kızarık yüzlü kocama bir bakış atıyorum.

"Noah," diye düzeltiyor beni. "Sana nasıl baktığını gördüm. Üstelik ikiniz de açık havada ve doğada olan bütün o eylemleri seviyorsunuz. Eğer henüz sana âşık olmamışsa bile, çok yakında aşkından öleceğine eminim. Belki sen çoktan biliyorsundur bunu." Bu da Noah ile aramızda olanlardan Flick'in hiç de bihaber olmadığını gösteriyor. "Sen ona benden daha çok yakışıyorsun."

Biz, diye düşünüyorum. Hem de size rağmen. Sizin mutluluğunuzu bozmamak için Noah'a sırt çevrip eski hayatıma geri dönmeye hazırlanıyordum.

Harry artık sabırsız ve beceriksiz bir şekilde olduğu yerde salınmaya başlıyor. Görünen o ki bir an önce buradan gidip çarçabuk beni unutmak için sabırsızlanıyor. Eğer Harry böyle hiçbir açıklama yapmadan gitmek istiyorsa, gitsin o zaman. Acaba ben onları böyle suçüstü bir vaziyette yakalamasaydım yine terk edecek miydi beni? Eve döndüğümüzde de ben hâlâ bende bir sorun olduğunu düşünerek kendimi suçlarken, o bu ilişkisine devam edecek miydi? Benim de gerçek aşkı bulma şansımı elimden almaya devam edecek miydi? Evliliğimizi devam ettirmemizi istemesinin tek nedeni ben hayatından çıktığımda Flick'in de hayatından çıkmasından korkmasıydı.

Aniden içimde öfke fırtınaları kopmaya başladığını ve içimin tıpkı bir kaynak gibi fokurdadığını hissediyorum. Keşke öylece terk edip gitseydi beni Harry. Şimdi ben bunu barışçıl yollarla halletmeye çalışıyorum ama tabii ki benim sabrımın da bir sınırı var. "Artık gitseniz iyi olur."

"Böyle gitmemize izin veremezsin," diyor Flick. "Sen burada böylece dururken gitmeye dayanamam. Bir şey söyle. Bir şey yap."

Birden aklıma bir şey geliyor. Flick haklı. Yapmam gereken bir şey var.

"Bir dakika bekleyebilir misiniz?" diyorum. "Hemen geliyorum."

Cwtch Yazlığı'na doğru ilerlerken onlar da şaşkın şaşkın bekliyorlar. Ön kapıyı açıp içeriye giriyorum ve mont yığınının altını biraz karıştırdıktan sonra aradığım şeyi buluyorum.

Kasıtlı bir şekilde çakıl taşlarının üzerinden yürüyerek geri dönüyorum. Tıpkı Skomer'in ufuklarında yüzen balinalar gibi tamamen amacıma odaklanıyorum.

"Grace!" Harry'nin sesi titriyor. "Onunla ne yapıyorsun öyle?

Bırak onu. Yapma."

Flick hiçbir şey söylemiyor.

"Grace!" Harry artık bağırmaya başlıyor. "Bunu yapma! Daha sonra pişman olacağını biliyorsun!"

Ama biliyor musunuz, hiç de pişman olacağımı düşünmüyorum.

Flick'e bir bakış atıyorum ama Flick ne bir şey söylüyor ne de bir şey yapıyor.

"Grace! Hayıır!" Harry bana doğru bir hamle yapıyor ama durdurmak için biraz geç kalıyor.

Bütün gücümle golf sopasını kafamın üzerinden havaya doğru kaldırıyor ve Harry'nin güzel Bentley'inin kare kaputunun üzerine indiriyorum. Golf sopasını hedefe doğru indirirken büyük bir rahatlamayla bağırıyorum. Darbe alan metal beni tatmin etmeye çalışırcasına çatırdıyor.

Harry bana doğru bir hamle daha yapıyor. Ben de akıllıca bir hareketle golf sopasını ona doğru yöneltince geri adım atmak zorunda kalıyor. "Flick bir şeyler yap," diye yalvarıyor. "Durdur onu!"

Flick olduğu yerde kalıyor. Kaputun üzerine çıkarken Harry'nin korku dolu cırlayışlarını duyuyorum. Golf sopasını doğrudan arabanın tepesinin tam ortasına indiriyorum. Sonra yere iniyorum. Belki çok zarif ve güzel görünmüyor olabilirim ama iyi iş çıkarıyorum.

"Grace!" Bu kez Ella bağırıyor. Belli ki dışarıdan gelen gürültüleri duymuş ve neler olup bittiğini görmeye gelmiş. "Ne yapıyorsun?"

Hemen koşarak yanımıza geliyor ama Flick onu durduruyor. "O yapması gereken şeyi yapıyor, Ella."

Arabanın yan tarafına geçiyor ve vuruş pozisyonu alıyorum. Çok uzun zaman önce birkaç kez golf dersi almıştım ama hiçbir zaman benim sporum olmamıştı golf. Sopayı sürücü kapısına indirip üzerinde görülmeye değer dairesel bir göçük bırakıyorum.

Yıllardır içimde biriken ıstırabı, öfkeyi ve boşluğu mükemmel bir şekilde dışavuruyorum.

“Aman Tanrım!” Harry saçlarını yolarak bir o yana bir bu yana koşuşturuyor. “Aman Tanrım!”

Aklımın mantıkla hareket etmeye çalışan bir köşesi hâlâ arabaya binip çekip gitmelerini istediğim için camlara zarar vermemi arabayı sürülebilir bir durumda bırakmamı söylüyor. Ben de camları indirmek yerine Bentley’in etrafında bir tur atarak her bir aynaya bir sopa darbesi indiriyorum.

“Ah, arabam.” Harry ağlayıp sızlanıyor. “Zavallı arabam!”

Arabanın arka kısmındaki farlara tekme atıyorum ama doğrusu pek de başarılı olmuyor. Son bir çabayla yolcu koltuğu tarafındaki aynayı söküp atıyorum. Flick sakın bir şekilde beni izliyor.

Harry tekrar bana doğru gelmeye çalışıyor.

“Bırak onu,” diye bağılıyor Flick. Harry’nin yüzü asılıyor ama gökyüzüne doğru, “Ahhh!” diye bağırıp olduğu yerde kalarak Flick’in talimatına uyuyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla çıkarıyorum hırsımı. Sinirim geçiyor. Kollarım ağrımaya başlıyor ve elimdeki golf sopasını yere bırakıyorum. Nefes nefese kalıyorum. Gerçekten iyi bir iş çıktı ortaya.

Harry boğuk ve acı dolu sesler çıkartarak arabanın bir önüne bir arkasına koşup hasar tespiti yapıyor.

“Bir dahaki sefere,” diyorum nefes nefese bir şekilde, “bu kadar aptal olmayan başka bir araba al, Harry.”

Ağzımdan bu kelimeler dökülürken onun da aynı anda içinin büyük bir öfkeyle dolduğunu biliyorum.

Tekrar düzgünce nefes almaya başladığımda Flick’e dönüyorum. Flick bana bakıp sırtıyor. “Ben de aynı şeyi yapardım.”

“Biliyorum.”

“Şimdi daha iyi misin?”

“Evet,” diyorum. “Sanırım daha iyiyim.”

“Aramızın düzeleceğine inanıyor musun?”

“Evet.” Sesim çok saçma bir şekilde neşeli çıkıyor. “Sanırım düzelecek.”

“Seni seviyorum,” diyor Flick. Sımsıkı sarılıyor bana ve yanağıma bir öpücük konduruyor. “Harry, arabaya bin!”

Acı dolu uzun bir inleyişten sonra söyleneni yapıyor Harry. Güçlü bir asılmayla içeriye çöken kapı gıcırdayarak açılıyor ve Harry kendini şoför koltuğuna bırakıyor. Flick menteşeleri sallanan yolcu koltuğunun kapısını açıyor. Kapıyı kapatması için ona yardım etmek zorunda kalıyorum. Telaşlı bir şekilde rahatça yerine yerleşmeye çalışıyor. Geriye doğru çekilip golf sopasını elime alırken Harry’nin kafasını ellerinin arasına alıp direksiyona doğru eğildiğini görüyorum.

“Bir şey yapmayacak. Bitti,” diye homurdanıyor Flick. “Hiçbir şeyden anlamıyor musun?”

Harry titreyen elleriyle motoru çalıştırıyor.

Flick camını açıyor. Cam biraz açıldıktan sonra sıkışıyor ve daha fazla açılmıyor. “Ararım sizi.”

“Bana birkaç gün zaman ver,” diyorum. “Biraz zamana ihtiyacım var.”

“Eve nasıl döneceksin?”

“Ah!” Aslında henüz bunu hiç düşünmemiştim. “Muhtemelen Ella ile dönerim.” Ya da Noah ile. “Bir şeyler ayarlarım.”

“Artık gidebilir miyiz?” Çekinerek soruyor Harry.

“Evet,” diyor Flick. “Gidebiliriz.”

Sonra birbirlerine bir bakış atıyorlar: bu hem bir rahatlama hem de olanlara inanamadıklarını ifade eden bir bakış. Ama ikisinin de gözlerinde aşk var. Hem de çok büyük bir aşk. Oldukça gerçek ve

sıcak bir bakış. Daha önce ikisinin de hiç böyle baktığını görmemiştim. Bu durumdan gayet memnun olduğumu fark ediyorum. Umarım bu ilişkiyi yürütebilirler. Umarım birlikte çok mutlu olurlar.

Artık benim de gitme vaktim geliyor. Sallamak üzere elimi kaldırıp, gözyaşlarımın akmaması için dudaklarımı ısırıyorum. Çakıl taşlarının üzerinde ilerleyen tekerlerin çatırtılarını duyuyorum ama dönmüyorum. Dönüp arkama bakmıyorum. İleriye, Cwtch Yazlığı'na ve geleceğe doğru yürümeye devam ediyorum.

İleride kollarını açmış beni bekliyor Ella. Sımsıkı sarılıyor bana. Ufak tefek bir şey olmasına rağmen öyle sıkı sarılıyor ki bu güçlü sarılışla rahatlıyorum.

“Yorgunluktan ölüyorum,” diyorum birlikte yazlığa doğru yürürken. Bentley’i golf sopasıyla darmaduman etmek beni fiziksel ve duygusal açıdan çok yordu.

“Sana ne oldu öyle?” diye soruyor Ella. “Sanki sen, sen değildin, Grace.”

Zar zor bir gülümseme yerleştiriyorum yüzüme. “Ben de tam olarak bunu duymak istiyordum.”

Artık sürekli doğru olanı yapan, herkesin onayını bekleyen, her zaman mükemmel olan kadın olmak istemiyorum. Tutkuyla ve hiddetle, neşeyle ve kızgınlıkla hareket etmek istiyorum. Geçici heveslerin peşine takılmak, içimden gelen dürtüleri dinlemek ve ne yapacağı belli olmayan biri olmak istiyorum. Belki bu da bir başlangıç olur.

Çok uzun bir süre, diğer çocuklarla çok güzel bir şekilde oynayan sevimli bir kız çocuğu rolünü üstlendim. Hayatları boyunca sömürülen kızlar benim gibi kızlardır. Onlar aslında hiç de istemedikleri sorumlulukların altına girerler. Yapmak istemedikleri işleri

yapan, tepeden tırnağa bütün benlikleriyle ve kalpleriyle âşık olmadıkları adamlarla evlenen kızlardır onlar. Artık bunları yapan Grace'i geride bırakmanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Artık ne istiyorsam onu yapmanın zamanı geldi.

"Eğer ben senin yerinde olsaydım," diyor Ella "o golf sopasını ikisinin de kafasına indirmek isterdim."

Altdudağımı ısıırıyorum. "Şu an kendimi berbat hissediyorum."

"Sakın," diyor Ella. "Harry'yi en can alıcı noktasından vurduğundan emin olabilirsiniz."

Harry gerçekten de o arabayı çok seviyor.

"Aslında o kadar da kötü hissetmiyorum kendimi." Hafif ama histerik bir kıkırdama çıkıyor dudaklarımın arasından. "Sanırım bu beni yıllar sürecektir bir terapiden kurtardı."

Mutfağa girince eski koltuğun üzerine bırakıyorum kendimi ve derin bir "oh" çekiyorum. Tıpkı bu kanepenin gibi bütün kontatları-
mın gevşediğini hissediyorum. Vücudum titriyor ama içimde daha önce hiç ama hiç hissetmediğim derin bir huzur ve sakinlik var.

"Şimdi ilaç niyetine bir konyak içmelisin," diye ısrar ediyor Ella. "Her ne kadar içmeyi sevmesen de."

"Sanırım bazı durumlarda içmek gerekiyor," diyerek ona katılıyorum.

Ella dolabın yanına gidip Harry ile Flick'in oyunundan kalan bir şişeyi bulana kadar karıştırıyor dolabı. Küçük bir bardağa biraz konyak koyuyor.

"Biliyor muydun, Ella?"

Flick olanları ona anlattı ve arkadaşım saklamayı mı tercih etti, diye merak ediyorum.

"Hayır," diyor Ella ve ben de ona inanıyorum. "Aslında ben bir işler karıştırdığından şüphelenmeye başlamıştım. Flick son zamanlarda iyice garip davranmaya başlamıştı. Bana yalnızca evli bir

adamla birlikte olduğunu söylemişti ve bu da yeni bir şey değildi. Bu kişinin senin kocan olduğu aklıma bile gelmedi. Sonra hafta başında Portgale sahiline gittiğimizde sanki onları öpüşürken gördüm. Hemen birbirlerinden uzaklaştılar ve Flick her zamanki gibi bunu şakaya vurdu. Ben de emin olamadım tabii. Yine de merak etmeye başlamıştım. Flick son derece kaypak olmaya başlamıştı ama onun ne zaman ne yapacağını asla kestiremezsin. Sonra ona aralarında bir şey olup olmadığını sordum ve o da kesinlikle bir şey olmadığını söyledi. Onun sözüne güvendim. Belki de sana söylesem daha iyi olurdu.”

“İnanır mıydım bilmiyorum.”

“Grace darılma ama Harry, Flick’e yakıştıracığım en son kişi olurdu. Flick için çok ama çok ciddi biri. Harry ve tabii senin için de. Zaten çok sürmeyecektir.”

“Belki Flick değişir,” diyorum. “En azından öyle umuyorum.”

Ama yeni Grace’in bir parçası, onların mutlulukları konusunda endişelenmiyor da değil. Artık bu tamamen onlara bağlı.

Ella konyak bardağını uzatıyor. Minnetle yudumluyorum. Tatlı sıcaklığıyla rahatlıyorum. Şokta olan birine konyak verilmesi gerektiğini söylerler. Bu bir efsane midir bilmiyorum ama bana ilaç gibi geldiğini söyleyebilirim. Aniden başka bir düşünce giriyor aklıma. Aşırı olsun ya da olmasın artık kimsenin içki alışkanlığına karşı bir sorumluluk hissetmeyeceğimi biliyorum. Artık yalnızca kendime bakmam gerek. Eğer konyak içeceksem, ben içersen Harry de içmeye başlar mı acaba, diye düşünmek zorunda değilim. Eğer bir şişe şarap açmak istersem en kısa sürede şişenin dibine kadar içilmeyeceğini biliyor olacağım. Ben de kafama göre takılacak, ister içecek ister içmeyeceğim.

Ella hemen yanıma oturuyor ve birbirimize sokuluyoruz. “Ne yapacağını biliyor musun?”

“Emin değilim.” Henüz kendim bile üzerinde yeterince düşün-

meve vakit bulamamışken karışık ve çılgın planlarımdan nasıl bahsedebilirim Ella'ya? "Tek bildiğim hayatımda yeni ve beyaz bir sayfa açmak istediğim. Hayatımı değiştirmemin vakti geldi. Şimdiye kadar işimin, ilişkimin ve gündelik hayatta yaptığım şeylerin arasına sıkışıp kalmışım. Bu olay en azından bu kapandan kurtulmamı sağladı."

Eskiden bir sorun olduğunu düşündüğüm hiçbir şey sorunmuş gibi gelmiyor artık. Flick'in yaptığı şeyi onaylamıyorum ama yine de istediği şeyin peşinden gitmesine ve her şeyi deneyip onu ele geçirmesine de imrenmiyor değilim. Hem de her ne pahasına olursa olsun.

"Bu olayı hayatıma yeni bir başlangıç yapmaya çalışmak için kullanmak istiyorum." Harry'yle para sıkıntımız yoktu. Ayrıca varlığımızı bölüşürken de bir sıkıntı çıkaracağını düşünmüyorum. Evden hiçbir şey almak istemiyorum ama adaletli bir paylaşım yaptığı müddetçe büyük bir memnuniyetle çekip gidebilirim. "Harry'ye evden çıkacağımı söyledim. Eminim o da böyle olmasını isteyecektir. Orayı çok seviyor."

"Nereye taşınacaksın?"

Dolu dolu olan gözlerimle gülümsüyorum. "Burayı düşünüyorum," diyorum.

Ella'nın gözleri kocaman açılıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Neden olmasın?" Omuzumu silkiyorum. "Bu benim için tamamen yeni bir başlangıç olabilir. Beni Londra'da tutacak bir şey yok."

"İşin?"

"Her şeyi enine boyuna iyice düşünemedim henüz. Kafamda bir şeyler kurmaya çalışıyorum." Sanki beynimde vızıldayan milyonlarca arı varmış gibi. "Ama sanırım ortaklıktan çekileceğimi söyleyeceğim," diyorum. "Eğer bu hafta burada bir şey öğrendiysem..."

–ki aslında burada kaldığım bir hafta boyunca birçok ders aldım hayattan– “...o da hayatın nefret ettiğin bir şeyi yaparak geçirmek için çok kısa olduğu. Hâlâ bir şeyleri değiştirip, yeni şeyler yapmaya başlayabilecek kadar gencim. Hayatımın geri kalanını muhasebeci olarak geçirmek istemiyorum. Bu iş benim içimi bayıyor. Dışarıda, doğa ile ilgili işler yapmak istiyorum.”

Bunları hangi sıfatla yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ama Noah ile Skomer adasına yaptığımız gezi rakamlarla oynama yeteneğimi insanların vergi kesintilerini hesaplamaktansa çok daha başka şeyler yapabileceğimi düşündürdü. Bir müddet deneyim kazanmak için gönüllü olarak çalışabilirim. Burada karşıma, Londra’da olduğundan daha fazla fırsat çıkacağına eminim.

“İş yerindeki hissemın satılmasıyla payıma düşen bir miktar param olacak. Bu yüzden hemen çalışmaya başlamak zorunda değilim.” Eğer harcamalarımda dikkatli olursam, bu para beni uzun süre idare edebilir. Flick gibi olmadığım için son moda kıyafetleri satın almak zorunda değilim. Bu alışkanlıkların hepsini kolaylıkla bırakabilirim.

“Şimdi çok heyecanlandım işte,” diyor Ella. “Grace, eğer böyle bir şey yapacaksın, gelip burada benimle birlikte yaşamalısın. Lütfen geleceğini söyle, lütfen.”

“Ben de bunu ne zaman söyleyeceksin diye sabırsızlıkla bekliyordum,” diyorum. “Senin için gerçekten endişelenmeye başlamıştım, Ella. Burada bebekle tek başına kalmanı hiç istemiyordum. Bu süreç boyunca burada senin yanında olabileceksem, gerçekten çok isterim burada kalmayı.”

Ella sımsıkı sarılıyor. “Sen bir kadının sahip olabileceği en iyi arkadaşsın.”

“Eğer birlikte olursak, senin ve bebeğin için her şey daha iyi olur, diye düşünüyorum.” Ella tekrar çalışmaya başlamak istediğinde

bebeğin bakımında da ona yardımcı olabilirim. Düşüncesi bile alıp götürüyor sıkıntılarımı.

Büyük bir heyecan kaplıyor içimi. Ortaklarımın işten ayrılmam konusunda sıkıntı çıkaracaklarını düşünmüyorum. Bu da teorik olarak birkaç hafta içinde tekrar Pembrokeşhire'a dönebileceğim anlamına geliyor. Evle ilgili meseleleri Harry halleder. Bana yaşattığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilir. Çok garip ama Harry'den bahsederken çoktan geçmiş zaman kullanmaya başladım bile. Bu olayı sanırım bedenimin salgıladığı adrenalin sayesinde bu kadar sakin karşılayabiliyorum. Ya da düşündüğümünden çok daha güçlüyüm.

"Sanki yeniden oda arkadaşı oluyormuşuz gibi," diyor Ella.

"Hiç de değil," diyorum. "O acemi, iyimser kızların yerlerinde yeller eseli çok oluyor. Biz artık başarılı ve olgun kadınlarız. Belki aşktan yana şanssız olmuş olabiliriz ama artık kendimize çekidüzen vereceğiz. Hayatımızın yeni bir safhasına geçiyoruz. Ve bu sefer turnayı gözünden vuracağız."

"İşte buna içilir. Tabii eğer içebilirim!" büyük bir istekle dudaklarım yalıyor. "Tanrım, bu konyak çok güzel görünüyor. Ama sanırım bunun için beni hiç affetmeyecek birisi var." Büyük bir şefkatle karnını sıvazlıyor.

"Benimkini koklayabilirsin," diye dalga geçiyorum, elimdeki bardağı burnunun altında gezdirerek.

Kahkahalar atmaya başlıyoruz, sonra birden kendimi tutamayıp gözyaşlarına boğuluyorum. Gözyaşlarımı silmem için kâğıt havlu rulosunu getiriyor Ella ve koltuğun üzerine oturup kollarıyla sarıyor beni. O da ağlıyor.

Kaybettiklerim ve bulmak üzere olduğum şeyler için ağlıyorum. Yaşadığım sonlar ve yaşayacağım başlangıçlar için. Sonunda gözyaşlarımı dindiğinde yine birbirimize sarılıyoruz Ella ile.

"Ah Grace, bunların olacağı hiç aklına gelir miydi?" diyor buklelerimden birini parmağıyla döndürürken. "Bu yaşa geldiğimizde çoktan evlenip barklanmış, iki ya da dört çocuklu ve sıcak yemeklerin piştiği düzenli bir hayatımızın olacağını düşünüyordum. Hayat ne komik."

"Komik," diyorum ve tekrar ağlayıp ardından gülmeye başlıyoruz.

Biz bu şekilde devam ederken Noah giriyor mutfağa.

Hüzünlü yüzü ve çatık kaşlarıyla konuşmaya başlıyor. "Bir şey mi kaçırdım?" Parmağıyla yolu işaret ediyor. "Harry ve Flick'i her tarafı göçmüş Bentley'in içinde giderlerken gördüğüme yemin edebilirim."

Bu bizi tekrar tetikliyor ve Noah sabırla sakinleşmemizi beklerken karınlarımız ağrıyana kadar gülüyoruz. Gülmemiz kesilince burnumuzu sümkürüp ve gözlerimizi siliyoruz. "Tekrar gülüp, ağlamaya başlayacağınızdan korktuğum için sormaya cesaret bile edemiyorum," diyor Noah.

Ella koltuktan kalkıyor. "Sahile inip biraz yürüyüş yapın. Sen de olanları anlatırsın, Grace. Ben akşam yemeğini hazırlamaya başlayacağım. Sizi bilmem ama bütün bu duygusal gelgitler benim iştahımı kabarttı."

Ben de aklıktan ölmek üzere olduğumu fark ediyorum.

"Bütün duygusal neler?"

Koluna girip dışarıya çıkarıyorum Noah'ı. "Sen yokken çok şey oldu Noah."

79

Yardımcı olmak için elini uzatıyor Noah ve birlikte kayalıklardan kuma iniyoruz. Deniz kabarıyor. Ayakkabılarımızı çıkarıp soğuk suyun nazik bir şekilde ayaklarımıza vurmasına izin vererek suyun kenarında yürüyoruz.

“Bana ne kaçırdığımı söyleyecek misin?” diyor. “Sanki biri Bentley’e beyzbol sopasıyla girişmiş gibi görünüyordu.”

“Golf sopasıydı,” diyorum.

Bunun üzerine kaşlarını kaldırıyor.

“Ayrıca bunu yapan kişi bendim.”

Noah olduğu yerde kalıp gözlerini bana diyor. “Bu senin karakterine uygun bir şey değil ki!”

“Eski benden bahsediyorsun,” diyorum. “Ama yeni Grace’in karakterinin bir parçası olabilir.” Biraz daha yürüyoruz. Birden bir tekme indiriyorum kumlara. “Harry ve Flick, Londra’ya geri döndüler.”

“Sanırım yalnızca arkadaş olarak gitmediler?”

“Hayır.”

Noah derin bir soluk alıp veriyor. Güneş gökyüzünde iyice alçalıyor ve ışınları suyun üzerinde yayılıyor. Tepemizde dönen martılar bağırıyorlar.

"Yani başından beri başka biri varmış. Tam da şüphelendiğim gibi." Noah kirli sakallarını ovuşturuyor. "Harry olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diyorum gayet duygusuz bir şekilde.

"Ne yaptılar? Gelip doğruca anlattılar mı sana?"

"Tam olarak öyle değil."

Yatağın üzerindeki zıplama görüntüleri tekrar gözlerimin önüne geliyor. Bu düşünceyle içim eziliyor. Bu yüzden seksten soğuduğumu bile söyleyebilirim. Eğer doğruca gelip bana söyleselerdi her şey çok kolay olabilirdi.

"Onları uygunsuz bir pozisyonda yakaladığını söyleme sakın!"

İki yana doğru kafasını sallıyor Noah. "Vay be! Çok kötü!"

"Görmeyi tercih etmezdim."

Yürümeye devam ediyoruz. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Noah birkaç çakıltaşı toplayıp denizin üzerinde sektiriyor. Aslında aklının çok başka yerlerde ve derin düşünceler içinde olduğunu söyleyebilirim. Ayak parmaklarımla deniz kabuklarını kumların içine gömüyorum.

Sonra bana dönüp soruyor. "Şimdi ne olacak?"

"Buraya yerleşeceğim," diyorum. "Ella ile birlikte bunu konuşuyorduk. İşteki ortaklığımdan ayrılacağım. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde buraya dönüp, Ella ile birlikte yaşamaya başlayacağım. Bebeği dünyaya geldiğinde burada olmak istiyorum. Onların yanında olup, onlara yardım edebilmek için sabırsızlanıyorum. Hayatlarını düzene soktuklarında, belki kış sonuna kadar onlara yardımcı olur, sonra iş bakmaya başlarım."

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Sanki bu durumla alakalı bir sıkıntın yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Çok büyük bir darbe almış gibi hissetmiyorum," diyorum. "Bunu kabullenmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışı-

yorum.” Noah’a doğru yan bir bakış atıyorum. “Ayrıca süttten çıkmış ak kaşık olduğumu düşünmüyorum.”

“Böyle söylememelisin. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Yanlış düşünüyorsun,” diye ısrar ediyor. “Sen Flick ve Harry’yi incitmemek için kendi mutluluğundan vazgeçmeye hazırlanıyordun. Oysa onlar senin için aynı şeyi yapmışlar gibi görünmüyor hiç.”

“Öyle ya da böyle, aslında bana iyilik yaptılar gibi hissediyorum. Sence çok mu aptalca düşünüyorum?”

“Aptalca değil. Senin ne kadar anlayışlı olduğunu gösterir bu.”

“Öyle olmaya çalışıyorum.” İçimi çekiyorum. “Flick’i kaybetmek istemiyorum. Her ne yapmış olursa olsun, eğer başarabilirsek, hayatımın sonuna kadar yanımda görmek istiyorum onu. O benim en iyi arkadaşım. Onu çok seviyorum.”

Sonra birden aslında Noah’ın da bu kargaşanın tam merkezinde olduğu geliyor aklıma.

“Sen Flick konusunda ne hissediyorsun?”

Hâlâ şaşkın görünüyor. “Umduğum bir şey değildi ama üzgün olduğumu da söyleyemeyeceğim. Ona bir evlilik olmayacağını ve bir çift olamayacağımızı söylemek için geri geldim. Günbatımı ile yola koyulup, bir daha seni görmeme fikrine tamamen hazırlamıştım kendimi.”

“Artık bunu yapmak zorunda kalmayacaksın,” diyorum alaylı bir şekilde.

“Hayır.” Uzun ve titrek bir nefes veriyor.

Sahil boyunca yürüyoruz. Burası öylesine ıstisnai ve öylesine huzurlu bir yer ki, eski hayatımın dosyalarını kapatmak için bile olsa buradan ayrılıp Londra’ya gitmeyi istemiyorum. Sanki hayatım boyunca hep burada olmalıymışım. Yalnızca buradayken hayat benim için akıyormuş gibi hissediyorum.

Fırtınalı gecede Harry’yi bulduğumuz yerin yakınlarındaki bir

kayalığa ulaşıyoruz. Üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyor. Noah oturuyor, ben de hemen yanında bir yer buluyorum.

“Ben de birkaç işle meşguldüm,” diyor. “Senin hayatın altüst olurken ben de benimkiyle uğraşıyordum.” Neler yaptığım anlatmaya başlayana kadar sabırla bekliyorum. “Sörf dükkânına gidip, uzun uzun konuştum Callum ile.”

Söyledikleri, sanki bir şarkının sözlerini dinliyormuşum gibi geliyor kulağıma.

“Dükkânın fiyatında anlaştık,” diyor Noah ve sırttmaya başlıyor. “Geri döndüğümde tek yapmam gereken parayı ayarlamak. Callum, en kısa sürede Avustralya’ya gitmek istiyor. Döndüğümde para işini halledeceğiz ve Callum gidene kadar da birlikte çalışacağız. Böylelikle bana işin inceliklerini gösterebilecek. Böylece dükkân çok düzgün bir şekilde el değiştirecek.”

“Ah, Noah,” diyorum. “Bu çok güzel bir haber.”

“Daha ben bile inanamıyorum,” diyor. “Hayallerim gerçek oluyor.”

“Burada olursam, belki ben de yardımcı olabilirim sana.”

“Bakalım,” diyor. “Çok iyi olur. Ama senden istediğim bu değil, Grace. Benim senin desteğine ya da yardımına ihtiyacım yok. Ben yalnızca seninle birlikte olmak istiyorum. Seni sevmek istiyorum. Hepsi bu.”

Gözlerim doluyor. Belki de artık başkalarına göz kulak olmak zorunda kalan birisi değilimdir. İçimdeki bu kadının çekip gitmesine izin vermek biraz zor olacak gibi görünse de kesinlikle bunu yapmaya çalışacağım. Elimi Noah’ın elinin üzerine koyuyorum. Eli oldukça sıcak ve rahatlatıcı.

“Birlikte bir geleceğimizin olmasını istiyor musun?”

“Tabii ki evet,” diyorum. “Hem de her şeyden çok. Yeni hayatımıza yine burada başlayacağımız için çok mutluyum.”

“Bu umduğumdan da fazlası,” diyor.

“Benim de.”

Noah’a yanaşıyorum. Deniz tarafından gelen esinti fazlalaşıyor ve Noah da korumacı bir şekilde sarılıyor bana.

Deniz kenarındaki bu yazlığa kısa süreli bir tatil yapabilmek için gelirken, hayat koşuşturmasından biten pillerimizi yeniden doldurmaktı niyetimiz. Çok daha fazlasıyla karşılaşacağımızı kim bilebilirdi ki? Evliliğimin biteceğini ve aynı anda hayatımda ilk defa büyük bir aşk yaşayacağımı tahmin edemezdim. Ya da başka bir deyişle, eski hayatımla vedalaşırken, yanımda duran Noah ile birlikte yepyeni bir hayata yelken açmaya başlayacağım aklıma bile gelmezdi.

Noah yüzüme düşen aksi bukleleri okşuyor ve ilk defa oldukça nazik ve tereddütlü bir şekilde dudakları dudaklarımla buluşuyor. Sıcak ve tatlı dudakları tuzlu deniz gibi kokuyorlar. Ve tam da hayal ettiğim gibi deniz tadındalar.

Teşekkürler

Deniz kenarındaki yazlıkta bana arkadaşlık eden Owen ve Sharon'a, Craig ve Hem'e, Ann ve Ash'e, Dave ve Sue'ya ve tabii ki Sevgili Kev'e. Çok keyifliydi. Araştırmamın son derece zorlu olan kısımlarını üstlendikleri için teşekkür ederim. Yiyecekler, vadi, kuşlar, kutup martıları ve sevişme konularında yaptığınız katkıları asla unutmayacağım.